SIDNEY SHELDON EVADAREA

After the Darkness

Sidney Sheldon
Tilly Bagshawe
Sidney Sheldon's After the Darkness e 2010 by Sheldon
Family Limited Partnership, succesor to the rights and interests of Sidney Sheldon
4?
Lira*
Lira şi Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzilitera. Ro
Ne puteți vizita pe www.litera. Ro/lirabooks. Ro
Evadarea
Sidney Sheldon
Tilly Bagshawe
Copyright e 2015 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Thdorița Şoldănescu
Copertă: Florentina Tâidor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României SHELDON, SIDNEY BAGSHAWE, TILLY
Evadarea / Sidney Sheldon, Tilly Bagshawe; trad.: Graal Soft.
— Bucureşti: Litera, 2015
ISBN 978 – 606 – 741 – 629 – 9
I. Soft, Graal (trad.)
821.111 (73) – 31 = 135.1
SIDNEY SHELDON

TILLY BAGSHAWE

Evadarea

Traducere din limba engleză

Ana Maria Oglindă

Pentru Kerstin şi Louis Sparr.

Cu dragoste.

Lăcomia, în lipsa unui cuvânt mai inspirat, este bună.

Lăcomia este corectă.

Lăcomia funcționează.

Lăcomia clarifică, o ia pe scurtătură şi surprinde esența spiritului progresiv.

Lăcomia, în toate formele sale – lăcomia de viață, de bani, de dragoste, de cunoaştere – a marcat saltul omenirii.

Gordon Gekko, în Wall Street, 1987

Prolog

New York, 15 decembrie 2009
Ziua judecății sosi.

Zeii ceruseră un sacrificiu. Un sacrificiu uman. În Roma Antică, pe vremea când oraşul se afla în război, liderii inamici capturați ar fi fost decapitați în mod ritualic pe câmpul de luptă, în fața unei statui a lui Marte, zeul războiului. Mulțimi de soldați ar fi aclamat, strigând nu pentru dreptate, ci pentru răzbunare. Pentru sânge.

Aceasta nu era Roma Antică. Era New York-ul zilelor noastre, inima Americii civilizate. Dar şi New York-ul era un oraş aflat în război. Era un oraş plin de oameni suferinzi şi supărați, care aveau nevoie de cineva pe care să dea vina pentru durerea lor. Sacrificiul uman de astăzi ar fi făcut în mediul rece şi ordonat al clădirii Tribunalului Penal din Manhattan. Cu toate acestea, nu ar fi cu nimic mai puțin sângeros.

Desigur, echipele de filmare şi hoardele de spectatori macabri nu-şi fac apariția decât la procesele pentru crimă. Inculpata din acea zi, Grace Brookstein, nu omorâse pe nimeni. Cel puțin nu direct. Şi totuşi, erau o mulțime de newyorkezi care s-ar fi bucurat s-o vadă pe Grace Brookstein în drum spre scaunul electric. Nenorocitul de soț al ei îi păcălise. Mai rău, înşelase justiția. Lenny Brookstein – putrezi-ar în iad – le râsese zeilor în față. Ei bine, acum zeii trebuie că erau împăcați.

Omul căruia i se datora această stare de împăcare – procurorul Angelo Michele, reprezentantul legal al poporului – se uită de-a lungul sălii de judecată, la presupusa victimă. Femeia care stătea în banca acuzaților, cu mâinile împreunate calm în fața ei, nu arăta ca o criminală. O blondă micuță, atrăgătoare, de vreo douăzeci de ani, Grace Brookstein avea trăsăturile frumoase, angelice, ale unui copil. Gimnastă în tinerețe, avea în continuare o postură de

dansatoare, spatele drept şi gesturi măsurate şi fluide.

Grace Brookstein era fragilă. Delicată. Frumoasă. Era genul de femeie pe care bărbaţii vor instinctiv s-o protejeze. Sau aşa ar fi stat lucrurile dacă ea nu ar fi furat 75 de miliarde de dolari, în cea mai de amploare şi mai catastrofală fraudă din istoria Statelor Unite. Colapsul suferit de Quorum, fondul mutual întemeiat de Lenny Brookstein şi al cărei coproprietar era tânăra lui soţie, dăduse o lovitură fatală economiei americane şi aşa şubrede.

Cei doi Brookstein ruinaseră familii, distruseseră industrii întregi şi îngenunchează măreţul centru financiar de pe vremuri al New York-ului. Furaseră mai mult decât Madoff, dar nu asta durea cel mai mult. Spre deosebire de Madoff, cei doi Brookstein nu furaseră de la bogaţi, ci de la săraci. Victimele lor erau oameni de rând: bătrâni, mici fonduri caritabile, familii de muncitori care şi-aşa se chinuiau să se descurce. Cel puţin un tată tânăr, adus la sapă de lemn de Quorum, se împuşcase, neputând să suporte ruşinea de a-şi vedea copiii ajunşi pe străzi. Grace Brookstein nu arătase nici măcar o dată o urmă de regret.

Sigur, erau şi unii care spuneau că Grace Brookstein nu era vinovată de fărădelegile ce o aduseseră în sala de tribunal. Că Lenny Brookstein, nu soţia lui, fusese cel care pusese la cale frauda Quorum. Procurorul Angelo Michele îi detesta pe aceşti oameni. „Liberali slabi de înger. Proştilor! Credeţi că soţia nu ştia ce se întâmplă? Ştia. Ştia totul. Doar că nu îi păsa. V-a cheltuit fondurile de pensii, economiile de-o viaţă, banii de facultate ai copiilor voştri… Uitaţi-vă la ea! S-a îmbrăcat cumva ca o femeie căreia îi pasă că v-aţi pierdut casele?”

De-a lungul procesului, presa scrisese mult despre ţinuta din sala de tribunal a lui Grace Brookstein. Astăzi, pentru verdict, ea alesese o rochiţă albă Chanel (7 600 de dolari), o jachetă asortată (5 200 de dolari), pantofi cu toc înalt (1 200 de dolari), poşetă Louis Vuitton (18 600 de dolari) şi o haină

de nurcă până-n podea, frumos lucrată, comandată la Paris, un dar aniversar de la soțul ei.

Ediția de dimineață a New York Post era deja pe tarabe. Deasupra unui portret complet al lui Grace Brookstein în timp ce sosea la Tribunalul 14, titlul de pe prima pagină titra cu litere de-o şchioapă: „Să mănânce cozonac!" Procurorul Angelo Michele avea de gând să se asigure că zilele în care Grace Brookstein mâncase cozonac se încheiaseră. „Bucură-te de blănurile alea, doamnă. Asta va fi ultima zi în care le vei purta".

Angelo Michele era un bărbat înalt şi bine făcut, trecut de patruzeci de ani. Purta un costum simplu, Brooks Brothers, iar părul lui negru şi des, pieptănat pe spate, îi lucea pe creştet ca o cască neagră strălucitoare. Angelo Michele era un bărbat ambițios şi un şef de temut – toți procurorii începători erau îngroziți de el, dar era un fiu bun. Părinții lui Angelo erau proprietarii unei pizzerii din Brooklyn. Sau avuseseră una până când Lenny Brookstein „pierduse" toate economiile lor de-o viață şi îi adusese în faliment. Noroc că Angelo câştiga bine. Fără venitul său, cei doi soți Michele ar fi ajuns pe străzi la bătrânețe, faliți, la fel ca atât de mulți alți americani care munceau din greu.

După părerea lui Angelo Michele, închisoarea era un loc mult prea bun pentru Grace Brookstein. Dar era un început. Iar el era cel care avea s-o trimită acolo. Lângă Grace, pe banca apărării, stătea bărbatul a cărui datorie era să-l oprească. Francis Hammond al III-lea, „Marele Frank" aşa cum era cunoscut în comunitatea legală din New York, era cel mai scund bărbat din încăpere. La un metru şi şaizeci de centimetri, acesta era doar puțin mai înalt decât micuța sa clientă. Dar intelectul lui Frank Hammond trona deasupra adversarului său, ca o dihanie. Avocat sclipitor, cu mintea unui mare maestru şahist şi cu caracterul unui bătăuş, Frank Hammond era Marea Speranță a lui Grace Brookstein. Specialitatea lui era să se joace cu membrii juriului, să

scoată la iveală temerile, dorințele şi prejudecățile pe care oamenii nici măcar nu ştiau că le aveau şi să le folosească în avantajul clienților săi. Numai în anul care trecuse, Frank Hammond reuşise achitarea a doi şefi mafioți criminali şi a unui actor care abuzase un copil. Cazurile sale erau întotdeauna răsunătoare, iar clienții lui îşi începeau întotdeauna procesele ca victime. Inițial, Grace Brookstein angajase alt avocat care s-o reprezinte, dar prietenul şi confidentul ei, John Merrivale, insistase ca ea să-l concedieze şi să meargă pe mâna Marelui Frank.

— Eşti nevinovată, Grace. Noi ştim asta. Dar restul lumii nu ştie. Mas-media te vrea atârnată în ştreang, înecată şi ciopârțită. Frank Hammond este singurul individ care poate schimba situația. Este un geniu.

Nimeni nu înțelegea de ce Marele Frank îi permitea lui Grace Brookstein să apară în fiecare zi în fața curții în asemenea ținute bătătoare la ochi. Hainele ei păreau făcute să înfurie şi mai tare presa – şi mai ales juriul. Să fi fost asta o greşeală colosală? Dar Frank Hammond nu făcea greşeli. Angelo Michele ştia mai bine ca oricine. „Există o explicație în nebunia lui. Trebuie să fie. Aş vrea doar să ştiu care este".

Totuşi, nu conta prea mult. Aceea era ultima zi a procesului, iar Angelo Michele era convins că-şi construise un caz etanş. Grace Brookstein o lua în jos. Mai întâi în închisoare. Apoi în iad.

Grace Brookstein se trezise în acea dimineață în camera de oaspeți a familiei Merrivale, inundată de un profund sentiment de pace. Îl visase pe Lenny. Erau la moşia lor din Nantucket, preferata lui Grace dintre numeroasele lor case de multe milioane. Se plimbau prin grădina de trandafiri. Lenny o ținea de mână.

Grace simțise căldura pielii lui, asprimea familiară a palmelor.

„Va fi bine, draga mea. Ai încredere, Gracie. Va fi bine".

Intrând în tribunal în dimineața aceea, la brațul avocatului

ei, Grace Brookstein simțise ura mulțimii, sute de perechi de ochi care îi sfredeleau spatele. Auzise huiduielile. „Cățea. Mincinoaso. Hoață”. Dar se agățase de pacea interioară, de vocea lui Lenny ce îi răsuna în cap.

„Va fi bine.

Ai încredere”.

John Merrivale îi spusese acelaşi lucru la telefon cu o noapte în urmă. Bine că exista John! Fără el, Grace ar fi fost complet pierdută. Toți ceilalți o părăsiseră la greu – prietenii, chiar şi surorile. „Şobolani pe o corabie ce se scufundă”. John Merrivale fusese cel care o forțase pe Grace să-l angajeze pe Frank Hammond. Şi acum Frank Hammond avea s-o salveze.

Chiar în acel moment, Grace îl urmărea încheindu-şi pledoaria, acest omuleț pătimaş, care se plimba țanțoş înainte şi înapoi în fața juriului ca un cocoş de curte. Ea pricepu numai parțial ceea ce spunea Hammond. Explicațiile legale o depăşeau. Dar ştia sigur că avocatul ei avea să-i obțină achitarea. Apoi, şi numai apoi, urma să înceapă cu adevărat treaba ei.

„Să ies liberă din tribunal e doar începutul. Mai trebuie să-mi curăț numele. Şi pe al lui Lenny. Doamne, îmi e dor de el. Îmi aşa dor de el. De ce-a trebuit Dumnezeu să mi-l ia? De ce a trebuit să se întâmple toate astea?”

Frank Hammond termină de vorbit. Acum era rândul lui Angelo Michele.

— Doamnelor şi domnilor juraţi. În ultimele cinci zile, aţi auzit multe motivaţii legale complexe, unele dintre ele din partea mea şi altele din partea domnului Hammond. Din păcate, aşa trebuie să se întâmple. Dimensiunea fraudei de la Quorum, şaptezeci şi cinci de miliarde de dolari…

Angelo Michele se opri, ca impactul cifrelor să fie mai mare. Chiar şi după atâtea luni de repetare, amploarea furtului nu înceta să şocheze.

— …înseamnă că, prin natura sa, acest caz este complicat.

Faptul că cea mai mare parte din bani încă lipseşte face ca totul să fie şi mai complicat. Lenny Brookstein a fost un om viclean. Dar n-a fost prost. Nici soția lui, Grace Brookstein, nu e proastă. Urma pe care au lăsat-o în actele de la Quorum este atât de complicată, atât de impenetrabilă, încât adevărul e că s-ar putea să nu mai recuperăm banii aceia niciodată. Sau ce-a mai rămas din ei.

Angelo Michele îi aruncă lui Grace o privire plină de ură sinceră. Cel puțin două jurate făcură acelaşi lucru.

— Dar dați-mi voie să vă spun ce nu e complicat la acest caz. Lăcomia. Încă o pauză. Aroganța. Încă una. Lenny şi Grace Brookstein au crezut că se află deasupra legii. Ca mulți alții de teapa lor, bancherii bogați de pe Wall Street care au violat şi au devalizat această minunată țară a noastră, care au luat banii plătitorilor de taxe, banii voştri, şi i-au risipit cu atâta neruşinare, soții Brookstein nu cred că regulile Oamenilor Obişnuiți se aplică şi în cazul lor. Uitați-vă bine la doamna Brookstein, doamnelor şi domnilor. Vedeți o femeie care înțelege ce îndură oamenii obişnuiți din țara asta? Vedeți o femeie căreia îi pasă? Pentru că eu nu văd. Eu văd o femeie născută cu avere, o femeie măritată pentru avere, o femeie care consideră că averea – o avere obscenă – este darul ei de la Dumnezeu.

Sus în galerie, John Merrivale şopti spre soția sa:

— Ăsta nu e un argument legal. Este o vânătoare de vrăjitoare.

Procurorul continuă:

— Grace Brookstein a fost parteneră în Quorum. O parteneră egală. N-a fost responsabilă doar legal pentru acțiunile fondului. A fost responsabilă şi moral pentru acestea. Nu vă lăsați amăgiți. Grace Brookstein a ştiut ce făcea soțul ei. Şi l-a susținut şi încurajat la fiecare pas. Nu vă lăsați prostiți de complexitatea acestui caz. Dincolo de tot jargonul şi hârțogăria, de toate conturile bancare extrateritoriale şi de tranzacțiile derivate, ce s-a petrecut aici

e foarte simplu. Grace Brookstein a furat. A furat pentru că a fost lacomă. A furat pentru că a crezut că poate scăpa basma curată. Îi aruncă o ultimă privire lui Grace. Şi încă mai crede că poate scăpa. De dumneavoastră ține să dovediți că se înşală.

Grace Brookstein îl urmări pe procurorul Angelo Michele aşezându-se. Dăduse un spectacol de bravadă, mult mai elocvent decât al lui Frank Hammond. Juriul părea gata să izbucnească în aplauze spontane.

„Dacă n-ar încerca să mă distrugă, mi-ar părea rău pentru el. Sărmanul, şi-a dat atâta silința. Şi ce pasiune! Poate că, dacă ne-am fi întâlnit în alte circumstanțe, am fi fost prieteni?”

Părerea generală în media era că juriul urma să aibă nevoie de cel puțin o zi ca să delibereze. Dovezile din acest caz erau atât de numeroase, încât era greu de crezut că le-ar putea analiza mai repede. Dar juriul reveni în Tribunalul 14 în mai puțin de o oră. Aşa cum prevăzuse Frank Hammond că avea să se întâmple.

Judecătorul vorbi solemn:

— Ați ajuns la un verdict?

Preşedintele juriului, un bărbat de culoare de circa 50 de ani, încuviință din cap.

— Da, Onorată Instanță.

— Şi care este verdictul în ceea ce o priveşte pe acuzată? Vinovată sau nevinovată?

Preşedintele juriului se uită direct la Grace Brookstein.

Şi zâmbi.

Capitolul 1

New York, cu şase luni în urmă

— Ce părere ai, Grade? Negru sau albastru?

Lenny Brookstein ridică două costume croite pe comandă. Era noaptea de dinaintea Balului Caritabil Quorum, cea mai fermecătoare strângere anuală de fonduri, iar el şi Grace se pregăteau de culcare.

— Negru, spuse Grace fără să-şi ridice privirea. Este mai clasic.

Stătea aşezată la măsuța de toaletă neprețuită Louis al XVI-lea din lemn de nuc şi îşi peria părul lung şi blond. Neglijeul La Perla, din mătase de culoarea şampaniei, pe care Lenny i-l cumpărase în urmă cu o săptămână, se lipea de trupul ei perfect de gimnastă şi îi scotea în evidență toate liniile corpului. Lenny Brookstein îşi spuse: „Sunt un bărbat norocos”. Apoi râse cu voce tare. Era puțin spus.

Lenny Brookstein era regele de necontestat de pe Wall Street. Dar nu se născuse în regalitate. Astăzi, toată lumea din America îl recunoştea pe greul de 58 de ani – cu părul lui grizonant, sârmos, nasul spart într-o încăierare din copilărie, pe care nu-l reparase niciodată (De ce ar fi făcut-o? Doar câştigase!) şi cu ochii sclipitori, inteligenți, de culoarea chihlimbarului. Toate aceste trăsături alcătuiau un chip la fel de familiar americanilor ca Unchiul Sam sau Ronald McDonald. În multe privințe, Lenny Brookstein era America. Ambițios. Muncitor. Generos. Bun. Nicăieri nu era mai iubit decât aici, în New York, unde se născuse.

Nu fusese întotdeauna aşa. Născut Leonard Alvin Brookstein, al cincilea copil şi al doilea fiu al lui Jacob şi Rachel Brookstein, Lenny avusese o copilărie îngrozitoare. Mai târziu, unele dintre puținele lucruri ce-i stârniseră mânia, care rareori ieşea la iveală, fuseseră cărțile şi filmele ce păreau să romanțeze sărăcia. Memoriile Mizeriei, aşa obişnuia să le numească. Unde se duseseră? Lenny

Brookstein crescuse în sărăcie – o sărăcie zdrobitoare, ce nimicea sufletul, iar aceasta nu avusese nimic romantic sau nobil. Nu fusese nimic romantic în faptul că tatăl lui venea acasă beat şi o bătea pe maică-sa până când o lăsa inconştientă, în faţa lui şi a fraţilor săi. Sau în faptul că iubita lui soră mai mare, Roşa, se aruncase sub roţile unui tren după ce trei jegoşi care făceau parte din proiectul de locuinţe mizerabil al familiei Brookstein o violaseră în grup într-o seară, când se întorcea de la şcoală. Nu fusese nimic nobil nici când Lenny şi fraţii lui erau atacaţi la şcoală pentru că mâncau mâncare evreiască „împuţită". Sau când mama lui Lenny murise de cancer de col uterin, la 34 de ani, pentru că nu-şi putuse lua liber de la muncă pentru a se duce la doctor pentru crampele de la stomac. Sărăcia nu îi adusese mai aproape unul de altul pe cei din familia lui Lenny Brookstein. Îi îndepărtase. Apoi, unul câte unul, îi fărâmase. Pe toţi, cu excepţia lui Lenny.

Lenny renunţase la liceu la 16 ani şi plecase de acasă în acelaşi an. Nu privise niciodată înapoi. Începuse apoi să lucreze la o casă de amanet din Queens, o slujbă care îi oferise o dovadă în plus, dacă mai era nevoie de aşa ceva, că săracii nu „trag împreună" în vremuri de restrişte, ci îşi smulg capul cu dinţii unul altuia. Era greu să vezi o bătrână care îşi dădea obiectele de mare valoare sentimentală – ceasul soţului mort sau lingura de argint de la botezul fiicei pentru un pumn amărât cu bancnote murdare. Domnul Grady, proprietarul casei de amanet, suferise o operaţie de bypass cardiac cu un an înainte ca Lenny să înceapă să lucreze pentru el. Evident, chirurgul îi îndepărtase în acelaşi timp şi compasiunea.

Domnul Grady obişnuia să-i spună lui Lenny: „Valoarea nu înseamnă cât valorează un lucru, puştiule. Ăsta-i un basm. Valoarea înseamnă cât e dispus cineva să plătească. Sau să fie plătit".

Lenny Brookstein nu avusese nicio urmă de respect pentru

domnul Grady, nici ca persoană, nici ca om de afaceri. Dar adevărul acestor cuvinte îl însoțise. Mai târziu, mult mai târziu, ele deveniseră fundamentul averii lui, al succesului senzațional al Quorum. Lenny Brookstein înțelesese ceea ce oamenii obişnuiți, săraci, erau dispuşi să accepte. Înțelesese că ideea unei persoane despre „valoare" era diferită de a altuia şi că pentru o anumită piață valoarea putea fi alta.

„Îi datorez asta ticălosului ăluia bătrân".

Povestea transformării lui Lenny Brookstein din lacheul proprietarului unei case de amanet în multimilionarul respectat în toată lumea devenise o legendă americană, parte din folclorul țării. George Washington nu putuse spune minciuni. Lenny Brookstein nu putea face investiții proaste. După o serie de pariuri reuşite la cursele de cai în anii târzii ai tinereții (Jacob Brookstein, tatăl lui Lenny, fusese un jucător inveterat), Lenny luase hotărârea să-şi încerce norocul la bursă. La Saratoga şi Monticello, Lenny învățase cât de important e să dezvolți un sistem şi să rămâi fidel acestuia. Pe Wall Street, unui sistem i se spunea „model", dar era acelaşi lucru. Spre deosebire de tatăl lui, Lenny stăpânea şi disciplina de a se retrage la timp şi de a pleca atunci când trebuia. În filmul Wall Street, Gordon Gekko, interpretat de Michael Douglas, făcuse declarația faimoasă: „Lăcomia este bună".

Lenny Brookstein nu fusese deloc de acord cu această afirmație. Lăcomia nu era bună. Din contră, reprezenta ruinarea a aproape tuturor investitorilor fără succes. Disciplina era bună. A găsi modelul potrivit şi a rămâne fidel acestuia până în pânzele albe. Aceasta era cheia.

Lenny Brookstein făcuse deja multe milioane până să-l întâlnească pe John Merrivale. Cei doi nu aveau nimic în comun. Lenny reuşise de unul singur, era încrezător, energic şi plin de viață. Nu vorbea niciodată despre trecutul său, pentru că nu se gândea niciodată la el. Ochii lui strălucitori, de culoarea chihlimbarului, erau mereu ațintiți asupra

viitorului, asupra următoarei tranzacții, a următoarei oportunități. John Merrivale făcea parte din lumea bună, era timid, cerebral şi înclinat spre depresie. Un tânăr slab, roşcat, poreclit Băț de Chibrit la Harvard Business School unde absolvise în fruntea clasei, la fel ca tatăl şi ca bunicul lui. Toată lumea, inclusiv John Merrivale, se aşteptase ca el să ajungă în pătura superioară a firmelor de pe Wall Street, Goldman sau Morgan, şi să-şi înceapă înălțarea, încet dar sigur, către vârf. Dar atunci Lenny Brookstein dăduse năvală în viața lui John Merrivale, ca un meteorit, şi totul se schimbase.

— Înființez un fond mutual, îi spusese Lenny lui John în noaptea în care se cunoscuseră, la petrecerea unei cunoştințe comune. O să iau eu deciziile legate de investiții. Dar am nevoie de un partener, de cineva cu un trecut solid, care să ne ajute să aducem capital din afară. Cineva ca tine.

John Merrivale se simțise flatat. Nimeni altcineva nu mai crezuse în el.

— Mulțumesc. Dar eu nu sunt un tip de marketing. C-c-crede-mă. Eu gândesc, nu-s v-v-vânzător.

Roşise. „A naibii bâlbâială. De ce dracu' n-am trecut încă peste asta?"

Lenny Brookstein îşi spusese: „Şi bâlbâit pe deasupra. Abia înțelegi ce spune tipul ăsta. E perfect".

Lenny îi spuse lui John:

— Ascultă. Vânzători sunt cu nemiluita. Eu am nevoie de cineva discret şi credibil. De cineva care poate câştiga încrederea unui bancher elvețian de optzeci şi cinci de ani şi să-l facă să îi dea economiile de-o viață ale mamei lui. Eu nu pot face asta. Sunt prea… Se întrerupsese şi se uitase în jur, căutând cuvântul potrivit. Flamboaiant. Am nevoie de cineva care să-l facă pe un director de fond de pensii cu aversiune la risc să-şi zică: „Ştii ce? Tipul ăsta e sincer. Şi ştie despre ce vorbeşte. Îmi place mai mult decât puştiul ăla bățos şi încrezut de la Morgan Stanley". Îți spun, John. Tu eşti ăsta.

Conversația aceea avusese loc în urmă cu cincisprezece ani. De atunci, Quorum crescuse şi devenise cel mai mare şi mai profitabil fond mutual din toate timpurile, tentaculele sale atingând fiecare aspect al vieții americane: imobiliare, ipoteci, producție, servicii, tehnologie. Unul din şase newyorkezi – unul din şase – era angajatul unei companii ale cărei bilanțuri depindeau de activitatea celor de la Quorum. Iar activitatea celor de la Quorum era solidă. Chiar şi acum, în timpul celei mai rele crize economice de la 1930 încoace, cu giganți precum Lehman Brothers şi Bear Steams care ajunseseră să se dea cu capul de pereți şi cu guvernul care salva firme intangibile de ordinul miliardelor, precum AIG, Quorum continua să facă profit modest, dar consistent. Lumea luase foc, Wall Street era îngenuncheat. Dar Lenny Brookstein rămăsese cu sistemul său, aşa cum făcuse întotdeauna. Şi vremurile bune continuau.

Ani la rând, Lenny Brookstein crezuse că avea tot ce-şi dorise vreodată. Îşi cumpărase locuințe pe tot globul, dar rareori părăsea America, şi îşi împărțea timpul între reşedința sa din Palm Beach, apartamentul de pe Fifth Avenue şi moşia de pe coasta insulei Nantucket. Dădea petreceri la care venea toată lumea. Dona milioane de dolari cauzelor sale preferate şi simțea o strălucire caldă în interior. Îşi cumpărase un iaht de 90 de metri, cu design interior marca Terence Disdale, şi un Airbus A340 privat, cu patru motoare, cu care zburase numai de două ori. Câteodată se culca cu câte una dintre fotomodelele care făceau tot ce se putea ca să fie în preajma lui în cazul în care simțea dintr-odată că avea chef de sex. Dar nu avusese niciodată „prietene". Era înconjurat de oameni, dintre care pe mulți îi plăcea, dar nu avea „prieteni" în sensul tradițional al acelui cuvânt. Lenny Brookstein era iubit de toți cei care îl cunoşteau. Dar nu „obişnuia" să devină intim cu nimeni. Toată lumea ştia acest lucru.

Apoi o întâlnise pe Grace Knowles.

Cu mai mult de treizeci de ani mai tânără decât Lenny Brookstein, Grace Knowles era cea mai mică dintre faimoasele surori Knowles, fetele mondene ale răposatului Cooper Knowles. Cooper Knowles fusese un adevărat afacerist imobiliar, care valorase câteva milioane de dolari în perioada lui de glorie. Niciodată la fel de mare ca Donald, Cooper fusese întotdeauna mult mai apreciat. Chiar şi rivalii săi îl descriau invariabil drept „încântător", „un gentleman", „de modă veche". La fel ca surorile ei mai mari, Constance şi Honor, Grace îşi adora tatăl. Avea 11 ani când murise bătrânul Cooper, iar decesul lui lăsase un gol în viața ei pe care nimic nu-l putea umple.

Mama lui Grace se remăritase – de trei ori în total – şi se mutase permanent în East Hampton, unde viețile fetelor continuaseră aproape la fel ca înainte. Şcoală, cumpărături, petreceri, vacanțe şi mai multe cumpărături. Connie şi Honor erau amândouă frumoase şi foarte căutate de tinerii burlaci eligibili din New York. Toată lumea era de acord însă că Grace era cea mai frumoasă dintre surorile Knowles. Când se apucase de gimnastică de performanță, la 13 ani, într-o încercare de a se desprinde de durerea resimțită continuu după moartea tatălui ei, surorile sale mai mari se simțiseră uşurate. Gimnastica presupunea antrenamente şi multe călătorii în afara țării. După ce aveau să se mărite, nu ar fi avut nimic împotrivă ca Grace să meargă cu ele la petreceri. Dar, până atunci, Connie şi Honor încurajau pasiunea surioarei lor pentru paralele.

Până să împlinească 18 ani, activitatea lui Grace ca gimnastă de performanță se încheiase. Dar era în regulă. Până atunci, Connie se măritase cu un bancher pentru investiții chipeş ca un actor de cinema pe nume Michael Cray, o tânără speranță la Lehman Brothers. Iar Honor dăduse lovitura cu Jack Warner, congresmanul republican din districtul electoral 20 din New York. Jack era deja

trâmbițat în postura de candidat pentru Senat şi, poate, într-o zi pentru preşedinție. Nunta familiei Warner ocupase toată pagina dedicată evenimentelor mondene, iar fotografiile de la logodnă apăruseră în mai multe tabloide din toată țara. Ca proaspătă Caroline Kennedy, Honor îşi permitea să fie bună cu surioara ei. Honor fusese cea care o invitase pe Grace la petrecerea unde aceasta îl întâlnise pentru prima oară pe Lenny Brookstein.

Mai târziu, atât Lenny, cât şi Grace aveau să descrie acea primă întâlnire precum proverbiala străfulgerare. Grace avea 18 ani, o copilă, fără experiență în lumea din afara existenței răsfățate şi cocoloşite din East Hampton. Chiar şi prietenele ei de la gimnastică erau bogate. Şi totuşi, ea avea ceva minunat de pur. Lenny Brookstein se obişnuise cu femeile pe care mama lui le-ar fi numit „rapide". Toate fetele cu care se culcase voiau ceva de la el. Bijuterii, bani... ceva. Grace Knowles era exact pe dos. Avea o calitate pe care nici măcar Lenny nu o avusese niciodată şi o dorea cu disperare. Ceva atât de valoros şi de subtil, că aproape renunțase să mai creadă că poate exista: inocența. Lenny Brookstein voia s-o prindă pe Grace Knowles. Să țină acea inocență în mâini. Să o aibă.

Pentru Grace, atracția fusese chiar mai simplă. Ea avea nevoie de un tată. De cineva care s-o protejeze şi s-o iubească pentru ceea ce era, aşa cum Cooper Knowles o iubise pe când era copilă. Adevărul era că Grace Knowles voia să fie din nou mică. Să se întoarcă într-o vreme în care se simțea deplin şi nespus de fericită. Lenny Brookstein îi oferise acea ocazie. Iar Grace o înşfăcase cu ambele mâini.

Se căsătoriseră în Nantucket şase săptămâni mai târziu, în fața a şase sute de prieteni apropiați ai lui Lenny Brookstein. John Merrivale fusese cavaler de onoare. Soția lui, Caroline, şi surorile lui Grace fuseseră domnişoare de onoare. În luna de miere din Mustique, Lenny se întorsese într-o noapte spre Grace, agitat, şi o întrebase:

— Cum rămâne cu copiii? Niciodată nu vorbim despre asta. Presupun că o să vrei să fii mamă la un moment dat, nu?

Grace îşi îndreptase gânditoare privirea spre ocean. Lumina blândă, gri a lunii, dansa pe valuri. În cele din urmă, răspunsese:

— Nu neapărat. Sigur, dacă tu vrei copii, o să ți-i ofer bucuroasă. Dar sunt tare fericită aşa cum suntem acum. Nu lipseşte nimic, Lenny. Înțelegi ce vreau să spun?

Lenny Brookstein înțelegea. Fusese unul dintre cele mai fericite momente din viața lui.

— Tu ştii deja cu ce te îmbraci?

Lenny scoase câteva documente din servietă şi îşi puse ochelarii de citit înainte de a se urca în pat.

— Da, spuse Grace. Dar e secret. Vreau să-ți fac o surpriză.

Mai devreme în seara aceea, Grace petrecuse trei ore frumoase în Valentino cu sora ei mai mare, Honor. Honor avusese întotdeauna un uimitor simț al stilului, iar surorile ei iubeau să meargă împreună la cumpărături. Directorul închisese magazinul special pentru ca ele să examineze în linişte rochiile.

— Mă simt destul de rebelă, chicotise Grace. Să o las aşa, pentru ultima clipă.

— Ştiu! încălcăm legea, Grace.

Balul Quorum era evenimentul monden al anului. Se ținea întotdeauna la începutul lunii iunie, şi, pentru elita privilegiată din Manhattan, care îşi ridica tabăra şi pleca în East Hampton la începutul săptămânii următoare, marca începutul verii. Majoritatea femeilor care participau în seara următoare la The Piaza ar fi început să-şi planifice vestimentația precum generalii înaintea unei campanii militare, cu luni înainte, comandând mătăsuri de la Paris şi diamante din Israel, înfometându-se săptămâni în şir pentru a arăta cât mai bine. Sigur că anul acela cureaua trebuia

strânsă. Toată lumea vorbea despre economie şi despre cât de groaznică era perioada pe care o traversau. Oamenii din Detroit se părea că se răsculau. În California, mii de oameni fără adăpost îşi instalaseră corturile de-a lungul malurilor American River. Titlurile erau înfricoşătoare. Dar pentru Grace Brookstein şi pentru prietenele ei, nimic nu se compara cu şocul pe care îl simțiseră în ziua în care aflaseră că Lehman Brothers intrase în faliment. Colapsul Lehman era o tragedie care le afecta mai direct. Însuşi cumnatul lui Grace, Michael Gray, îşi văzuse activele nete decimate peste noapte. Sărmana Connie. Chiar era mult prea îngrozitor.

— Trebuie să dăm tonul altfel anul ăsta, Gracie, îi spuse Lenny. Balul Quorum trebuie să continue. Acum mai mult ca oricând oamenii au nevoie de banii pe care îi oferă organizații caritabile ca a noastră.

— Sigur că da, dragul meu.

— Dar e important să nu fim prea ostentativi. Compasiune. Compasiune şi economie. Astea trebuie să fie lozincile noastre.

Cu ajutorul lui Honor, Grace alesese o rochiță din mătase, foarte economică, de la Valentino, aproape lipsită de ornamente. Cât despre pantofii Louboutin, erau simplitatea întruchipată. Abia aştepta ca Lenny s-o vadă îmbrăcată astfel. Strecurându-se în pat lângă el, Grace stinse lampa de pe noptiera ei.

— Doar o clipă, scumpa mea. Lenny întinse mâna şi o aprinse din nou. Am nevoie să semnezi ceva pentru mine. Unde or fi? Scotoci prin foile de hârtie aşternute pe partea lui de pat. Ah, iată-le.

Îi dădu lui Grace documentul. Ea luă pixul lui Lenny, şi tocmai era pe cale să semneze.

— Stai uşor! spuse Lenny şi râse. N-ai de gând să citeşti mai întâi?

— Nu. De ce-aş face-o?

— Pentru că nu ştii pentru ce semnezi, Gracie. De-asta.

Tatăl tău nu te-a învățat niciodată să nu semnezi nimic fără să fi citit înainte?

Grace se aplecă şi îl sărută.

— Ba da, dragul meu. Dar tu ai citit, nu-i aşa? Am încredere deplină în tine, Lenny, ştii asta.

Lenny Brookstein zâmbise. Grace avea dreptate. Ştia. Şi pentru aceasta îi mulțumea lui Dumnezeu în fiecare zi.

La intersecția dintre Fifth Avenue şi Central Park South, un batalion de jurnalişti se adunase lângă emblematica fațadă de la The Piaza. Lenny Brookstein dădea din nou o petrecere şi, ca întotdeauna, vedetele se înghesuiau. Multimilionari şi prințese, fotomodele şi politicieni, actori, staruri rock, filantropi… toți cei care luau parte la balul Quorum din seara aceea aveau un lucru crucial în comun – şi nu era vorba despre dorința arzătoare de a-i ajuta pe cei nevoiaşi. Ei erau cu toții câştigători.

Senatorul Jack Warner şi soția sa, Honor, se numărau printre primii sosiți.

— Dă ocol clădirii, lătră senatorul Warner la şoferul său. De ce dracului ne-ai adus aici atât de devreme?

Şoferul îşi spuse: „Acum zece minute mă certai că merg prea încet. Hotărăşte-te, nenorocitule”.

— Da, domnule senator Warner. Îmi pare rău, domnule senator Warner.

Honor Warner se uită cu atenție la chipul agitat al soțului ei în timp ce luau curba pe Fifty-seventh Street. „A fost aşa toată ziua, de când s-a întors de la întâlnirea cu Lenny. Sper că n-o să ne strice seara”.

Honor Warner încerca să fie o soție înțelegătoare. Ştia că politica era o meserie stresantă. Fusese rău şi pe vremea când Jack era congresman, dar, de când promovase în senat (la o vârstă remarcabil de fragedă de numai 36 de ani), lucrurile se înrăutățiseră. Lumea vedea în Jack Warner un Mesia republican – un Jack Kennedy conservator al noului

mileniu. Înalt, blond şi cizelat, cu o bărbie puternică, ochi albaştri şi o privire sigură, senatorul Warner era adorat de votanți, în special de femei. Lupta pentru decență, pentru vechile valori de familie, pentru o Americă puternică, mândră, deşi mulți se temeau că se fărâmița în fiecare zi sub picioarele lor. Simplul fapt că îl vedeau la ştiri pe senatorul Warner, de mână cu frumoasa lui soție şi cu cele două fiice bălaie care săreau pe lângă ei, era de ajuns pentru a le reda încrederea în Visul American. Honor Warner îşi zise: „Dacă ar şti…"

Dar cum puteau şti? Nimeni nu ştia. Se întoarse spre soțul ei.

— Îți place rochia mea, Jack?

Senatorul Jack Warner se uită la soția lui şi încercă să-şi aducă aminte când fusese ultima oară când o găsise atrăgătoare din punct de vedere sexual. „Nu că ar avea ceva urât. Cred că-i destul de drăguță. Nu e grasă".

De fapt, Honor Warner era mult mai mult decât drăguță. Cu ochii ei verzi, buclele blonde şi pomeții înalți, era considerată de toată lumea o frumusețe răpitoare. Poate nu la fel de răpitoare ca sora ei, Grace, dar fără îndoială superbă. În seara aceea, Honor era îmbrăcată cu o rochie Valentino, strâmtă, fără bretele, verde ca marea, la fel ca ochii ei. Era o rochie care avea de toate. Pentru un observator neutru, Honor Warner arăta al dracului de sexy.

Jack spuse dintr-odată:

— E frumoasă. Cât a costat?

Honor îşi muşcă tare buza de jos. „Nu trebuie să plâng. O să-mi stric machiajul".

— E luată cu împrumut. Şi smaraldele. Grace a tras nişte sfori.

Senatorul Jack Warner râse amar.

— Câtă generozitate!

— Te rog, Jack.

Honor îl atinse pe picior cu un gest împăciuitor, dar el se

scutură şi-i îndepărtă mâna. Ciocăni în geamul despărțitor şi îi zise şoferului:

— Acum poți întoarce. Hai să terminăm cu seara asta.

Până la ora nouă seara, sala de bal în culorile crem şi auriu de la The Piaza era plină până la refuz. De-o parte şi de alta a încăperii, pe mesele de sub arcadele splendid restaurate, lucea argintăria lustruită. Lumina de la candelabre licărea în diamantele femeilor în timp ce acestea se plimbau prin centrul sălii admirându-şi una alteia rochiile neprețuite şi schimbând poveşti de groază despre cele mai recente calamități financiare ale soților lor.

— Sub nicio formă nu ne permitem anul acesta Saint-Tropez. Nu se va întâmpla.

— Harry o să vândă iahtul. Îți vine să crezi? Iubea chestia aia. Ar vinde mai întâi copiii dacă ar şti că i-ar cumpăra cineva.

— Ai auzit de familia Jonas? Tocmai şi-a scos casa la vânzare. Lucy vrea douăzeci şi trei de milioane pe ea, dar la cum e piața acum... Cari crede că vor fi norocoşi dacă iau jumătate.

La nouă şi jumătate fix, cina fu servită. Toți ochii erau ațintiți spre masa principală. Înconjurați de persoanele apropiate de la Quorum, Lenny şi Grace Brookstein, cu aer regal, aveau ochi numai unul pentru altul. Alte gazde ar fi putut alege să aşeze la masa lor cei mai strălucitori şi faimoşi invitați. Prințul Albert de Monaco era acolo. La fel şi Brad şi Angelina, şi Bono cu soția, Ali. Dar cei doi soți Brookstein se încăpățânaseră să rămână lângă familia lor şi lângă prietenii apropiați: John şi Caroline Merrivale, vicepreşedintele şi a doua doamnă din Quorum; Andrew Preston, un alt director executiv din Quorum şi voluptuoasa lui soție, Maria; senatorul Warner şi soția sa, Honor, sora lui Grace Brookstein; şi cea mai mare dintre surorile Knowles, Constance, cu soțul ei, Michael.

Lenny Brookstein toastă:

— Pentru Quorum! Şi pentru toți cei care navighează în ea!

— Pentru Quorum!

Andrew Preston, un tânăr chipeş şi bine făcut, având în jur de 40 de ani, cu o privire bună şi blândă şi un zâmbet autoironic, îşi urmări soția ridicându-se, cu paharul de şampanie în mână, şi îşi spuse: „Încă o rochie nouă. Cum o să plătesc pentru aia?" Nu că femeia n-ar fi arătat minunat în ea. Maria arăta întotdeauna minunat. Fostă actriță şi stea de operă, Maria Preston era o forță a naturii. Părul ei castaniu şi sânii albi care sfidau gravitația o făceau să fie frumoasă. Dar purtarea ei, sclipirea din ochi, vibrația adâncă a râsului profund şi legănatul seducător al şoldurilor erau cele care îi făceau pe bărbați să-i cadă la picioare. Nimeni nu putea înțelege ce o determinase pe o persoană expansivă ca Maria Carmine să se mărite cu un afacerist banal ca Andrew Preston. Dintre toți, Andrew înțelegea cel mai puțin.

„Ea ar fi putut avea pe oricine. Un star de cinema. Sau un multimilionar ca Lenny. Poate că ar fi fost mai bine".

Andrew Preston îşi iubea soția fără rezerve. Tocmai datorită dragostei pe care i-o purta şi profundei lipse de încredere în sine îi ierta atâtea. Aventurile. Minciunile. Risipa incontrolabilă. Andrew câştiga bine la Quorum. O mică avere, după standardele majorității. Dar, cu cât câştiga mai mult, cu atât Maria cheltuia mai mult. Era o boală, o dependență. Lună după lună, ea plătea sute de mii de dolari cu cârdul lor Amex. Haine, maşini, flori, diamante, apartamente de hotel de opt mii de dolari pe noapte în care stătea cu Dumnezeu ştie cine... nu conta. Maria cheltuia pentru emoția dată de simplul gest de a cheltui.

— Vrei să arăt ca o sărăntoacă, Andy? Vrei să stau lângă cățeluşa aia de Grace Brookstein în vreo monstruozitate de duzină?

Maria era geloasă pe Grace. Dar ea era geloasă pe toate femeile. Făcea parte din firea ei vulcanică de italiancă, parte pentru care Andrew Preston o iubea.

— Draga mea, eşti de două ori mai feminină decât Grace. Chiar dacă ai purta un sac, tot ai eclipsa-o.

— Acum vrei să port un sac?

— Nu, nu, sigur că nu. Dar, Maria, ipotecile noastre… Poate una dintre celelalte rochii, draga mea? Numai anul acesta. Ai atât de multe…

Sigur că greşise când spusese aşa ceva. Acum Maria îl pedepsise nu numai prin faptul că îşi cumpărase o rochie nouă, ci îşi luase cea mai scumpă rochie pe care o găsise, una revoltătoare, cu bijuterii, pene şi dantelă.

Uitându-se la ea, Andrew îşi simţea inima cât un purice. Datoriile lor deveneau îngrijorătoare.

„Va trebui să vorbesc din nou cu Lenny. Dar bătrânul a fost deja foarte generos. Cât de departe pot merge înainte să explodeze?" Andrew Preston băgă mâna în buzunarul hainei smochingului. Când nu se uită nimeni, strecură trei pilule de Xanax în gură şi le dădu pe gât cu o gură de şampanie. „Ai ştiut mereu că Maria va fi greu de ţinut în frâu. Găseşte o cale, Andrew. Găseşte o cale".

— Te simţi bine, Andrew? Caroline Merrivale, soţia lui John Merrivale, observase chipul palid al lui Andrew. Arăţi de parcă ai avea pe umeri toată greutatea lumii.

— Ha, ha! Ba deloc, zise Andrew şi se forţă să zâmbească. Eşti fermecătoare în seara asta, Cara, ca întotdeauna.

— Mulţumesc. Eu şi John am făcut eforturi să nu exagerăm. Ştii tu, din cauza situaţiei economice actuale.

Remarca era cu adresă directă la Maria. Andrew o trecu lesne cu vederea, dar se gândi din nou la cât de mult o ura pe Caroline Merrivale. „Sărmanul John, să fie sub papucul acelei cotoroanţe. Nu-i de mirare că arată mereu aşa asuprit". Era evident pentru toţi cei care aveau ochi de văzut că mariajul celor doi Merrivale era unul nefericit. Toţi, în afară de Lenny şi de Grace Brookstein. Ei doi erau atât de îngreţoşător de îndrăgostiţi unul de altul, încât păreau să creadă că toţi ceilalţi erau în aceeaşi situaţie ca ei. Era uşor

să menții dragostea vie când aveai milioane de dolari cu care s-o întreții. Dar oare Andrew se înşela? Tânăra doamnă Brookstein nu era o căutătoare de comori. Era naivă, atâta tot, şi evident credea în prietenia lui Caroline Merrivale. Grace nu vedea niciodată invidia care ardea în ochii celeilalte femei ori de câte ori se întorcea cu spatele. Dar Andrew Preston o vedea. Caroline Merrivale era o nenorocită.

Caroline disprețuise întotdeauna postura lui Grace ca primă-doamnă la Quorum. Ea, Caroline Merrivale, ar fi fost mult mai bună pentru acel rol. Chipeşă mai degrabă decât frumoasă, cu trăsături puternice, inteligente, şi cu părul negru tuns bob, Caroline avusese cândva o carieră înfloritoare ca avocat. Sigur, acest lucru se întâmplase cu ani în urmă. Mulțumită lui Lenny Brookstein, soțul ei, John, devenise un bărbat extrem de bogat şi de prosper. Zilele în care Caroline era obligată să muncească se încheiaseră. Dar ambiția ei era departe de a se fi terminat. Spre deosebire de ea, John Merrivale nu fusese niciodată ambițios. El muncea din greu la Quorum, accepta orice îi oferea Lenny şi se simțea recunoscător. Caroline îl tachina:

— Eşti ca un cățeluş, John. Te cuibăreşti la picioarele stăpânului tău şi dai loial din coadă. Nu-i de mirare că Lenny nu te respectă.

— Lenny m-m-mă respectă. Tu n-n-n-o faci.

— Nu. Şi de ce-aş face-o? Vreau un bărbat, John, nu un cățeluş. Ar trebui să ceri mai multă dreptate. Să stai drept.

Andrew Preston se uita peste masă, la John Merrivale. Lenny spunea o anecdotă, iar John râdea la fiecare cuvânt. Andrew îşi spuse: „E genial. Dar e slab. Nu e loc decât pentru un rege la Quorum. Poate că lui Caroline Merrivale nu-i place asta, dar n-are decât". Se agățau cu toții de coada lui Lenny Brookstein. Ei erau norocoşii. Sărmanul Michael Gray stătea în dreapta Mariei, ascultând şi el povestea lui Lenny. Cei doi Gray erau ca o povestire cu morală ambulantă. În clipa asta se distrau în tot Manhattanul, trăiau în casa din Greenwich

Village şi îşi petreceau verile în sudul Franței şi iernile la cabana renovată din Aspen, iar în clipa următoare – pac – totul dispărea. Umbla vorba că fiecare cent pe care îl avusese Mike Gray fusese folosit ca mijloc de influențare a capitalului lui Lehman. Copiii lor, Cade şi Cooper, erau încă la şcoli particulare pentru că Grace Brookstein, sora lui Connie Gray, insistase să acopere taxa.

Maria îi şopti lui Andrew la ureche:

— Licitația începe peste câteva minute, Andy. Am pus ochii pe ceasul vechi Cartier. Licitezi tu pentru el sau eu?

Grace Brookstein zâmbise şi aplaudase pe tot parcursul licitației, dar se simți de fapt uşurată când aceasta se termină şi veni timpul pentru dans.

— Urăsc chestiile astea, şopti ea la urechea lui Lenny în timp ce o învârtea pe ringul de dans. Toate acele egouri fragile de bărbați care încearcă să cheltuiască mai mult decât ceilalți. E exagerat.

— Ştiu. Mâna lui Lenny o mângâie pe mijloc. Dar aceste exagerări tocmai au adunat cincisprezece milioane pentru fundația noastră. Pe criza asta, este destul de bine.

— Te superi dacă intervin? Abia am apucat să schimb o vorbă cu cumnatul meu toată noaptea.

Connie, sora cea mai mare a lui Grace, îşi strecură mâna în jurul taliei lui Lenny. El şi Grace zâmbiră instantaneu.

— Fostul cumnat, nu? o tachină Grace. Nu-l lăsa pe Jack să te audă spunând asta.

— O, Jack, zise Connie şi flutură din mână. A fost deprimat toată seara. Credeam că ar trebui să fie amuzant să fii senator. Ai putea crede că el e cel care şi-a pierdut casa. Şi slujba. Şi economiile. Hai, Lenny! înveseleşte o fată.

Grace se uită la soțul ei în vreme ce acesta dansa cu sora ei, pe care o ținea aproape ca să-i spună cuvinte liniştitoare. „Îi iubesc pe amândoi atât de mult", îşi spuse. „Şi îi admir pe amândoi atât de mult. Felul în care Connie poate să glumească şi să facă haz de necaz când ea şi Mike trec prin

iad. Şi compasiunea incredibilă şi inepuizabilă a lui Lenny”.

Oamenii vorbeau întotdeauna despre cât de „norocoasă” era Grace fiindcă se măritase cu Lenny. Grace era de acord. Dar nu banii lui Lenny o făceau să se simtă binecuvântată, ci bunătatea lui.

Desigur, era şi o parte proastă la căsătoria cu cel mai bun bărbat din lume. Atât de multă lume îl iubea pe Lenny şi se baza pe el, încât Grace aproape că nu-l avea niciodată numai pentru ea. În săptămâna ce urma zburau în Nantucket, locul preferat al lui Grace din toată lumea, pentru un concediu de două săptămâni. Dar sigur că, fiind aşa o gazdă bună, Lenny invitase pe toată lumea să li se alăture la masă în noaptea aceea.

— Promite-mi că o să stăm măcar o noapte singuri, îl imploră Grace când se târâră în pat în sfârşit.

Balul fusese amuzant, dar epuizant. Gândul la încă o repriză de socializare o îngrozea pe Grace.

— Nu-ți face griji. N-o să vină toți. Şi, chiar dacă se va întâmpla asta, o să avem parte de mai mult de o noapte singuri, îți promit. Casa e îndeajuns de mare cât să ne putem sustrage.

„Aşa e. Casa e enormă. Aproape la fel de mare ca inima ta, dragul meu”, îşi spuse Grace.

Capitolul 2

În dimineața de după bal, sâmbătă, John Merrivale se afla în pat cu soția lui.

— Te rog, Ca-Caroline. Nu vreau.

— Nu-mi pasă ce vrei, vierme patetic. Fă-o!

John Merrivale închise ochii şi se mută mai jos, sub cearşaf, până ajunse la acelaşi nivel cu tufişul negru, frumos tuns, al soției lui.

Caroline îl tachină.

— Dacă n-ai fi aşa o puță bleagă, n-aş mai avea nevoie s-o

faci. Dar, din moment ce iar n-ai reuşit s-o scoli, măcar atât poți face.

John Merrivale începu să facă întocmai ce i se ceruse. Ura sexul oral. I se părea dezgustător şi un lucru cu totul greşit. Dar trecuse de mult vremea când i se permitea să-şi urmeze propriile dorințe. Viața lui sexuală devenise o înşiruire de umilințe nocturne. Weekendurile erau cele mai rele. Sâmbăta, Caroline aştepta o reprezentație dimineața şi uneori un matineu duminica. Lui John i se părea incredibil cum putea o femeie care îl ura cu atâta ardoare să aibă un asemenea libido de nestăpânit. Dar Caroline părea încântată să-l denigreze şi să-l modeleze după pofta inimii.

Simțind-o zvârcolindu-se de plăcere la atingerea limbii lui, John se strădui să nu vomite. Uneori avea fantasme cu evadări. „M-aş putea duce la birou într-o zi şi să nu mai vin niciodată acasă. Aş putea s-o adorm şi s-o strangulez în somn". Dar ştia că n-ar fi avut niciodată tupeul s-o facă. Asta era partea cea mai rea din acea căsnicie mizerabilă. Soția lui avea dreptate în ceea ce-l privea: era slab. Şi era un laş.

La început, când se întâlniseră prima oară, John sperase că avea să devină mai puternic sub influența personalității dominatoare a lui Caroline. Că încrederea şi ambiția ei aveau să compenseze pentru timiditatea lui. Pentru câteva luni minunate, aşa se şi întâmplase. Dar nu durase mult până când adevărata fire a soției lui ieşise la suprafață. Ambiția lui Caroline nu era o forță pozitivă, ca a lui Lenny Brookstein. Era o gaură neagră, un vortex hrănit cu pizmă care sugea viața din orice ființă umană care se apropia de ea. Când John Merrivale îşi dăduse seama cu ce monstru se însurase, fusese prea târziu. Dacă divorța, ea avea să-l prezinte lumii ca impotent. Nici măcar John n-ar fi putut suporta o asemenea umilință.

Din fericire, lui Caroline nu îi trebuiră mai mult de câteva minute ca să ajungă la orgasm. Imediat ce avu parte de plăcere, se ridică şi se duse la duş, lăsându-l pe John să

scoată aşternuturile şi să pună cearşafuri noi. Nu era nevoie ca el să facă o asemenea îndatorire casnică. Familia Merrivale avea o mică armată de menajere şi slujitoare permanent la dispoziție în casa lor ca un palat din oraş. Dar Caroline insista ca el s-o facă. Odată, când i se păruse că marginile nu erau perfect aranjate, îi aruncase o sticlă de parfum în față. John avusese nevoie de şaisprezece copci, şi încă i se vedea cicatricea pe obrazul stâng. Îi spusese lui Lenny că fusese atacat prin surprindere, ceea ce, în opinia lui, nu era departe de adevăr.

Dacă n-ar fi fost Lenny Brookstein, John Merrivale s-ar fi sinucis cu mulți ani în urmă. Prietenia lui Lenny, firea lui caldă, relaxată, glumeață în ciuda faptului că afacerile mergeau groaznic, era cel mai important şi prețios lucru din viața lui John Merrivale. Biroul şi munca la Quorum erau viața lui, nu pentru bani sau putere, ci pentru că voia să îl facă mândru pe Lenny. Brookstein era singura persoană care crezuse vreodată în John Merrivale.

Ciudat şi neatrăgător fizic, roşcat şi deşirat, John nu fusese niciodată popular la şcoală. Nu avusese frați sau surori cu care să crească, cărora să le spună necazurile sau cu care să se bucure de reuşite. Chiar şi părinții lui erau dezamăgiți de el. Nu o spuseseră, desigur. Nu era necesar. John o simțea doar când intra într-o cameră.

La nunta cu Caroline, o auzise pe mama lui vorbind cu una dintre mătuşi:

— Sigur, eu şi Fred suntem absolut încântați. Niciodată n-am crezut că John se va mărita cu o asemenea fată deşteaptă şi atrăgătoare. Să fiu sinceră, ne cam pierduserăm speranța că se va însura vreodată. Adică, să recunoaştem, este un băiat bun, dar nu e nici pe-aproape Cary Grant!

Pe John îl durea faptul că propria lui soție îl disprețuia, dar nu-l mira. Oamenii îl disprețuiseră toată viața. Prietenia şi încrederea imensă pe care i le acordase Lenny fuseseră marea surpriză pentru John. Îi datora totul lui Lenny

Brookstein. Desigur, Caroline nu vedea lucrurile astfel. Invidia ei față de Lenny şi de Grace Brookstein se accentuase de-a lungul anilor până la punctul în care ea era nevoită acum să se străduiască să o ascundă când era în public. În particular, John se obişnuise să o audă referindu-se în termeni denigratori precum „moşul" în cazul lui Lenny şi „afurisita aia" când vorbea despre Grace.

Dar, recent, Caroline începuse să-şi poarte ura pe chip. Pentru John, acest lucru făcea ca evenimente precum cel din seara precedentă la Balul Quorum să fie o experiență terifiantă. Dragostea lui pentru Lenny Brookstein era nețărmurită. Dar frica de soția lui era şi mai mare. Iar Caroline Merrivale o ştia.

La micul dejun, John încercă să facă conversație.

— Cred că am făcut un total r-r-respectabil aseară, ținând cont de toate circumstanțele.

Caroline sorbi din cafea şi nu spuse nimic.

— Ştiu că L-Lenny a fost mulțumit.

— Cincisprezece milioane? Caroline râse cu dispreț.

Asta-i o nimica toată pentru moş. Ar fi putut să scrie chiar el un cec şi să termine cu asta. Dar sigur că asta ar fi însemnat să piardă adulațiile. Toți marii şi bunii care-i spun ce filantrop minunat este. Şi n-ar fi fost posibil ca scumpa lui Gracie să plece fără să fie fotografiată de şase mii de ori, nu? Doamne fereşte!

John întinse un strat subțire de unt pe felia de pâine prăjită şi evită privirea soției lui. Ştia din experiență că furia lui Caroline putea muta munții din loc. O mişcare greşită, şi mânia ei s-ar fi îndreptat asupra lui. Încă o dată se blestemă în gând pentru laşitatea lui. „De ce mi-e aşa teamă de ea?" Sperând să-i intre în grații, mormăi:

— Apropo, Lenny ne-a invitat în Nantucket săptămâna viitoare. Nu-ți face griji. Am refuzat.

— De ce dracu' ai făcut asta?

— Am… păi, am… am presupus că tu…

— Ai presupus? Ochii lui Caroline ieşiră din orbite de furie. Cum îndrăzneşti să presupui ceva?

Pentru o clipă, John se întrebă dacă ea avea să-l lovească. Spre ruşinea lui, îşi auzi ceaşca de cafea zornăind pe farfurioară.

— Cine mai e invitat?

— Toată lumea, c-c-cred. Familia Preston. S-surorile lui Grace. Nu sunt sigur.

— Şi vrei să-l laşi pe Andrew Preston să-şi petreacă săptămâna pupându-l în fund pe Lenny şi să ți-o ia înainte la Quorum în timp ce tu stai deoparte şi nu faci nimic? Doamne, John. Cât de prost poți fi?

John deschise gura ca să protesteze, apoi o închise la loc. Nu aşa stăteau lucrurile în afacere. Andrew Preşton n-ar fi putut spera să uzurpe poziția lui John şi n-ar fi încercat niciodată aşa ceva. N-ar fi îndrăznit. Dar nu avea niciun sens să încerce să o facă pe Caroline să înțeleagă.

— Deci vrei să mergi?

— Nu vreau să merg, John. Sincer, nu-mi vine nimic în cap mai rău decât să fiu închisă cu mireasa stupidă a lui Lenny Brookstein pe o insulă uitată de lume timp de şapte zile. Dar o să merg. La fel şi tu.

Ieşi din cameră cu un aer imperial. După ce plecă, John Merrivale îşi permise un mic zâmbet. „Am reuşit. Mergem. Chiar mergem!" Psihologia inversă funcționase ca prin farmec. Nu avusese nevoie decât de puțin curaj. „Poate o să încerc asta mai des".

Capitolul 3

Senatorul Jack Warner se trezi sâmbătă dimineața cu o mahmureală zdrobitoare. Honor plecase devreme pentru ora de yoga. Jos, în camera de joacă a fermei idilice din Westchester County, Jack Warner le auzi pe fetele lor, Bobby şi Rose, țipând îngrozitor una la alta. „Ce dracului face Ilse?"

Noua bonă olandeză a familiei se pricepea de minune la sexul oral, dar îndemânarea ei ca dădacă lăsa mult de dorit. Până în acel moment Jack rezistase cererii lui Honor de a i se permite s-o concedieze pe lise. Dar în acea dimineață își schimbă părerea. O sâmbătă dimineață neîntreruptă în pat valora mult mai mult decât o partidă de sex oral. În lumea senatorului Jack Warner, sexul oral era ușor de obținut. Pacea și liniștea însă erau neprețuite.

Jack Warner știuse că voia să devină președintele Statelor Unite pe când avea trei ani. Era august 1974. Părinții lui urmăreau la televizor demisia lui Richard Nixon.

— Ce face omul ăla? o întrebase micuțul Jack pe mama sa.

Tatăl lui fusese cel care răspunsese:

— Renunță la cea mai bună slujbă din lume, fiule. E un mincinos și un prost.

Jack rămăsese o clipă pe gânduri.

— Dacă e prost, cum a ajuns să aibă cea mai bună slujbă din lume?

Tatăl lui răsese.

— Bună întrebare!

— Cine o să-i facă treaba acum?

— De ce întrebi, Jacko? Tatăl lui Jack îl ridicase în poală și îi ciufulise părul cu afecțiune. Vrei s-o faci tu?

„Da", își spusese Jack. „Dacă-i cea mai bună slujbă din lume, cred că vreau".

Până acum, drumul lui Jack Warner spre Casa Albă fusese drept ca o săgeată. Primul în clasă la Andover? Bifat. Experiență solidă ca voluntar și muncă în serviciul comunității? Bifate. Student la Yale, drept la Harvard, partener într-o firmă de avocatură prestigioasă din New York? Bifat, bifat, bifat. După două stagii scurte de lucru ca intern la campanii senatoriale, Jack Warner candidase la Congres și câștigase districtul electoral 20 din New York printr-o victorie strălucită la uimitoarea vârstă de 29 de ani. Jack Warner nu-și făcuse niciodată prieteni, nu avusese o

slujbă, nu participase la o petrecere şi nu se culcase cu cineva fără ca mai întâi să se întrebe: „Cum va afecta asta reputația mea?” În rarele ocazii în care se culca cu o fată mai puțin potrivită, se asigura că evenimentul se petrecea departe de ochii iscoditori ai unui potențial votant. Dar astfel de lucruri se petreceau rar. Jack avea obiceiul să fie în locul potrivit la momentul potrivit, cu oamenii potriviți. Ştia că farmecul lui consta în aspectul său sută la sută american, în aerul de încredere şi în bunătatea pe care se părea a le proiecta fără niciun efort. Asemenea celorlalte lucruri din viața lui Jack Warner, căsătoria lui cu Honor Knowles fusese o decizie politică atent gândită.

Fred Farrell, directorul de campanie al lui Jack, îl anunțase:

— Din informațiile noastre, eşti încă perceput ca fiind prea tânăr pentru a candida la Senat. Trebuie să-ți „maturizâm” imaginea.

Jack se simțise frustrat.

— Cum? Să-mi las barbă? Să încep să port veste?

— Adevărul e că ideea cu barba nu e rea. Dar ce trebuie să faci este să te însori. Şi n-ar fi rău nici să ai câțiva copii. Toate femeile singure te iubesc, dar trebuie să lucrezi la votul familiei.

— Bine. O să-i cer mâna lui Karen în weekend.

Karen Connelly era prietena lui Jack de zece luni şi prima lui dragoste serioasă. Singura fiică a unei familii respectate din viața politică – tatăl lui Karen, Mitch, fusese odată şef de personal la Casa Albă. Karen era frumoasă, inteligentă şi bună. Îl adora indiscutabil pe Jack. Cei doi vorbiseră deseori despre întemeierea unei familii într-o bună zi, când Karen avea să termine şcoala, iar programul electoral al lui Jack avea să devină mai puțin aglomerat.

Evident, acea „într-o bună zi” venise. Fred Farrell se încruntase.

— Nu sunt sigur că Karen e cea mai bună alegere. E o fată

bună, nu zic nu. Dar ca soție…

Jack se zbârlise.

— Ce nu-i în regulă la ea?

— Nu-i nimic în neregulă la ea. N-o lua personal, Jack. Nu spun decât că, la modul ideal, aş prefera pe cineva care e un pic mai „Uau". Nu exagerat de frumoasă, desigur. Ar fi o piedică în campania ta.

— Dar mai frumoasă decât Karen?

— Mai importantă decât Karen. N-ar strica nici dacă ar fi devenit bogată pe cont propriu.

— De ce?

— Pentru viitor, dragule. Fred Farrell clătinase din cap deznădăjduit. Presupun că ambițiile tale politice nu se limitează la Senat, nu?

— Sigur că nu.

— Bine. Atunci începi să gândeşti practic. Ai idee cât de mult costă în ziua de azi o campanie pentru prezidențiale?

Jack ştia destul de bine. Mulți bărbați bogați pierduseră totul urmându-şi fanteziile legate de Casa Albă. Chiar şi aşa, căsătoria pentru bani i se părea dezgustătoare.

— Uite ce-i, m-am gândit la o fată. Întâlneşte-te cu ea, vezi ce părere ai. Fără nicio obligație.

Trei luni mai târziu, congresmanul Jack Warner trecuse peste dezgust şi se căsătorise cu moştenitoarea Honor Knowles, cu mare tam-tam. În ziua în care plecaseră în luna de miere, Karen Connelly se sinucisese tăindu-şi venele în cadă. Din respect pentru tatăl lui Karen, presa nu publicase niciodată povestea.

Pentru Honor Knowles, amețitoarea poveste de dragoste cu cel mai eligibil şi frumos congresman din țară era de departe cel mai emoționant lucru care i se întâmplase vreodată. De când era doar o copilă, Honor se simțise trecută cu vederea. Sora ei mai mare, Constance, era creierul familiei şi preferata mamei lor. Grace, sora mai mică a lui Honor, era uimitor de frumoasă şi fusese scânteia din ochii tatălui lor cât acesta

trăise. Honor nu îşi găsise locul în povestea asta. Faptul că era deşteaptă şi atrăgătoare în felul ei nu părea să conteze pentru nimeni. „Sunt a cincea roată. Cântăreața din fundal pe care n-o observă nimeni niciodată. Sunt populară numai prin asociere".

Faptul că un bărbat chipeş îi îndepărtase singurătatea (şi nu orice bărbat chipeş, ci Jack Warner, un posibil viitor preşedinte!) era atât de emoționant, o surpriză atât de delicioasă, încât lui Honor nu-i dăduse niciodată prin cap să pună la îndoială motivele lui Jack. Sau viteza cu care el o grăbise spre altar.

Jack, urma ea să afle mai târziu, făcea totul în viteză. Imediat după ce o invitase la o întâlnire, o şi ceruse de nevastă. Imediat ce ea acceptase, el rezervase biserica. Imediat ce se întorseseră din luna de miere, el începuse să o preseze să rămână însărcinată.

— De ce atâta grabă? întrebase Honor mângâind părul lui blond şi neted, într-o noapte, în pat. Încă mai trebuia din când în când să se ciupească atunci când se trezea lângă Jack. Era aşa perfect… Nu numai că arăta perfect, ci era perfect şi pe interior. Nobil, curajos, vizionar. Voia atât de multe lucruri bune pentru America. Suntem căsătoriți de cinci minute. Nu putem să ne bucurăm mai întâi de faptul că suntem împreună?

Dar Jack fusese insistent. Voia o familie, şi o voia în acel moment. În luna de miere în Tahiti, Honor fusese îngrijorată. Jack primise un telefon de acasă în prima dimineață petrecută acolo, care îl supărase vizibil. El anulase excursia lor la scufundări („Du-te tu, eu trebuie să muncesc.") şi abia îi spusese câteva cuvinte pentru tot restul zilei. În noaptea aceea, el strigase încontinuu „Karen!" în somn. A doua zi, când Honor îl întrebase, el se apărase. „Doamne, Honor. Acum îmi analizezi visele?"

După aceea, fusese retras şi posomorât toată săptămâna, refuzase să vorbească despre ce-l deranja şi evitase toate

încercările lui Honor de a se apropia de el. Nu dorise nici măcar să facă dragoste. Dar, când se întorseseră la New York, spre imensa uşurare a lui Honor, pasa lui proastă trecuse. Dintr-odată, devenise din nou interesat de ea.

„El n-ar vrea să avem o familie dacă nu m-ar iubi", îşi spusese ea. „E modul lui de a-şi cere scuze pentru Tahiti. Şi, pe bune, de ce am aştepta? Ce-ar putea fi mai frumos decât să avem un Jack micuț alergând pe aici?"

Prima lor fiică, Roberta, se născuse după nouă luni, iar un an mai târziu urmaşe sora ei, Rose. Pentru că cele două sarcini fuseseră apropiate una de alta, când o concepuse pe Rose, Honor avea încă nişte kilograme în plus de la sarcina cu Roberta. Ca urmare, când Jack o invitase la cină pentru a sărbători a doua lor aniversare, Honor era cu aproape 22 de kilograme mai grea decât în ziua nunții lor.

— De ce nu te apuci din nou de alergat? îi zisese Jack direct, pe deasupra farfuriei cu fructe de mare. Ai putea s-o faci împreună cu sora ta şi cu antrenorul ei. Grace arată fantastic acum. Tipul ăla cred că face bine ce face.

Fusese ca şi cum el ar fi înfipt un pumnal în inima lui Honor. De ce trebuia să fie mereu vorba despre Grace?

Când Honor se măritase cu Jack Warner, se simțise ca o vedetă pentru prima oară în viața ei. Când era mai mică, Grace îi luase fața. Cea mai rea parte era că o făcuse fără ca măcar să îşi dea silința. Doar intrând într-o încăpere, Grace punea stăpânire pe acel loc, strălucea cu o lumină atât de orbitoare, încât o eclipsa cu totul pe Honor.

Honor încercase din răsputeri să-şi stăpânească gelozia şi resentimentele. Ştia că Grace o iubea, că o considera pe Honor drept cea mai bună prietenă a ei. Şi totuşi, erau momente în care Honor Knowles avea fantezii cu sora ei suferind un „accident. Şi-o imagina pe Grace căzând de pe paralele şi corpul ei perfect de păpuşă contorsionat şi fracturat pe podeaua sălii de gimnastică. Sau un accident de maşină în care trăsăturile frumoase, de model, ale lui Grace

erau distruse de flăcări. „Flăcările urii mele”. Fanteziile erau ruşinoase, dar o făceau să se simtă bine.

Când Honor se măritase cu Jack, îşi spusese: „Totul a trecut. Acum, că sunt fericită şi faimoasă, acum când cineva minunat mă iubeşte, pot fi sora mai mare aşa cum a vrut mereu Grace”. Nu se întâmplase aşa. În mod ironic, Honor fusese cea care i-o prezentase pe Grace lui Lenny Brookstein, la unul dintre evenimentele caritabile ale lui Jack. Două săptămâni mai târziu, Grace anunțase că erau îndrăgostiți. La început, Honor crezuse că glumea. Când îşi dăduse seama că se înşelase, i se făcuse rău.

— Dar, Gracie, ai 18 ani. El e îndeajuns de bătrân să-ți fie bunic.

— Ştiu. E o nebunie! Grace râsese, acel râs frumos şi zglobiu care îi făcea pe toți bărbații să se topească precum untul pe o plită. Niciodată n-am crezut că aş putea simți aşa ceva pentru cineva ca Lenny, dar… sunt atât de fericită, Honor. Pe bune. La fel e şi Lenny. Nu poți să te bucuri pentru noi?

— Draga mea, sunt bucuroasă. Dacă asta vrei cu adevărat.

Dar Honor nu era bucuroasă. Era furioasă.

Pentru Grace nu fusese de ajuns să se aşeze la casa ei cu un bancher normal, aşa cum făcuse Connie. O, nu, ea trebuia să-l ademenească pe cel mai mare multimilionar din New York.

Scurtul moment de glorie al lui Honor Knowles apunea deja. În timp ce ea era blocată în casă, grasă şi epuizată ca o cloşcă, Grace era din nou vedeta oraşului. Iar acum Jack, însuşi soțul ei iubit, o compara deloc favorabil cu surioara ei, pentru că se îngrăşase cu câteva kilograme în timp ce îi făcea lui copii! Era insuportabil. Şi totuşi, Honor suporta, stoică şi în tăcere. Aşa cum suporta faptul că Jack le neglija pe ea şi pe fetele lor, la fel cum îndura egoismul lui, ambiția lui de nestăpânit şi, cel mai recent, infidelitățile lui.

Pierdu greutatea în plus, până la ultimul kilogram. În

opinia publicului, senatorul Warner şi soția lui aveau o căsnicie ca-n poveşti. Honor nu avea de gând să-i dezamăgească. Prefăcătoria era tot ce-i rămăsese, şi se ținea tare zâmbind când Jack vorbea în discursurile sale despre loialitate, dând interviuri în reviste despre chestiuni legate de gospodărie şi despre uimitorul Jack, tatăl „îndemânatic". Desigur, Honor ştia foarte bine că singurul lucru la care Jack era îndemânatic erau sânii bonei, dar mai degrabă ar fi murit decât să recunoască public aşa ceva.

Acelaşi lucru era valabil şi în ceea ce privea ura față de sora sa. La suprafață, Honor Warner rămânea la fel de apropiată de ambele surori ale ei, dar în special față de Grace. Cele două femei luau prânzul împreună de două ori pe săptămână, la care se adăugau ieşirile regulate la cumpărături şi vacanțele în familie. Dar, în spatele imaginii de soră iubitoare, ura lui Honor clocotea precum magma fierbinte.

Jack îşi îndemnase soția să întărească legăturile cu familia Brookstein.

— E în avantajul tuturor, draga mea. O să-ți petreci timpul cu Grace. Ştiu cât de mult o iubeşti. Iar eu o să mă văd cu Lenny. Dacă Lenny Brookstein îmi susține candidatura pentru Casa Albă, peste patru ani o să fiu de neoprit.

Honor se gândise la acest lucru. „În cazul în care Jack va candida pentru preşedinție, va trebui să nu se mai țină după fuste. E prea riscant. În plus, dacă devine preşedinte, cu banii lui Lenny Brookstein, eu o să fiu prima-doamnă. Nici măcar Grace nu poate trage o carte mai mare".

În ultima vreme însă, interesul lui Jack față de cumnații săi multimilionari scăzuse inexplicabil. Începuse cu remarci răutăcioase cu privire la hainele lui Grace şi la burta din ce în ce mai mare a lui Lenny. În zilele dinaintea Balului Quorum, se întâmplase ceva şi mai bătător la ochi. Jack bea mult. Acasă, când era beat, critica de față cu Honor „lipsa de loialitate" a lui Lenny Brookstein şi „aroganța** lui.

— Pungaş nenorocit, cu cine dracu' crede că vorbeşte? Cu unul dintre angajaţii lui? bodogănise el. Dacă Lenny vrea să i-o sugă careva, ar trebui să-i spună lui John Merrivale sau pupincuristului de Preston. Eu sunt senator al Statelor Unite!

Honor nu înţelesese la ce se referea Jack. Ar fi vrut să întrebe, dar îi fusese prea frică. În ciuda tuturor lucrurilor, Honor Warner încă îşi iubea soţul. În adâncul sufletului, era convinsă că, dacă îl ajuta pe Jack în carieră – dacă spunea ceea ce trebuia, dacă purta rochia care trebuia, dacă dădea petreceri corespunzătoare, el avea să se îndrăgostească din nou de ea.

Nu avea de unde să ştie că Jack Warner nu fusese niciodată îndrăgostit de ea.

Jack coborî în halat, pentru a căuta un Alka-Seltzer. Roberta, căreia părinţii îi spuneau Bobby, zbură în braţele lui ca un vârtej.

— Taţi!

Blondă şi grăsuţă ca un heruvim renascentist, Bobby fusese întotdeauna un copil foarte afectuos.

— lise zice că, dacă nu suntem cuminţi, n-o să mergem la Intuck-it. Nu-i adevărat, nu-i aşa?

Jack îşi lăsă fata înapoi jos pe podea.

— Nu-l sâcâi pe tatăl tău, Roberta, spuse lise.

— Dar nouă ne place la Intuck-it. Chiar şi lui Rose îi place, nu-i aşa, Roşie?

În vârstă de patru ani, Rose scotea rujuri din trusa de machiaj a mamei şi le rupea în două, mânjind cu roz podeaua din parchet masiv. Lise era prea ocupată să-i facă ochi dulci şefului ei pentru a băga de seamă.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule senator Warner?

— Nu, se răsti Jack.

„Nantucket. Uitasem de asta. Nenorocitul de Brookstein ne-a invitat aseară pe toţi la moşia lui. Ca şi cum am fi prieteni la cataramă".

Jack Warner îşi pusese în joc mândria când se duse la Lenny Brookstein să ceară ajutor. Nu ar fi făcut-o dacă nu ar fi fost disperat. Dar era disperat, iar Lenny o ştia. Începuse ca pentru a-şi alunga stresul. Câteva pariuri nevinovate ici-colo, la cursele de cai sau la mesele de cărți de joc. Dar, pe măsură ce pierderile creşteau, la fel se întâmpla şi cu pofta lui Jack pentru pariuri.

Jocurile de noroc dezlănțuiseră o latură nesăbuită a lui Jack Warner, de care el nu fusese niciodată conştient. Erau ceva emoționant şi amuzant, care dădeau dependență. Recent, dependența lui începuse să-l coste mult pe plan financiar. Dar adevăratul risc era pe plan politic. Jack îşi construise întreaga carieră pe baza reputației lui de conservator creştin, integru. Poate că pariatul convulsiv nu era ceva ilegal, dar avea să-l facă să-şi piardă numaidecât voturile bazate pe valorile familiale. Fred Farrell i-o spusese direct:

— Trebuie să pui punct, Jack. Acum. Plăteşte-ți datoriile şi fă curat.

„De parcă ar fi aşa uşor! Să-mi plătesc datoriile? Cu ce?" Moştenirea lui Honor se dusese pe casă şi pe educația copiilor. Ca senator, Jack câştiga 140.000 de dolari pe an, o fracțiune din cât făcea ca avocat şi o fracțiune chiar şi mai mică din cât datora acum unor persoane complet dezgustătoare.

Nu era cale de întoarcere. Trebuia să-l stoarcă de bani pe cumnatul lui. Desigur, avea să fie jenant. Dar, după ce avea să-i explice situația, Lenny avea să-l ajute. „Lenny e genul care gândeşte pe termen lung. Când mă vor face preşedinte, o să-i plătesc însutit. Ştie asta".

Se dovedise însă că Lenny Brookstein nu ştia asta. În loc să scrie un cec, îi ținuse lui Jack o prelegere.

— Îmi pare rău pentru tine, Jack, chiar îmi pare rău. Dar nu te pot ajuta. Tatăl meu a fost un jucător împătimit. Sărmana mama a trecut prin iad. Dacă n-ar fi fost

facilitatorii, prietenii care l-au salvat de atâtea ori, coşmarul s-ar fi putut termina mult mai devreme. Din cauza asta a pierdut banii care ar fi acoperit tratamentul medical al mamei.

Jack încercase să-şi păstreze calmul.

— Cu tot respectul, Lenny, eu nu cred că am prea multe în comun cu tatăl tău. Sunt senator al Statelor Unite. Pot garanta pentru banii ăştia, ştii asta. E doar o mică problemă cu fluxul de numerar.

Lenny zâmbise prietenește.

— Tocmai de-aia sunt sigur că vei rezolva singur problema. Aşa, mai era şi altceva?

„Nenorocit arogant!" Nu fusese un simplu refuz, ci o concediere. Jack Warner nu avea să uite niciodată disprețul. Primul gând care îi trecuse prin minte în seara precedentă fusese să-i spună lui Lenny Brookstein să-şi bage invitația la Nantucket acolo unde „luna nu luminează". Dar, gândindu-se mai bine, poate că un astfel de gest ar fi fost greşit. Adevărul era că avea urgentă nevoie de o infuzie de numerar. Honor şi Grace erau apropiate. Poate că, dacă Honor o convingea pe surioara ei, Grace l-ar putea determina pe soțul său infatuat să înțeleagă. Sigur că o astfel de abordare ar fi presupus ca Jack să-i mărturisească lui Honor datoriile acumulate la jocurile de noroc. Nu era o perspectivă atractivă. „Dar, la urma urmei, ce-o să facă? O să mă părăsească? Nu cred".

Se întoarse spre lise şi zise:

— Plecăm în Natucket mâine la prima oră. Te rog să ai grijă că bagajele fetelor să fie gata.

Bobby îi aruncă bonei o privire triumfătoare.

— Vezi? Ți-am spus c-o să mergem.

— Da, domnule. Mai doriți să împachetez şi altceva... special?

Lise îi făcu cu ochiul lasciv. Nici că putea fi mai clar la ce se referea. Dar şi replica lui Jack fu la fel de limpede:

— Nu. N-o să mergi cu noi. De luni eşti concediată.

Luă pastilele de Alka-Seltzer din dulapul din bucătărie şi se întoarse sus în pat.

Capitolul 4

Connie Gray stătea la locul de joacă şi se uita la fiii ei care se jucau. „Uită-te la ei. Atât de inocenți. N-au nici cea mai vagă idee că lumea se prăbuşeşte în jurul lor". Cade avea şase ani şi era leit tatăl lui, Michael. Cu părul brunet şi pielea măslinie, avea aceeaşi expresie sinceră, fericită şi nevinovată ca Mike. Cooper semăna mai mult cu Connie. Pielea lui era mai deschisă la culoare, iar trăsăturile – mai feminine. Şi per total era un copil mai complex. Sensibil. Nerăbdător.

Ambii băieți erau foarte inteligenți. Cu părinți precum Connie şi Michael, cum ar fi putut să nu fie aşa? Dar Cooper, în vârstă de patru ani, era cel care gândea mai profund. „Mă întreb ce-ar crede dacă ar şti ce pune la cale mama lui. Oare într-o bună zi, când va fi mai mare, va înțelege că vremurile disperate necesită măsuri disperate?"

Cea mai mare dintre surorile Knowles, Connie, fusese o elevă de nota zece încă din clasa întâi. Mândria şi bucuria mamei ei, Connie fusese nevoită să se mulțumească numai cu respectul şi cu afecțiunea tatălui ei. Inima lui Cooper Knowles fusese adjudecată. Aparținea fiicei lui celei mici, Grace.

Asemenea lui Honor, Connie înțelesese de timpuriu că mezina familiei era „specială", un copil unic, irezistibil şi frumos. Însă, spre deosebire de Honor, Connie nu avea nici cea mai vagă intenție să stea în spatele lui Grace sau să-i cedeze centrul atenției. Îşi jucase strălucit rolul de creier al familiei, absolvind prima din clasă în liceu şi fiind acceptată la toate colegiile Ivy League de prim rang. Deşi se prefăcea a nu fi interesată de frumusețe şi de modă, Connie ştia că era atrăgătoare, în ciuda trăsăturilor puternice, oarecum

masculine. Făcuse tot ce putuse să-şi păstreze tenul de porţelan şi alura subţire, cu picioare lungi, pe care bărbaţii le admirau atât de mult. Poate că nu se putea lua la întrecere cu Grace în ceea ce privea frumuseţea, dar, fiind cu opt ani mai mare decât ea, nici nu trebuia. „Până când Grace va fi îndeajuns de mare ca să iasă în lume, eu o să fiu deja măritată. Atunci o să fie problema lui Honor".

Şi, desigur, aşa se întâmplase. La fel ca toate surorile Knowles, Connie se măritase din dragoste. Michael Gray era o senzaţie în vremurile acelea. Era destul de fermecător, dar pe atunci avea încă silueta unui jucător de fotbal şi trăsăturile frumos cizelate de model Armâni după care erau leşinate toate secretarele de la Lehman Brothers.

Connie continuase să lucreze ca avocat până când se născuse Cade. După aceea, nu mai avusese rost. Michael era partener la Lehman şi câştiga bonusuri de milioane de dolari pe an. Desigur, o mare parte dintre acestea veneau sub formă de acţiuni. Dar pe atunci cui îi păsa de asta? Acţiunile bancare nu mergeau decât în sus. Dacă familia Gray cheltuia în fiecare an mai mult decât salariul de bază al lui Mike, făceau doar ceea ce făcea toată lumea. Dacă îţi doreai ceva scump, cum ar fi o casă pe plaja din Hampton, un Bentley ori un colier de 100.000 de dolari pentru aniversarea soţiei, te împrumutai pe baza acţiunilor. Era un sistem simplu, eficient din punct de vedere fiscal, pe care nimeni nu-l punea la îndoială.

Apoi Bear Steams se prăbuşise.

Privind retrospectiv, căderea acelei vechi instituţii venerabile din New York, în martie 2008, fusese începutul sfârşitului pentru Michael şi Connie Gray şi pentru alte mii de familii. Dar, desigur, e uşor să vezi lucrurile limpede după ce s-au petrecut deja. La acea vreme, îşi amintea Connie, încă păruse ca şi cum ceva cutremurător, oribil şi inimaginabil se întâmpla altcuiva. Acelea erau cele mai bune tragedii. De genul celor care se întâmplau îndeajuns de

aproape ca să-ți dea frisoane de groază şi senzații tari fără să-ți afecteze de fapt viața.

Trecuseră nouă luni de la acel septembrie înfiorător, când lumea lui Connie se prăbuşise. Încă se trezea în unele dimineți simțindu-se fericită şi mulțumită pentru câteva secunde minunate... până când îşi amintea. Lehman Brothers intrase în faliment pe 16 septembrie 2008. Peste noapte, familia Gray îşi văzuse averea căzând de la circa douăzeci de milioane la aproximativ un milion de dolari – echivalentul casei lor din New York, intens ipotecată. Apoi piața imobiliară ajunsese la pământ, iar acel milion de dolari scăzuse la 500.000 de dolari. Până la Crăciun, vânduseră totul cu excepția bijuteriilor lui Connie şi retrăseseră copiii de la şcoală. Dar adevărata problemă nu era atât catastrofa financiară, ci reacțiile aflate la poluri opuse ale lui Connie şi Michael la situația lor.

Michael Gray era un om bun. Un tip de gaşcă. Şi un om bun nu poate fi ținut mult timp jos.

— Gândeşte-te câte milioane de oameni sunt mai rău decât noi, îi spunea el lui Connie tot timpul. Noi avem noroc. Ne avem unul pe altul, doi băieței minunați, prieteni buni şi câteva economii. În plus, suntem amândoi destul de tineri să mergem mai departe şi să începem să câştigăm din nou bani.

— Sigur că da, dragul meu, spunea Connie şi îl săruta.

În interior, îşi spunea: „Noroc? Eşti nebun?" Connie Cray nu voia să „înceapă să câştige din nou bani". Nu voia să se umple de țărână şi să o ia de la capăt. Nu voia să-şi împacheteze necazurile în vechea ei trusă şi să zâmbească, să zâmbească şi să zâmbească, iar dacă Michael mai scuipa încă o nenorocire de platitudine ineptă, avea să-l stranguleze cu una dintre cravatele lui de mătase Hermes care-i mai rămăseseră.

Connie nu avea nici cea mai mică dorință de-a deveni unul dintre supraviețuitorii stoici şi hotărâți ai crizei creditelor. Visul American nu însemna supraviețuire, însemna triumf.

Connie Gray voia să fie o triumfătoare. Se măritase cu un învingător, iar el o dezamăgise. Acum trebuia să găsească un nou protector, pe cineva care le putea oferi o viață decentă ei şi copiilor ei.

Relația cu Lenny Brookstein nu fusese plănuită. „Relație! Pe cine păcălesc? A fost o aventură de două nopți. Lenny s-a exprimat foarte clar cu o noapte în urmă". Connie se înțelesese întotdeauna bine cu ilustrul soț al lui Grace. În vremuri mai fericite, ea şi Mike luau regulat cina cu familia Brookstein. Inevitabil, Connie şi Lenny sfârşeau prin a râde cu gura până la urechi la vreo glumă intimă. Grace obişnuia să-i spună lui Connie tot timpul:

— Ştii, e amuzant. Tu şi Lenny semănați atât de mult. Sunteți ca două picături de apă. De câte ori discută cu mine despre Quorum şi despre afaceri, habar n-am la ce se referă. Dar tu? Tu ştii totul! E ca şi cum chiar te interesează.

Iar Connie se întreba mereu: „Cum naiba au ajuns ăia doi să se căsătorească?" Lenny Brookstein era sclipitor şi captivant, puternic, ambițios şi plin de viață, cea mai energică persoană pe care Connie o întâlnise vreodată. Grace era… dulce. Connie nu înțelegea. Dar ea nu-şi bătuse prea mult capul cu asta. La acea vreme, ea şi Michael erau fericiți şi bogați, chiar dacă într-un mod modest. La acea vreme…

Prima oară se întâmplase în biroul lui Lenny, noaptea târziu. Connie se dusese să-şi vadă cumnatul în particular, să discute cu el despre un împrumut pentru bridge şi despre posibilitatea ca el să-l ajute pe Michael să găsească un alt post. Directorii executivi de la Lehman deveniseră leprele de pe Wall Street, mânjiți de eşec, de neatins. Michael era un bancher bun, dar nimeni nu era pregătit să-i ofere o a doua şansă.

Connie începuse să plângă. Lenny o cuprinsese cu brațul. Înainte să-şi dea seama, erau pe podea, înlănțuiți unul în brațele celuilalt, iar Lenny făcea cu pasiune dragoste cu ea. Apoi, Connie şoptise:

— Suntem atât de asemănători, noi doi. Amândoi înfometați. Michael şi Grace nu sunt aşa.

— Ştiu, spusese Lenny. De aceea trebuie să-i protejăm. Noi doi ne putem proteja singuri.

Nu fusese răspunsul la care sperase Connie. Dar nu plecase din birourile Quorum în noaptea aceea descurajată. Dimpotrivă, o nouă şi interesantă uşă tocmai se deschisese. Strecurându-se în pat alături de Michael o oră mai târziu, se întrebase entuziasmată unde putea duce aceasta.

Nu dusese nicăieri.

Două săptămâni mai târziu, Connie se culcase din nou cu Lenny, de data aceea la un hotel ieftin din New Jersey. Lenny păruse copleşit de vină.

— Nu-mi vine să cred că noi am făcut asta. Că eu am făcut asta, se corectase el. Nu e vina ta, Connie. Tu şi Michael treceți printr-un stres teribil. Dar eu nu am nicio scuză.

Connie şoptise cu voce răguşită:

— Nu ai nevoie de o scuză, Lenny. Nu eşti fericit cu Grace. Înțeleg asta. Ea nu a fost niciodată potrivită pentru tine.

Lenny făcuse ochii mari. Se uitase la Connie cu sinceră uimire.

— Nu e potrivită pentru mine? Grace? Doamne. Ea e totul pentru mine. O iubesc atât de mult, o… Propoziția rămăsese neterminată. El era prea sufocat ca s-o încheie. Într-un final, spusese: Ea nu trebuie să afle niciodată despre asta. Niciodată. Şi nu trebuie să se repete. Hai s-o punem pe seama unui moment de nebunie şi să mergem mai departe, da?

— Sigur, zisese Connie. Dacă asta vrei.

Pe drumul spre casă, către Michael, ea abia-şi putuse stăpâni furia. „Să mergem mai departe? MAI DEPARTE? La ce? Ce am eu spre care să merg mai departe? O viață de sărăcie la vârsta a doua, cu soțul meu care s-a bucurat cândva de succes, trăind din resturile rămase de la masa surorii mele? Să te ia dracu', Lenny Brookstein. Îmi eşti

dator. Iar acum poți să mi-o plătești. Crezi că o să te las să te întorci în brațele lui Grace fără să dai un ban?”

— Mami, uită-te la mine!

Cade era în leagăn. El își balansă picioarele slăbănoage înainte și înapoi ca să își ia avânt, apoi sări în aer și ateriză cu un zgomot liniștitor pe nisip.

— Ai văzut ce sus m-am dus? Ai văzut?

— Am văzut, scumpule. A fost super.

Connie își strânse șalul de vară, frumos țesut, în jurul umerilor. Cașmirul, din Scoția, fusese un cadou de aniversare de la Grace. „În curând, tot ce vom avea va fi un cadou de la Grace. Mâncarea de pe masă, cămășile de pe noi…”

Perspectiva de a-și petrece următoarea săptămână cu Lenny și cu Grace la magnifica lor moșie de la malul mării era de-ajuns ca s-o facă pe Connie să se simtă îngrețoșată. Mai ales tete-ă-tete-ul cu Lenny de pe ringul de dans de la Balul Quorum din noaptea precedentă. Nenorocitul chiar avusese curajul să se supere pe ea. Pe ea! Ca și cum ea era cea care se ținuse după el. Lenny luase inițiativa, apoi o aruncase ca pe o batistă murdară și fugise înapoi la surioara ei și la viața lor atât de perfectă împreună. Iar acum, Connie trebuia să fie recunoscătoare că i se plătise cursa de avion, astfel încât să poată sta în casa lor de 60 de milioane de dolari și să-i vadă giugiulindu-se?

Michael fusese cel care insistase.

— Aș vrea să merg. Lenny a fost generos că ne-a invitat și mi-ar prinde bine o pauză departe de New York. Puține plimbări pe apă, puțin aer de mare…

Lui Michael îi plăcuse întotdeauna de Lenny. Dar așa era Michael. Îi plăcea de toată lumea. Când Lenny îi invitase din nou noaptea precedentă, Mike aproape îi pupase mâna. „Dacă ar ști că mâinile lui Lenny Brookstein au fost… pe sânii mei, pe fund, între coapse… nu s-ar mai grăbi să le pupe”.

Dar Michael Gray nu ştia. Atât timp cât Lenny Brookstein făcea ceea ce trebuia şi îi dădea lui Connie ceea ce voia, nici nu avea să afle.

Capitolul 5

Moşia din Nantucket a lui Lenny şi Grace Brookstein era un conac idilic, generos, din şindrilă gri, aşezat chiar lângă Cliff Road, pe latura nordică a insulei. Casa principală se mândrea cu zece dormitoare nupțiale, o piscină interioară şi un SPA, un cinematograf după ultimul răcnet, o bucătărie complet utilată şi o terasă enormă cu fronton (cunoscută în Nantucket drept „aleea văduvei" deoarece pe vremuri soțiile marinarilor obişnuiau să se urce pe acoperişuri şi să se uite spre mare, sperând că vor zări întorcându-se corăbiile de mult pierdute ale soților lor. Spațiile verzi pline cu levănțică, trandafiri şi tufe de gard viu tunse în stil european se revărsau în cascade în vale, spre Steps Beach, una dintre cele mai liniştite şi mai renumite plaje de pe insulă. În partea de jos a grădinii erau patru căsuțe pentru oaspeți, precum cele pentru păpuşi, fermecătoare, din lemn alb, fiecare cu frontonul ei miniatural şi cu gard alb din uluci.

Oriunde în altă parte, căsuțele ar fi arătat imposibil de drăguț. Dar, în acel loc, pe acea insulă magică, înghețată pentru totdeauna într-o epocă de odinioară, mai simplă, mergeau de minune. Cel puțin aşa credea Grace Brookstein. Ea fusese cea care le construise, şi proiectase totul până la cea mai mică față de pernă Ralph Lauren şi cadă antică, victoriană, cu picioare.

Grace adora Nantucket. Era locul în care ea şi Lenny se căsătoriseră – fără îndoială, cea mai fericită zi din viața lui Grace. Dar era mai mult de atât. Insula avea o simplitate care nu exista nicăieri altundeva. Desigur, erau bani în Nantucket. Bani serioşi. Micuțele colibe pescăreşti, cu trei camere, din Siasconset, se transformaseră în unele de două

milioane de dolari. În timpul verii, restaurantele cu stele Micbelin, precum 21 Federal şi Summerhouse, cereau pentru homarul thermidor mai mult decât plăteai la Georges V din Paris. Magazinele de top de pe străzile Union şi Orange din oraş expuneau în vitrine pulovere de mii de dolari. Galerii ale artiştilor locali vindeau lucrări cu şase cifre, uneori chiar şapte, rezidenților celor mai bogați de pe insulă.

Şi totuşi, cumva, Nantucket rămăsese un loc simplu, în toți acei ani în care venise pe insulă, Grace nu văzuse niciodată o maşină sport. Multimilionarii şi soțiile lor se plimbau prin oraş în pantaloni scurți kaki şi în tricouri din bumbac alb de la Gap. Chiar şi iahturile din port erau conservatoare, mult mai puțin țipătoare decât cele din East Hampton, din Saint-Tropez sau din Palm Beach. Lenny nu ancora niciodată în Nantucket ceva mai bătător la ochi ca o barcă de paisprezece metri. Ar fi murit de ruşine să apară cu Quorum Queen de nouăzeci de metri, deşi în Sardinia Grace abia reuşise să-l dea jos de pe aceasta.

Nantucket era un loc în care oamenii bogați pretindeau a fi săraci. Sau cel puțin mai săraci. O făcea pe Grace să se simtă nostalgică după copilăria ei, după o perioadă mai simplă, o perioadă a plăcerilor nevinovate. O emoționa că Lenny iubea insula la fel de mult ca ea. Exceptând Le Cocon, reşedința lor izolată cu aspect de bastide din Madagascar, nu era un alt loc pe pământ în care Grace să se simtă complet relaxată. Soții Brookstein erau fericiți oriunde, dar fericirea deplină şi-o găseau acolo, în casa aceea.

Grace şi Lenny ajunseră cu trei zile înaintea invitaților. Lenny mai avea de lucru („Nu e aşa mereu?”), iar Grace avea nevoie de timp ca să discute cu personalul şi să se asigure că totul era perfect pentru oaspeți.

— Le dați lui Honor şi lui Connie cea mai mare dintre cele două căsuțe, pentru că au copii. Andrew şi Maria o pot lua pe cea de pe nisip, iar familia Merrivale se poate caza în cea mai mică. Caroline a mai fost aici, aşa că sunt sigură că n-o să se

supere.

Erau atât de multe de făcut! Planificarea meniurilor, comandarea florilor şi verificarea bicicletelor şi a undiţelor, ca să fie gata pentru nepoţii şi nepoatele ei. Grace avea senzaţia că abia îl văzuse pe Lenny.

În noaptea de dinaintea descinderii hoardelor, ei doi avură parte de o cină romantică la Chanticleer, un restaurant frumos şi intim din satul pescăresc Siasconset. Sau, mai bine spus, ar fi fost romantică dacă Lenny nu şi-ar fi petrecut întreaga seară lipit de Black Berry-ul lui.

— Totul e în regulă, dragule? Pari atât de încordat.

Grace se întinse peste masă şi îl strânse de mână.

— Îmi pare rău, scumpa mea. Totul e regulă. Sunt doar puţin… Se întâmplă multe lucruri în acest moment. Nu ai de ce să te îngrijorezi, îngeraş.

Grace încercă să nu se îngrijoreze, dar era greu. Lenny nu-şi aducea niciodată cu el problemele de la muncă. Niciodată. În dimineaţa aceea, un vagabond de pe chei, perfect inofensiv, îi ceruse lui Lenny mărunţiş, iar Lenny se luase de el şi îi ţinuse o prelegere despre alcoolism şi asumarea responsabilităţilor timp de zece minute. Mai târziu, Grace culegea zmeură în grădină, când îl auzise pe Lenny ţipând la fereastra dormitorului. Vorbea la telefon cu John Merrivale. Grace nu prinsese tot ce spunea el, dar o propoziţie îi rămăsese în minte: „Toţi vor o bucată din mine, John. Ticăloşii mă seacă. Dacă ai dreptate în privinţa lui Preston, după tot ce-am făcut pentru el… O să-i tai mâna”.

Ce voise să spună prin „mă seacă”? Şi cine erau ticăloşii? Doar nu Andrew Preston. Andrew lucra pentru Lenny din primul an. El şi Maria aproape că făceau parte din familie, la fel ca familia Merrivale.

Singura alinare a lui Grace era că Lenny vorbea cu John. Ea ştia că el avea încredere în acesta şi că se baza pe el ca pe un frate. Oricare era problema, Grace era sigură că John ştia ce era de făcut. El avea să fie acolo în ziua următoare. Apoi,

spera ea, Lenny avea să se simtă mai relaxat.

Vacanța începu bine. După ce invitații sosiră, Lenny fu mai relaxat – de fapt, era din nou el. Cu excepția lui Jack Warner, care nu părea în apele lui, toată lumea se arăta încântată să fie acolo şi hotărâtă să se simtă bine.

Michael Gray îşi asumă rolul Fluierarului din Hamelin pentru cei patru copii, îşi luă nepoții, pe Bobby şi pe Rose, la pescuit de crabi împreună cu verişoarele lor şi îi tratăpe toți cu înghețată la Jetties Beach. Grace era încântată. Sărmanii Mike şi Connie trecuseră prin atât de multe în ultimul an. Se vedea că vacanța îi făcea bine lui Mike. Cât despre Cade şi micul Cooper, ei erau în al nouălea cer, toată ziua afară, pe biciclete sau până la gât în nisip.

În timpul zilei, ceilalți patru bărbați John, Andrew, Jack şi Lenny – navigau sau jucau golf în timp ce soțiile lor se bucurau de o terapie serioasă de shopping. Lui Grace îi plăcea să le răsfețe pe surorile ei cu mici cadouri. Nimic nu-i oferea mai multă plăcere decât să-şi cheltuie averea solidă pentru alții, mai ales pentru Connie şi Honor. Le-ar fi răsfățat bucuroasă şi pe Caroline şi pe Maria, dar niciuna din ele nu îi permitea. „Probabil este ciudat pentru ele, pentru că sunt mult mai tânără. Ele mă consideră o fiică". Totuşi, Caroline în special fusese întotdeauna foarte bună. Grace era hotărâtă să găsească o cale să-şi arate aprecierea.

— Mă gândeam să avem o cină specială mâine-seară, acasă.

Grace îl însoți pe Lenny în birou. Era extrem de încântată.

— O să aflu de la John care sunt felurile de mâncare preferate ale lui Caroline şi o s-o pun pe Felicia să le facă. Ce crezi?

Lenny se uită la ea cu afecțiune.

— Cred că e o idee foarte bună, Gracie.

Grace dădu să se îndepărteze, dar el se întinse şi o luă de mână.

— Te iubesc. Ştii asta, nu-i aşa?

Ea râse şi îl luă în braţe.

— Sigur că ştiu. Pe bune, Lenny! Ce amuzant să spui asta.

— Eu nu mă aşez lângă ea. Sau lângă Lenny. Şi nu te aştepta să bat din palme ca o focă la spectacol şi nici să latru a apreciere. Las lucrurile umilitoare în seama ta, John.

Caroline Merrivale era într-o pasă proastă. În ciuda faptului că ea fusese cea care insistase ca ei să accepte invitaţia lui Lenny, acum dădea vina pe John pentru orice. Pentru excursiile plictisitoare, pentru compania îngrozitoare, pentru faptul că fuseseră repartizaţi în cea mai mediocră şi ordinară dintre îngrozitoarele căsuţe de oaspeţi.

Ea refuză să vadă în „cina specială" a lui Grace altceva decât un alt gest condescendent, zeflemitor.

— N-n-nu face o scenă, Care, da? Atât te rog.

— Atât mă rogi? Şi cine crezi că-ţi dă dreptul să mă rogi ceva? Ai vorbit cu Lenny despre mărire?

John se arătă îndurerat.

— Încă nu. Nu e aşa s-s-simplu cum pari să crezi.

— Dimpotrivă, John. E foarte simplu. Ori vorbeşti tu, ori eu.

— Nu! N-nu poţi! Te rog, lasă-l pe L-Lenny în seama mea.

— OK. Dar ar fi bine să ai tupeul s-o faci până la sfârşitul vacanţei. Dacă o mai aud o dată pe soţioara lui ineptă că spune cât de recunoscătoare e pentru incredibila mea prietenie, nu răspund pentru faptele mele.

John Merrivale îşi spuse cu tristeţe: „Grace e recunoscătoare pentru prietenia ta. Sărmana fată nechibzuită. Lenny a fost un bărbat norocos. Soţii ca Grace sunt una la un milion".

— Vă rog, nu fiţi aşa băţoşi. Daţi-i bătaie!

Grace se simţea nespus de agitată. Cina arăta fabulos. Felicia se întrecuse pe ea, ca de obicei. Supa cu homar mirosea deosebit şi avea nuanţa perfectă de roz-deschis, friptura de miel pe pat de legume verzi, organice, părea atât

de suculentă că-ți lăsa gura apă, iar Pavlova de zmeură, o construcție triumfătoare de bezea albă ca zăpada şi zmeură roşie ca sângele, arăta mai mult a sculptură decât a desert. Caroline nu mai putea de încântare.

Totuşi, Grace nu reuşea să se bucure de reuşită. Mai devreme în acea zi, o văzuse pe Connie discutând aprins cu Lenny pe plajă, apoi aceasta plecase furtunos, aproape plângând. Când Grace o ajunsese din urmă pe sora ei şi o întrebase ce se întâmplase, Connie o îndepărtase supărată.

— Michael e de vină, îi explicase Lenny. E deprimat. Ei trec printr-un mare stres acum… Nu trebuie s-o iei personal, scumpa mea.

Dar Grace o lua personal. Cu nici patru ore mai devreme, o repezise şi Honor. Nu făcuse decât s-o întrebe dacă voia să meargă la SPA.

— Nu orice se poate repara cu un nenorocit de masaj, Gracie, da? Iisuse, ăsta-i răspunsul tău la tot? Să cheltuieşti şi mai mulți bani răsfățându-te?

Grace se simțise profund rănită. Nu era o persoană materialistă. Dintre toți oamenii, Honor ştia cel mai bine asta. Spre cinstea ei, Honor îşi ceruse apoi scuze.

— Jack e de vină. Are aşa multe pe cap în ultima vreme, şi cred că o parte din stres mă afectează şi pe mine.

Grace o iertase, şi se împăcaseră. Totuşi, rămăsese o teamă. Poate că era doar imaginația ei, dar Grace avea senzația că în acea noapte la masă plutea o încordare aproape palpabilă. „Sunt trişti cu toții. Chiar şi Lenny. Vreau să-i fac fericiți, dar nu pot”.

— Supa e ca o ambrozie, Grace. Bună treabă, zise Mike Gray şi zâmbi la cumnata lui.

— Mersi.

Ea îi zâmbi la rândul ei. „El nu-mi pare deprimat. Maria Preston spuse cu sarcasm:

— Chiar aşa, bucătarul vostru merită felicitat. Probabil a muncit ca un sclav toată ziua ca să prepare festinul ăsta.

Andrew Preston roşi. Nici măcar Grace Brookstein nu era atât de proastă încât să nu priceapă o asemenea aluzie vulgară. Îşi dorise ca Maria să se poată stăpâni, dar, după câteva pahare cu vin, ea devenise letală. Era şi-aşa destul de rău că insistase să apară la cină într-o rochie de seară Roberto Cavalli, despicată până la coapsă şi nebunesc de nepotrivită pentru acea ocazie.

— Maria cara, toată lumea va fi în jeanşi sau în rochii simple. Arăți uluitor, îngerul meu, ca întotdeauna. Dar n-ai putea...

— Nu, Andy. N-aş putea. Eu nu sunt „toată lumea". N-ai înțeles asta până acum?

Grace era îndeajuns de politicoasă ca să nu muşte momeala Mariei. Lenny nu avea însă o asemenea stăpânire de sine.

— Bucătarul nostru este de fapt o „ea". Felicia, spuse el pe un ton măsurat. Şi munceşte din greu, însă eu nu aş numi-o sclavă. Anul trecut i-am dat mult mai mulți bani decât soțului tău, Maria.

Andrew roşi profund. Maria se încruntă spre el înfuriată. Grace îşi dorea ca pământul să se caşte şi s-o înghită. Ura confruntările. Lenny, în schimb, se săturase să se poarte cu mănuşi.

— Domnule senator Warner, zise el vesel. Sunteți foarte tăcut în seara asta. Care-i problema, Jack? Nu ai chef de petrecere?

Dacă o privire ar fi putut omorî, Lenny Brookstein ar fi căzut secerat la masă.

— Nu prea, Lenny, nu. Rata şomajului în circumscripția mea e pe cale să ajungă la zece la sută. În timp ce noi stăm aici adunați la masă şi ne bucurăm de mâncarea delicioasă şi de vinul minunat, oamenilor care m-au votat li se iau casele. Îşi pierd slujbele, asigurările de sănătate, speranța. Şi se bazează pe mine să încerc să repar lucrurile pentru ei. Aşa că nu, nu prea am chef de petrecere. Vă rog să mă scuzați.

Honor se uită îngrozită la Jack, care se ridică de la masă şi ieşi din încăpere. El îi mărturisise într-un final despre datoriile la jocurile de noroc. Ca urmare, Honor nu închisese ochii toată noaptea. Oboseala fusese cea care o făcuse să-şi piardă cumpătul cu Grace mai devreme, lucru pentru care se mustrase toată ziua. Nu că i-ar fi păsat câtuşi de puțin de ceea ce simțea Grace. Dar scopul acelei excursii fusese, de fapt, să se apropie de Grace pentru a se folosi de influența pe care aceasta o avea asupra lui Lenny astfel încât să-l convingă să-l ajute pe Jack.

Noaptea trecută Jack țipase la ea.

— Am nevoie de Lenny Brookstein! Fără banii ăia, sunt terminat, înțelegi? Noi suntem terminați.

Honor înțelegea. Dar iată-l pe Jack ieşind valvârtej ca un copil răsfățat şi făcându-i pe amândoi de ruşine în fața tuturor.

— Ar fi bine să mă duc după el, spuse ea cu sfială. Îmi pare rău, Grace. Lenny.

Petrecerea şchiopăta mai departe. După plecarea celor doi Warner, toată lumea făcu un efort să se înveselească, dar scaunele goale ale lui Jack şi Honor erau ca două fantome la ospăț. John Merrivale ținu un toast, îi mulțumi lui Grace pentru mâncare, dar bâlbâială lui se accentuă într-atât încât Caroline fu nevoită să-l termine în locul lui.

Connie plecă înainte de desert invocând o durere de cap. Până când servitoarea aduse cafeaua, zâmbetele forțate ale oaspeților care rămăseseră începeau să arate ca expresia unor fălci încleştate.

După aceea, în pat cu Lenny, Grace izbucni în lacrimi.

— A fost un dezastru, nu-i aşa? De ce totul trebuie să se rezume la prostia aia de economie? Connie şi Michael îşi pierd casă, Jack e stresat din cauza şomajului…

— Nu cred că numai de asta e stresat, scumpa mea.

— Chiar şi Caroline şi Maria se plângeau la coafor de faptul că John şi Andrew au făcut mult mai puțini bani anul

ăsta. Urăsc situația asta.

Lenny era furios.

— Maria şi Caroline s-au plâns la tine? Glumeşti? Se pot considera norocoase că soții lor mai au încă slujbe. Cei de la SEC[1] sunt călare pe noi ca nişte lipitori.

Grace icni.

— Sunteți investigați?

— Nu-ți face griji, scumpa mea, nu-i nimic. O furtună într-un pahar cu apă. Acum controlează toate fondurile mutuale. Ideea e că sunt vremuri grele, iar Quorum a supraviețuit datorită mie. Ceea ce înseamnă că soții ticăloaselor ălora nerecunoscătoare au supraviețuit datorită mie.

— Te rog, dragul meu, suspină Grace. Nu te enerva. N-ar fi trebuit să spun nimic. Nu mai suport încă o ceartă în seara asta. Pe bune, nu mai pot.

Lenny o luă în brațe.

— Îmi pare rău, şopti el. Am fost un fel de Grinch în excursia asta, nu?

Grace se cuibări mai aproape de el. Întotdeauna se simțea în siguranță şi fericită lângă el.

— Ştii ce? Mâine-dimineață o să mă trezesc devreme şi o să ies singur cu barca. Navigatul îmi limpezeşte întotdeauna capul. Când mă voi întoarce, o să fiu atât de relaxat, că nici n-o să mă mai recunoşti.

— Sună bine.

Pe Grace o fură somnul.

Mai târziu, ea avea să încerce să-şi amintească exact cuvintele pe care Lenny le rostise apoi. Era atât de greu să desluşească visul de realitate. Ceea ce credea că auzise era: „Orice s-ar întâmpla, Grace, te iubesc". Dar poate doar visase. Tot ce ştia sigur era că adormise fericită în noaptea aceea.

Pentru ultima oară.

---

[1] Securities & Exchange Commission, agenție americană (n.tr.)

Capitolul 6

John Merrivale îşi strânse mai bine centura de siguranţă şi închise ochii când avionul cu şase locuri şi două motoare tremură în timp ce se ridica spre nori. Temându-se de zbor chiar şi în cele mai bune condiţii, acele avioane uşoare îl făceau să se simtă de-a dreptul îngrozit. Era ca şi cum ţi-ai pune toată viaţa în seama unei maşini de tuns iarba.

— Nu-ţi face griji, spuse femeia de lângă el şi zâmbi prietenos. Întotdeauna te zdruncină la prima oră a dimineţii, înainte ca soarele să înceapă să ardă printre nori.

John Merrivale îşi spuse: „Soarele poate să ardă printre nori?" Apoi zâmbi în sinea lui pentru că era atât de filosofic tocmai în acea zi. Dacă maşina de tuns iarba nu îi dezamăgea, aveau să ajungă în Boston în douăzeci şi cinci de minute. Era 6.15 A.M.

La 8.15 A.M., Andrew Preston luă loc într-un alt avion. Fokker 100 avea o sută de locuri şi numai două treimi erau ocupate. „Cred că nu multă lume zboară spre New York din Nantucket într-o marţi dimineaţa. Toţi au plecat ieri".

Trăise un amestec de sentimente când primise noaptea trecută telefonul prin care aflase că era nevoit să se întoarcă urgent la birou. Peter Finch, directorul echipei de investigaţii de la SEC care cerceta conturile de la Quorum dorea să se vadă „faţă în faţă". Andrew ura întâlnirea aia. Nu se putea gândi la niciun motiv bun pentru care Finch să-l cheme înapoi la New York, ci doar la o mulţime de motive neplăcute. Pe de altă parte, când era departe de birou, se simţea teribil de lipsit de control. Era convins că-şi şterse urmele, dar ticăloşii de la SEC erau precum copoii.

Oricum, avea nevoie să plece din Nantucket. Căsuţa de oaspeţi începuse să semene cu o închisoare. După umilinţa publică din seara precedentă de la cină, Maria făcuse o criză de nervi, înjurând şi ţipând la Andrew, şi chiar îl atacase

fizic. Dacă îşi sufleca mânecile, putea vedea încă zgârieturile de un roşu-deschis de la unghiile ei.

— Cum îndrăzneşti să-i permiți lui Lenny Brookstein să se poarte aşa cu noi? M-a făcut de râs în ultimul hal, iar tu ai stat acolo şi n-ai făcut nimic.

Andrew se luptase să reziste tentației de a-i spune Mariei că ea începuse totul când încercase s-o facă de râs pe Grace. În schimb, zisese:

— Ce voiai să fac? E şeful meu, Maria. El ne plăteşte nețurile.

— Abia! Te plăteşte cu mai puțin decât pe nenorocita de bucătăreasă. N-ai auzit ce-a zis? Nu te deranjează deloc?

Andrew auzise. Şi îl deranja. Era nouăzeci la sută sigur că Lenny glumea. Dacă acea bucătăreasă câştiga mai mult decât el era, în mod cert, plătită prea mult.

Dar nu era un lucru nemaiauzit ca, din generozitate, Lenny să ia anumite decizii ciudate. Încercase să judece rațional. „De ce mi-ar păsa cu cât plăteşte Lenny pe cineva? Doar sunt banii lui. Poate face ce vrea cu ei". Dar tot îl irita. Poate că, în subconştient, justifica gestul lui Andrew.

Maria dormea dusă când el plecase în acea dimineață, epuizată după ce-şi înecase nervii în alcool. Avea să se trezească mai târziu cu o mahmureală groaznică. Andrew nu voia să fie nici măcar la o sută cincizeci de kilometri de ea când acest lucru avea să se întâmple. Acum nici nu mai trebuia.

— Personalul de bord, vă rog să vă aşezați pentru decolare.

Andrew Preston închise ochii şi încercă să se relaxeze.

Grace se întâlni cu surorile ei la prânz la Cliffside Beach Club. După ciudata întrevedere din ziua precedentă, Connie făcu efortul de a fi atentă cu Grace, ba chiar îi oferi o scoică frumoasă rozalie pe care o descoperise pe plajă în dimineața aceea.

— Ştiu că nu-i cine ştie ce, dar m-am gândit că va arăta frumos pe măsuța ta de toaletă.

Grace fu impresionată. Ştia cât de greu îi era lui Connie să-şi ceară scuze. Scoica spunea mai multe decât orice cuvinte.

— Vin şi Caroline şi Maria? întrebă Honor.

Într-o rochie de plajă crem J. Crew care o dezavantaja, cu părul pieptănat spre spate şi adunat într-o coadă, Honor părea epuizată. Grace se întrebă dacă ea şi Jack se certaseră noaptea trecută după ce el plecase valvârtej de la masă, dar era prea diplomată ca să întrebe.

— Nu cred. Caroline e în oraş, se uită la un tablou. Iar Maria cred că doarme încă.

Surorile se uitară una la alta.

— Mă întreb ce-o purta în pat, chicoti Connie. Pijama aurită Versace?

Era un moment frumos, liniştit. Grace începu în sfârşit să se relaxeze. Chelnerul sosi şi le luă comanda. Stăteau la o masă afară, chiar lângă plajă, dar, până să ajungă aperitivele, se adunaseră deja norii.

— Doriți să vă mutați înăuntru, doamnă Brookstein? întrebă managerul duhului. Am o masă frumoasă lângă fereastră pe care v-o pot oferi, doamnelor.

Dintr-odată, un pocnet puternic de tunet făcu pe toată lumea să tresară. Câteva secunde mai târziu, picături mari de ploaie începură să se împrăştie pe masă.

— Da, vă rog, zise Grace râzând.

Se gândi la Lenny, care era cu barca. „Sper că e în siguranță, uscat, în cabină, nu pe punte, unde riscă să se aleagă cu o răceală soră cu moartea.”

Se făcuse aproape ora patru când cele trei surori ajunseră acasă. Furtuna se dezlănțuia. Michael Gray le ieşi în întâmpinare la uşa din față.

— Slavă Domnului că v-ați întors, spuse el, şi o strânse în brațe pe Connie.

— Nu ne-am dus decât să luăm prânzul la club, dragă, spuse ea, şi râse. De ce eşti aşa panicat?

— Nu ştiam unde eraţi, atâta tot. Mă gândeam că poate v-aţi dus să navigaţi cu Jack. Vremea e cumplită acolo.

— Jack s-a dus să navigheze? întrebă Honor şi se făcu şi mai albă la faţă. Fetele sunt cu el?

— Nu, zise Michael. Nu-ţi face griji. Bobby şi Rose se joacă în bucătărie cu băieţii. Copiii sunt puţin plictisiţi, dar în rest sunt bine.

— Şi jack? A auzit cineva ceva de el?

— Radioul lui nu funcţionează.

Genunchii lui Honor începură să tremure. Jack fusese un navigator pasionat încă din tinereţe, dar o asemenea furtună ar fi pus în dificultate pe oricine, chiar şi pe el.

— E în regulă, zise Michael. Cei de la paza de coastă cred că l-au localizat. Ar trebui să aflăm mai multe în curând. A fost o nebunie acolo, vă imaginaţi, dar încearcă să-i aducă pe toţi înapoi în port. Haideţi înăuntru, nu staţi în ploaie.

— Şi Lenny?

Connie şi Honor intraseră, dar Grace rămăsese îngheţată pe poteca de la intrare. Apa picura din părul ei şi de pe vârful nasului. Părea de 12 ani. Michael Gray se încruntă.

— Lenny? Am crezut că-i la clubul de golf. Asta a spus personalului când a plecat dimineaţă.

„Pentru că voia să fie singur. Nu voia ca tu sau Jack să vă autoinvitaţi".

— Nu, zise Grace tremurând toată. E pe barcă.

— A luat pe cineva cu el?

— Nu. Nu cred.

Michael încercă să-şi ascundă îngrijorarea.

— Ai idee unde voia să se ducă, Grace? Care erau planurile lui?

Grace clătină din cap.

— Bine, dragă. Nu-ţi face probleme, o să-l găsim. Hai înăuntru, şi o să sun la paza de coastă. Tipii ăia sunt cei mai buni. O să se întoarcă în curând, o să vezi.

Jack Warner se întoarse acasă la şase seara, ud leoarcă şi

tremurând zdravăn.

— N-am crezut niciodată că o furtună se poate apropia aşa rapid. Niciodată.

Honor îl îmbrăţişă. Fără să gândească, Jack îi răspunse la îmbrăţişare.

Connie şi Michael erau sus şi culcau copiii. Jos, în bucătărie, Grace, Honor, Caroline şi o Maria Preston încă verde la faţă stăteau şi aşteptau veşti. Iahtul lui Lenny era în continuare dat dispărut.

John Merrivale se întorsese din călătoria de afaceri la Boston cu o jumătate de oră în urmă. Se duse la Grace şi o cuprinse în braţe, ignorând privirea tăioasă a lui Caroline.

— Încearcă să nu-ţi faci g-g-griji. Lenny e un navigator cu experienţă.

Grace abia înregistră faptul că el vorbise. Era prea ocupată să se roage. „Am pierdut un tată, Doamne. Te rog, nu mă face să pierd încă unul".

La exact 8.17 P.M. Telefonul sună. Grace se repezi la el.

— Alo?

Zece secunde mai târziu, închise. Dinţii îi clănţăneau.

— Grace? spuse Caroline Merrivale şi se apropie de ea. Ce s-a întâmplat?

— I-au găsit barca.

Un cor de „Slavă Domnului" şi „Ţi-am zis eu" răsună în încăpere. Când încetară s-o mai îmbrăţişeze, Grace spuse încet:

— Lenny nu era pe ea.

Apoi leşină.

Capitolul 7

Mai târziu, perioada de după dispariţia lui Lenny era în mintea lui Grace o nebuloasă, ca un coşmar prelung, neîntrerupt. Orele deveniseră zile, zilele deveniseră săptămâni, dar nimic nu părea real. Trăia în transă, o

pseudo-viață oribilă, din care o singură persoană putea s-o trezească. Iar acea persoană dispăruse.

După trei zile, salvamarii renunțaseră la căutări. Ziarele de pe tot globul titrau cu litere de-o şchioapă:

LEONARD BROOKSTEIN A DISPĂRUT.
POSIBIL MORT
GENIUL FONDURILOR MUTUALE.
DISPĂRUT PE MARE
CEL MAI BOGAT OM DIN NEW YORK.
POSIBIL ÎNECAT

Grace nu mai citise niciodată nimic atât de îngrozitor. Dacă i-ar fi spus cineva în acel moment că ce era mai rău abia atunci venea, nu ar fi crezut. Cum putea fi ceva mai rău decât viața fără Lenny?

John Merrivale fu cel care o aduse înapoi acasă, la New York. Surorile ei şi ceilalți se întorseseră când căutarea fusese anulată, dar Grace nu fusese capabilă să plece din Nantucket.

— Nu te poți îngropa pe insula asta pentru totdeauna, Gracie. Toți prietenii tăi sunt în oraş. F-familia ta. Ai nevoie de o rețea de sprijin.

— Dar nu-l pot părăsi pe Lenny, John. Ar fi ca şi cum l-aş abandona.

— Dragă Grace. Ştiu că-i greu. T-t-teribil de greu. Dar Lenny s-a dus. Trebuie să accepți asta. Nimeni n-ar putea supraviețui nici măcar o zi în a-apele alea. Au trecut două săptămâni.

Judecând rațional, Grace ştia că John avea dreptate. Inima ei însă nu reuşea să se convingă. Lenny nu se dusese. Nu avea cum. Până nu vedea cu ochii ei trupul lui mort, nu putea renunța să spere.

„Miracolele se întâmplă. Se întâmplă tot timpul. Poate a fost salvat de altă barcă de pescuit? Poate de o barcă străină,

de oameni simpli care nu ştiu cine este? Dacă şi-a pierdut memoria? Sau dacă este undeva pe vreo insulă?"

Erau prostii, desigur. Vocile din capul ei. Dar, în acele zile, la început, Grace se agățase de vocile acestea. Erau tot ce-i mai rămăsese din Lenny, şi nu era pregătită să renunțe la ele. Nu încă.

Când se întoarse în apartamentul din Park Avenue, Grace găsi sute de buchete de flori care o aşteptau. Ar fi putut aduna scrisorile de condoleanțe una peste alta până la tavan.

— Vezi? zise John. Toată lumea te i-iubeşte, Grace. Toată lumea vrea să ajute.

Dar scrisorile şi florile nu o ajutară. Ele erau dovezi nedorite, tangibile, ale faptului că din punctul de vedere al celorlalți, Lenny era mort.

La cinci kilometri distanță, în birourile FBI din New York, la Federal Piaza 26, trei bărbați stăteau adunați la o masă: Peter Finch de la SEC era un bărbat scund, prietenos, complet chel, cu excepția unui cerc de păr roşcat care îl făcea să arate ca un călugăr cu tonsură. În mod normal, Finch era renumit pentru umorul său. Nu şi în acea zi.

— Avem aici vârful aisbergului, spuse el încruntat.

— Un aisberg al dracului de mare, zise Harry Bain, directorul adjunct al FBI-ului din New York, şi clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

La 42 de ani, Bain era unul dintre cei mai renumiți angajați FBI. Chipeş, fermecător şi absolvent de Harvard, brunet şi cu ochi verzi, pătrunzători, Harry Bain rezolvase două dintre cele mai importante cazuri de uneltiri de terorism domestic ce avuseseră vreodată loc pe pământ american. Acelea fuseseră nişte cazuri destul de serioase. Dar, dacă ceea ce spunea Peter Finch era adevărat, acesta putea fi chiar mai mare.

— Despre cât de mulți bani vorbim, mai exact?

Gavin Williams, un alt agent FBI, subordonat lui Bain, vorbise fără să-şi ridice privirea. Fost angajat la SEC,

Williams părăsise agenția dezgustat după fiascoul i azului Bernie Madoff. Matematician genial, cu note şi mai mari la modelare, statistică, programare şi analiză, când era tânăr visase să devină bancher de investiții şi să se alăture programului de formare J.P. Morgan direct după ieşirea de la Wharton. Dar Gavin Williams nu reuşise niciodată. Îi lipseau instinctele comerciale necesare pentru a ajunge în vârf, precum şi abilitățile politice şi de lucru cu oamenii care îi ajutaseră pe colegii lui mai puțin dotați intelectual să adune averi de ordinul zecilor de milioane. Înalt şi subțire, cu păr grizonant tuns scurt şi o ținută militară, Williams era un singuratic, la fel de serios şi de lipsit de emoție ca o statuie. Se prea poate să fi fost genial. Dar, în lumea celor de pe Wall Street, nimeni nu voia să facă afaceri cu el.

Profund înrăit de această respingere, Gavin Williams luase decizia de a-şi dedica restul vieții căutării celor care ajunseseră în vârf şi cărora le cataloga delictele cu mult zel. La început, munca la SEC dăduse un sens vieții lui. Iar totul se schimbase după Madoff. Eşecurile agenției în acel caz fuseseră catastrofale. Gavin nu lucrase la acel caz, dar căzuse, mânjit de ruşinea colectivă. „Orbit de o simplă schemă Ponzi!" Numai gândul la acest lucru îi provoca lui Gavin Williams insomnii, chiar şi în acel moment, la slujba vieții lui în cadrul FBI în postura de om de bază la fraude.

— Nu e încă foarte clar, spuse Peter Finch. La suprafață, conturile par curate. Dar, după dispariția lui Brookstein, toți investitorii Quorum şi-au vrut banii înapoi numaidecât. Acele rambursări au scos la iveală această gaură neagră. Care creşte pe zi ce trece.

— Dar aici sunt miliarde de dolari lipsă, zise Harry Bain şi se scărpină în cap. Cum se poate ca atâția bani să se evapore pur şi simplu?

— Nu se poate. Poate au fost cheltuiți. Sau pierduți, sustraşi prin speculații, pierduți în afaceri private neprofitabile, controlate de Leonard Brookstein şi de tovarăşii

lui. Cel mai probabil însă, Brookstein i-a dosit undeva. Asta trebuie să aflăm.

— Bine, zise Harry Bain, iar mintea lui lucra febril. Cât mai e până când toate astea vor ajunge în presă?

Finch ridică din umeri.

— Nu mult. Câteva zile, cel mult o săptămână. Odată ce investitorii o să înceapă să vorbească, se va afla totul. Nu trebuie să vă spun ce implicații poate avea asta asupra economiei per ansamblu. Quorum a fost mai mare decât GM, aproape la fel de mare ca AIG. Sunt expuse toate afacerile mici din New York. Pensionarii, familiile…

Bain pricepuse.

— O să formez o echipă din cei mai buni oameni ai noştri ca să lucreze la asta. În clipa în care ai informații noi, i le dai lui Gavin. Gavin, tu-mi raportezi direct mie. Niciuna dintre informațiile pe care le-am discutat azi nu pleacă din încăperea asta. Înțeles? Vreau să țin presa la distanță cât de mult posibil. Şi pe cei de la NYPD. Ultimul lucru de care avem nevoie e ca idioții ăia să alerge pe-aici şi să ne saboteze cazul.

Peter Finch încuviință din cap. Gavin Williams rămăsese înghețat, cu chipul impasibil, imposibil de descifrat. Harry Bain îşi spuse: „Mă simt ca Jim Kirk lucrând cu Spock”. Simțea valul familiar de adrenalină la gândul că avea să conducă o asemenea operațiune vitală. „Dacă dau de banii ăia, o să fiu un erou. S-ar putea chiar să am şanse la directorat”. Harry se gândi la soția lui, Lisa, şi la cât de mândră urma să fie. „Sigur că dacă dau greş…”

Dar Harry Bain nu avea să dea greş.

El nu dăduse greş niciodată în viața lui.

— E o şedință a consiliului de administrație luna viitoare, Grace, pe data de 26. Cred că este important să fii acolo. Dacă poți s-s-suporta.

Trecuseră două săptămâni de la întoarcerea lui Grace în

Manhattan, iar John şi Caroline Merrivale o invitaseră la ei pentru cină. Când refuzase invitația, Caroline venise până acasă la ea şi o vârâse în taxiul care le aştepta. Grace era îndurerată.

— Nu te poți descurca tu, John? Oricum, eu nu înțeleg niciun cuvânt din ce spun ei. Lenny se ocupa întotdeauna de toate treburile juridice.

— Trebuie să mergi, Grace, zise Caroline. John va fi acolo cu tine. Eşti singura beneficiară a averii lui Lenny. Vor fi lucruri pe care trebuie să le aprobi.

— Sunt? Singura beneficiară?

Caroline râse sarcastic.

— Sigur că da, dragă. Ai fost soția lui.

Grace îşi spuse: „Sunt soția lui. Încă nu ştim dacă este mort. Nu cu certitudine". Dar nu avea energia necesară ca să protesteze. Caroline începuse să aibă aere de şefă de când Lenny… de la accident, observase Grace. Ori de câte ori John vorbea cu Grace, era ferm, dar respectuos. „Eu simt aşa şi aşa. Dacă poți, ar trebui să încerci asta şi asta". Caroline era mult mai autoritară. „Fă asta. Spune aia".

„Totuşi, poate că de asta am nevoie acum. Dumnezeu mi-e martor că nu reuşesc să iau singură vreo decizie". Grace fu de acord să se întâlnească deci cu cei din consiliul de administrație.

Era greu să identifice cu precizie momentul când începuse schimbarea. Ca toate celelalte lucruri, începuse aproape pe nesimțite. La început, florile încetaseră să mai sosească. Apoi telefoanele. Invitațiile la prânz sau la cină se răriseră. În singura zi în care Grace încercase să facă un efort şi să se târască afară din apartament – se dusese la clubul de tenis ca să bea o cafea, observase că multe dintre vechile ei prietene o evitau. Tammy Rees aproape că o luase la fugă când dăduse peste Grace în toaletă şi murmurase în viteză un „Ce faci?" înainte de a o zbughi pe uşă.

Grace încercă să stea de vorbă cu surorile ei despre acest

lucru, dar Honor şi Connie erau distrate, aproape distante. Niciuna din ele nu avea timp de palavre.

Grace ajunse chiar s-o sune pe mama ei, Holly, în semn de disperare. Fusese o greşeală.

— Probabil că-ți imaginezi asta, dragă. De ce nu pleci undeva într-o croazieră frumoasă? Să uiți de toate. Eu l-am întâlnit pe Roberto într-o croazieră, ştii tu. Nu se ştie când poate lovi Cupidon.

„O croazieră? Nu mai pun piciorul pe o barcă cât timp voi trăi".

În ziua următoare, cârdul de platină Amex al lui Grace fu refuzat la Bergdorf Goodman. Grace simți cum obrajii i se fac stacojii în timp ce femeile din spatele ei de la coadă se holbau la ea.

— Trebuie să fie o greşeală, spuse ea sfioasă. Am credit nelimitat.

Vânzătoarea fu amabilă.

— Sunt sigură că e o încurcătură, doamnă Brookstein. Dar ar fi bine să vorbiți la American Express. O să vă păstrez geanta, dacă doriți.

„Nu vreau prostia de geantă! Am venit aici doar ca să uit, preț de cinci minute. Să uit de Lenny. De parcă aş putea vreodată să fac asta!"

— Mulțumesc, e în regulă. Eu o să ăă... O să mă duc acasă şi o să rezolv.

Grace sună la Amex. Contul lui Lenny fusese „închis", îi spuse o voce ca de robot.

— Cum adică „închis"? De cine? Eu nu l-am închis.

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu vă pot ajuta. Contul soțului dumneavoastră a fost reziliat.

Şi răul abia venea. Începură să sosească facturi pentru serviciile neachitate. Un bărbat neplăcut sună la apartament şi o informă pe Grace cu curtoazie că plățile pentru ipotecă erau cu cinci luni în urmă.

— Îmi pare rău, domnule, dar cred că mă confundați cu

altcineva. Noi nu avem o ipotecă.

— Doamna Brookstein. Vorbesc cu doamna Brookstein?

— Da.

— Balanța uimitoare a ipotecii dumneavoastră este de şaisprezece milioane şapte sute şaizeci şi două de mii de dolari şi paisprezece cenți. Este pe numele dumneavoastră şi al soțului, împreună. Doriți să vă retrimit declarațiile?

Nu trecu mult, şi Conchita, servitoarea loială a lui drace, îşi dădu demisia din cauza salariilor neplătite.

— Îmi pare rău, doamnă Brookstein. Dar soțu' meu nu mă lasă să mai vin aici. Nu dacă nu mă plătiți.

Abia în acel moment, Grace trecu peste jenă şi îi mărturisi lui John Merrivale grijile pe care şi le făcea din pricina banilor.

— E o nebunie, suspină ea la telefon. Averea lui Lenny e de miliarde, şi dintr-odată primesc toate facturile astea. Nimeni nu-mi acceptă cârdurile. Nu înțeleg.

Urmă o tăcere prelungă la celălalt capăt.

— John? Eşti acolo?

— Sunt aici, Gracie. Cred că e mai bine să ne vedem numaidecât.

John Merrivale era neliniştit. Chiar mai neliniştit decât de obicei. Grace observă felul în care se tot scărpina pe gât, iar privirea lui rareori o întâlnea pe a ei. Stătea vizavi de el, pe canapea, în biroul lui, în timp ce el începu să explice:

— Au circulat zvonuri de ce-ceva vreme, Grace. Zvonuri pe Wall Street şi printre investitorii noştri. După ce Lenny… după ce s-a întâmplat, s-a implicat FBI-ul.

Grace făcu ochii mari.

— FBI-ul? De ce? Ce fel de zvonuri?

— Lenny a fost un om gegenial. Un investitor ciudat de iscusit. Unul dintre motivele pentru succesul de care a bucurat Quorum este că nu şi-a d-divulgat niciodată strategia. Ca majoritatea celor mai buni directori de fonduri mutuale, modelul lui era un secret a-atent păzit.

Grace încuviință din cap.

— Mi-a spus că e ca şi cum ai moşteni rețeta bunicii pentru sosul de spaghete. Toți cei care le mănâncă încearcă să se prindă care este ingredientul secret, dar nu-l poți divulga niciodată.

— Exact.

John Merrivale zâmbi. „Chiar este o copilă".

— Sarcina mea a fost să a-adun fonduri pentru Quorum. Cu priceperea lui Lenny, era un lucru uşor. întorceam banii. Era treaba lui Lenny să investească fondurile acelea. Nimeni… nici măcar eu… n-a ştiut unde exact punea banii. Până la dispariția lui, nu a contat, de fapt.

— Dar apoi?

— În ciuda succesului răsunător, Quorum a fost totuşi la b-bază show-ul unui singur om. Când a dispărut Lenny, oamenii au v-vrut să-şi retragă capitalul. Mulți oameni. Toți în acelaşi timp.

— Şi asta e problema?

John Merrivale oftă.

— Da. Bani sunt… mă rog, nu ştim unde sunt exact. Nu sunt contabilizați. E complicat.

— Înțeleg. Crace se gândi o clipă. Deci de-asta este implicat FBI-ul? încearcă să dezlege confuzia?

John se scărpina şi mai tare.

— Într-un fel, da. Dar mă tem că sunt şi câteva aspecte neplăcute. Pentru că suma implicată este aşa mare… zeci de miliarde de dolari, cel puțin… încât poliția crede că s-s-ar fi putut ca Lenny să-i fi furat intenționat.

— E ridicol! Lenny n-ar fura niciodată. În plus, de ce şi-ar jefui propriul fond?

— Eu n-nu cred c-a făcut-o, Grace. Vreau să ştii asta, zise John şi o luă de mână. Dar ceilalți oameni… FBI-ul, investitorii, z-ziarele sar cu concluzii. Ei spun că, odată cu începerea investigațiilor SEC, Lenny şi-a dat seama că Quorum are să se prăbuşească şi că urma să fie expus. G-

Grace, ei spun că Lenny s-ar fi s-sinucis.

Lui Grace i se făcu rău. „Să se fi sinucis? Lenny? Nu. Niciodată. Chiar dacă ar fi furat nişte bani, nu m-ar fi părăsit niciodată. Nu şi-ar fi luat propria viaţă". Se strădui să-şi menţină tonul calm.

— Orice s-ar fi întâmplat pe barca aia, John, a fost un accident. Lenny era fericit când a plecat de lângă mine în dimineaţa aceea. De ce n-a vorbit FBI-ul cu mine? Le-aş fi spus asta!

— Sunt sigur că o să vrea să stea de vorbă cu tine la un moment dat. După ce este emis un ce-certificat legal, va urma, cu siguranţă, o anchetă. Acum, cel mai important lucru este localizarea banilor p-pierduţi. Până se întâmplă asta, toate bunurile Quorum au fost îngheţate, la fel şi conturile tale p-personale.

Grace părea atât de mică şi de pierdută cum stătea acolo pe marginea canapelei. Dacă John Merrivale ar fi fost un bărbat mai îndrăzneţ, s-ar fi dus la ea şi ar fi luat-o în braţe. Se mulţumi să spună:

— Încearcă să nu-ţi faci griji. Ştiu că-i greu. Dar ştim amândoi că Lenny n-a fost un hoţ. Adevărul va ieşi la suprafaţă până la urmă. Totul va fi bine.

„Nu, nu va fi. Nu fără Lenny. Nimic n-o să mai fie bine.

A doua zi dimineaţă, furtuna se dezlănţui. Investitori supăraţi intrară în birourile Quorum cerându-şi banii înapoi. CNN-ul prezentă imagini ce semănau cu o răscoală, cu poliţişti călare care împingeau înapoi mulţimea. În câteva ore, proporţia a ceea ce era numit I rauda Quorum devenea ştirea cea mai importantă în toată lumea. Grace se uita la televizor şocată. „Leonard Brookstein, odată unul dintre cei mai iubiţi filantropi din New York şi un simbol american, a fost astăzi expus drept poate cel mai mare hoţ din istoria SUA. Investitori furioşi ai Fondului Mutual Quorum aparţinând lui Brookstein au ars în faţa fostului său sediu portrete ale bărbatului de 58 de ani, presupus mort după un ciudat

accident pe mare petrecut luna trecută”.

Telefonul sună. Era John. Grace izbucni în lacrimi.

— O, John! Ai văzut ce spun despre Lenny? Ştirile... Nu pot să mă uit.

— Grace, a-ascultă-mă. Nu eşti în siguranță. V-vin să te iau.

— Dar este o nebunie. De ce-ar vrea cineva să-mi Facă rău?

— Oamenii sunt supărați, Grace. Lenny n-nu-i aici.

Eşti următorul om la îndemână.

— Dar, John...

— Niciun d-dar. Trebuie să stai cu noi. Ia-ți o geantă. Vin acolo în z-zece minute.

Zece minute mai târziu, Grace era pe bancheta din spate a unei maşini blindate. Când ieşi din clădire, zări un grup mic de protestatari adunat afară. Se repeziră cu toții la ea.

— Unde-s banii, Grace?

— Unde i-a ascuns Lenny?

— Ai şaptezeci de miliarde în valiză, iubito, sau doar te bucuri să ne vezi?

Până când John o înghesui în maşină, intrase în hiperventilație.

Nu mai puse niciodată piciorul în apartamentul ei. Nu. Nu vând. Nu pot.

Grace se afla în sala de şedințe a firmei de avocatură Carter Hochstein. În jurul mesei stăteau şase bărbați cu o înfățişare amenințătoare, în costume închise la culoare. John Merrivale îi prezentă drept reprezentanții lui Lenny, oamenii responsabili de supravegherea averii lui.

— Mă tem că n-aveți încotro. Pe scurt, doamnă Brookstein, nu aveți banii necesari ca să continuați să vă plătiți ipoteca pe apartament. Va trebui să scoatem la vânzare toate bunurile dumneavoastră. Soțul dumneavoastră şi-a construit stilul de viață împrumutând sume mari de bani pe baza valorii părții lui din Quorum. Acele împrumuturi au fost

acum expuse, iar dumneavoastră nu aveți niciun mijloc la îndemână ca să le achitați.

Grace se întoarse spre John Merrivale, uimită.

— Dar cum se poate aşa ceva? Nu pot… nu ştiu… să vând nişte acțiuni sau ceva?

John părea îndurerat.

— Grace, ideea e că, până când toată mizeria asta de la Quorum se lămureşte, nu ai nicio acțiune de vândut.

— Doamnă Brookstein… Kenneth Greville, cel mai în vârstă partener, îi spuse verde în față: Trebuie să înțelegeți. Sume enorme de bani nu apar contabilizate la Quorum. Sute de mii dintre investitorii soțului dumneavoastră au fost ruinați. Au pierdut totul.

Grace îşi zise: „Şi eu nu?”

— Până când soțul dumneavoastră va fi declarat mort, iar investigația va fi încheiată, nu putem trage nicio concluzie clară. Dar pare din ce în ce mai sigur că domnul Brookstein a fost implicat, cel puțin până la un anumit nivel, în activități frauduloase de cea mai serioasă speță. Sumele care au fost furate…

— Nu, spuse Grace şi se ridică. Îmi pare rău, dar n-o să stau aici să ascult aşa ceva. Soțul meu n-a furat niciodată nimic. Lenny nu e hoț! Este un om bun, şi a construit Quorum din nimic. Spune-le, John.

Kenneth Greville observă în sinea lui: „Încă se referă la el la timpul prezent. Sărmana copilă se amăgeşte”.

— Loialitatea dumneavoastră e admirabilă, doamnă Brookstein. Dar îmi revine neplăcuta sarcină de a vă informa în legătură cu situația dumneavoastră financiară actuală – şi probabil viitoare. N-o să mai puteți continua să locuiți în apartamentul din Park Avenue. Îmi pare foarte rău.

Lacrimile curgeau pe obrajii lui Grace. Se simțea de parcă ar fi fost încătuşată de un tren aflat în mers. Viața ei se prăbuşea în jurul ei, şi nu avea absolut nicio putere să împiedice acest lucru.

În seara aceea la cină, Caroline Merrivale se uita la Grace cum privea în gol spre peretele sufrageriei. Abia se atinsese de supă şi arăta slabă şi trasă la faţă.

— Mănâncă, Grace. În casa asta avem o regulă: să nu lăsăm niciodată mâncarea bună să se irosească. Nu-i; aşa, John?

John observă străfulgerarea de cruzime triumfătoare din privirea soţiei lui. „Se bucură de fiecare secundă. În sfârşit s-a întors roata. E ca o mâţă care se joacă cu un şoarece înainte de a-l omorî".

— Caroline are dreptate, Grace. Trebuie să încerci să-ţi păstrezi puterile.

Grace duse o lingură cu supă la buze. Era rece. Se strădui să nu o scuipe înapoi…

— Îmi pare rău. Chiar nu mă simt bine. Dacă nu vă supăraţi, cred că mă duc la culcare.

Cu cât se termina mai repede ziua, cu atât mai bine. După întâlnirea cu avocaţii, se simţise mai deznădăjduită decât se simţise vreodată din ziua în care paza de coastă îi dăduse vestea îngrozitoare. Toată lumea vorbea despre banii aceia idioţi. „De parcă mie-mi pasă de bani! Tot ce vreau e ca Lenny să intre din nou pe uşă".

O servitoare apăru în prag.

— Îmi pare rău că vă întrerup, doamnă Merrivale. Dar e un poliţist la uşă. Spune că are treburi urgente cu doamna Brookstein.

Instinctiv, Grace intră în panică.

— Nu! Cere-i să plece. E târziu. Spune-i să se întoarcă dimineaţă.

Caroline râse.

— Nu fi prostuţă, Grace. E poliţia, nu o vizită de curtoazie. Trebuie să te duci şi să staţi de vorbă.

— Nu, te rog, Caroline. Nu pot.

Caroline era de neclintit.

— Melissa, pofteşte-l înăuntru pe ofiţer. Spune-i că doamna Brookstein va veni imediat la dânsul.

Câteva minute mai târziu, Grace intră agitată în hol. Se aşteptase să găsească un agent FBI agresiv, care s-o interogheze. În schimb, fu întâmpinată de un tânăr timid, în uniformă. Imediat ce acesta o văzu pe Grace, îşi scoase şapca politicos. Grace simţi că încordarea din umeri începea să se diminueze.

— Bună seara, domnule ofiţer. Voiaţi să mă vedeţi?

— Da, doamnă Brookstein. Eu, ăăă... am veşti pentru dumneavoastră. În legătură cu soţul dumneavoastră. Poate că ar fi mai bine să vă aşezaţi.

În mod iraţional, inima lui Grace tresări. „E viu! Lenny e viu! L-au găsit! O, mulţumesc lui Dumnezeu. Lenny se va întoarce, şi totul va fi din nou aşa cum a fost. O să ne recuperăm casele şi banii, nimeni n-o să ne mai urască..."

— Doamnă Brookstein?

— O, sunt bine, mulţumesc. Am stat jos toată ziua. Aţi spus că aveţi veşti pentru mine?

— Da, doamnă, zise tânărul şi îşi plecă privirea. Îmi pare rău să vă spun asta, dar, în această după-amiază, paza de coastă din Massachusetts a recuperat un cadavru. Credem că rămăşiţele sunt ale soţului dumneavoastră, Lenny Brookstein.

Capitolul 8

Donnei Sanchez îi plăcea slujba la morga oraşului; prietenii şi familia ei nu puteau înţelege acest lucru.

— Toţi morţii ăia... Nu te sperie?

Reacţia lor o făcea pe Donna să zâmbească. Femeie solidă din Puerto Rico, cu degete grase ca nişte cârnaţi şi cu o faţă rotundă şi pufoasă, Donna crescuse într-o familie mare şi zgomotoasă înainte de a-şi întemeia, la rândul ei, o familie mare şi zgomotoasă. În afara muncii, fundalul sonor al vieţii

Donnei Sanchez era format din țipete de copii, vase sparte, claxoane, televizoare cu sonorul dat la maximum. Donnei îi plăceau morții pentru că erau tăcuți. Morga orașului, de pe Clarkson Avenue din Brooklyn, era albă, curată și ordonată. O făcea pe Donna să se simtă împăcată.

Sigur că avea și zile rele. Chiar și după opt ani, privelиștea cadavrelor de copii o putea face pe Donna să se sufoce. Și victimele unor accidente erau destul de înfiorătoare. Și sinuciderile. Prima oară când Donna văzuse un „săritor", avusese coșmaruri cu trupuri mutilate timp de câteva săptămâni după aceea – oase ieșite prin piele, cranii sparte ca un pepene putrezit. Evident, victimele decedate prin înecare se numărau printre cele și cu care era cel mai ușor de lucrat. Scufundarea în apă rece și adâncă întârzia descompunerea. Donna observase, de asemenea, că mulți dintre cei morți în apă aveau o expresie fericită, aproape împăcată.

Nu și corpul din ziua aceea însă. Matahala revoltătoare, galbenă precum ceara, care zăcea pe lespede, nu avea niciun fel de chip. Peștii se ocupaseră de asta. Tot ce rămăsese sub acel ciot de gât era un trunchi mare, umflat. Mâna stângă era, în mod miraculos, intactă, dar restul membrelor dispăruseră, smulse precum cleștii de crab. Era, așa cum ar fi zis prietenii Donnei, înfricoșător.

— Chiar au de gând să o târască pe sărmana lui soție aici? Ca toată lumea de la morgă, Donna Sanchez știa că polițiștii credeau că trupul îi aparținea lui Lenny Brookstein. De aceea fusese transportat la New York, la aproape trei sute de kilometri de locul în care fusese dus de apă, pe coasta Massachusetts. Nimeni n-ar trebui să-și vadă așa persoanele dragi.

Duane Tyler, tehnicianul, pufni. Un puști de culoare, chipeș, proaspăt absolvent de liceu, Duane se născuse cinic.

— Nu-ți mai risipi compasiunea, Donna. În primul rând, Grace Brookstein nu-i sărmană. Știi ce se spune? Ticălosul

ăsta a jefuit mii de oameni. Oameni obişnuiți.

— Ştiu că asta se spune, Duane. Nu înseamnă că e adevărat. În plus, ce dacă a făcut-o? Nu-i vina soției lui.

Duane Tyler clătină din cap a compătimire.

— Să nu crezi asta, fato. Crezi că nevestele nu ştiu? Nenorocitele alea bogate? Ele ştiu. Toți ştiu.

Harry Bain şi Gavin Williams se aflau în biroul procurorului. Se ştia că părinții lui Angelo Michele erau doi dintre numeroşii newyorkezi care se treziseră ruinați din cauza lui Lenny Brookstein. Angelo avea cel mai bun creier juridic din New York City, dar Harry Bain se întreba dacă în acest caz judecata lui nu era cumva întunecată. Cuvintele de început ale procurorului nu-l liniştiră.

— Ei bine, am vrut capul lui Brookstein. Se pare că am primit ceva şi mai bun. Toracele lui pe o lespede.

— S-ar putea să nu fie el, zise Harry Bain. Soția lui e pe drum, pentru identificarea cadavrului. Ce-a mai rămas din el. Apoi putem face autopsia.

— Bine.

Era treaba unității de comandă a FBI-ului să găsească banii lipsă de la Quorum. Dar Angelo Michele era cel care trebuia să-i urmărească în justiție pe cei responsabili de furt. O parte din el se bucura că găsiseră un cadavru. Posibilitatea, oricât de improbabilă, ca Lenny Brookstein să fi scăpat şi să trăiască pe picior mare pe o insulă privată din sudul Pacificului îl ținuse treaz pe Angelo multe săptămâni. Dar cealaltă parte a lui se simțea jefuită. Dacă Lenny Brookstein era mort, nu putea fi pedepsit. Cineva trebuia să plătească pentru tot.

— Ați avansat cu Merrivale sau cu Preston?

— Nu, răspunse Harry Bain şi se încruntă. Nu încă.

Îi interogase personal pe cei doi directori executivi de la Quorum în total de şase ori, dar nu se apropiase de dezlegarea misterului legat de modul în care Lenny Brookstein reuşise să facă să dispară o asemenea sumă

nebunească. Instinctul îi spunea că ambii bărbați ştiau mai multe decât spuneau. Dar, până în acel moment, el nu putuse dovedi.

— Însă agentul Williams a descoperit ceva interesant. Angelo Michele se uită la Gavin Williams. Bărbatul îi dădea fiori. Era mai mult robot decât ființă umană. Când vorbea, o făcea cu o voce monotonă, evitând să îşi privească interlocutorul în ochi.

— Se pare că, în săptămâna de dinaintea morții, Leonard Brookstein a modificat structura companiei Quorum. Efectiv, i-a luat lui John Merrivale statutul de partener.

— La dracu'!

Angelo Michele clătină din cap. Harry Bain îşi lăsă capul într-o parte.

— E de rău?

— Sigur că da. Dacă Lenny Brookstein a fost singurul deținător legal, va fi aproape imposibil ca ceilalți acuzați să fie puşi sub acuzație, cu atât mai puțin să fie judecați. Dacă nu apar cele şaptezeci de miliarde cusute în pantalonii de la costumul lui Merrivale, suntem terminați.

— El n-a fost singurul deținător.

— Dar am crezut c-ai spus…

Gavin Williams oftă, ca un învățător care încearcă să explice ceva dureros de simplu unui copil de şapte ani.

— Am spus că Lenny i-a luat lui John Merrivale partea lui. N-am spus că el era singurul deținător. Nu a păstrat acel drept. L-a transferat.

Inima lui Angelo Michele începu să bată mai tare.

— Cui, pentru numele lui Dumnezeu?

Gavin Williams zâmbi.

— Soției lui.

— Sunteți pregătită, doamnă Brookstein? întrebă Donna Sanchez cu blândețe.

Grace clătină din cap. „Nu contează. Totul e un vis, un

coşmar. Când va trage cearşaful, o să mă trezesc”.

— O să facem asta foarte repede. Încercați să vă concentrați la mână. E de ajuns să recunoaşteți verigheta.

Donna trase la o parte cearşaful. Grace îşi dădu capul pe spate şi țipă.

John Merrivale se holba la documentele din fața lui şi îşi freca ochii epuizat.

— Trebuie să fie o g-g-greşeală.

Harry Bain îşi aprinse încă o țigară. Fumul îi făcea greață lui John Merrivale.

— Nu-i nicio greşeală, John. Asta e semnătura lui Lenny. Iar asta e a lui Grace. Nu crezi că le-am verificat?

Documentele erau instrucțiuni juridice ce schimbau structura patronatului de la Quorum. Acestea îi transferau lui Grace toată partea pe care John o avea la fond. Erau datate 8 iunie, cu o zi înainte de Balul Quorum. Semnate atât de Lenny, cât şi de Grace.

— Recunoaşte, John. Cei doi Brookstein te-au jefuit. Plănuiau să ia ce rămânea din bani şi să fugă.

— Nu. Lenny n-ar fi f-făcut asta. N-n-nu mie.

— Citeşte, John! Este aici, negru pe alb. A făcut-o. Au făcut-o, împreună. Nu crezi că-i timpul să nu le mai iei apărarea?

John închise ochii strâns. Era greu să gândească. „De cât timp sunt aici în cameră? De trei ore? Patru?” Se gândi la Grace, singură, la morgă. Poliția refuzase să-l lase să meargă cu ea. Sărmana fată avea să fie înspăimântată.

— Lenny avea dreptul l-legal să restructureze compania după cum voia. Quorum era afacerea lui.

Harry Bain se uită la el, nevenindu-i să creadă.

— Vrei să spui că nu te deranjează că Lenny Brookstein te-a jefuit?

— Spun că nu m-a jefuit.

— Dar a făcut-o. E aici, negru pe alb.

— Atunci p-probabil a avut motivele lui. Lenny e mort. Nu e aici ca să explice, să-şi a-apere buna reputaţie.

— Buna reputaţie? Harry Bain râse zgomotos. Lenny Brookstein? Omul a fost un escroc, John. La fel şi soţia lui. Asta ştim. Întrebarea e ce nu ştim. Ce ne ascunzi?

— Nu a-ascund nimic.

— De ce-l protejezi?

— A fost prietenul meu.

„Singurul meu prieten."

— N-a fost prietenul tău. S-a folosit de tine, John. Te-a folosit încă de la început. De ce crezi că un tip genial ca Lenny a avut nevoie de un prost ca tine în echipă? Ţi-ai pus vreodată întrebarea asta?

„Tot timpul".

— Pentru că i-ai oferit legitimitate, de-aia. Pentru că ai fost prost, l-ai adulat şi i-ai oferit orbeşte loialitate. Ca un câine.

John îşi ridică privirea. Harry Bain râNjea la el, dar vocea era a lui Caroline. „Eşti un căţeluş, John. Eşti patetic! Stai drept!"

— Nu. N-am fost c-c-câinele lui Lenny. N-a fost aşa.

— Nu? Ce-ai fost atunci? După cum văd eu lucrurile, ori eşti un idiot care n-a observat ce se întâmpla sub nasul lui, ori ai ştiut.

— Nu. N-n-am ştiut nimic.

— Nu te cred. Unde-s banii, John?

— Nu ştiu.

— Unde i-aţi dosit? Tu şi bunul tău prieten Lenny Brookstein. Tipul care avea aşa multă încredere în tine. Care se baza pe sfatul tău. Unde aţi pus banii?

— V-am spus. Eu n-nu…

— Poate ar trebui să discutăm cu Andrew Preston. Preston a fost cel în care Lenny avea de fapt încredere?

— Sigur că nu. Lenny era mult mai a-apropiat de mine decât de Andrew.

— Atât de apropiat încât i-a cedat partea lui Grace?

Un țiuit răsuna din ce în ce mai tare în capul lui John, ca un ceainic în care apa clocotea.

— Unde sunt, John? Unde-s banii? Dacă n-ai fost cățelușul lui Lenny, dovedește-o.

Țiuitul era atât de puternic, încât avu senzația că timpanele aveau să-i explodeze.

— UNDE-S NENOROCIȚII ĂIA DE BANI, JOHN?

— NU ȘTIU!

Prăbușit pe masă, John Merrivale izbucni în suspine. Pentru D-Dumnezeu, ce nu pricepeți? Chiar nu știu.

De cealaltă parte a oglinzii semitransparente, Angelo Michele se întoarse spre psiholog.

— Ce crezi?

— Cred că spune adevărul. Nu știe nimic. Când a văzut documentul acela de parteneriat, a fost uluit.

Angelo Michele încuviință din cap. „De acord. Mă întreb dacă robotul de Williams are mai mult noroc cu Grace".

— Unde erați când ați semnat documentele acestea? Grace încercă să se concentreze. Încă tremurând după șocul pe care-l avusese la vederea trupului lui Lenny, îi era greu să-și amintească unde se afla. Bărbatul arțăgos, grizonant, care stătea vizavi de ea, era de la FBI. O arestase când ieșise din morgă și o condusese undeva, dar nu-și aducea aminte unde sau cât de mult îi luase. Acum era într-o încăpere albă, fără ferestre. Imaginile cu cadavrul mutilat al lui Lenny îi treceau prin minte ca un film de groază. Bărbatul continua să vorbească.

— Sunt datate 8 iunie.

„Pielea lui Lenny, albă, ca de ceară, precum vernixul ce acoperă pielea unui nou-născut…"

— Doamnă Brookstein, aceste documente dovedesc faptul că ați devenit de bunăvoie parteneră la Quorum International LLC, pentru a profita în mod ilicit de pe urma tranzacțiilor ilegale făcute între 2004 și 2009.

„Degetul umflat al lui Lenny, pielea ce stătea să explodeze

în jurul verighetei…”

— Ce ştiţi despre profiturile obţinute din următoarele tranzacţii: 2005, Inovaţion Management, fond de fonduri pe şase ani, executat în Marele Cayman?

— Nu ştiu nimic.

Vocea lui Grace era aproape o şoaptă. Gavin Williams se aplecă peste masă până ce faţa lui era la doar câţiva milimetri de a ei. Grace îi simţi respiraţia fetidă.

— Nu mă minţiţi, doamnă Brookstein. Veţi regreta.

Grace îşi ridică privirea şi observă vidul lipsit de compasiune din ochii lui. Un junghi rece de teamă o străpunse.

— Nu mint.

— Aţi fost parteneră la fondul soţului dumneavoastră.

— Parteneră? Nu. Vă înşelaţi. N-am fost niciodată parteneră. Nu ştiu nimic despre afaceri. Lenny şi John se ocupau de tot.

— Negaţi că aceasta este semnătura dumneavoastră?

Nervos, Gavin Williams împinse o bucată de hârtie pe masă. Grace îşi recunoscu scrisul. Dar nu-şi putea aminti sub nicio formă ce era documentul, când îl semnase şi de ce. Lenny se ocupa de toate aceste lucruri.

— Nu neg nimic. Sunt… sunt confuză.

Gavin Williams ţipa.

— 2005, Inovaţion, Marele Cayman!

— Vreau ca avocatul meu să fie prezent.

Grace fu şocată să audă cuvintele ieşind din gura ei. „Vorbesc ca într-un episod prost din Lege şi ordine”.

— Ce?

— Am… am zis că am nevoie de un avocat.

Gavin Williams fierbea de nervi. Sperase că, dacă o prindea pe Grace într-un astfel de moment vulnerabil, avea s-o sperie îndeajuns încât să mărturisească, să o prindă cu garda jos. Dar dacă ea cerea un avocat, nu-i putea interzice. „Ticăloasă”.

— Interviu încheiat. Opreşte înregistrarea.

Cu o privire dezgustată, Gavin Williams ieşi din încăpere.

În dimineața următoare, ştirea despre arestarea lui Grace Brookstein şi despre recuperarea cadavrului lui Lenny Brookstein apărea în toate ziarele. Honor Warner tremura în timp ce citea reportajul.

— Au găsit cadavrul lui Lenny.

— Da, ştiu, zise Jack impasibil. Ştiu să citesc.

— Cum poți fi atât de calm? FBI-ul a arestat-o pe

Grace. Ai văzut lista de acuzații? Lucrurile de care o acuză: fraudă, spălare de bani… Grace abia poate să adune doi plus doi! Ce-o să facem?

Jack zâmbi.

— Să facem? N-o să facem nimic…

— Dar, Jack…

— Dar, Jack, ce? O să ne spălăm pe mâini de surioara ta şi o să îi întoarcem spatele.

Honor părea îngrozită. Jack râse de ea.

— O, te rog. Nu încerca să te prefaci în fața mea că-ți pasă de Grace. Este puțin cam târziu pentru asta, dragă. Credeai că nu am învățat nimic despre tine în toți aceşti ani?

— Ce vrei să spui?

— Crezi că nu ştiu cât de mult îți urăşti sora? Cât de mult ai urât-o întotdeauna?

Honor îşi mută privirea, ruşinată. „E adevărat. O urăsc. Dar s-o las să se ducă la puşcărie?” încercă o altă tactică.

— Bine. Hai să uităm de Grace. Cum rămâne cu noi, Jack? Dacă Grace e judecată, vor urma întrebări. Întrebări despre afacerile lui Lenny, despre asociați, despre ce s-a întâmplat în ziua în care a dispărut. Dacă află poliția?

— N-o să afle.

— Dar dacă află?

Jack se uită la ea impasibil.

— Vrei să fii prima-doamnă, Honor?

Honor voia. Mai mult decât orice.

— Vrei să mă vezi la Casa Albă?

— Sigur că da. Ştii că vreau.

— Atunci nu mai intra în panică. Ține gura închisă şi capul plecat. Lenny e mort. Nu ne mai poate face nimic rău. Dar Grace poate. Numai Dumnezeu ştie câte io fi spus bătrânul.

Honor se cutremură. Nu se gândise la asta.

— Faptul că sora ta merge la închisoare ar putea fi cel mai bun lucru pentru noi. Acum vrei să-mi dai cafeaua? Se răceşte.

Michael Gray fu oripilat când află vestea. Instinctiv, o luă în brațe pe Connie.

— Îmi pare foarte rău, dragă. Pot să te ajut cu ceva?

Connie clătină din cap.

— Ce-ar fi de făcut, Mike? Evident, Lenny şi Grace n-au fost cine am crezut noi că erau.

Michael Gray fu surprins.

— Doar nu crezi că Grace e vinovată de acele acuzații, nu-i aşa?

Connie ridică din umeri.

— Nu ştiu ce să mai cred. Lumea a înnebunit.

— Da, dar spălare de bani? Grace?

— Nu văd de ce ți se pare imposibil. Până la urmă, gândeşte-te la Lenny. Cu toții l-am iubit şi l-am respectat. Dar s-a dovedit că nu era nimic altceva decât un hoț şi un laş.

În vocea lui Connie se simțea un venin pe care Michael nu-l mai auzise niciodată. Îl speria.

— Ştim cu toții că Grace era obsedată de Lenny. Cine ştie ce-ar fi putut face ca să-l protejeze?

Maria Preston privi arestarea lui Grace ca pe un episod captivant dintr-una dintre telenovele.

— Poliția zice că Grace a furat parteneriatul lui John Merrivale. Că ea şi Lenny au plănuit să-i jefuiască pe el şi pe investitori şi să fugă cu toți banii! „Grace Brookstein este

singura parteneră în viață de la Fondul Quorum", asta zice aici. „Acest lucru o face responsabilă din punct de vedere legal pentru toate pierderile de la Quorum". Îți vine să crezi aşa ceva?

Lui Andrew nu-i venea să creadă. Nu putea crede nimic din toate acestea. De la acea călătorie fatidică în Nantucket, abia mai închisese ochii. „Până acum am avut noroc. FBI-ul a prins un peşte mai mare. Dar până la urmă vor ajunge să bată şi la uşa noastră. Ştiu că aşa va fi". Nu faptul că urma să fie prins îl speria de fapt, nici măcar închisoarea. Ci pierderea Mariei. Pentru ea făcuse tot ce făcuse. „Iar ea crede că totul e un joc!

— Cred că o să port noua achiziție Dior la proces. Cea fucsia.

— Nu mergem la proces.

— Nu mergem? Dar, Andy, toată lumea va fi acolo.

— Iisuse, Maria, nu e un nenorocit de show de pe Broadway!

Se întâmpla foarte rar ca Andrew să-şi piardă cumpătul. Maria se holba la el. Îi cam plăcea acest nou Andrew macho.

— Lipsesc miliarde de dolari. Federalii sunt călare pe noi. Toată lumea de la Quorum e bănuită.

— Păi, n-o să mai fie, zise Maria veselă şi îşi tăie încă o felie de panetone. Se pare că FBI-ul a găsit mielul de sacrificiu. Inocenta de Gracie va merge la închisoare.

„Sper să fie aşa", îşi spuse Andrew, apoi îşi dădu seama cât de îngrozitor era. Când devenise atât de crud, de nemilos? „Nu mă mai recunosc. O, Maria! Ce ai făcut din mine?"

— Nu mergi la închisoare, Grace. Hai să eliminăm asta din start. Eşti nevinovată, şi o să pledezi nevinovată. Da?

Grace încuviință din cap slăbită. Totul era aşa confuz. Frank Hammond părea extrem de optimist. Nu ca primul ei avocat, Kevin McGuire. Kevin era un vechi prieten al părinților lui Grace din East Hampton. Grace îl sunase în ziua în care fusese arestată. Voia ca el s-o.salveze de agentul

intimidant cu ochi ca de mort, şi aşa se întâmplase. Dar, odată rămaşi singuri, el nu se arătase prea îngăduitor.

— Ca parteneră cu drepturi depline în Quorum, eşti la fel de răspunzătoare din punct de vedere legal pentru acțiunile lui Lenny, fie că ai luat chiar tu decizia, fie că nu, îi spusese Kevin. Trebuie să pledezi vinovată.

— Dar n-am ştiut niciodată că sunt parteneră.

Kevin McGuire era înțelegător, dar ferm. Ignoranța o fi fost un mijloc de apărare din punct de vedere moral, dar nu era şi legal.

— Ai semnat contractul, Grace. Dacă nu-ți asumi responsabilitatea, judecătorul ar putea fi şi mai dur la pronunțarea sentinței. Fusese ferm şi în ceea ce privea cauțiunea. Sfatul meu este să nu cauți aşa ceva.

Lui Grace nu-i venise să creadă.

— Vrei să spui… că ar fi bine să stau în închisoare?

Dar ar putea dura câteva luni până când cazul să ajungă în tribunal.

— Vor fi câteva luni. Şi ştiu că e greu. Dar, crede-mă, Grace, eşti mai în siguranță acolo. Nu cred că înțelegi cu adevărat proporția furiei pe care oamenii o îndreaptă împotriva ta şi a lui Lenny.

Avea dreptate. Grace nu înțelegea. Dincolo de mica mulțime care o apostrofase când ieşise din apartament să se ducă să stea cu familia Merrivale, nu avusese mai deloc contact direct cu lumea de afară de când se întorsese în New York. John refuzase s-o lase să se uite la ştirile de la televizor şi interzise ziarele în casă. În ziua următoare celei în care medicul legist catalogase oficial moartea lui Lenny drept sinucidere, Kevin McGuire îi arătase lui Grace unele dintre titlurile care îi fuseseră ascunse.

„BROOKSTEIN A ALES METODA LAŞILOR**

„MÂRŞAVUL ESCROC SE SINUCIDE.

ÎNŞALĂ JUSTIȚIA**

„BROOKSTEIN, CEL MAI DISPREȚUIT CUPLU

DIN AMERICA**

Cu o săptămână în urmă, titlurile ar fi şocat-o. Acum, după ce trecuse prin oroarea identificării corpului lui Lenny, Grace se îndoia că mai exista ceva care să o poată şoca vreodată. În schimb, se simțea amorțită. Descompusă. „Se referă la Lenny? La mine? Cum pot oamenii să ne urască? N-am făcut nimic rău".

Cât despre faptul că Lenny se sinucisese, ei bine, era pur şi simplu ridicol. Oricine îl întâlnise vreodată ştia că Lenny iubea viața. El s-ar fi agățat de viață până la sfârşit, indiferent ce se întâmpla. „A fost un accident, o furtună ciudată. Nimeni n-ar fi putut prezice ce se întâmplase în ziua aceea.

Kevin McGuire încercase s-o facă să se concentreze la prezent, să conştientizeze faptul că putea fi trimisă la închisoare. Dar Kevin nu pricepea. Închisoarea nu o înspăimânta pe Grace. Nu conta ce i se întâmpla. Fără Lenny, nimic nu mai conta. Lumea nu îi mai putea oferi lui Grace nicio bucurie, nicio speranță. „Ar putea foarte bine să mă închidă. Viața mea s-a încheiat deja".

Din nou, John Merrivale fu cel care veni la ea şi o făcu să înțeleagă. Toată lumea o acuza pe Grace că-l trădase, că ea conspirase cu Lenny ca să-i „fure** partea din Quorum, dar loialitatea lui John rămase nealterată.

— E o greşeală, Grace, bine? O greşeală. Nu ştiu de ce Lenny a f-făcut-o, dar probabil a avut motivele lui.

— Ştii că el n-ar fi încercat niciodată să te înşele, John. Niciunul din noi n-ar fi făcut-o.

— S-sigur că ştiu, dragă. Sigur că ştiu.

Când John auzise sfatul pe care Kevin McGuire i-l dăduse lui Grace, o forțase să-l concedieze imediat.

— Dar Kevin e un vechi prieten, protestase Grace.

— Se prea poate. Dar vorbeşte prostii. Ssă pledezi vinovată! E o nebunie. Trebuie să ți-l aducem pe Frank Hammond. El e cel mai bun.

John avea dreptate, ca de obicei. Frank Hammond dăduse buzna în viața lui Grace ca un ciclon. Din clipa în care îl întâlnise, Grace simțise că îi revenea speranța. Începuse să vadă lumina de la capătul tunelului, iată, în sfârşit, venise campionul ei, un bărbat puternic, un apărător, cineva care o credea şi avea să lupte pentru ea. Simplul fapt că era în prezența lui Frank Hammond o făcea pe Grace să se simtă mai bine.

— Cum rămâne cu cauțiunea? întrebă ea cu sfială. Credeți că e vreo şansă?...

— Am făcut deja solicitarea. Audierea e mâine. O să te scot de aici.

— Vă dați seama că eu... eu nu am bani. Nu vă pot plăti.

Grace era jenată, dar Frank Hammond părea neclintit.

— Faşă. E totul aranjat. Acum, vreau să mă asculți. Poți face asta?

Grace încuviință din cap.

— Uită de acuzațiile care ți se aduc. Uită de proces, uită de ce spun oamenii de afară. Treaba mea e să îndrept toate astea. Înțelegi?

— Înțeleg.

„E atât de liniştitor. Mă simt de parcă aş vorbi şi cu Lenny".

— Treaba ta este să te ții de adevăr. Nu ai furat banii. Lenny nu a furat niciun ban. Faptul că lipseşte o sumă atât de mare înseamnă, într-adevăr, că cineva a luat acei bani. Oricine ar fi acea persoană... v-a înscenat totul dumitale şi soțului dumitale. Acesta e cazul nostru.

— Dar cine ar face asta?

Frank Hammond zâmbi şi scoase la iveală un şir de dinți zimțați, galbeni, de om bătrân. Era clar că nu cheltuia nimic din onorariile lui astronomice în cabinetul dentistului.

— Cine ar fura şaptezeci de miliarde de dolari? Nouăzeci şi nouă la sută dintre americani, dacă ar crede că ar scăpa.

— Bine, atunci. Cine i-a furat?

— N-am idee. Nu contează. Tot ce trebuie să facem este să stabilim o suspiciune întemeiată. Procurorul trebuie să dovedească faptul că dumneata şi soţul dumitale aţi fost responsabili.

Grace rămase tăcută. După câteva momente, întrebă:

— Domnule Hammond, credeţi că soţul meu s-a sinucis?

Frank Hammond îşi privi clienta drept în ochi.

— Nu, doamnă Brookstein. Nu cred.

Începând din acel moment, Grace ştiu că putea avea încredere în Frank Hammond. „El va câştiga cazul. El mă va elibera. Iar când o va face, o să aflu cine a furat banii ăia şi o să reabilitez numele lui Lenny".

Capitolul 9

Grace Brookstein se juca neatentă cu nasturii jachetei Chanel în timp ce juraţii intrau în Tribunalul 14. Avea emoţii, dar nu din cauza verdictului. Ştia că avea să fie declarată nevinovată. Frank Hammond îi spusese asta.

— Să faci exact ce-ţi spun eu să faci, Grace, şi lasă restul în seama mea. Juriul te va achita.

Când Frank vorbea, era ca şi cum ar fi ascultat de vocea profetului. Grace îi urmase instrucţiunile cu supuşenie, până la vestimentaţia din sala de judecată.

— Nu e treaba ta să arăţi spăsită. Eşti nevinovată. Vreau să intri în sala aceea de judecată mândră, cu capul sus. Aduţi aminte, îl reprezinţi şi pe Lenny.

„Lenny. Dragule, Lenny. Te uiţi, iubire? Eşti mândru de mine?"

Nu, Grace nu avea emoţii din pricina verdictului, ci din pricina a ceea ce avea să se întâmple după ce cazul se încheia. „Cum o să aflu cine i-a înscenat toate acestea lui Lenny?" Până acum FBI-ul nu reuşise să dea de urma a câteva milioane dintre banii care lipseau de la Quorum. „Dacă ei nu pot să găsească banii, ce speranţă am eu?"

Dar trebuia s-o facă. Trebuia să curețe numele lui Lenny. Dispăruse de şase luni. Era deja decembrie, aproape de Crăciun. „Primul meu Crăciun ca văduvă”.

În ciuda faptului că era evreu, Lenny iubise întotdeauna Crăciunul, să ofere cadouri, să dea petreceri. „A fost foarte generos din fire”.

Vocea judecătorului răsună din depărtare, ireală. Se adresă reprezentantului juriului.

— Ați ajuns la un verdict?

„Cred că-mi voi petrece Crăciunul cu familia Merrivale”.

Crăciunul era o perioadă dedicată familiei, dar ambele surori ale lui Grace o dezamăgiseră. Niciuna din ele nu o sunase şi nu o vizitase de când fusese arestată. Când procesul începuse, Grace sperase şi se aşteptase să le vadă în galeria pentru public, dar Connie şi Honor atrăgeau atenția prin absența lor. „După ce voi fi declarată nevinovată, sunt sigură că se vor întoarce la mine. Când o să o facă, o să le iert. O să am nevoie de ajutorul lor dacă am de gând să rezolv lucrurile. Dacă vreau să aflu cine a furat de fapt banii aceia. Să aflu cine a plănuit totul împotriva dragului meu de Lenny”.

Reprezentantul juriului se uită la Grace şi zâmbi. Grace zâmbi la rândul ei. „Pare un om bun”.

— Care este verdictul pentru pârâtă la acuzația de fraudă de investiții?

— Vinovată.

Procurorul Angelo Michele lovi cu pumnul în aer. „Deci n-a fost o strategie! Marele Frank Hammond o dăduse în bară. Până la urmă, nu e invincibil”.

Grace începu să simtă primele semne de panică.

Se uită la Frank Hammond, dar ochii lui erau fixați asupra judecătorului.

— Şi pentru acuzația de spălare de bani?

— Vinovată.

„Nu! Nu sunt vinovată. E o greşeală! Am făcut tot ce mi-a

spus Frank”.

— La acuzațiile de sperjur… fraudă prin telefon… fraudă prin poştă…

Cuvintele o tăiau pe Grace precum nişte lame.

— Vinovată… vinovată… vinovată.

— E o greşeală! Vă rog, domnule judecător. Totul e o greşeală. Sunt nevinovată, la fel şi soțul meu! Ni s-a făcut o înscenare!

Huiduielile şi fluierăturile dinspre galeria publicului erau atât de asurzitoare, încât Grace cu greu îşi putea auzi propriile cuvinte. Judecătorului îi luă aproape un minut ca să restabilească ordinea. Când o făcu, se întoarse spre Grace cu mânie înspăimântătoare.

— Grace Brookstein. Dumneavoastră şi soțul dumneavoastră ați furat de la investitori o sumă aproape inimaginabilă. Suferința pe care au provocat-o acțiunile dumneavoastră a fost profundă. Şi totuşi, în niciun moment nu ați arătat nici cea mai mică urmă de remuşcare. Păreți a trăi cu impresia că, datorită poziției privilegiate în societate, legile acestei mari națiuni nu se aplică şi în cazul dumneavoastră. Se aplică.

Galeria vui de aprobări. Grace putea auzi uralele înfundate ale mulțimii adunate afară care urmărea evenimentele pe ecranele montate special.

— Decizia dumneavoastră de a pleda nevinovată în acest tribunal, cunoscând dovezile copleşitoare, întregeşte o infracțiune şi-aşa vrednică de dispreț. Această totală ignorare a legii, precum şi cea față de durerea victimelor dumneavoastră mi-au influențat decizia cu privire la sentința dumneavoastră. Nu mă îndoiesc că negarea faptului că ați fi ştiut despre practicile soțului dumneavoastră în afaceri este o minciună, o minciună pe care ați repetat-o fără ruşine atât curții, cât şi autorităților care se luptă să le despăgubească pe victimele soțului dumneavoastră. Pentru aceasta, intenționez să mă asigur că veți rămâne până la sfârşitul

zilelor privată de libertate.

Judecătorul vorbea încă, dar Grace nu-l mai auzea. „Ce dracului s-a întâmplat? Unde s-a greşit?" Frank Hammond stătea lângă ea, prăbuşit pe masă, cu capul între palme. Când simți pe mână strânsoarea aprodului, Grace îşi ridică privirea spre John Merrivale. Buzele lui formară cuvintele „Nu-ți face griji", dar chipul său îndurerat spunea totul. Chiar şi Caroline, care fusese rece şi distantă în timpul procesului, părea şocată.

Grace simți că i se face rău, dar nu pentru ea, ci pentru Lenny. „Am eşuat. L-am dezamăgit. Cum o să mai dovedesc acum nevinovăția lui?"

Pe treptele tribunalului, Angelo Michele era asaltat de mulțime. Mulțimi de oameni se înghesuiau să dea mâna cu el şi să-l bată pe spate. Îi răzbunase, răzbunase New York-ul, îi răzbunase pe săraci, pe cei deposedați, pe cei rămaşi fără case, răzbunase victimele avariției şi ale lăcomiei familiei Brookstein.

Un reporter îl trase deoparte pe Harry Bain.

— Uitați-vă la Michele. Toți îl iubesc. E precum Joe Maggio întors dintre morți sau ceva de genul acesta, tipul e un star rock.

— E mai mult de atât, zise Harry Bain. E un erou.

Pentru Angelo Michele, show-ul se terminase. Dar pentru Harry Bain şi Gavin Williams de-abia începuse.

Încă aveau de găsit banii.

Capitolul 10

Condamnarea lui Grace Brookstein şi sentința pe viață – pedeapsa cumulativă pentru toate cele cinci capete de acuzare însuma peste o sută de ani în închisoare – era titlul principal la buletinele de ştiri din lumea întreagă. Grace nu mai era o femeie, un individ cu gânduri, speranțe şi regrete. Ea era o emblemă, un simbol a tot ce era lacom, corupt şi

putred în America, a forțelor răului care aduseseră țara în pragul colapsului economic şi cauzase atât de multă suferință şi atâta durere. Când Grace fu scoasă din sala de judecată ca să aştepte transferul în Centrul de Corecție pentru Femei din Bedford Hills, fu împinsă şi luată în batjocură de mulțimea însetată de sânge. O femeie reuşi s-o zgârie pe față, iar unghia acrilică a acesteia, ca o gheară, tăie în carnea lui Grace. Imagini cu Grace Brookstein strângându-se de obrazul sângerând în timp ce era urcată într-o maşină de poliție fură transmise în toată America. Cei puternici căzuseră cu adevărat.

După o noapte înspăimântătoare petrecută într-o celulă, lui Grace i se permise să dea un telefon la cinci dimineața. Din instinct, ea îşi sună familia.

— Gracie? Vocea lui Honor suna buimacă de somn. Tu eşti?

„Slavă Domnului. E acasă". Grace mai că plânse de uşurare.

— Da, eu sunt. O, Honor, este îngrozitor. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Avocatul meu mi-a spus că totul va fi bine, dar…

— Unde eşti acum?

— Sunt în puşcărie. Sunt încă în New York, dar… nu ştiu unde sunt exact. Este oribil. Mă transferă mâine. Undeva lângă voi. Bedford, cred. Ar putea fi mai bine. Dar, Honor, trebuie să mă ajuți.

Urmă o tăcere prelungă. Într-un final, Honor zise:

— Nu ştiu cum aş putea, Gracie. Ai fost declarată vinovată într-un tribunal.

— Ştiu, dar…

— Şi nu prea te-ai ajutat cu nimic în timpul procesului. Hainele tale… Ce-a fost în capul tău?

— Frank Hammond mi-a spus să le port!

— Vezi, iar începi. Connie a avut dreptate.

— Ce vrei să spui? Grace mai avea puțin şi plângea. Connie a avut dreptate în legătură cu ce?

— Cu tine. Ascultă-te, Grace: „Lenny mi-a spus. Avocatul meu mi-a spus. John mi-a spus”. Când ai de gând să începi să îți asumi responsabilitatea pentru acțiunile tale? Pentru viața ta? Nu mai eşti prințesa lui tăticu’, Gracie. Nu te poți aştepta de la mine şi de la Connie să reparăm totul în locul tău.

Grace îşi muşcă buza până când aceasta sângeră. Avea nevoie disperată de ajutorul surorilor ei, dar Honor nu voia decât să-i țină prelegeri. Evident, Connie simțea la fel.

— Te rog, Honor! Nu ştiu la cine să apelez. Nu-l poți întreba pe Jack? Este senator, trebuie să aibă ceva influență. Totul e o greşeală îngrozitoare. N-am furat niciun ban. Iar Lenny n-ar…

— Îmi pare rău, Grace. Jack nu se poate implica. Un astfel de scandal ne-ar putea ruina.

— Să vă ruineze? Honor, mă închid! Lenny e mort, acuzat de o infracțiune pe care ştii că nu a comis-o.

— Nu ştiu asta, Grace. Pentru Dumnezeu, trezeşte-te! Banii ăia n-au dispărut pur şi simplu. Sigur că Lenny i-a luat. I-a luat şi te-a lăsat pe tine să ții geanta.

Cuvintele erau precum un cuțit înfipt în inima lui Grace. Era destul de rău că străinii credeau că Lenny era un hoț. Dar Honor îl cunoştea. Ea îl cunoştea. Cum era posibil să creadă aşa ceva? Honor rosti următoarele cuvinte cu răceală:

— Ți-ai făcut singură patul, Gracie. Îmi pare rău.

Legătura se întrerupse.

„Îți pare rău? Şi mie la fel. La revedere, Honor”.

Drumul în duba închisorii spre Bedford Hills fu lung şi inconfortabil. Duba era rece ca gheață şi urât mirositoare, iar femeile dinăuntru se înghesuiră una în alta ca să-şi țină de cald. Grace se uită la fețele lor. Aceste femei n-aveau nimic în comun cu ea. Unele erau înspăimântate. Unele arătau disprețuitoare. Unele disperate. Dar toate purtau pe chipuri însemnele sărăciei şi ale epuizării. O priveau pe Grace cu ură pură, de-a dreptul criminală.

Grace închise ochii. Avea 9 ani, era în East Hampton, cu tatăl ei. Era Ajunul Crăciunului, iar Cooper Knowles o ridica pe umeri ca să aşeze steaua în vârful bradului.

— Poți s-o faci, Grace. Întinde-te încă puțin!

Era pe un podium, avea 15 ani, înconjurată de prietenii de la gimnastică. Juriul îi punea o medalie de aur în jurul gâtului. Grace cercetă mulțimea în căutarea chipului mamei ei, dar aceasta nu era acolo. Antrenorul ei îi spuse:

— Las-o baltă, Grace. Dacă vrei să fii o învingătoare, trebuie să câştigi pentru tine, nu pentru ceilalți.

Era noaptea nunții ei. Lenny făcea dragoste cu ea, cu blândețe, cu tandrețe.

— O să am grijă de tine, Grace. N-o să trebuiască să-ți mai faci niciodată griji pentru nimic.

Iar Grace răspunsese:

— Te iubesc, Lenny. Sunt atât de fericită.

— Ieşi afară!

Gardianul, o femeie, o apucă cu putere pe Grace de mână. Grace nici măcar nu observase că duba se oprise. Câteva momente mai târziu, tremura într-o curte dezolantă împreună cu alte femei prizoniere. Era după-amiază târziu, se făcuse deja întuneric, iar pe jos era zăpadă. În fața lui Grace era o clădire gri, deprimantă, din piatră. În spatele ei, dar şi în stânga şi în dreapta, erau şiruri de garduri din sârmă ghimpată ce se profilau pe cerul mov al nopții. Grace fu ruşinată să se trezească plângând.

— Bine ați venit la Bedford Hills, doamnelor. Şedere plăcută.

Era cu trei ore înainte ca Grace să ajungă în celula pe care urma s-o împartă cu alte două femei. Între timp, ea înțelesese că nu avea să supraviețuiască nici măcar o săptămână la Bedford Hills, cu atât mai puțin pentru tot restul vieții ei. „Trebuie să ies de aici! Trebuie să ajung la John Merrivale. John o să mă scoată de aici”.

Examinarea fizică fu partea cea mai rea. O experiență

brutală, degradantă, menită să dezbrace toate prizonierele de demnitatea umană. Funcționa. Grace fu forțată să se dezbrace complet într-o cameră plină de oameni. Un doctor al închisorii îi introduse un specul în vagin şi luă o mostră pentru testul Papanicolau. Apoi Grace fu obligată să se aplece în timp ce un deget înmuiat cu latex îi verifică anusul, probabil pentru droguri ascunse. Părul pubian îi fu smucit în mod dureros, în căutare de păduchi. În timpul întregii proceduri a închisorii, gardieni de ambele sexe râdeau şi făceau comentarii dezgustătoare şi libidinoase. Grace se simți ca şi cum ar fi fost violată.

După aceea, fu mânată ca un animal către un duş călduț şi fu pusă să se spele cu săpun antiseptic ce îi arse pielea. Apoi, încă dezbrăcată, stătu la rând pentru ca părul lung să-i fie tuns scurt, băiețeşte. Tunsoarea dură cincisprezece secunde, dar fu o procedură dureroasă, ce îi fură lui Grace feminitatea, întreaga ei identitate de femeie. Grace nu îşi mai văzu niciodată hainele. Dispăruseră, împreună cu toate celelalte vestigii ale persoanei care fusese. Îi luaseră chiar şi verigheta, pe care i-o smulseseră dureros de pe deget. În locul vechilor ei haine, Grace primi o pereche de chiloți, un sutien care nu i se potrivea şi o uniformă de puşcărie, portocalie şi bățoasă, cu două mărimi mai mari.

— Înăuntru.

O femeie gardian solidă deschise uşa unei celule şi o împinse pe Grace înăuntru. Două femei hispanice stăteau pe paturile metalice din încăperea groaznică de trei metri şi jumătate pe trei metri. Îşi spuseră ceva în şoaptă, în spaniolă, în timp ce Grace se împletici înăuntru, dar altfel o ignorară. Grace îşi adună curajul şi se întoarse spre gardian.

— A fost o greşeală. Aş vrea să vorbesc cu directorul închisorii, vă rog. Cred că am fost transferată în altă clădire.

— Chiar aşa?

— Da. Aceasta este o închisoare de maximă securitate. Am fost condamnată pentru fraudă, nu pentru crimă. Eu n-am

ce căuta aici.

Femeile hispanice făcură ochii mari. Dacă femeia gardian fusese şocată, nu lăsase să se vadă acest lucru.

— Poți să te vezi cu directorul mâine. Acum culcă-te.

Uşile celulei se închiseră. Grace se întinse pe spate pe patul de fier. Mintea lucra febril. „Dimineață o să mă întâlnesc cu directorul închisorii. O să fiu transferată la o închisoare mai bună. Ăsta e primul pas. Apoi o să-l sun pe John Merrivale şi o să încep apelul".

Ar fi trebuit să-l sune pe John încă de la început. Nu-şi putea da seama ce impuls prostesc, copilăresc, o făcuse să apeleze, în schimb, la Honor. Îi era greu să recunoască faptul că nu mai putea avea încredere în propria familie, dar aceasta era realitatea. Grace trebuia să înțeleagă.

„Lenny l-a tratat pe John ca pe un frate. John este familia mea acum. E tot ce mi-a rămas". Evident, angajarea lui Frank Hammond fusese o greşeală colosală. Dar Grace nu avea de ce să-l învinuiască pe John pentru acest lucru. Ceea ce trebuia să facă era să meargă mai departe.

„Mâine. Va fi mai bine mâine".

Frank Hammond stătea singur în maşină într-o parcare pustie. Se uita la silueta familiară a clientului său care se îndrepta spre el printre umbre. La fiecare câteva secunde, omul se uita nervos peste umăr, de teamă că era urmărit. Big Frank se gândi: „E atât de patetic. Atât de slab. Ca un cerb surprins de faruri. Nimeni nu ar bănui că un om de genul acesta ar putea face ceva atât de îndrăzneț. Cred că aşa a scăpat basma curată".

Bărbatul intră în maşină şi aruncă o bucată de hârtie în mâinile lui Frank Hammond.

— Ce-i asta?

— Este o confirmare de primire. Transferul s-a realizat cu o oră în urmă.

— Pentru contul meu offshore?

— Desigur. Aşa cum ne-am înțeles.

— Mulțumesc.

„Douăzeci şi cinci de milioane de dolari". O mulțime de bani. Dar erau de ajuns? După eşecul apărării lui Grace Brookstein, reputația lui Frank Hammond era terfelită. Era posibil să nu mai fie angajat niciodată. Totuşi, era prea târziu pentru regrete.

— Cred că ai fost mulțumit de treabă.

Clientul său zâmbi.

— Foarte mulțumit. Ea a avut deplină încredere în tine.

— Atunci afacerea noastră este încheiată.

Frank Hammond porni motorul. Clientul său puse o mână pe brațul lui.

— Nu există niciun motiv de recurs, da?

— Niciunul. Cu excepția cazului, desigur, în care FBI-ul descoperă banii lipsă. Dar asta nu se va întâmpla, nu-i aşa, John?

— Nu. N-nu în această viață.

John Merrivale îşi permise să zâmbească slab. Apoi ieşi din maşină şi dispăru din nou în umbre.

Directorul închisorii, James McIntosh, era intrigat, ca toți ceilalți din țară, ştia cine era Grace Brookstein. Era femeia care îşi ajutase soțul să deturneze miliarde de dolari, apoi, în mod inexplicabil, apăruse la procesul ei ca o întrupare a Mariei Antoaneta, enervând şi mai mult publicul american care căuta răzbunare.

Directorul era un om obosit, deziluzionat la cei 50 de ani, cu început de chelie în părul grizonant şi cu o mustață subțire de aceeaşi culoare. Era inteligent şi nu lipsit de milă, deşi Grace Brookstein făcuse prea puține lucruri pentru a merita compasiune. Cele mai multe dintre femeile care ajungeau la Bedford Hills aveau vieți desprinse dintr-un roman de Dickens. Violate de tații lor, bătute de soții lor, forțate să se prostitueze şi drogându-se încă din adolescență, multe dintre ele nu aveau nicio şansă la o viață normală,

civilizată.

Grace Brookstein era diferită. Grace Brookstein avusese totul, dar ea dorise mai mult. Directorul McIntosh nu avusese timp pentru o astfel de lăcomie. James Ian McIntosh intrase în serviciul închisorilor deoarece crezuse cu adevărat că putea face bine. Că putea face o diferență. „Ce glumă!" După opt ani la Bedford Hills, scopurile sale deveniră modeste: să ajungă la pensionare cu sănătatea şi cu pensia intacte. James McIntosh nu o dorise pe Grace Brookstein la Bedford Hills. Se certase cu superiorii săi din pricina asta.

— Hai, Bill, scuteşte-mă. Ea e din altă categorie. Plus că prezența ei pur şi simplu instigă la revoltă. Jumătate dintre prizonierii mei provin din familii ale căror membri şi-au pierdut locurile de muncă după prăbuşirea Quorum. Şi cealaltă jumătate o urăsc pentru că a fost bogată, e albă şi a purtat o nenorocită de haină de nurcă la proces.

Dar nu avusese sorți de izbândă. Tocmai pentru că Grace era atât de disprețuită fusese trimisă la Bedford Hills. Nicăieri în altă parte nu ar fi fost protejată. Acum, în mai puțin de o zi de la sentință, ea făcea deja valuri cerând să-l vadă, ca şi cum acesta era un fel de hotel, iar el era managerul. „Care-i problema, doamnă Brookstein? Cearşafurile nu sunt îndeajuns de moi pentru dumneavoastră? Şampania din partea casei nu-i destul de rece?"

El îi făcu semn lui Grace să se aşeze.

— Ați dorit să mă vedeți?

— Da.

Grace răsuflă, îndepărtând tensiunea din trupul ei. Era bine să stea într-un birou şi să discute cu un om educat, civilizat. Directorul închisorii avea pe birou fotografii cu familia. Era o doză minusculă, mult dorită, de realitate.

— Vă mulțumesc pentru că m-ați primit, domnule director McIntosh. Se pare că a fost o greşeală.

— Da?

— Păi… da. Vedeți, aceasta este o clădire de maximă securitate.

— Da? Nu am observat.

Grace înghiți. Dintr-odată se simți agitată. Oare el făcea glume cu ea sau pe seama ei? „Asta e ocazia mea să explic. Nu trebuie s-o dau în bară”.

— Delictul meu… delictul pentru care am fost condamnată… nu a fost unul violent, începu ea. Adică, sunt nevinovată, domnule director. Eu nu am făcut, de fapt, ceea ce ei spun că am făcut. Dar nu de asta sunt aici.

Directorul McIntosh îşi spuse: „Slavă Domnului”. I Eică ar fi primit câte un dolar pentru fiecare deținută care stătuse în fața lui şi îşi declarase nevinovăția, s-ar fi retras în Malibu Beach cu ani în urmă. Grace vorbea în continuare.

— Ideea este că, şi dacă aş fi făcut-o, nu cred că… Ce vreau să spun este că eu n-am ce căuta aici.

— Sunt total de acord.

Inima lui Grace tresări. „Mulțumesc lui Dumnezeu! E un om înțelegător. O să lămurească problema şi o să mă mute din ferma asta de vaci”.

— Din păcate, superiorii mei nu cred asta. Vedeți, ei consideră că este responsabilitatea statului să se asigure că nu veți fi linşată. Ei îşi fac griji că… ei bine, colegele dumneavoastră ar putea să vrea să ăăă, nu ştiu… să vă umoare în bătaie cu o rangă sau să vă stranguleze cu cearşafurile. Ori să vă toarne acid pe față în timp ce dormiți. Ceva de genul ăsta.

Grace se albi la față. Îşi simți măruntaiele lichefiindu-se de teamă. Directorul McIntosh continuă:

— Dintr-un anume motiv, şefii mei cred că sunt mai puține riscuri să vi se întâmple ceva la Bedford decât în altă parte. O părere greşită, după părerea mea. Dar spune-mi, Grace, ce sugerezi în legătură cu asta?

Grace nu mai putea vorbi.

— Crezi că, dacă ți se întâmplă ceva aici, ei au să-şi

schimbe părerea? Crezi că e posibil?

Directorul McIntosh o privi pe Grace direct în ochi. Atunci ea îşi dădu seama. „Ele o să încerce să mă omoare. Iar lui puțin îi pasă. Mă urăşte la fel de mult ca toți ceilalți”.

— Te mut într-o altă aripă. Trebuie să mă anunți dacă noua celulă îți place mai mult. Acum, te rog să mă scuzi…

Gardianul o conduse pe Grace afară.

Noile colege de celulă ale lui Grace erau o traficantă de droguri de nouăzeci de kilograme, de culoare, pe nume Cora Budds, şi o brunetă subțire, drăguță, de circa 30 de ani. Numele brunetei era Karen Willis. Gardianul îi spuse lui Grace despre Karen că îl împuşcase pe prietenul surorii sale.

— Amândouă au pedepse pe viață. Ca tine. O să aveți destul timp ca să vă cunoaşteți, zise el şi zâmbi cu subînțeles.

Grace se întrebă dacă el făcea vreo insinuare sexuală, dar era prea înspăimântată să întrebe. „Nu trebuie să mă lupt cu umbrele. Sunt sigură că e un mit că toate prizonierele sunt lesbiene”. Grace se uită la Karen şi la Cora cu prudență şi se urcă tăcută în patul de fier. „Directorul McIntosh m-a trimis aici drept pedeapsă. Femeile astea ar putea fi violente. Ar putea încerca să mă rănească. Trebuie să stau în gardă”.

Cora Budds îşi ridică trupul masiv din patul ei şi se aşeză lângă Grace.

— Cum te cheamă, drăguțo?

Mirosea a respirație fetidă şi a transpirație. Grace se dădu înapoi din instinct.

— Grace. Mă cheamă Grace.

Nu se ştie de ce, Corei Budds i se păru amuzant.

— Grace. Grație Divină! chicoti ea. De ce eşti aici, Grație Divină?

— Ăăă… fraudă, şopti Grace. Încă i se părea ciudat şi jenant să pronunțe cuvântul. Dar este o greşeală. Sunt nevinovată.

Cora râse şi mai tare.

— Fraudă, ei? Ai auzit, Karen? Ne-am pricopsit c-o escroacă artistă nevinovată. Lume bună!

Dintr-odată, Corei îi pieri zâmbetul.

— Hei, stai niţel. Cum ziceai că te cheamă?

— Grace.

— Grace şi mai cum?

Pentru o clipă, Grace ezită. „Grace şi mai cum?" Era o întrebare foarte bună. Toată acea situaţie era ireală, ca şi cum identitatea ei îi scăpase deja printre degete. „Cine sunt eu? Nu mai ştiu". Într-un final, zise:

— Brookstein. Numele meu e Grace Brookstein. Eu…

Grace nici nu avu timp să tresară. Pumnul Corei o izbi peste faţă atât de puternic, încât îşi auzi nasul rupându-i-se.

— Căţea! urlă Cora.

O lovi pe Grace din nou. Sângele ţâşni peste tot. Karen Willis continuă să citească de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Tu eşti căţeaua care-a furat toţi banii ăia!

— Nu! bolborosi Grace. Eu nu…

— Frate-meu şi-a pierdut slujba din cauza ta. Toţi bătrânii au ajuns în stradă în timp ce tu şi moşu' tău haleaţi caviar! Ar trebui să-ţi fie ruşine. Te fac eu să-ţi doreşti să nu te fi născut, Grace Brookstein.

Grace se apucă de nas. Plângând, spuse:

— Te rog. N-am furat niciun ban.

Cora Budds o apucă de cămaşa portocalie şi o ridică în picioare. Cu o mână o împinse pe Grace la perete şi o ridică uşor, de parcă era doar o păpuşă de cârpă.

— Să nu zici o vorbă! Să nu-mi spui nimic, căţea albă şi bogată.

Cu fiecare cuvânt, Cora izbea capul lui Grace de perete. Sângele cald se prelinse pe părul proaspăt tuns al lui Grace. Începu să-şi piardă cunoştinţa. Karen Willis zise pe un ton plictisit:

— Potoleşte-te, Cora. O să te-audă Denny.

— Crezi că-mi pasă?

Evident, după câteva secunde, uşa celulei se deschise. Hannah Denzel, cunoscută puşcăriaşelor ca „Denny” (printre alte porecle), era cel mai în vârstă gardian din Aripa A. O femeie albă, scundă şi bondoacă, cu sprâncene stufoase şi o mustață în față incipientă, ea se desfăta cu autoritatea pe care o avea şi îi plăcea să le facă deținutelor viața cât mai mizerabilă şi mai degradantă. Urmărea scena din fața ei. Grace Brookstein zăcea prăbuşită pe podea într-o băltoacă de sânge. Cora Budds şi ea precum King Kong cu Fay Wray, numai că lipsea tandrețea maimuței. Grace era vag conştientă şi murmura ceva incoerent. Denny zise:

— Vreau să curățați mizeria asta.

Cora Budds ridică din umeri.

— Spune-i ei. Nu-i sângele meu.

— Bine. Poate s-o facă ea. Dar ai grijă s-o facă. Mă întorc într-o oră.

În noaptea aceea, Grace zăcu trează, țeapănă de frică, aşteptând-o pe Cora Budds să adoarmă. Mai devreme îşi ştersese sângele şi curățase podeaua aşezată în genunchi în timp ce Cora o privea, iar Karen citea. După o oră, Denny se întorsese, dăduse aprobator din cap şi o lăsase pe Grace în plata Domnului. Grace se făcuse mică pe pat aşteptându-se la un nou atac, dar nu se întâmplase nimic. Într-un fel, îşi dorea să se întâmple. Nimic nu era mai rău decât aşteptarea, teroarea aşteptării, care îi întorcea măruntaiele pe dos.

Într-un final, cu douăzeci de minute înainte de a se da stingerea, uşa celulei se deschisese, iar Grace fusese chemată la doctorul închisorii. După o curățare superficială, i se făcuseră şase copci pentru tăietura adâncă de la cap şi i se pusese pe nas un leucoplast ineficient, apoi fusese trimisă înapoi la Cora.

Grace îşi trase păturile strâns în jurul ei. Trecuse multă vreme de când se rugase ultima oară, dar închise ochii strâns şi îşi deschise inima către ceruri. „Ajută-mă, Dumnezeule! Te

rog, ajută-mă. Sunt înconjurată de duşmani. Nu doar Cora. Toate mă urăsc, celelalte deținute, gardienii, directorul McIntosh, oamenii aceia din afara tribunalului. Chiar şi propria mea familie m-a părăsit. Nu cer pentru mine, Doamne. Nu-mi mai pasă ce se întâmplă cu mine. Dar, dacă mor, cine o să îndrepte reputația lui Lenny? Cine va descoperi adevărul?"

Grace încercă să înțeleagă ceva din tot ce se întâmplase. Dar, de fiecare dată când găsea o piesă din puzzle, celelalte piese se îndepărtau de ea. Vocea lui Frank Hammond:

— Cineva i-a înscenat totul lui Lenny.

„Dar cine? Şi de ce? De ce m-a făcut Lenny pe mine parteneră la Quorum şi l-a scos din calcul pe John? Unde sunt acum miliardele de la Quorum?" Durerea pe care i-o provocase pumnul Corei era nimic în comparație cu suferința interioară a lui Grace. Prezența ei acolo, în acel loc cumplit, părea un vis urât. Dar nu era aşa. Era realitatea. „Poate viața mea de dinainte a fost un vis? Eu şi Lenny, fericirea noastră, prietenii noştri, viața noastră. Oare totul a fost un miraj? Oare totul a fost construit pe minciuni?"

Aceasta era cea mai mare ironie. În acel loc, Grace era numită escroacă şi mincinoasă. Dar nu Grace mințise. Ci toți ceilalți: surorile ei, prietenii ei, toți oamenii care mâncaseră la masa ei şi a lui Lenny, care îi bătuseră pe spate în vremurile bune, care îi ținuseră de mâini, concurând unii cu alții ca să aducă omagii regelui. Afecțiunea lor, loialitatea lor, asta fusese o minciună. „Unde sunt acum toți oamenii aceia?"

Dispăruseră cu toții. Împrăştiați care încotro. Se făcuseră nevăzuți în văzduh, la fel ca miliardele de la Quorum.

Toți, cu excepția lui John Merrivale.

Dragul de John.

Grace se trezi țipând. Karren Willis îi astupă gura cu mâna.

— Şşşt. O s-o trezeşti pe Cora.

Grace tremura. Aşternutul ei era leoarcă de transpirație.

Avusese un coşmar. Începuse ca un vis frumos. Păşea către altarul din Nantucket, la brațul lui Michael Gray. Lenny aştepta la altar, cu spatele la ea. John Merrivale era acolo, zâmbind emoționat. Peste tot erau trandafiri albi. Corul cânta Panus Angelicus. Pe măsură ce se apropia de altar, Grace deveni conştientă de un miros ciudat. Ceva chimic, ca... formaldehida. Lenny se întoarse. Dintr-odată, fața începu să-i cadă, topindu-se precum capul unei păpuşi în cuptor. Trunchiul lui începu să se umfle până când rupse cămaşa, iar pielea ca de ceară era albă, fantomatică. Apoi, membru cu membru, cadavrul hidos se prăbuşi în bucăți. Grace deschise gura ca să țipe, dar aceasta era plină cu apă. Valuri mari de apă sărată inundaseră biserica, măturând invitații de la nuntă, distrugând totul în calea ei, umplând plămânii lui Grace şi sufocând-o. Se îneca! Nu putea respira!

— O s-o trezeşti pe Cora.

Lui Grace îi luă câteva secunde să-şi dea seama că Karen era reală.

— Se supără când e deranjată din somn. Nu ți-ar plăcea de Cora când e supărată.

După ce se întâmplase mai devreme, afirmația lui Karen era atât de ridicolă, încât Grace râse. Apoi râsul se transformă în plâns. Curând, Grace suspina în brațele lui Karen, toată pierderea, teroarea şi durerea din ultimele şase luni ieşind din corpul ei precum puroiul dintr-un abces incizat. Într-un târziu, Grace întrebă:

— De ce n-ai făcut nimic în seara asta?

— Să fac ceva? Cu ce?

— Cu atacul! Când Cora a încercat să mă omoare.

— Scumpo, aia a fost o nimica toată. Dacă Cora ar fi încercat să te omoare, ai fi moartă.

— Dar nici nu te-ai mişcat. Ai stat acolo şi ai lăsat-o să mă atace.

Karen oftă.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, Grace. Vrei să

supraviețuiești aici?

Grace se gândi. Nu era sigură. Într-un final, dădu din cap aprobator. Trebuia să supraviețuiască. Pentru Lenny.

— În cazul ăsta, trebuie să-ți intre ceva în cap. Nimeni n-o să te salveze. Nici eu, nici gardienii, nici avocatul, nici maică-ta. Nimeni. Eşti singură aici, Grace. Trebuie să înveți să te bazezi pe tine.

Grace îşi aminti de telefonul pe care i-l dăduse lui Honor. „Când ai de gând să începi să îți asumi responsabilitatea? Nu mai eşti prințesa lui tăticu'. Nu te poți aştepta de la mine şi de la Connie să reparăm totul".

Apoi îşi aminti de Lenny. „O să am grijă de tine, Grace. N-o să trebuiască să-ți mai faci griji pentru nimic niciodată".

— Sfatul e gratis, zise Karen şi se furişă înapoi în patul ei. Dar, când îți aminteşti unde-ai ascuns toți banii ăia, poate-mi trimiți o mică dovadă de apreciere.

Grace era pe cale să-şi strige iar nevinovăția, dar se răzgândi. Ce rost avea? Dacă propria ei familie n-o credea, de ce ar fi crezut-o altcineva?

— Sigur, Karen. Aşa o să fac.

Grace urmă sfatul colegei de celulă. În următoarele două săptămâni, îşi ținu capul jos, rațiunea trează şi gândurile şi temerile numai pentru ea. „Nimeni n-o să mă ajute. Sunt pe cont propriu. Trebuie să mă prind cum merg lucrurile aici".

Grace află că Bedford Hills era admirată în toată țara ca model pentru programele progresiste destinate ajutorării mamelor încarcerate. Din 850 de deținute, peste 70 la sută erau mame de circa 30 de ani. Grace fu uimită să afle că şi Cora Budds se număra printre ele.

— Cora e mamă?

— De ce eşti aşa şocată? întrebă Karen. Cora are trei copii. Cel mai mic, Anna-May, s-a născut chiar aici. Bebeluşul a venit cu două săptămâni mai devreme. Sora Bernadette a adus-o pe lume pe podeaua centrului prenatal.

Grace citise odată un articol despre copiii care erau

născuți în închisori. Sau auzise ceva la radio? Oricum, îşi aminti că i se făcuse milă de copiii acelor mame egoiste şi criminale. Dar asta se întâmplase în altă viață, într-o altă perioadă. În viața aceasta, centrul pentru copii nu i se mai păru lui Grace nici pe departe îngrozitor. Ci dimpotrivă, îngrijit de deținute şi de măicuțe romano-catolice, era acea rază luminoasă de speranță în sistemul continuu deprimant al închisorii. Lui Grace i-ar fi plăcut foarte mult să primească o slujbă acolo, dar nu avea nicio şansă.

— Prospăturile primesc întotdeauna cele mai rele slujbe, o anunță Karen.

Grace fu pusă să lucreze pe câmp. Munca era istovitoare; tăiatul lemnelor pentru construirea noilor cotețe pentru pui, curățarea terenului acoperit de buruieni pentru a face loc păsărilor. Dar programul era cel care o omora pe Grace. „Ziua" la Bedford Hills nu avea nicio legătură cu lumina şi cu întunericul sau cu ritmul 1 lumii de afară. După stingerea de la 22.30, deținutele nu aveau decât patru ore de somn continuu înainte ca lumina slabă să se aprindă din nou, la 2.30. Acest lucru se întâmpla pentru ca lucrătoarele la câmp să poată să-şi ia micul dejun şi să iasă afară în frigul înțepător şi să muncească până la patru. „Prânzul" era servit în sala comună dezordonată, la 9.30. Cina era la două, 14.00 cu opt ore şi jumătate lungi şi plictisitoare înainte de stingere. Grace se simțea de parcă era în permanență afectată de decalajul de fus orar, epuizată, dar incapabilă să doarmă.

— O să te obişnuieşti, zise Karen.

Grace nu era prea sigură. Cea mai rea parte dintre toate era singurătatea. Deseori, treceau zile fără ca Grace să vorbească cu altcineva în afară de Karen. Alte deținute legaseră prietenii. Grace se uita la femeile cu care lucra cum se sprijineau una pe alta. În timpul pauzelor, vorbeau despre copii, despre soții lor ori despre 1 recurs. Dar nimeni nu vorbea cu Grace.

— Eşti o străină, îi spuse Karen. Nu eşti una dintre noi. În plus, ştii tu, cred că tu şi moşul tău ați furat de la oameni ca noi. Deci e multă furie. O să treacă.

— Dar tu nu eşti mânioasă, observă Grace.

Karen ridică din umeri.

— Mi-am epuizat toată furia cu mult timp în urmă. În plus, cine ştie? Poate chiar eşti nevinovată. Nu te supăra, dar nu-mi pari un geniu criminal.

Ochii lui Grace se umplură de lacrimi de recunoştință. „Ea crede în mine. Cineva crede în mine".

Se agăță de cuvintele lui Karen ca de o plută.

— Brookstein, ai un vizitator.

— Eu?

Grace se întorcea de la cotețele puilor. Trecuseră două zile de la Crăciun şi ninsese mult peste noapte. Mâinile lui Grace erau roşii de frig, iar respirația ei semăna cu aburii dintr-un ceainic fierbând.

— Nu văd niciun alt Brookstein. Orele de vizită sunt aproape pe sfârşite, aşa că ar fi bine să-ți mişti curul înăuntru acum, altfel o ratezi.

„O ratez?" Grace se întrebă cine putea fi. Honor. Sau poate Connie. „Şi-au dat seama că au fost dure cu mine.

O să mă ajute să fac apel".

Gardianul o conduse în camera vizitatorilor. Acolo, la o măsuță din lemn, se afla Caroline Merrivale. Într-o haină de blană mult prea mare şi cu degetele strălucind de diamante precum Cruella de Vil, părea stânjenită şi ridicol de nelalocul ei în cămăruța deprimantă, un vizitator din altă lume. Grace se aşează vizavi de ea.

— Caroline. Ce surpriză!

În timpul procesului, când stătuse la familia Merrivale, Grace simțise o ostilitate crescândă din partea lui Caroline. John, dragul de John, fusese fidel ajutorului pe care i-l acordase, de la început până la sfârşit. Dar Caroline, pe care Grace o crezuse odată o prietenă dragă, aproape ca o mamă

surogat, fusese distantă, chiar dură uneori, ca şi cum s-ar fi bucurat de suferința lui Grace. Nu se sinchisise să-şi ascundă iritarea în legătură cu nedorita atenție a presei pe care o atrăgea prezența lui Grace în casa lor.

— Este intolerabil, ca şi cum aş trăi într-o cuşcă de la zoo. Când se va termina totul?

Respectul pe care i-l arătase odată lui Grace ca soție a lui Lenny fusese înlocuit cu o răceală disprețuitoare. Grace încercă să nu-i poarte pică. Până la urmă, dacă n-ar fi fost Caroline şi John, ar fi rămas pe drumuri. Nu l-ar fi avut pe marele Frank Hammond care s-o apere. Nu ar fi avut nimic. Dar atitudinea lui Caroline încă o durea. Era ultima persoană pe care Grace s-ar fi aşteptat s-o vadă la Bedford Hills.

Caroline se uită în jur ca un pasager speriat care caută cea mai apropiată ieşire de urgență.

— Nu pot sta mult.

— E în regulă. E frumos din partea ta că ai venit. John a primit scrisoarea mea?

Grace îi scrisese lui John cu o săptămână în urmă şi îl întrebase despre următorii paşi, despre ce ar trebui să facă în legătură cu apelul, dacă ar trebui să angajeze un nou avocat, cât timp credea că avea să treacă până când cazul avea să fie revizuit şi aşa mai departe. El nu răspunsese încă.

— A primit-o, da.

Tăcere.

— A fost foarte ocupat, Grace. FBI-ul caută încă banii dispăruți. John i-a ajutat cum a putut mai bine.

Grace încuviință din cap sfioasă.

— Sigur. Înțeleg.

Aşteptă să mai audă şi altceva de la Caroline, poate ca aceasta s-o întrebe cum rezista sau dacă avea nevoie de ceva. Dar femeia nu spuse nimic. Disperată să prelungească întrevederea, primul contact cu lumea de afară în câteva săptămâni, Grace începu să bălmăjească:

— Nu e prea rău aici. Adică, sigur că e rău, dar încerci să

te obişnuieşti. Cel mai rău lucru este că-s tare obositoare zilele. E greu să te concentrezi la ceva. Mă tot gândesc la Lenny. Mă întreb cum de s-au putut întâmpla toate astea. Adică, cineva ne-a făcut o înscenare, asta e evident. Dar dincolo de asta totul e atât de încurcat. Să sperăm că, după ce John începe apelul, va apărea o luminiță la capătul tunelului. Dar în acest moment e prea întuneric. Mă simt pierdută.

— Grace, n-o să fie niciun apel.

Grace clipi, ca o molie în lumina soarelui.

— Poftim?

Vocea lui Caroline deveni şi mai aspră.

— Am spus că n-o să fie niciun apel. Cel puțin, nu cu ajutorul nostru sau cu banii noştri. Uite ce e, John a stat cu tine cât de mult a putut. Dar acum trebuie să înțeleagă adevărul. Cu toții trebuie s-o facem.

— Adevărul? Ce vrei să spui? Care adevăr?

Grace tremura.

— Poți să termini cu joaca de-a Fetița Pierdută, scuipă Caroline. Nu merge cu mine. Lenny şi-a jefuit investitorii şi partenerii. L-a înşelat pe sărmanul John. Amândoi ați făcut-o.

— Nu-i adevărat! Caroline, trebuie să mă crezi. Ştiu că Lenny a modificat structura parteneriatului şi e adevărat că nu ştiu de ce. Dar ştiu că el n-ar fi făcut niciodată nimic intenționat ca să-l rănească pe John.

— O, haide, Grace! Cât de proşti crezi că sunt oamenii? De ce nu mărturiseşti şi nu spui FBI-ului unde sunt banii?

Era un coşmar. O glumă macabră.

— Nu ştiu unde sunt banii. John ştie asta. John mă crede!

— Nu, zise Caroline în mod brutal. Nu ştie. Nu mai ştie. Nu mai vrea să aibă de-a face cu tine. Am venit aici azi să-ți cer să nu-l mai contactezi. După tot ce i-ați făcut, tu şi Lenny, nouă tuturor, ne datorezi măcar atât.

Se ridică şi dădu să plece. Grace se luptă cu pornirea de a

se arunca în brațele ei şi a-i cere îndurare. În interior, gâtul îi era răguşit de la țipăt: „Nu mă părăsi! Te rog! Nu mi-l lua pe John. E singura mea speranță!” Dar îşi ținu gura închisă, temându-se că, dacă o deschidea, țipetele n-aveau să mai înceteze niciodată.

— Ia asta. Caroline îi puse în mână un pachet mic, învelit în şervețel, în timp ce gardianul era întors cu spatele. John a vrut să-ți dau asta; e un prost slab şi sentimental. I-am spus că e puțin probabil să apuci s-o porți putrezind aici! zise ea şi râse cu cruzime. Dar, ținând cont de faptul că e hidoasă şi mie nu-mi e de niciun folos, cred că poți s-o iei.

Se întoarse pe călcâie şi dispăru. Amorțită, Grace îl urmă pe gardian înapoi în celulă. Strecurase pachetul în mânecă şi îl ținuse ascuns până când fu din nou în siguranță în patul ei. Mâinile îi tremurau când îl deschise, despăturind cu grijă şervețelul. John Merrivale fusese ultimul şi cel mai bun prieten al lui Grace. „Singurul meu prieten”. Orice ar fi conținut pachetul, el dorise ca ea să-l primească.

Era o broşă. O broşă în formă de fluture, din sticlă în culorile curcubeului. Ochii lui Grace se umplură de lacrimi. Lenny i-o luase Crăciunul trecut de la un magazin la mâna a doua din Key West. Când poliția înghețase bunurile Quorum, puseseră stăpânire şi pe toate bunurile lui Lenny, inclusiv bijuteriile lui Grace. Broşa scăpase, probabil pentru că era lipsită de valoare. Dar pentru Grace nu ar fi însemnat mai mult nici dacă ar fi fost făcută din diamante.

Era o ultimă bucățică din Lenny. Un ultim simbol al fericirii, al speranței, a tot ce pierduse pentru totdeauna. Era paşaportul ei spre libertate.

Libertatea eternă.

Încet, cu grijă, Grace scoase acul broşei şi începu să-şi taie încheieturile.

Capitolul 11

Era învăluită într-o lumină albă strălucitoare. Nu de genul celei pline de pace. Ci una orbitoare, chinuitoare, care dădea dureri de ochi, care îi lumina cele mai întunecate colțuri ale memoriei şi nu îi oferea niciun loc în care să se ascundă. Auzi voci.

Frank Hammond: „Cineva i-a făcut o înscenare lui Lenny şi te-a lăsat pe tine să cazi. Cineva cu informații din culisele Quorum".

John Merrivale: „Ai încredere în Frank. F-fă totul aşa cum îți spune el şi o să fie bine. Nu-ți face griji pentru FBI; mă o-ocup eu de ei".

Lumina pieri.

Directorul McIntosh simți broboane de sudoare scurgându-se pe spatele lui în timp ce urmărea linia dreaptă, verde, pe ecranul de monitorizare a inimii. „Te rog, Doamne, las-o să trăiască".

Dacă Grace Brookstein reuşea să se omoare în timpul serviciului lui, cariera lui avea să se încheie. Putea să-şi ia adio de la pensie, de la retragere, de la toate lucrurile pentru care muncise din greu în ultimii opt ani. Niciuna dintre reuşitele sale, dintre intențiile lui bune n-ar mai fi contat. În acel moment, James McIntosh o ura pe Grace Brookstein mai mult decât urâse vreodată o altă ființă.

Doctorii aplicară electroşocuri în dreptul inimii lui Grace. Corpul ei micuț sări de pe pat. Linia verde pâlpâi, apoi se trezi la viață şi pulsă într-un ritm încet, dar stabil.

— S-a întors.

Şeful Departamentului de Stat pentru Corecție din New York primi apelul la clubul său de golf.

— Ar trebui să te concediez, James. Fără întrebări. Eşti conştient de asta?

— Da, domnule.

— Dacă se află că i-am permis lui Grace Brookstein să aibă acces la un obiect ascuțit în celulă…

— Ştiu, domnule. N-o să se repete, domnule.

— Fii sigur că nu! Şi ce făcea în Aripa A? Am trimis-o la Bedford Hills ca să fie protejată.

Directorul McIntosh se luptă să-şi ascundă iritarea. Grace Brookstein nu merita să fie protejată. Chiar şi acum, când era în puşcărie, primea un tratament special. Asta îl scotea din sărite.

— Când se face bine, vreau să primească supraveghere pentru sinucigaşi, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Psihoterapie şi mâncare decentă. Cu ce se ocupă?

Directorul McIntosh se pregăti pentru ce urma.

— A fost la fermă, domnule. În schimburile de dimineață.

— Ce-a făcut? Ți-ai ieşit din minți, James? O vreau în centrul pentru copii, cu măicuțele, imediat ce se reface îndeajuns. Ai priceput? Indiferent de ceea ce simți în privința ei, de acum încolo vreau să fii atent cu doamna Brookstein. Ai înțeles?

— Da, domnule. Am înțeles perfect.

Grace se trezi într-o lume a durerii. Aceasta venea în valuri. Primul val era fizic – pulsațiile din încheieturi, uscăciunea din gât, durerea înfundată din membre. Oricine îi introdusese acul în mână era clar că o făcuse în grabă. Oricum se întorcea, Grace simțea o înțepătură ascuțită în venă. Toată zona aceea din jurul locului era foarte vânătă.

Al doilea val era emoțional – încercase să se sinucidă şi eşuase. Nu era în rai cu iubitul ei Lenny. Era acolo, în Bedford Hills, şi trăia coşmarul. O cuprinse depresia.

Dar al treilea val – suferința mentală – fu cel care o făcu pe Grace să se ridice în pat şi să-şi smulgă părul până când doctorii veniră şi o sedară. Undeva adânc în mintea ei inconştientă, între viață şi moarte, între întuneric şi lumină, adevărul ieşise la suprafață şi o apucase de gât. Auzise în minte vocea lui Caroline Merrivale, îngâmfată şi plină de ură: „Nu va fi niciun apel. John nu mai vrea să aibă de-a face cu tine”. În acel moment, Grace îşi spusese: „Nu, nu John. Tu eşti. Tu nu vrei să ai de-a face cu mine. Tu l-ai otrăvit”. Dar

acum îşi dăduse seama în sfârşit. Caroline nu era decât mesagerul.

„John a fost. John a fost în tot timpul ăsta!”

John fusese cel care îl trădase pe Lenny. El îi trădase pe amândoi. Cu cât Grace se gândea mai mult la asta, cu atât i se părea mai evident. John fusese singura persoană îndeajuns de apropiată de Lenny pentru a putea fura banii aceia. Când SEC începuse cercetările la Quorum, probabil intrase în panică. Într-un fel sau altul, îl convinsese pe Lenny să schimbe structura de parteneriat a fondului, astfel încât el, John, să nu fie pasibil de pedeapsă când urma să fie descoperită lipsa banilor. Sigur că moartea subită a lui Lenny trebuia să fi ridicat în mod dramatic miza. Darea în vileag fusese întotdeauna un pericol, dar, după ce dispăruse Lenny, aceasta devenise o certitudine. Investitorii de la Quorum începuseră să-şi ceară banii înapoi, iar frauda ieşise la iveală. Dar fusese uşor pentru John să paseze vina către Grace. Ea era partenera lui Lenny, nu el. Ba, mai mult, Grace avea încredere în el. Se asigurase de asta. Când toți ceilalți o părăsiseră, John Merrivale rămăsese aproape. „Nu pentru că îi păsa de mine. Ci pentru că voia să regizeze totul! Investigația FBI-ului. Procesul meu”.

John fusese cel care se ocupase de poliție „protejând-o” pe Grace de întrebări. John fusese cel care insistase să-l concedieze pe Kevin McGuire şi să-l angajeze pe Frank Hammond, avocatul care o dezamăgise la tribunal. Acum, că era în spatele gratiilor, John se spălase pe mâini de ea. Nici măcar nu era îndeajuns de bărbat cât să vină personal. O trimisese pe Caroline să facă treaba murdară pentru el.

Privind în trecut, Grace fu uimită de propria ei naivitate. De modul în care se rugase de John s-o creadă în legătură cu parteneriatul, să creadă că ea nu ştiuse nimic despre faptul că Lenny îi transferase ei şi partea lui John. „Cum de-am putut fi atât de proastă? Era interesul lui să nu fie partener! Dacă John ar fi fost partener, ar fi fost răspunzător de ceea

ce s-a întâmplat la Quorum. El ar fi fost în puşcărie, nu eu”.

Grace nu ştia cum procedase John. Cum reuşise să-l fraierească pe Lenny să schimbe structura companiei, ca să nu mai vorbească despre modul în care furase toți hanii aceia şi îi ascunsese. Dar ştia că el o făcuse cumva. Chiar dacă avea să-i ia tot restul vieții, Grace Brookstein avea de gând să afle cum. „O să descopăr adevărul şi nimic altceva decât adevărul. Iar, când o s-o fac, o să spun lumii întregi. O să curăț numele lui Lenny şi pe al meu. O să ies din iadul ăsta”.

Grace dormi.

Gavin Williams se simțea murdar. Simplul fapt că era acolo, într-o închisoare, înconjurat de persoane deviante, era îndeajuns să-i facă părul măciucă. Desigur, faptul că răufăcătoarele erau femei făcea ca totul să fie şi mai dezgustător. Era un lucru nefiresc. Femeile ar trebui să fie caste, curate şi supuse. Ar trebui să fie bune şi iubitoare, ca mama lui. Mama lui Gavin Williams îl adora.

— Eşti atât de chipeş, Gavin, obişnuia ea să spună. Eşti aşa deştept. Poți fi orice îți doreşti tu să fii.

Gavin dădu buzna în toaleta bărbaților şi se spălă pe mâini pentru a treia oară, opărindu-le sub robinet până ce pielea i se înroşi. Femeile ar trebui să fie ca mama lui. Dar nu erau. În lumea reală, femeile erau lacome, ticăloase nenorocite, curve care nu voiau decât să facă sex cu tine dacă erai bogat sau puternic.

Țipi de la fonduri mutuale, miliardari ca Lenny Brookstein îşi petreceau viețile afundându-se în păsărici. Cât de mult îi ura Gavin Williams pe aceşti bărbați, cu maşinile lor orbitoare, cu prietenele lor fotomodel, cu casele de pe plaje şi avioanele particulare. El, Gavin Williams, era mai bun decât acei Lenny Brookstein din toată lumea. Era un patriot incoruptibil, un Robespierre din epoca modernă. Era un revoluționar care aducea dreptatea în America.

„Eu sunt sabia dreptății. Cel de Sus spune: «O să-i

pedepsesc. Tinerii vor muri, fiii şi fiicele lor vor flămânzi. Niciunul dintre aceşti uneltitori nu va supraviețui, pentru că eu voi aduce dezastrul asupra lor…”

— Domnule Williams?

Gavin stătea în holul infirmeriei Bedford Hills. O asistentă tânără şi drăguță se uita la el ciudat.

— Da. Ce este?

— Doamna Brookstein s-a trezit. Puteți vorbi cu ea acum.

Gavin Williams era sigur că Grace Brookstein deținea cheia găsirii banilor furați de la Quorum. Ceilalți membri FBI renunțaseră să o mai creadă un potențial martor. Harry Bain îi spusese:

— Uită de Grace, Gavin. E terminată. Dacă ar fi avut să ne spună ceva, ar fi făcut-o până acum.

Dar Gavin nu putea uita de Grace. Chipul ei de curvă mizerabilă îi bântuia visele noaptea. Vocea ei îşi bătea joc de el în timpul zilelor lungi pe care le petrecea deasupra hățişului de documente pe care îl lăsase în urmă Lenny. „Ştiu, îl tachina. Eu ştiu unde sunt banii, şi tu nu ştii”. Presa continua să compare frauda Quorum cu cazul Madoff, dar cele două erau total diferite. Veniturile Madoff fuseseră ridicol de consistente. Fusese clar pentru oricine care avusese suficientă minte să cerceteze că fusese vorba despre fraudă. Fie el făcea tranzacții pe bază de informații privilegiate, fie desfăşura o schemă Ponzi. Erau singurele posibilități logice. Ținând cont de faptul că nimeni nu făcea comerț cu Madoff, niciuna dintre băncile mari, nicio firmă de brokeraj, nimeni, trebuia să fi fost o schemă Ponzi.

Cu Quorum lucrurile stăteau diferit. Toată lumea făcuse tranzacții cu Lenny Brookstein. Nu exista nicio firmă pe Wall Street care să fi anticipat aşa ceva, nu circulase nicio şoaptă despre scandalul care urma să-i înghită atât de spectaculos pe el şi pe fondul lui. Miliardele care lipseau de la Quorum nu erau doar rodul imaginației vreunui contabil creativ. Erau reale. Dar Brookstein fusese legat de tranzacțiile sale într-un

mod atât de secretos, ba chiar dăduse foc la documentele de hor spre Cayman şi Bermuda, încât era imposibil să se urmeze vreo tranzacție către punctul său terminus. Doar dacă nu cumva erai din interior. Doar dacă nu cumva ştiuseşi.

Când Gavin Williams auzise despre tentativa de sinucidere a lui Grace Brookstein, înțelesese că era o ocazie ce nu trebuia ratată. La fel ca ultima dată când o interogase la morgă, ea avea să fie slăbită. Dar de această dată nu aveau să mai apară avocați care s-o protejeze, telefoane sau vreo altă scăpare. De data aceasta, Gavin Williams avea s-o stoarcă până o lăsa fără suflare. Avea să scoată totul de la Grace Brookstein chiar dacă va trebui s-o facă să vomite adevărul în fața lui.

Pentru interviul din ziua aceea, Gavin se îmbrăcase la fel ca întotdeauna – costum şi cravată închise la culoare, părul grizonant frumos pieptănat, pantofii negri atât de lucioşi, încât se putea oglindi în pielea lor. Disciplina, aceasta era cheia. Disciplina şi autoritatea. Gavin Williams avea s-o facă pe Grace Brookstein să-l respecte. Avea să facă tot ce voia din ea şi să-i arate lui Harry Bain, aşa-zisului său şef, ce prost cu vedere îngustă era.

Când Grace îl văzu pe Gavin Williams, pupilele i se dilatară de teamă. Gavin Williams zâmbi. Teroarea ei îl excita.

— Bună din nou, draga mea.

Ea părea slăbită. Cu trupul micşorat de cămaşa de noapte albă a închisorii, încă palidă din cauza sângelui pierdut, părea la fel de imaterială ca o fantomă sau ca un rotocol de fum.

— Ce vrei?

— Am venit să fac un târg cu tine.

— Un târg?

„Da, un târg, cățea lacomă. Nu te preface că nu pricepi conceptul. Eşti la fel de păcătoasă ca iadul, iar într-o bună zi o să putrezeşti acolo pentru păcatele tale”.

— E un târg pe care nu-l poți refuza. Procedura e simplă. O să-mi dai trei numere de cont. Toate legate de fondurile din Elveția. Eşti familiarizată cu toate astea.

Grace clătină din cap. Nu ştia niciun număr de cont. Nu mai trecuseră şi ultima oară prin asta?

— În schimb, o să mă asigur că eşti dusă într-o instituție de boli mintale.

— Boli mintale? Dar nu sunt nebună.

— Te asigur, condițiile din sanatoriile penale sunt mult superioare celor din centrele de corecție precum acesta. Numerele de cont, te rog.

Îi dădu lui Grace o bucată de hârtie cu antet Credit Suisse. Grace se uită la ea, oftă şi închise ochii. Medicamentele îi dădeau somnolență. Oricât de înspăimântată era de acel om, era o adevărată luptă să încerce să rămână trează.

— John Merrivale, croncăni ea. E John Merrivale. El a luat banii. El ştie unde sunt. Întrebați-l pe el.

Gavin Williams se încruntă. Cât de tipic pentru o femeie! Să încerce să arunce vina, aşa cum Eva dăduse vina pe şarpe când poluase lumea cu păcatul ei.

Cât de prost îl credea Grace? Credea că FBI-ul nu-i investigase pe Merrivale şi pe toți ceilalți de la Quorum?

— Nu te juca cu mine, doamnă Brookstein. Vreau numerele acelea de cont.

Grace tocmai voia să-l facă să înțeleagă, dar apoi îşi spuse: „Ce rost are? N-o să mă asculte. E nebun. Dacă este cineva care are nevoie de sanatoriu, tipul ăsta e, nu eu".

— Ştiu ce faci. Te ții tare, zise Gavin Williams radiind de furie. Ei bine, n-o să scapi, mă înțelegi? N-o să scapi!

Grace se uită în jur în căutarea asistentei, dar nu era nimeni. „Sunt singură cu nebunul ăsta!"

— N-o să fie niciun apel. Nicio eliberare condiționată. Ori mergi la sanatoriu, ori mori aici. O să mori! Dă-mi numerele alea de cont!

— Ți-am spus! Eu nu-l ştiu.

Epuizată, Grace căzu la loc pe pernă. Pierdea lupta cu realitatea. Somnul o cuprinse. Gavin Williams îi urmări pleoapele tresărind, după care se închiseră. „Gâtul ei este aşa micuţ. Atât de fragil. Ca o rămurică de salcie. Pot să mă întind şi să-l frâng. Chiar aşa. Să-mi pun mâinile în jurul gâtului ei de hoaţă şi să zdrobesc diavolul dinăuntru".

Nu mai erau alţi pacienţi. Nici personal. El şi Grace erau singuri. „Nimeni nu va şti. Aş putea s-o fac într-o secundă. Să nimicesc răul, să curăţ păcătoasa de păcat". În transă, Gavin Williams întinse mâinile în faţa lui, îşi îndoi degetele lungi şi osoase şi le strânse, apoi le deschise, le strânse şi iar le deschise. Îşi imagină traheea lui Grace rupându-se la atingerea lor şi simţi un val de încântare.

— Ştiu la ce te gândeşti.

Vocea asistentei îl făcu să tresară în scaun.

— Degetele tale. Ştiu la ce te gândeşti.

Gavin rămase tăcut.

— Eşti fumător, nu-i aşa? Şi eu eram la fel când m-am lăsat. Nu te poţi stăpâni să nu te gândeşti la asta, nu? Nici măcar o secundă.

Lui Gavin îi luă o secundă să-şi dea seama la ce se referea. „Crede că apuc o ţigară imaginară". Ca şi cum el, Gavin Williams, ar fi fost vreodată atât de slab încât să cedeze în faţa unei dependenţe. Zâmbi şi spuse:

— Da. Nu te poţi stăpâni.

— Crede-mă, am înţeles, ciripi asistenta. E ca o mâncărime la care nu te poţi scărpina. E o curte interioară afară, dacă eşti disperat…

Gavin Williams luă înapoi hârtia Credit Suisse dintre degetele adormitei Grace şi o băgă înapoi în servietă.

— Mulţumesc. Nu sunt disperat.

Dar era.

După două săptămâni, Grace se întoarse în celula din Aripa A. Directorul McIntosh intenţionase s-o transfere înapoi în celula iniţială, cu cele două hispanice din Aripa C, mai

puțin austeră, dar Grace devenise atât de agitată, încât psihiatrii recomandaseră ca deținutei să-i fie permis să facă după bunul-plac. Directorul se arătase uimit.

— Dar Cora Budds a atacat-o. E una dintre cele mai violente deținute. Nu înțeleg. De ce-ar vrea Grace să se ducă înapoi acolo?

Psihiatrul ridică din umeri.

— Familiaritatea?

Nu pentru prima oară, James McIntosh îşi spuse că înțelegea mult prea puțin mintea unei femei.

Colegele lui Grace priviră situația într-un mod mult mai dur.

— Nu-i de mirare că Cora şi Karen sunt atât de entuziasmate. Aţi auzit? Grace vine înapoi în Aripa A. Se pare că barul de stridii s-a redeschis, doamnelor!

De fapt, când clipa sosi, Cora Budds o întâmpină cu răceală pe Grace. Ceva se schimbase la Grace. Vechea teamă şi prudența dispăruseră. În locul lor erau un calm, o încredere care o făcea pe Cora să se simtă nesigură.

— Deci ai reuşit, ei?

— Am reuşit.

Karen Willis fu mai deschisă, îşi întinse mâinile spre Grace şi o strânse tare în brațe.

— De ce n-ai vorbit cu mine dacă lucrurile erau atât de rele? Trebuia să vorbeşti cu mine. Aş fi putut ajuta.

Karen Willis nu ştia ce o atrăgea la Grace Brookstein. Pe de o parte punea asta pe seama firii ei încăpățânate. Grace era perdanta de la Bedford Hills, o paria, disprețuită atât de paznici, cât şi de deținute. Karen Willis nu credea în spiritul de turmă. În plus, Karen ştia cum era să te simți un străin, trădat de prieteni şi de familie. Când îl împuşcase pe prietenul abuziv al surorii ei Lisa, un violator bătăuş care o terorizase pe Lisa timp de şase ani, Karen se aşteptase ca familia ei să se adune în jurul ei. În schimb, se întorseseră toți împotriva ei ca o haită de hiene. Lisa jucase rolul văduvei

îndurerate.

— Am avut problemele noastre, dar l-am iubit pe Billy.

Ba chiar depusese mărturie împotriva lui Karen la tribunal şi o descrisese drept o persoană nervoasă, violentă, care avea o „vendetă" cu bărbaţii, sugerând că acţionase nu din dragoste de soră, ci ca urmare a respingerii sexuale.

— Karen îl dorise întotdeauna pe Bill. Am văzut eu. Dar Billy nu era interesat.

Procurorul îşi schimbase acuzaţiile împotriva lui Karen din omor prin imprudenţă în crimă de gradul doi. Karen nu mai vorbise niciodată cu nimeni din familia ei. Dar afecţiunea lui Karen Willis faţă de Grace Brookstein era motivată de ceva mai profund decât abandonarea pe care o aveau în comun. Lisa avusese dreptate într-o privinţă. Karen nu fusese niciodată o fană a bărbaţilor. Violatorii scunzi, cu feţe de nevâstuică, ca Billy, prietenul surorii ei, nu fuseseră niciodată pe gustul lui Karen.

Pe de altă parte, blondele fragile, inocente, ca Grace Brookstein, cu ochii mari şi picioarele suple, de gimnastă, pielea moale şi pistruii feciorelnici de pe nas, erau cu totul altceva. Karen Willis era pe cât se putea de departe de stereotipul de lesbiană rapace, de închisoare.

Glumele despre „barurile de stridii" îi făceau greaţă. Nu avea nicio intenţie să se dea la Grace la modul agresiv. Fata era evident (a) hetero, (b) îndurerată. Din păcate, niciunul din acele lucruri nu putea schimba faptul că Karen Willis era îndrăgostită de ea. Când aflase că Grace încercase să se omoare, Karen se prăbuşise. Când îi spuseseră că Grace avea să supravieţuiască şi că ce era mai greu trecuse, Karen plânse de uşurare.

Grace îşi îmbrăţişă prietena.

— N-aveai cum să ajuţi, Karen. Nu atunci. Dar poate ai cum acum.

— Cum? Spune-mi de ce ai nevoie, Grace. Sunt aici pentru tine.

— Ştiu cine ne-a înscenat totul mie şi soţului meu; Nu ştiu însă cum a făcut-o. Am nevoie de probe. De dovezi. Şi nu ştiu de unde să încep.

Un zâmbet apăru pe faţa lui Karen. Poate că o putea ajuta totuşi pe Grace.

— Am o idee.

Davey Buccola se uită la ceas şi începu să bată din picioare ca să şi le mai dezmorţească. „Cred că sunt nebun să vin în locul ăsta uitat de lume şi să alerg după cai verzi pe pereţi pentru Karen. Davey Buccola era înalt, negricios şi nu foarte chipeş, dar cu siguranţă mult mai arătos decât majoritatea celor care aveau aceeaşi profesie ca el. Avea pielea măslinie, mici cicatrice din cauza acneei juvenile, ochi căprui cu privire inteligentă şi trăsături puternice, masculine, dominate de nasul acvilin care îi dădea un aspect ca de prădător, asemănător unui şoim.

Femeile erau atrase de Davey. Sau cel puţin erau până când le ducea acasă, în apartamentul ponosit, cu două dormitoare, din Tuckahoe, pe care încă-l împărţea cu mama lui, sau când le lua în Honda lui Acord veche de doisprezece ani, aceeaşi maşină pe care o condusese când absolvise liceul. Munca de detectiv particular era interesantă, periculoasă şi antrenantă. Dar nu îmbogăţea pe nimeni. Nu era ca în Magnum, P.I.

Davey Buccola era îndrăgostit de Karen Willis de când erau copii. Fusese trist când o închiseseră, iar familia îi întorsese spatele. Nimicul pe care Karen îl omorâse o căutase cu lumânarea. Dar Davey nu era acolo doar de dragul lui Karen. Era acolo şi din interes. Avea nevoie de bani, pur şi simplu. Iar Grace Brookstein avea bani.

Porţile închisorii se deschiseră în sfârşit, iar vizitatorii fură purtaţi prin zona de securitate. Davey Buccola vizitase multe centre de corecţie, aşa că ştia procedura: haina jos, pantofii jos, bijuteriile jos, scannerul, detectoarele de metal, câinii.

Semăna cu îmbarcarea pe un avion, doar că lipseau bagajele şi magazinele duty-free, însă un punct mai bun de observare a oamenilor. Se puteau deosebi imediat mamele, după umerii lăsați, obosiți, după resemnarea de pe chipuri, îmbătrânite de anii de sacrificiu şi de durere. Erau câțiva soți, majoritatea dintre ei trântori supraponderali, cu părul lung şi cu semne ale consumului de droguri. Dar în general erau foarte puțini bărbați la coada de vizitatori. Predominau femeile, femeile cu copii, care înfruntau curajoase frigul ca să facă acea călătorie deprimantă la Bedford Hills în speranța că aveau să-şi mențină familiile unite.

Davey îşi spuse: „Femeile sunt mult mai puțin egoiste decât bărbații". Apoi se gândi: „Şi mult mai intrigante. Bărbații mint când trebuie să mintă. Femeile o fac de plăcere". Avea s-o asculte pe Grace Brookstein. Dar nu avea să ia de bun nimic din ce urma să-i spună ea.

Davey intră în camera vizitatorilor şi se aşeză la o măsuță de lemn. O puştoaică costelivă veni şi se aşeză în fața lui.

— Cred că m-am aşezat pe scaunul greşit. Sunt aici ca să mă văd cu doamna Brookstein.

Puştoaica zâmbi.

— Eu sunt Grace Brookstein. Ce faceți, domnule buccola?

Davey dădu mâna cu ea şi încercă să nu pară şocat.

— Bine, mulțumesc.

„Dumnezeule! Ce s-a întâmplat cu ea? E aici de doar o lună". Grace Brookstein pe care se aşteptase s-o întâlnească era cea care stătuse îmbrăcată în haină de blană de nurcă în sala de judecată, strălucitoare, coafată, plină de diamante şi de dispreț. Fata din fața lui arăta acum de 14 ani, cu părul tuns scurt şi chipul palid, ca de ştrengar. Avea nasul spart, cearcăne adânci şi arăta de parcă nu mai mâncase de câteva săptămâni. Corpul mic i se pierdea în combinezonul pe care îl purta. Când Davey dădu mâna cu ea, observă pielea aproape transparentă.

— Karen a zis că aveți nevoie de ajutor.

Grace trecu peste politețuri.

— Vreau să mă ajutați să dovedesc faptul că John Merrivale ne-a înscenat totul mie şi soțului meu.

Karen nu spusese nimic despre asta. „Are nevoie să faci nişte săpături". Acestea fuseseră cuvintele ei. Nimic despre faptul că Grace Brookstein era o sărită care se convinsese că moşului ei i se făcuse o înscenare. Iisuse. Orice om şi câinele lui ştiau că Lenny Brookstein fusese necinstit până în văduva oaselor.

— John Merrivale. Nu a fost adjunctul de la Quorum? Tipul care lucrează cu FBI-ul?

Grace îi citi gândurile şi zise:

— Vă înțeleg scepticismul. Nu mă aştept să mă credeți. Tot ce vă rog este să căutați. Eu fac toate cercetările pe care le pot face aici în bibliotecă, dar sunt sigură că vă dați seama că resursele mele sunt limitate.

— Uitați ce e, doamnă Brookstein…

— Grace.

— Uite ce e, Grace, mi-ar plăcea să te ajut. Dar trebuie să fiu sincer. FBI-ul a luat la pieptănat finanțele Quorum cu un pieptăn fin. Dacă ar fi existat vreo dovadă că Merrivale v-a făcut o înscenare ție şi soțului tău, o dovadă cât de mică, nu crezi că ar fi descoperit-o?

— Nu neapărat. Nu şi dacă aveau încredere în el. John lucrează cu FBI-ul, domnule Buccola. Face parte din echipa de investigatori. Nu vedeți? El i-a convins că este unul de-al lor. Credeți-mă, John Merrivale poate fi foarte credibil.

— Credibil e una, dar furtul a şaptezeci de miliarde de dolari şi ascunderea lor undeva unde nimeni să nu-i găsească, nici măcar SEC, nici cele mai luminate minți ale FBI-ului, nimeni… unii ar putea spune că e imposibil.

Grace zâmbi.

— Cred că asta i-a spus juriului avocatul meu. Şi totuşi, eu sunt aici.

Davey Buccola zâmbi la rândul lui. Touché.

— Eu n-am deschis în viața mea un extras de cont, domnule Buccola. John Merrivale este un vrăjitor financiar. Dacă eu aş fi putut-o face, el n-ar putea?

Davey Buccola îşi spuse: „Am subestimat-o. Nu e țicnită. Indusă în eroare, poate. Dar nu e proastă".

— Bine, doamnă Brookstein. O să fac nişte săpături. Dar vă avertizez de pe acum – nu cred în concluzii pripite. Sunt împotriva convingerilor mele.

— Înțeleg.

— Dacă accept cazul acesta, îl accept cu mintea deschisă. Sap după adevăr. S-ar putea să nu vă placă ce voi găsi.

— Sunt dispusă să risc.

— Un alt lucru pe care ar trebui să-l ştiți: n-o să se întâmple nimic repede. Este un caz complicat. O mulțime de informații sunt clasificate. Am surse în FBI, băieți în poliție şi în SEC care vor vorbi cu mine, dar e o treabă care necesită timp.

Grace se uită la cei patru pereți din jurul ei.

— Timpul e cam singurul lucru care mi-a rămas, domnule Buccola. Nu mă duc nicăieri.

Davey Buccola dădu mâna cu ea.

— În acest caz, doamnă Brookstein, sunt omul dumitale.

— Unde te duci, iubitule? Vino înapoi în pat.

Harry Bain se uită la trupul gol, voluptuos, întins pe cearşafuri. Apoi se uită la ceas. Şase dimineața. Nenorocitul de Quorum.

— Nu pot. Avem o şedință de echipă la şapte.

— Nu poți spune că ți-e rău?

— Nu prea. Eu am convocat întâlnirea.

Toată America îl ura pe Lenny Brookstein. Dar în acel moment nimeni nu-l ura la fel de mult ca Harry Bain. „Pot să fiu mai deştept decât un borfaş ca Brookstein", îşi spusese Bain când acceptase cazul. „Nu e ca şi cum am căuta o pereche de butoni. Şaptezeci de miliarde de dolari lipsesc. E

ca şi cum ai încerca să ascunzi o țară. Scuzați-mă, a văzut cineva Guatemala? Un evreu mort din Queens a rătăcit-o în iunie anul trecut". Sigur că el avea să găsească banii. Cum ar fi putut să nu fie aşa?

Şi totuşi, iată-l, un an mai târziu, cu nimic. Harry Bain, Gavin Williams şi echipa lor puseseră stăpânire pe vechile birouri de la Quorum, pe care le transformaseră în bază pentru investigația lor. Cu ajutorul lui John Merrivale, unitatea de comandă cheltuise milioane alergând după piste în lumea întreagă, de la New York în Marele Cayman, la Paris şi în Singapore. Între acestea, Harry Bain, Gavin Williams şi John Merrivale adunaseră mai mulți kilometri parcurşi în aer decât un stol de gâşte canadiene migratoare, produseseră suficiente documente cât să şteargă de pe fața Pământului o întreagă pădure tropicală, desfăşuraseră mii de interviuri şi confiscaseră nenumărate arhive bancare. Dacă Lenny Brookstein se dusese la toaletă între ianuarie 2001 şi iunie 2009, FBI avea o înregistrare a acestui lucru. Dar încă nu era nici urmă de nenorociții de bani.

Eşecul lor nu era cauzat de lipsa de efort. Gavin Williams o fi fost el un partizan ciudat, dar nu putea fi învinovățit pentru lipsa de devotament. Din câte îşi putea da Harry Bain seama, Williams nu avea prieteni sau familie, niciun fel de viață personală. Trăia şi respira pentru Quorum, urmând traseul impenetrabil şi sinuos al documentelor tranzacțiilor pe care Lenny Brookstein le lăsase în urmă cu perseverența însetată de sânge a unui câine de vânătoare.

Apoi mai era John Merrivale, omul din interior de la Quorum, transformat în „bun al poliției". Şi John era un exemplar ciudat. Aşa timid încât era aproape autist, tipului încă îi dădeau lacrimile ori de câte ori era pronunțat numele lui Lenny Brookstein.

La început, Harry se întrebase dacă John putea fi implicat chiar el în fraudă. Dar, cu cât afla mai multe despre practicile în afaceri ale lui Lenny Brookstein, cu atât mai

puțin îi suspecta pe John Merrivale, pe Andrew Preston sau pe oricare dintre angajați. Brookstein fusese atât de secretos, încât, în comparație cu el, CIA părea lipsită de tact.

Înconjurat de oameni, un animal social până în ultima clipă, Lenny nu avusese încredere în nimeni, în nimeni cu excepția soției lui.

Circulau zvonuri cum că John Merrivale era nefericit acasă. Harry Bain se întâlnise cu Caroline Merrivale o dată şi confirma acest lucru. Cățeaua aceea probabil purta în pat tocuri şi bici. Sau o uniformă de gestapo. Nu era de mirare că John era fericit să dedice ore îndelungi unității de comandă. „Şi eu aş fi la fel dacă aş fi însurat cu Doamna Şfichiuitoare".

— Aşa, oameni buni, ce avem?

Cei din grupul de elită al agenților FBI care alcătuiau unitatea de comandă de la Quorum se uitau demoralizați la şeful lor. Un glumeț îşi spuse părerea:

— Gavin se gândeşte să se ducă din nou la Bedford Hills, nu-i aşa, Gav? O să-şi folosească şarmul legendar cu femeile ca s-o facă pe doamna B. Să cânte ca o pasăre.

Restul grupului chicoti. Obsesia lui Gavin Williams de a o „sfărâma" pe Grace Brookstein devenise o glumă des vehiculată. Grace fie nu ştia unde ascunsese Lenny finetul, fie ştia, dar nu spunea. Oricum ar fi fost, Williams ținea cu dinții de o pistă inutilă, şi toată lumea vedea acest lucru, cu excepția lui. Gavin nu se alătură celor amuzați.

— Stephen, nu am de gând să mă întorc la Bedford. Informația ta este incorectă.

Glumețul murmură spre partenerul lui:

— „Informația ta este incorectă". Oare e om? Sună ca R2-D[2].

— Pe bune, răspunse partenerul lui. „Ajută-mă, Obi-Wan Brookstein. Eşti singura mea speranță!"

Şi mai multe hohote. Gavin Williams se uită în jurul mesei

[2] Robot, personaj din seria Războiul stelelor (n. Red.)

la aşa-zişii lui colegi. Dacă ar fi putut, le-ar fi scos tuturor inimile din piept cu mâinile goale şi li le-ar fi îndesat pe gâtul lor de încrezuți automulțumiți, până s-ar fi înecat. Ce aveau de râdeau? Făceau parte din cea mai mare şi jenantă operațiune din istoria FBI-ului. Dacă el, Gavin, s-ar fi aflat la conducere, lucrurile ar fi stat altfel. Harry Bain spuse:

— Bine atunci, deci mizăm pe călătoria asta la Geneva.

John Merrivale îşi petrecuse ultimele trei săptămâni cercetând o tranzacție de o importanță colosală din 2006. Urma ducea numai până la un cont din Elveția, apoi se oprea.

— Gavin, aş vrea ca tu şi John să mergeți împreună de data aceasta. Două capete s-ar putea dovedi mai bune decât unul singur.

John Merrivale nu reuşi să-şi ascundă surpriza. El şi Gavin Williams obişnuiau să lucreze independent unul de altul, urmând piste separate. Era pentru prima oară când Bain le cerea să călătorească împreună.

— Mă p-pot descurca singur în călătoria la Geneva; Harry.

— Ştiu că aşa e. Dar aş vrea ca voi doi să fiți împreună de data asta.

Relația lui John Merrivale cu Harry Bain avansase mult de când „polițistul cel rău" de Harry îl interogase, înaintea procesului lui Grace. Îi luase câteva luni ca să-i convingă pe Bain şi pe toți cei din unitatea de comandă că era de partea lor, că şi el era victima lui Lenny Brookstein, la fel ca oricine altcineva. Dar, încet, cu răbdarea neclintită şi calmă cu care îşi construise întreaga carieră, John Merrivale îi câştigase pe toți. Nu mai era înspăimântat de Harry Bain. Dar nici nu voia să se intersecteze cu el. John încă ura confruntarea. Chiar dacă prezența mohorâtă şi monosilabică a lui Gavin Williams avea să strice călătoria în Elveția, John nu voia să ridice vreo obiecție.

— Ne trebuie mai mult spirit de echipă, zise Harry Bain. Pasați mai mult ideile de la unul la altul. Într-un fel sau

altul, trebuie să trecem peste blocajul ăsta.

John Merrivale încercă să-şi imagineze un scenariu în care cineva făcea schimb de idei cu Gavin Williams. „Cred că pe Bain l-a cam ajuns disperarea".

Zborul dinspre New York era plin de turbulenţe şi neplăcut. John Merrivale îşi simţea stomacul întorcându-i-se pe dos din cauza emoţiilor. Încercă să pălăvrăgească totuşi cu însoţitorul său.

— Sigur că, din punct de vedere legal, nu-i putem forţa pe elveţieni să coopereze cu noi. Dar îi cunosc destul de bine pe b-băieţii de la Banque de Geneve. S-ar putea să reuşesc să-i c-conving până la un punct.

Tăcere. Era ca şi cum ar fi vorbit cu un cadavru. Gavin Williams închise ochii.

«Să-i convingi?», «Până la un punct?» Sunt răufăcători care au spălat banii murdari ai lui Brookstein. Ar trebui torturaţi prin întindere până ce membrele le sunt smulse şi ţipetele pot fi auzite de la Statuia Libertăţii".

— Ai petrecut mult timp în Geneva, Gavin?

— Nu.

— E un oraş frumos. M-m-munţii, lacul... Eu şi Lenny obişnuiam să mergem acolo.

Gavin Williams îşi puse masca pentru somn.

— Noapte bună.

Avionul zornăi mai departe.

John Merrivale fu cazat la Les Amures, un hotel exclusivist, de cinci stele, din centrul vechi al Genevei. În vremurile bune, el şi Lenny se bucuraseră de multe festinuri în faimosul restaurant de la Les Amures care fusese construit în secolul al XIII-lea şi decorat cu fresce, cu faţade pictate şi cu opere de artă preţioase. Lenny obişnuia să spună că era ca şi cum ar fi mâncat în Capela Sixtină.

Gavin Williams refuză să i se alăture, preferând mai modestul hotel Eden. Era chiar pe lac, dar Gavin alesese intenţionat o cameră fără privelişte, mai apropiată de sala de

gimnastică şi de centrul comercial.

— Nu suntem aici ca să ne distrăm, i-o retezase lui John.

„Doamne fereşte!”

John se gândi din nou cât de mult l-ar fi disprețuit Lenny pe Gavin Williams. Lipsa lui de bucurie. Mânia lui. După cină, plimbându-se singur pe străzile medievale, răcoroase, din Geneva, se gândi cât de amuzantă ar fi fost călătoria dacă Lenny ar fi fost cu el.

— Cum adică cu un vin?

Gavin Williams părea aproape turbat. El şi John luau micul dejun împreună la hotelul lui Gavin, înaintea întâlnirii cu oamenii de la Banque de Geneve.

— Am o r-relație cu bancherii. Sunt şanse mai mari să se încreadă în mine dacă mă d-duc singur.

— Să se încreadă în tine?

Gavin Williams strânse şervețelul în pumn.

— Da. Domeniul bancar, mai ales în Elveția, se bazează pe încredere.

Gavin Williams îşi spuse furios: „Ai fost mâna dreaptă a celui mai mare hoț din toate timpurile şi ai tupeul să ții predici despre încredere? Chiar şi acum, chiar şi după ruşinea de la Quorum, încă mai este un club pentru băieții vechi, nu? Tu eşti încă «unul dintre bancheri», iar eu nu sunt”. Se răsti cu voce tare:

— Nu mă lua de sus, John, se răsti el. Am scris manuale despre sistemul bancar elvețian.

— Minunat. Atunci ştii despre ce vorbesc.

— Oamenii ăştia cu care pretinzi că ai relații se ocupă cu spălarea de bani. Sunt nişte nimicuri, şi încrederea lor nu valorează nimic. O să iau parte la întâlnire, fie că-ți place, fie că nu.

John Merrivale nu reuşi să-şi reprime un zâmbet slab, triumfător.

— Mă tem că nu, Gavin. Vezi tu, am stabilit deja cu Harry Bain. Mă d-duc singur. Tu va trebui să urmăreşti orice

informație pe care o scot de la ei. Vorbeşte cu Harry dacă nu-ți convine.

— Cum să vorbesc cu Harry? ripostă Gavin. E trei dimineața în New York.

— Da? zise John şi zâmbi din nou. Ce păcat.

Trei zile mai târziu, zburară înapoi către State. John Merrivale îi raportă lui Harry Bain: indiferent ce bani a dosit Lenny în Geneva, au dispărut demult. O parte dintre ei au fost achitați investitorilor ramburs. Restul au fost deturnați în afaceri imobiliare în America de Sud. Gavin Williams urma să zboare la Bogotá a doua zi, ca să vadă ce putea descoperi.

Harry îşi cuprinse capul în palme. „Bogotá. Şi povestea continuă".

— Îmi ppare rău în legătură cu Geneva, domnule. Chiar am crezut că ar putea fi un progres.

Harry Bain ura faptul că John Merrivale insista să-i spună „domnule". Nimeni altcineva n-o făcea. Îi ceruse lui Merrivale să înceteze cu luni în urmă, dar devenise un soi de tic verbal. Serviabilitatea stătea în firea lui. Nu pentru prima oară, Harry se întrebă ce naiba îl atrăsese pe un om de clasa A ca Lenny Brookstein la acel pămpălău slab pasionat de cifre.

— E în regulă, John. Ai făcut tot ce-ai putut. FBI-ul îți apreciază eforturile.

— M-mulțumesc mult, domnule. O să mă străduiesc în continuare.

„Mda. Cu toții ne străduim. Dar nu primim premii pentru efort. Nu în viața asta".

— John, te superi dacă-ți pun o întrebare personală?

John păru luat prin surprindere.

— Nu te saturi la un moment dat?

— Dacă mă satur?

— Probabil ai pierdut milioane din cauza lui Lenny Brookstein, nu? Zeci de milioane.

John Merrivale încuviință din cap.

— Îți vezi munca de o viață distrusă, reputația târâtă prin

noroi. Nu îți pune la îndoială, nu ştiu... încrederea în umanitate?

John Merrivale zâmbi.

— Mă tem că n-am avut niciodată prea multă i-încredere în umanitate

— Bine, atunci. În prietenie.

Într-o clipă, zâmbetul dispăru.

— Dați-mi voie să vă spun ceva despre prietenie, domnule Bain. Prietenia este totul. Totul. Este singurul lucru care c-contează cu adevărat în lumea asta. Oamenii pot zice ce vor despre mine. Dar vă spun asta: sunt un prieten loial.

Se întoarse şi se îndepărtă. Harry Bain îl urmări plecând.

Se simțea nelalocul lui, dar nu avea idee de ce.

Într-o cameră de hotel din Bogotá, Gavin Williams stătea sub un duş rece şi îşi freca zdravăn corpul cu săpun. Era aşa greu să rămână curat în lumea aceea mizerabilă. Columbia era cea mai mare hazna dintre toate. Fiecare aspect al vieții de a căpăta o boală, mânjită de lăcomie, infectată cu corupție. Îi făcea greață lui Gavin.

În timp ce se freca, curățându-şi corpul murdar, gândurile lui Gavin se îndreptară spre John Merrivale. John îl umilise în Elveția. Fără îndoială că acesta avusese impresia că el fusese cel care răsese la urmă.

Dar John Merrivale îşi alesese greşit omul pe care să-l privească de sus.

Avea s-o regrete.

Capitolul 12

Primul an al lui Grace la Bedford Hills trecu repede. Majoritatea deținutelor considerau că primele douăsprezece luni din sentința lor fuseseră cele mai rele. Karen îi descrisese acest lucru lui Grace drept: „E ca sevrajul, doar că nu te laşi de droguri, ci de libertate. Era o analogie bună, dar Grace nu se simțea astfel. Pentru Grace, primul an de

închisoare fusese ca trezirea dintr-o amorțeală de-o viață întreagă. Pentru prima oară, vedea viața așa cum era aceasta.

Era înconjurată de femei de condiție ordinară, femei sărace. Femei care crescuseră la mai puțin de treizeci de kilometri de locul în care crescuse Grace, dar care trăiseră într-o lume la fel de străină și de depărtată de ea precum erau câmpurile de orez din China sau deșerturile din Arabia.

Era minunat.

Grace își dădea seama că, în vechea ei viață, prietenia fusese un miraj – alianțe fragile, lipsite de consistență, bazate numai pe bani sau pe statut. La Bedford Hills, ea observase alt gen de prietenie între femei, una născută din adversitate și întărită de suferință. Dacă cineva îți spunea un lucru frumos acolo, chiar vorbea serios.

Încet, cu precauție, Grace începu să-și creeze legături, cu Karen, cu unele dintre fetele cu care lucra la noua slujbă la centrul pentru copii, chiar și cu Cora Budds. Cora era un amalgam de contradicții. Violentă, schimbătoare și needucată, în mod clar putea fi o bătăușă, așa cum aflase Grace pe pielea ei în a doua noapte petrecută la Bedford. Dar Cora Budds era, de asemenea, o prietenă loială și o mamă devotată. După tentativa de sinucidere a lui Grace, latura maternă a Corei preluase controlul.

Cora fusese, mai mult decât Karen Willis, cea care purtase campania de schimbare a percepției celorlalte deținute în legătură cu Grace Brookstein. Când un grup de femei de la centrul pentru copii o îndepărtase pe Grace refuzând să stea de vorbă cu ea sau chiar să mănânce în aceeași încăpere, Cora fusese cea care le confruntase.

— Dați-i cățelei o șansă. N-a furat nimica. Glumiți? Nici n-ar ști cum.

— E bogată, Cora.

— Nici măcar nu-i mamă. Cum a primit slujba aici? Gardianul îi face favoruri.

Cora Budds zisese:

— Să vă spun io ceva. Gardianul a vrut-o moartă. De-aia mi-a trimis-o mie. Dar vă zic, Grace este în regulă. Nu-i aşa cum au zis în tribunal şi la televizor. Daţi-i o şansă.

Treptat, bombănind, femeile începuseră s-o includă pe Grace în conversaţiile lor. Faptul că le câştigase încrederea – şi mai târziu afecţiunea – însemna mai mult pentru Grace decât putea exprima în cuvinte. Societatea le catalogase pe femeile de la Bedford Hills drept criminale, nişte paria. Acum, pentru prima oară, Grace se întreba dacă nu cumva societatea era criminală pentru că le aruncase acolo de la bun început.

Grace trăise întreaga viaţă Visul American. Fantezia bogăţiei, a libertăţii şi a căutării fericirii fusese realitatea ei încă din ziua în care se născuse. Acolo, la Bedford Hills, ea vedea pe pielea ei ce însemna reversul medaliei – zădărnicia sărăciei, ciclul de neîntrerupt al familiilor dezmembrate, educaţia precară, droguri şi crimă, atracţia periculoasă a bandelor.

„Totul este doar o loterie. Închisoarea a fost destinul acelor femei, aşa cum bogăţia şi luxul au fost destinul meu. Până când cineva mi l-a furat".

Grace era mai norocoasă decât majoritatea deţinutelor. Ea avea ceva rar şi preţios, ceva pe care alte fete de la Bedford îşi doreau cu ardoare să-l aibă: un scop. Acolo, în puşcărie, Grace avea în sfârşit ceva de făcut, altceva decât să cumpere haine de firmă sau să-şi plănuiască următoarele cine festive. Trebuia să afle ce se întâmplase cu adevărat la Quorum. Nu avea legătură cu libertatea. Avea legătură cu justiţia. Cu adevărul.

Dacă Grace ar trebui să aleagă un cuvânt pentru a descrie felul în care se simţise în primul ei an de puşcărie, acesta ar fi „eliberată". Asta poate că era cea mai mare ironie dintre toate.

De la ora nouă până la ora trei, în fiecare zi, Grace lucra la

centrul pentru copii. Munca era satisfăcătoare şi amuzantă. Copiii veneau în fiecare zi ca să-şi petreacă timpul cu mamele lor, şi, deşi legătura dintre părinte şi copil era de obicei evidentă, ambele părţi se luptau uneori să-şi umple timpul într-un astfel de mediu artificial.

Sarcina lui Grace era să uşureze acest lucru prin a asigura structura – ora de poveşti, lecţii de citit, ore dedicate artei, orice lucru de care mamele şi copiii s-ar fi putut bucura împreună fără să trebuiască să se gândească prea mult la locul unde erau şi la motivele pentru care se aflau acolo. Centrul pentru copii era singurul loc din Bedford Hills unde deţinutele aveau voie să se îmbrace în haine ca „afară", oferite de Surorile Milei. Sora Theresa, care conducea centrul, pledase din greu în faţa directorului McIntosh. „Copiii sunt înspăimântaţi de uniforme. E şi-aşa destul de greu să reconstruieşti relaţiile materne fără să o faci pe mami să arate ca o străină".

Grace iubea senzaţia pe care i-o dădea atingerea bumbacului pe pielea ei. Iubea rutina veselă de la muncă – să planifice activităţile, să pună pe mese borcane cu acuarele, pensule şi hârtie, să se joace cu copiii jocuri pe care şi le aducea aminte din copilărie. Mai mult decât toate, iubea copiii. Cât Lenny trăise, nu simţise niciodată dorinţa de a avea copii. Dar acum, că el nu mai era, se simţea de parcă un întrerupător se declanşase în interiorul ei. Toate instinctele materne o inundaseră.

Grace înţelesese că munca la centru îi oferea un sentiment de pace interioară, un soi de vibraţie joasă de mulţumire ce o urmărea peste tot. Era singurul loc în care putea scăpa de gândurile la Lenny, la John Merrivale şi la modul în care acesta îi trădase. În bluza ei simplă din bumbac şi în fusta lungă de lână, era greu ca Grace să se deosebească de măicuţele care conduceau centrul. Îşi dădu seama că viaţa de deţinută nu se deosebea prea mult de cea de la o mănăstire – închisă, ordonată, cu zilele construite din serii repetate de

sarcini simple, ce aduceau satisfacție.

La centrul pentru copii, Grace simțea aceeaşi pace profundă ca o călugăriță care răspunde vocației. Doar că ea nu îl găsise pe Dumnezeu. Misiunea ei era de un alt gen. Singurul dezavantaj la munca lui Grace la centru se materializase sub forma Lisei Halliday. Şi ea tot o locatară a Aripii A, Lisa fusese trimisă la Bedford Hills după un jaf armat în urma căruia un angajat al unui magazin rămăsese paralizat pe viață. O lesbiană agresivă cu păr blond aproape ras şi o cicatrice lividă de-a lungul bărbiei, Lisa Halliday era considerată lider de către deținutele albe ale închisorii, un grup mic, dar cu gura mare. Liderii deținutelor jucau un rol important în mersul lucrurilor în orice închisoare, lucru pe care directorul McIntosh îl înțelegea prea bine. El îi dăduse Lisei o sarcină lejeră, iar lucrul la centrul pentru copii îi plăcuse acesteia o vreme. Până când apăruse Grace Brookstein. Lisa Halliday nu făcuse niciun secret din faptul că o ura pe Grace, pe care o considera „animăluțul" Corei Budds şi o trădătoare a fetelor albe de la Bedford. În plus, era o cățea arogantă care îl îmbrobodise cumva pe directorul închisorii. Lisa nu pierdea nicio ocazie ca să o intimideze pe Grace sau să încerce s-o bage în bucluc.

Ziua de muncă a lui Grace începea cu adevărat după ora trei, când i se permitea să petreacă două ore în biblioteca închisorii. Davey Buccola promisese s-o ajute, dar Grace nu auzise nimic de la Davey de câteva luni. Nerăbdătoare să facă progrese, ea îşi dedica tot timpul liber cercetării legate de Quorum. Erau multe de învățat. La sfatul lui Davey, ea o luase cu începutul. Citise despre tranzacțiile bursiere, ce erau şi cum funcționau. Aflase pentru prima oară ce făcea de fapt un fond mutual – nu-i trecuse niciodată prin cap să-l întrebe pe Lenny. Studiase nenumărate articole legate de economie, în trecut, termeni precum „criză a creditelor" şi „sistem de salvare** treceau pe lângă ea. Grace nu avusese idee ce însemnau de fapt. Acum era treaba ei să ştie. Voia să

înțeleagă de ce eşuaseră companii precum Lehman Brothers. De ce atât de multă lume îşi pierduse slujbele şi casele din cauza a ceea ce se întâmplase la Quorum. Primele câteva luni fuseseră precum pictarea fundalului pe o pânză imensă. Abia după ce termina cerul şi marea pe timp de furtună, Grace putea începe lucrul la corabie – frauda care o adusese acolo. Aceea, desigur, era cea mai complicată şi mai dificilă parte a tabloului.

Grace află că principala problemă a fondurilor mutuale era că acestea operau în spatele unui văl de confidențialitate. Manageri de top precum Lenny nu-şi dezvăluiau niciodată strategiile pe care le foloseau în investiții, cu atât mai puțin detaliile specifice despre tranzacțiile individuale. Iar acest lucru era perfect legal.

— Deci de unde au ştiut oamenii ce au cumpărat? o întrebase Karen Willis pe Grace. Din moment ce totul era aşa secret.

— Nu au ştiut, zisese Grace. Ei s-au uitat la performanțele din trecut şi au făcut un pariu cu privire la performanța viitoare.

— Ca şi cum ar paria pe un cal?

— Cred că da. Da.

— E un risc cam mare, nu crezi?

— Depinde cât de multă încredere ai în manager.

Oamenii avuseseră încredere în Lenny. Avuseseră încredere în Quorum. Dar ceva mersese teribil de prost. Cu cât studia mai mult reportajele din presă, cu atât mai mult Grace înțelegea de ce FBI-ul eşuase în încercările de a da de urma banilor pierduți. Cu atât de multe secrete şi fonduri trecute între nenumărate conturi diferite, onshore şi offshore, de pe toată planeta, era ca şi cum ai căuta un anumit grăunte de nisip pe o plajă. Acțiunile fuseseră vândute înainte de a fi cumpărate, creând profituri-fantomă, care au fost apoi mobilizate, multiplicate de trei, patru, zece ori înainte de a fi reinvestite în structuri derivative atât de

complicate, încât pe Grace o lua durerea de cap.

Davey Buccola veni în sfârşit în vizită la ea. După expresia lui, Grace îşi dădu seama că avea veşti. Ea abia reuşi să-şi stăpânească încântarea.

— A fost John Merrivale, nu-i aşa? El a furat banii. Ştiam eu.

— Nu ştiu cine a furat banii.

Lui Grace îi căzu faţa.

— Ah.

— Investigaţia mea s-a sucit.

Expresia lui Davey era serioasă, iar buzele lui erau strânse într-o linie sumbră. Grace începu să simtă un gol în stomac.

— Cum adică s-a sucit?

Davey îşi spuse: „Când am intrat aici, era atât de fericită. Sunt pe cale să-i întorc lumea pe dos. Dacă mă înşel?" Apoi se gândi: „Nu mă înşel".

Se aplecă în faţă şi o luă pe Grace de mână.

— Doamnă Brookstein.

— Grace.

— Grace. Îmi pare rău să-ţi spun asta. Dar cred că soţul tău a fost omorât.

— Poftim?

Camera începu să se rotească. Grace se prinse cu mâinile de masă, ca să se sprijine.

— Lenny nu s-a sinucis.

— Ştiu asta. A fost un accident. Furtuna…

Se întrerupse, şi urmă tăcerea.

— N-a fost un accident. Am petrecut luni de zile cercetând activitatea lui Merrivale la Quorum, spuse Davey, dar m-am trezit că mă învârteam în jurul cozii. Aşa că m-am decis să-l investighez, în schimb, pe soţul tău. M-am întors la dispariţia lui, la investigaţie, la ce ş-a întâmplat în Nantucket în ziua aceea cu furtună, într-un final, m-am ocupat de autopsie.

Grace înghiţi în sec.

— Continuă.

— A fost o cacealma. O glumă. S-a presupus că a fost moarte prin înecare pentru că trupul a fost adus de apă şi pentru că era apă în plămâni. Când toată mizeria de la Quorum a ieşit la lumină, ei au bănuit că a fost vorba despre sinucidere pentru că s-au gândit că el ar fi avut motiv. Dar apa în plămâni nu înseamnă neapărat că acea persoană s-a înecat.

— Nu?

— Corpul acela zăcuse în apă mai bine de o lună. Sigur că plămânii erau saturați. Întrebarea pe care trebuie să ți-o pui în cazul unei asemenea morți este cum a ajuns persoana în apă şi dacă a fost vie când s-a întâmplat asta.

— Deci crezi…

— Cred că soțul tău era mort înainte de a ajunge în apă. Nu s-a găsit sânge în plămâni. Înecul în mare, pe o furtună aşa puternică… presiunea unei asemenea cantități de apă care intră în plămâni atât de brusc ar declanşa aproape sigur o hemoragie.

— Aproape sigur?

— Nu au fost doar plămânii. Au fost şi alte semne, vânătăile de pe torace. Zgârieturile de pe degete şi brațe, care ar putea fi semnele unei lupte. Iar felul în care capul a fost tăiat. Am văzut pozele. Uitați-vă la vertebre. N-au fost peştii. Decât dacă ar fi avut o ghilotină. Sau un satâr.

Grace îşi duse mâinile la gură când simți că-i vine să vomite.

— O, la dracu'. Îmi pare rău. N-am vrut să fiu atât de descriptiv. Eşti bine?

Grace clătină din cap. Nu avea să mai fie vreodată bine. Trase adânc aer în piept, străduindu-se să-şi controleze emoțiile.

— De ce nu a ieşit la iveală nimic din toate acestea la anchetă?

— O parte a ieşit. Vânătăile au fost menționate, dar trecute cu vederea. Nimeni nu a vrut să vadă adevărul. Nu la acel

moment. Trebuie să-ți aminteşti că soțul tău a fost cel mai disprețuit om din America. Poate că a fost mai uşor ca lumea să-l vadă drept un sinucigaş, un laş, decât în postura de victimă.

— Mai uşor?

Capul lui Grace se învârtea. Era prea mult.

— Am vrut să-ți spun primul, zise Davey. Ştiu că e un şoc fantastic, dar este, de fapt, o veste bună. Cred că avem destule motive ca să cerem redeschiderea procesului, Grace. Ar fi primul pas spre începerea unei anchete pentru crimă.

Grace rămase tăcută o vreme. Într-un final, spuse:

— Nu. Nu vreau ca poliția să fie implicată.

— Dar, Grace…

— Nu.

Cineva îl omorâse pe Lenny. Îl căsăpise ca pe un animal şi îl aruncase în apă. Ce folos ar avea poliția, sau tribunalul, sau tot acel sistem corupt şi dezgustător numit justiție? „Ce justiție a fost pentru Lenny sau pentru mine? America ne-a condamnat pe amândoi doar pentru că era «mai uşor». L-au lăsat pe ucigaşul lui Lenny să plece, iar pe mine m-au lăsat să putrezesc aici. Ei, la naiba cu America! Vremea justiției a trecut".

Davey era confuz.

— Ce vrei să fac?

— Vreau să afli cine a făcut-o. Dacă a fost John Merrivale sau altcineva. Vreau să ştiu cine l-a ucis pe soțul meu. Vreau să ştiu cum a făcut-o şi de ce. Vreau să ştiu totul, şi vreau să fiu sigură. Nu mă interesează suspiciunea întemeiată.

— Bine. Şi apoi?

— Şi apoi ne vom gândi la paşii următori.

„Şi apoi o să-l omor".

După ce se dădu stingerea, Grace se întinse în pat, în vreme ce mintea îi gonea nebuneşte. Oricine l-ar fi omorât pe Lenny trebuia să fi fost în Nantucket în ziua furtunii. Ar fi putut fi un străin. Dar ea ştia că era puțin probabil. „A fost

cineva apropiat de noi. Trebuie să fi fost. Cineva apropiat de Quorum. De banii care lipsesc”.

Se gândi la vacanță, la oaspeții lor.

Connie şi Michael.

Honor şi Jack.

Maria şi Andrew.

Caroline şi John.

„Familia Quorum”.

Doar că nu erau o familie. Nu erau prieteni. Cu toții o abandonaseră pe Grace la nevoie.

Unul dintre ei îl omorâse pe Lenny.

Grace nu mai voia dreptate. Voia răzbunare. Şi avea să se răzbune.

În noaptea aceea, Grace Brookstein începu să-şi plănuiască evadarea.

Capitolul 13

Karen Willis se frecă la ochi. Era două dimineața, iar Grace Brookstein se urcă în patul ei.

— Grace? Ce este? Ți-e rău?

Grace clătină din cap. Sub pătură, cele două se luară în brațe în căutarea căldurii. Karen simți pe spate atingerea moale a sânilor lui Grace. Mirosul pielii ei, mângâierea duioasă a respirației ei. Instinctiv, strecură o mână sub cămaşa de noapte a lui Grace şi atinse umezeala mătăsoasă dintre coapsele ei.

— Te iubesc, zise Karen, apoi se întoarse şi atinse cu gura buzele lui Grace.

Pentru câteva secunde minunate, Grace răspunse şi o sărută la rândul ei. Apoi se depărtă.

— Îmi pare rău. Eu… eu nu pot.

Grace se simțea sfâşiată. O parte din ea era tentată să accepte alinarea pe care i-o oferea Karen. Până la urmă, Lenny nu mai era. Iar Grace o iubea şi ea pe Karen, într-un

fel. Dar ştia că nu era bine. Nu o iubea pe Karen în acel fel. Nu chiar. Şi chiar dacă ar fi fost aşa, ar fi fost greşit să-i dea speranțe. Mai ales ținând cont de ceea ce era pe cale să-i spună.

Karen deveni neliniştită. Cum de putuse fi atât de proastă? Interpretase greşit semnele.

— O, Doamne. Eşti supărată pe mine?

— Nu. Deloc. De ce-aş fi?

— N-aş fi făcut nicio mişcare dacă n-aş fi crezut… Adică, tu ai venit la mine în pat.

— Ştiu. Îmi pare rău. Uite ce e, a fost greşeala mea, zise Grace. Voiam să vorbesc cu tine. Am nevoie de sfatul tău.

— De sfatul meu?

— Aha. Vreau să evadez.

Era elementul de care Karen avea nevoie pentru a alunga tensiunea. Râse atât de tare, încât aproape o trezi pe Cora. Grace nu pricepea.

— Ce-i aşa amuzant?

— O, Grace! Nu poți vorbi serios!

— Sunt al naibii de serioasă.

— Iubito, e imposibil. Nimeni n-a scăpat vreodată de la Bedford Hills.

Grace ridică din umeri.

— E un început pentru orice, nu?

— Nu şi pentru asta. Karen nu mai râdea. Tu vorbeşti serios, nu? Te-ai țăcănit, Grace. Te-ai mai uitat pe-afară în ultima vreme? Sunt nouă garduri de sârmă ghimpată între noi şi libertate, toate electrificate. Sunt gardieni, şi câini, şi camere, şi puşti…

— Ştiu toate astea.

— Atunci înseamnă că nu gândeşti limpede. Uite ce e, chiar dacă găseşti o cale de a scăpa – ceea ce n-o să se întâmple, pentru că e imposibil, ai una dintre cele mai uşor de recunoscut fețe din America. Cât de departe crezi c-o să ajungi?

Grace îşi trecu o mână peste nasul spart.

— Nu mai sunt atât de uşor de recunoscut. Nu mai arăt aşa cum arătam. Oricum, mă pot deghiza.

— Când o să te prindă, o să te împuşte. Fără nicio întrebare.

— Ştiu şi asta. Este un risc pe care sunt pregătită să mi-l asum.

În întuneric, Karen o mângâie pe Grace pe obraz. Era o nebunie. Nimeni nu scăpa de la Bedford Hills. Dacă Grace încerca, avea să fie sigur omorâtă. Chiar dacă, printr-un miracol, era prinsă vie, tot însemna că Karen nu avea s-o mai vadă vreodată. Grace urma să fie transferată la izolare. Trimisă undeva în afara statului. Închisă în vreo pârnaie secretă a CIA, fără a se mai afla vreodată ceva despre ea.

— Nu face asta, Grace. Te rog. Nu vreau să te pierd.

Grace văzu ochii lui Karen umplându-se de lacrimi.

Se aplecă şi o sărută pe gură. Era un sărut pasional, lent. Un sărut ce nu avea să fie uitat. Un sărut de rămas-bun.

— Trebuie s-o fac, Karen.

— Nu, nu trebuie. De ce?

— Pentru că Lenny a fost omorât, da?

Karen se ridică.

— Ceea? Cine zice?

— Davey Buccola. El a găsit dovezi, chestii care au fost trecute sub tăcere la anchetă.

„Deci Buccola i-a sădit asta-n cap. O să-l omor”.

— Trebuie să aflu cine mi-a ucis soțul.

— Dar, Grace…

— O să-l găsesc. Şi apoi o să-l omor.

Grace se aşteptă la revoltă şi la şoc, dar acestea nu veniră. În schimb, Karen o luă în braţe şi o strânse tare. Karen îşi aduse aminte de Billy, de prietenul surorii ei. Cât de corect i se păruse când glonțul acela îl lovise între ochi. În ciuda a tot ce se întâmplase de atunci, nu regretase niciodată ce făcuse. Nu voia s-o piardă pe Grace. Dar înțelegea.

— Bănuiesc că ai un plan.
— De fapt, despre asta voiam să vorbesc cu tine…

Sora Agnes se uită la Grace Brookstein în vreme ce aceasta strângea un puzzle şi spuse în gând o rugăciune: „Mulțumesc pentru că ai adus la mine acest suflet pierdut, Iisuse. Mulțumesc pentru că mi-ai permis să fiu purtătoarea bunătății Tale izbăvitoare”.

Sora Agnes era sora Agnes de cinci ani. Înainte de aceasta, ea fusese Tracey Grainger, o adolescentă singuratică şi antipatizată din Frenchtown, New Jersey. Tracey Grainger se îndrăgostise de un băiat din cartier pe nume Gordon Hicks. Gordon îi spusese că o iubea, iar Tracey îl crezuse. Când Gordon o lăsase însărcinată şi o abandonase imediat după aceea, Tracey se dusese acasă şi înghițise cât de multe pastile găsise. Copilul nu supraviețuise.

Nici Tracey Grainger.

Fata care se trezise din acea supradoză pe un pat sinistru şi steril de spital, ținându-se de burtă şi plângând din cauza vinii, nu era aceeaşi fată pe care Gordon Hicks o părăsise fără drept de apel. Nu mai era aceeaşi elevă mediocră care îşi dezamăgise părinții încă de când se născuse. Nu mai era fata din clasa a zecea, ciudată în societate şi neiubită, pe care nimeni nu voia s-o invite la balul de absolvire. Era o persoană cu totul nouă. O persoană iubită de Dumnezeu. O persoană valoroasă. O persoană ale cărei păcate fuseseră uitate, care într-o bună zi avea să devină una cu Iisus, la dreapta Tatălui. Dacă era cineva care credea în puterea izbăvirii, aceea era Sora Agnes. Dumnezeu o izbăvise, îi salvase viața. Acum, cu dragostea şi mila lui infinite, El o izbăvise şi pe Grace Brookstein. Iar El îi permisese ei, surorii Agnes, să joace un mic rol în acel miracol.

Chiar în dimineața aceea, Grace îi spusese:

— Mă simt atât de împlinită aici, soră. Să lucrez cu aceşti copii. Cu tine. E ca şi cum aş fi primit o a doua şansă la

viață.

Ce strălucire caldă de satisfacție îi oferiseră acele cuvinte! Sora Agnes sperase că nu era vinovată de păcatul mortal al mândriei. Trebuia să-şi amintească faptul că Dumnezeu fusese cel care o transformase pe Grace, nu ea. Şi totuşi, sora Agnes nu se putea abține să nu simtă că prietenia ei contribuise într-o anume măsură la schimbarea lui Grace.

Şi Grace o schimbase pe sora Agnes. Viața unei călugărițe putea fi una singuratică. Majoritatea celorlalte Surori ale Milei erau îndeajuns de bătrâne pentru a fi mame pentru sora Agnes, dacă nu chiar bunici. În ultimele luni, ea ajunsese să prețuiască prietenia relaxată care părea să se fi dezvoltat între ea şi Grace Brookstein. Privirile. Zâmbetele. Încrederea.

Grace puse piesele de puzzle la locul lor în cutie, apoi o aşeză frumos pe raft. Sora Agnes îi zâmbi cu căldură.

— Mulțumesc, Grace. Termin eu aici. Ştiu că vrei să ajungi la bibliotecă.

— Este în regulă, spuse Grace veselă. Mă bucur să ajut. Ah, apropo, argila aceea pentru modelat pe care am comandat-o săptămâna trecută… trebuie s-o trimitem înapoi.

— Da? De ce?

— Am deschis şapte sau opt lăzi în dimineața asta, iar chestia dinăuntru e complet uscată. Am încercat s-o înmoi în apă, dar s-a făcut cleioasă. Trebuie să fie trimisă înapoi.

„Ce bătaie de cap", îşi spuse sora Agnes. Îi luase aproape toată ziua să aşeze lăzile în depozitul centrului pentru copii împreună cu sora Theresa. Acum va trebui să care prostiile alea înapoi.

— Am trimis un e-mail la compania furnizoare, zise Grace. O să vină să le ia marți la ora patru.

— Marți? întrebă sora Agnes, părând în încurcătură. O, Grace, a fost frumos din partea ta să aranjezi. Dar mă tem că eu nu pot supraveghea ridicarea marți. O delegație de la departamentul de corecție va fi aici pentru un tur. Eu şi sora

Theresa avem apoi şedința trimestrială de buget cu ei. Vom fi plecate toată după-amiaza.

— Ah.

Grace părea dezamăgită. Apoi se înveseli dintr-odată.

— Oare o pot face eu?

Sora Agnes se încruntă.

— Nu ştiu ce să zic, Grace.

Deținutele din Aripa A nu aveau voie să ajute la recepționarea sau livrarea mărfurilor. Directorul îl considera un potențial risc de securitate. Dar Grace făcuse atât de multe progrese în privința reabilitării ei. Sora Agnes n-ar fi vrut să-i lase impresia că nu avea încredere în ea.

— Copiii au aşteptat deja câteva săptămâni, spuse Grace. Ar fi păcat să întârziem şi mai mult.

— Lăzile alea sunt grele, Grace, zise sora Agnes încurcată. E o treabă pentru două persoane.

— Cora mă poate ajuta.

— Cora Budds?

Ideea devenea din ce în ce mai rea.

— Ea are îndatoriri la bucătărie marțea, dar de obicei termină până la trei.

Pe chipul lui Grace se citea atâta speranță, atâta dorință de a ajuta. Sora Agnes ezită. „Ce rău poate face? Doar de data asta".

— Păi, cred… dacă eşti sigură că tu şi Cora vă puteți descurca…

Grace zâmbi.

— Să încărcăm un camion de marfă? Da, soră Agnes. Cred că ne putem descurca.

Inima ei bătea atât de tare, încât era surprinsă că sora Agnes nu o putea auzi. Era o femeie drăguță şi bună, iar Grace avea remuşcări pentru că o păcălea. Dar nu avea încotro.

Gata, începea.

Planul de evadare al lui Grace Brookstein deveni curând

cel mai prost păstrat secret de la Bedford Hills. Ideea era simplă: camionul de marfă urma să ajungă la centrul pentru copii. Grace şi Cora Budds începeau să încarce lăzile cu argilă. În timp ce Cora îi distrăgea atenția şoferului, Grace avea să se întoarcă în depozit, să golească una dintre lăzi şi să se ascundă înăuntru. Cora termina încărcarea singură şi se asigura că lada în care era Grace nu avea capacul sigilat, ca să intre puțin aer, şi că era bine ascunsă în spate, printre celelalte.

Următoarea parte a planului ținea de noroc. Totul depindea de controlul de securitate.

Camioanele veneau şi plecau de la Bedford Hills în fiecare zi, furnizând totul, de la hârtie igienică, la detergent şi mâncare. Închisoarea era dotată cu sisteme de securitate de ultimă generație. Pe lângă controlul manual, gardienii foloseau câini şi chiar şi scannere cu infraroşu pentru a controla vehiculele; în plus, existau camere de supraveghere amplasate peste tot la Bedford. În mod normal, controalele erau mai amănunțite la intrarea în închisoare. Se punea mai puțin accent pe ceea ce ieşea. Dar toate controalele erau la latitudinea gardienilor. Dacă nu le plăcea figura unui şofer sau cum arăta un vehicul, ori dacă aşa le venea, puteau ține oamenii pe loc cu orele şi să cerceteze fiecare centimetru al unei maşini ori al unei persoane.

Grace spera că într-o seară friguroasă de ianuarie dorința gardienilor de-a ridica lăzi cu argilă pentru modelaj va fi foarte scăzut. Dar nu avea de unde să ştie până nu ajungea la punctul de control.

Odată ce camionul primea acceptul să treacă şi ieşea cu bine din Bedford, Grace avea să se strecoare afară din ladă şi să se ducă la uşile din spate. Imediat ce şoferul se oprea la o intersecție, ea nu trebuia decât să deschidă uşile camionului şi să sară spre libertate.

„Uşor”.

— N-o să meargă.

Karen se aplecă peste masă şi se servi din piureul de cartofi apos al lui Grace. Erau la prânz, cu câteva zile înainte de presupusa evadare.

— Mersi pentru votul de încredere.

— Te-ai gândit şi ce-o să faci dacă chiar scapi de aici?

Grace nu se gândise decât la asta. Când îşi plănuia evadarea, se imagina în postura de vânător care îl demasca pe ucigaşul lui Lenny şi se răzbuna. Dar realitatea era că şi ea avea să fie vânată. Dacă supraviețuia, avea nevoie de mâncare, de adăpost, de bani şi de o deghizare. Habar nu avea cum urma să le obțină pe oricare dintre acestea.

— Cum sunt prietenii de afară? E cineva în care poți avea încredere? Cineva care să-ți apere spatele?

Grace clătină din cap.

— Nu. Nimeni.

Era o persoană în care avea încredere. Davey Buccola. Davey lucra la obținerea de noi informații, verifica alibiurile pentru toți cei care stătuseră cu Grace şi cu Lenny în Nantucket în ziua în care Lenny murise. Dacă Grace apela la cineva de afară, el avea să fie acela. Dar nu avea de gând să-i spună acest lucru lui Karen.

— În cazul ăsta, trebuie să-ți pregătim de aici un pachet de supraviețuire.

— Un pachet de supraviețuire?

— Sigur. O să ai nevoie de o nouă identitate. De câteva noi identități, ca să te poți mişca. Permise de conducere, cârduri, nişte bani. N-o să ajungi prea departe ca Grace Brookstein.

— De unde o să iau un permis de conducere, Karen? Sau un cârd. E imposibil.

— Zice femeia care s-a gândit să scape de la Bedford Hills! Nu te obosi cu mărunțişurile, Grace. Lasă asta în seama mea.

Karen o avertizase pe Grace că va trebui să le spună la „câteva dintre fete” despre planul de evadare, ca să primească lucrurile de care avea nevoie într-un timp aşa scurt. Spre

oroarea lui Grace, „câteva dintre fete” se transformaseră în aproape toate deținutele de la Bedford. Falsificarea unui cârd şi a unui permis de conducere nu era lucru uşor. Karen fusese obligată să ceară ajutor de la toată închisoarea. Deținutele din biroul directorului, de la bibliotecă şi din sala cu acces la computer scriseseră, prelucraseră imagini şi laminaseră zile în şir, fiecare riscându-şi eliberarea condiționată şi viitorul pentru a o ajuta pe Grace şi pentru a face parte din Marea Evadare. Singurii oameni care nu ştiau despre plan erau gardienii şi Lisa Halliday.

Era discutabil dacă Lisa ar fi ciripit despre planul lui Grace; deținutele puternice îşi puteau ataca rivalele din impunitate, dar trădarea unei alte prizoniere era considerată tabu. Totuşi, Karen nu era pregătită să rişte.

Grace era recunoscătoare pentru ajutorul tuturor, dar avea emoții.

— Ştie prea multă lume.

— Ele nu sunt „lume”, îi spuse Karen. Sunt prietenele tale! Poți avea încredere în ele.

„Încredere”. Era un cuvânt din altă viață, de pe altă planetă.

Răsăritul zilei de marți era cenuşiu şi rece. Grace abia dormise. Toată noaptea vocile o hăituiseră.

Lenny: „Orice s-ar întâmpla, Grace, te iubesc”.

John Merrivale: „Nu-ți face griji, Grace. Fă ce-ți spune Frank Hammond să faci şi o să fii bine.

Karen: „Când o să te prindă, o să te împuşte, fără întrebări.

Grace nu se atinsese de ovăzul de la micul dejun.

— Ai nevoie de putere, îi spuse Cora Budds. Ia de mănâncă.

— Nu pot. O să vomit.

Femeia mare de culoare se încruntă.

— Nu te rog, Grace. Îți spun. Adună-te, fetițo. Îmi pun

pielea-n băț pentru tine azi. Toate o facem. Acum mănâncă.

„Are dreptate. Pot face asta. Trebuie s-o fac”.

Grace mâncă.

— Eşti sigură că te simți bine, Grace? Poate ar trebui să te duci să stai jos.

Era ora prânzului la centrul pentru copii. Delegația de oficiali ai închisorii trebuia să ajungă la douăsprezece şi jumătate. Îşi petrecuse dimineața curățând birourile şi jucăriile, aranjând ilustrații noi şi asigurându-se că centrul arăta cât se putea de bine. Dacă delegația era impresionată, bugetul putea fi mărit. Sau cel puțin rămânea intact. Grace muncise cu dăruire, ca de obicei, dar sora Agnes îşi făcea griji pentru ea. O văzuse cam pământie la față când ajunsese la muncă în acea dimineață. Acum chipul îi părea de un alb bolnăvicios. Cu o clipă în urmă, în timp ce se întindea spre un raft aflat la înălțime, ca să aranjeze nişte cărți, amețise şi aproape leşinase.

— Sunt bine, soră Agnes.

— Nu cred că eşti bine. Cei de la infirmerie ar trebui să te controleze.

— Nu!

Grace îşi simți gâtul uscat din cauza panicii. „Nu mă poți trimite la infirmerie. Nu azi. Dacă mă țin acolo toată după-amiaza?” îşi aduse aminte ce îi spusese Cora la micul dejun. Trebuia să se adune.

— Sunt puțin deshidratată, atâta tot. Poate mi-ar prinde bine un pahar cu apă.

Sora Agnes se duse să aducă apa. În timp ce aceasta plecă, Grace îşi ciupi obrajii şi trase adânc aer în piept, ca să se calmeze. Când călugărița se întoarse, ea arăta ceva mai bine.

Din colțul îndepărtat al încăperii, Lisa Halliday urmărea scena suspicioasă.

— Ce-i cu madam Brookstein? o întrebă ea pe una dintre mame, o tânără de culoare care nu era de mult la Bedford. S-a purtat al dracului de ciudat toată dimineața, chiar şi

pentru firea ei.

— Tu n-ai face la fel dacă ai spăla puțina? replică fata.

O simplă privire spre chipul Lisei fu de ajuns să-şi dea seama că o dăduse rău de tot în bară. Dar era prea târziu.

— Ce-ai zis?

— Nimic. Doar… nu ştiu ce spun. Sunt doar nişte zvonuri nebuneşti.

Lisa Halliday se apropie la un centimetru de chipul fetei.

— Spune-mi.

— Te rog. N-ar… n-ar trebui să zic nimic. Cora o să m-omoare.

— Spune-mi tot, altfel o să am grijă ca directorul să nu te mai lase vreodată să-ți vezi puştiu'.

— Te rog, Lisa.

— Crezi că n-o pot face?

Fata se gândi la fiul ei, Tyrone. Avea trei ani şi era drăgălaş şi durduliu ca un cățeluş. El urma să ajungă acolo în jumătate de oră, să se ghemuiască lângă ea şi să-i facă desene pe care să şi le pună în celulă.

Ea începu să vorbească.

Hannah Denzel îşi uni sprâncenele stufoase într-un fel de omidă lungă şi supărată în timp ce conducea VIP-urile pe coridor, spre centrul de copii.

— Pe aici, doamnelor şi domnilor.

Lui Denny nu-i plăcea să conducă „delegații" prin Bedford Hills. În ziua de azi, politicienii şi ofițerii de poliție erau la fel de răi ca toți ceilalți – vizitatorii „făcători de bine", preoții, asistenții sociali, terapeuții, călugărițele, toată acea armată nenorocită de băgăreți din afară care îi infestau teritoriul de două ori pe an cu carnețelele şi cu recomandările lor. Niciunul dintre ei nu părea să-şi dea seama că acele femei erau nişte viermi. Că erau la Bedford Hills pentru a fi pedepsite, nu salvate. Lui Denny îi venea să verse.

Cei din grup exclamau „.ooo" şi „aaa" în centrul pentru

copii şi se împrăştiau printre birourile imaculate şi zonele de joacă. Directorul McIntosh stătea şi se uita la ei ca un tată mândru. Apoi se schimbă la faţă. Grace Brookstein stătea lângă unul dintre rafturile cu cărţi şi arăta palidă şi bolnăvicioasă. „La dracu'". Uitase cu totul de Grace. Ultimul lucru de care avea nevoie era precum cea mai renumită deţinută să distragă atenţia grupului de la bijuteria din coroana Bedford.

Îi şopti lui Hannah Denzel la ureche:

— Ia-o de aici. În linişte. Ea distrage atenţia.

Ochii femeii licăriră.

— Da, domnule.

Aşa mai mergea. Se duse la Grace şi o prinse cu putere de braţ.

— Hai să mergem, Brookstein. Înapoi la tine în celulă.

— În celulă? Dar nu – nu pot, se împletici Grace. Lucrez.

— Nu mai lucrezi. Mişcă.

Grace deschise gura ca să protesteze, dar nu ieşi niciun sunet. Panica se ridică în gâtul ei precum voma.

— S-a întâmplat ceva? întrebă sora Agnes apropiindu-se. Pot ajuta?

— Nu, se răsti Denny şi o împinse pe Grace către uşă.

Disprețuia prezența Surorilor Milei la Bedford Hills. Sora Agnes ar fi trebuit să se ducă naibii la mătăniile ei şi să le lase pe deținute în seama profesioniştilor.

— Directorul vrea ca asta să meargă în celulă. Şi nu vrea să facă o scenă.

Grace se uită rugătoare la sora Agnes. „Ajută-mă!" Călugărița zâmbi frumos la prietena ei.

— Nu fi aşa de îndurerată, Grace. Ți-ar prinde bine puțină odihnă. Bucură-te de după-amiaza liberă. Noi o să fim aici şi mâine.

„Da. La fel şi eu", îşi spuse Grace. Îi venea să plângă.

Se făcuse patru fără un sfert până când Lisa Haliiday reuşi să scape din centrul pentru copii. Stăpâna de sclavi plină de-

bunătate de soră Theresa îi dăduse o listă de sarcini la fel de lungă ca tot cazierul ei. Alergă la biroul directorului şi se îndreptă apoi repede către recepție.

— Trebuie să-l văd pe director, gâfâi ea. E urgent.

Recepționera se uită la lesbiana înfumurată din fața ei şi se încordă.

— Directorul McIntosh nu poate să vadă pe nimeni azi. Are o delegație…

— După cum am zis, e urgent.

— Îmi pare rău, repetă fata. Nu-i aici.

— Păi, unde e?

Tonul recepționerei deveni şi mai rece.

— Afară. Are întâlniri toată după-amiaza. Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, zise Lisa nepoliticoasă. Am nevoie de şef, nu de maimuța lui.

Trebuia să vorbească neapărat cu directorul – între patru ochi. Dacă se afla că ea era turnătoarea lui Grace Brookstein, avea să fie terminată la Bedford Hills.

— Atunci eu nu pot face nimic.

Lisa îşi aşează trupul greoi pe unul dintre scaunele tari aliniate la perete.

— Bine. O să aştept.

Cora Budds ieşi din tura de la bucătărie la patru fără zece şi se grăbi spre centrul pentru copii, aşa cum era înțelegerea. Două mame îşi luau rămas-bun de la copiii lor în timp ce un singur gardian, plictisit, le supraveghea. Cora o întrebă pe una dintre mame:

— Unde-i Grace?

— În celulă. Denny a târât-o acolo acum câteva ore. Nu arăta bine.

Cora îşi spuse: „Pun pariu că nu arăta. Deci, asta e. Dacă Grace e în celulă, tot planul se duce dracului”. Intră singură în depozit. „Poate că e mai bine aşa”.

Grace stătea pe patul de fier şi se uita în gol. Era prea epuizată ca să plângă. Se terminase. Numai Dumnezeu ştia când urma să mai aibă din nou ocazia. Poate nu în următorii ani. Ani în care oricine era cel care îl omorâse pe Lenny avea să fie acolo, liber, fericit, nepedepsit. Gândul era imposibil de suportat.

Absentă, se uită la ceasul de pe perete: 15.55... 16.00... 16.05... „Camionul trebuie să fi ajuns deja. Cora îl încarcă, singură, şi se întreabă ce s-a întâmplat".

La 16.08, Grace auzi zăngănitul cheilor în încuietoare. Probabil că tura lui Karen se terminase mai devreme. Cel puțin ea avea să se bucure că evadarea eşuase. Uşa se deschise.

— Ridică-te!

Ochii lui Denny străluceau de dispreț. Se gândise toată ziua la cuvintele pe care sora Agnes i le adresase lui Grace. „Bucură-te de după-amiaza liberă". De parcă era un fel de tabără de vară! Nu existau după-amiezi libere la Bedford Hills.

— Ai lipsit patru ore de la muncă în după-amiaza asta, cățea vicleană ce eşti. Credeai că eşti în vacanță, nu? Nu ai liber.

Grace spuse spăsită:

— Nu, doamnă.

— Bine. Pentru că nu există libere în Aripa A. Nu cât sunt eu la conducere. Recuperezi orele alea de muncă începând de acum. Mişcă-ți curu' la centrul pentru copii şi apucă-te să freci podelele.

— Da, doamnă.

— Când termini, o iei de la capăt. Şi poți să-ți iei adio de la masa de seară. Stai şi freci podele până vin eu după tine, ai înțeles?

— Da, doamnă.

— MIŞCĂ!

Grace țâşni afară din celulă şi începu să alerge pe hol.

Denny o urmări îndepărtându-se, şi pe chipul ei apăru un zâmbet de satisfacție.

Habar nu avea că Grace alerga pentru viața ei.

Cora Budds aproape terminase de încărcat lăzile. Şoferul mormăi:

— Credeam că o să fiți două. Aş fi adus încă un tip dacă ştiam că nu.

Cora ridică din umeri.

— Viața-i de căcat, nu?

Se întunecase deja în curtea strâmtă din spatele depozitului centrului pentru copii. Temperatura era sub zero grade, dar vântul şfichiuitor făcea să pară că era mult mai frig. Lăzile erau mici, de circa şaizeci de centimetri pătrați. Cora se uita la ele şi se întreba cum îşi imaginase Grace că avea să se înghesuie întruna. Erau şi destul de grele. Greutatea lor, combinată cu degetele amorțite de frig, o făceau să înainteze greu.

— Scuze de întârziere.

Grace stătea tremurând în lumina lămpilor. Încă în fustă şi în bluza de bumbac, era ridicol de sumar îmbrăcată pentru o seară de iarnă. Vântul tăia în carnea ei ca lamele. Ochii Corei Budds se făcură mari de surprindere, dar femeia nu spuse nimic. Şoferul părea iritat.

— Glumeşti? Asta e ajutoarea ta? Nu e în stare să ridice o cană cu cafea, darămite o ladă cu argilă.

— Ba sigur că poate, spuse Cora. Lasă totul în seama noastră acum.

— Mie-mi convine. Şoferul se urcă înapoi în cabina călduroasă. Una din voi să-mi dea un semn când terminați.

Înapoi în depozit, Cora şi Grace se mişcară repede. Sora Ăgnes sau unul dintre gardieni se putea întoarce în orice clipă. Cora scoase actele din buzunarul combinezonului şi le vârî în sutienul lui Grace. Erau patru identități false, fiecare cu câte un cârd, o foaie de hârtie cu o adresă de e-mail anonimă pe ea şi un fişic mic de bani.

— Karen are un prieten afară care o să-ți trimită mai mulți bani prin Western Union când o să ai nevoie. Ai e-mail cu suma, cu codul poştal unde eşti şi cu iniţialele de pe cardul fals pe care-l foloseşti, iar persoana asta se va ocupa de restul. Ia şi asta! îi întinse lui Grace un briceag argintiu. Nu se ştie niciodată.

Grace se uită o secundă la lama din palma ei, ezită, apoi o strecură în pantof. Cora desfăcu iute capacul uneia dintre lăzi şi goli conținutul. Într-un fel, cutia goală părea şi mai mică. Cora zise:

— Nu cred că-i posibil, Grace. Nici măcar o pisică nu încape aici.

Grace zâmbi.

— Ba e posibil. Am fost gimnastă în copilărie. Uite!

Cora urmări uimită cum Grace se urcă în cutie, cu fundul înainte, şi îşi ghemui membrele în jurul ei ca un păianjen dublu articulat.

— Fată, pare dureros, zise ea şi se strâmbă. Eşti sigură că eşti bine?

— Nu-i chiar o călătorie la clasa întâi, dar o să supraviețuiesc. Vezi cum stă capacul. Încap?

Cora verifică. Era bine. Mai rămăsese cam un centimetru. Îl ridică din nou.

— Încapi. O să le încarc acum şi pe restul. Te aşez la trei rânduri în spate, ca să fii ascunsă la punctul de control, dar las capacul întredeschis ca să ai aer.

— Mersi.

— Stai liniştită până treci de punctul de control. După ce-ai ieşit, imediat ce se opreşte camionul, sari.

— Am înțeles. Mersi, Cora. Pentru tot.

„Mult noroc, Grație Divină". Cora Budds puse capacul la loc şi o cufundă pe Grace în întuneric.

Directorul McIntosh se uită suspicios la Lisa Halliday.

— Ar fi bine să nu fie vreo şmecherie.

— Nu-i.

— Grace Brookstein e închisă în celulă. E acolo de la prânz. În plus, deținutele din Aripa A nu lucrează niciodată la livrări. Sora Agnes cunoaşte regula.

— Sora Agnes nu ştie diferența dintre propria-i păsărică şi mărgeaua unei mătănii.

— Destul! se răsti directorul. Nu-ți permit să nu arăți respect personalului nostru de voluntari.

— Uite ce-i. Nu vrei să verifici camionul? Bine. Nu-l verifica. Doar să nu spui că nu te-am avertizat.

Directorul McIntosh nu voia să verifice camionul. Fusese o zi lungă. Voia să termine hârțogăraia şi să se ducă acasă la soția lui. Dar ştia că nu avea încotro.

— În regulă, Lisa. Mă ocup eu.

Întunericul o dezorienta. Grace auzi uşile din spate ale camionului închizându-se cu zgomot. Pentru o clipă, o cuprinse teama: „Sunt închisă!" Dar apoi se relaxă şi se forță să respire încet, regulat. Nu era deloc confortabil să stea ghemuită în ladă ca o marionetă, dar putea suporta poziția. Frigul, pe de altă parte, era înnebunitor. Membru cu membru, Grace îşi simți corpul începând să amorțească. Capul o durea înfiorător, ca şi cum tocmai ar fi muşcat dintr-un cub de gheață.

Motorul se trezi la viață. „Ne mişcăm". Curând, Grace nu mai auzi decât bătăile inimii. Spuse o rugăciune în sinea ei: „Te rog, Doamne, nu-i lăsa să verifice toate cutiile".

Bufnitura fu atât de puternică, încât şoferul o auzi în ciuda CD-ului cu Bruce Springsteen dat tare. Una dintre lăzi probabil se răsturnase.

— Ce dracu'?

Călca frâna şi se dădu jos din cabină. „Lesbiene idioate. Cât de greu e să încarci câteva cutii? Nu trebuia decât să le pună una peste alta".

Grace auzi uşa din spate deschizându-se. Raze de lumină

de la o lanternă se strecurară prin crăpătura de deasupra capului ei, de la capacul lăsat întredeschis de Cora. Îşi ţinu răsuflarea.

— Fir-ar să fie.

Lăzile hârşâiră cu zgomot pe podeaua de metal a camionului. Următorul lucru pe care Grace îl simţi fu că propria ei cutie se mişca. „O, Doamne, nu! O să mă vadă”. Dar şoferul n-o observă. În schimb, când trase cutia lui Grace mai în faţă, observă capacul slăbit şi îl închise cu o lovitură de pumn. Apoi ridică altă cutie şi o puse peste cea a lui Grace. Uşa din spate se trânti. Grace simţi mişcarea camionului când acesta plecă.

Broboane reci de sudoare apărură pe tot corpul lui Grace. Nu mai avea aer.

„O să mă sufoc”.

Capitolul 14

Directorul McIntosh intră vijelios în centrul pentru copii. Toţi copiii plecaseră acasă. O singură deţinută strângea ultimele jucării.

— Eşti singură aici?

— Da, domnule. O aştept pe sora Agnes să vină înapoi şi să închidă.

— Era un camion programat pentru patru după-amiaza, azi. A venit?

— Cred că da, domnule. Cora Budds a fost în depozit.

— Şi Grace Brookstein? Ai văzut-o în după-amiaza asta?

— Nu, domnule. Cora mi-a spus că-i în celulă, închisă.

Directorul McIntosh se relaxa. Lisa Halliday se înşelase. Zvonurile erau de multe ori neîntemeiate la Bedford. Totuşi, trebuia să urmeze protocoalele. Ridică telefonul de pe biroul surorii Agnes.

„O să mor”. Grace intrase deja în hiperventilaţie. Când simţi camionul oprindu-se, începu să spere. Probabil erau la punctul de control. Încercă să ţipe.

— Ajutor! Să mă ajute cineva!

De săptămâni se temea de acel moment, înspăimântată că paznicii aveau s-o descopere. Acum era înspăimântată că ei nu aveau s-o facă. Fără aer, avea să moară în cutia aceea cu mult înainte ca maşina să ajungă la depozit.

— Ajutor!

Țipa cât de tare putea, dar plămânii nu păreau să funcționeze bine. Cuvintele ieşiră încet şi sacadate, înăbuşite de lăzile de deasupra şi din jurul ei. Gardienii nu auziră nimic.

— Ce-i în lotul ăsta?

Şoferul înmână documentele.

— Argilă pentru modelaj. Vreo două tone din chestia asta.

— Bine. Hai să aruncăm o privire.

Cei doi paznici deschiseră primele cutii.

— Vă rog! Sunt aici!

Grace îşi dădu seama în acel moment că nu voia să moară. Nu încă. Nu aşa. „Trebuie să-l găsesc mai întâi pe ucigaşul lui Lenny. Trebuie să-l fac să plătească."

Începu să se simtă amețită. Conştientă că îşi pierdea cunoştința, țipă din nou. Unul dintre gardieni se opri.

— Ai auzit ceva?

Tovarăşul lui clătină din cap.

— Doar dinții mei care clănțăne de frig. E al dracului de frig aici, omule. Hai să terminăm cu asta.

Trase altă ladă, o puse pe podea, o deschise şi verifică înăuntru. Făcu la fel cu alta. Apoi alta. În timp ce o deschidea pe a patra, şoferul se rugă:

— Haideți, băieți, aveți milă de mine, nu vreți? Ştiți cât a durat să se încarce rahaturile astea? Am de făcut un drum de şase ore şi mi-a înghețat curu'.

Paznicii se uitară unul la altul. Auzeau soneria îndepărtată a unui telefon din turnul lor călduros şi confortabil.

— Bine. Poți să pleci. Semnară hârtiile şoferului şi i le dădură înapoi. Condu cu grijă.

Şaizeci de secunde mai târziu, camionul trecea prin porțile

închisorii.

Grace Brookstein era încă înăuntru.

Grace se trezi când auzi sunetul motorului care prindea viteză. O cuprinse un val de uşurare. „Pot să respir! Sunt vie. Unul dintre gardieni a slăbit probabil capacul lăzii! Cum de nu m-au găsit? E un miracol. Cineva, acolo sus, trebuie că are grijă de mine. Poate e Lenny, care s-a întors ca înger păzitor al meu".

Pentru câteva secunde, se simți euforică. „Am ieşit din Bedford. Am reuşit!" Dar îşi dădu seama de realitate. Era departe de a fi liberă. Descolăcindu-se lent şi cu dureri, ca un Michiduță în-cutiuță artritic, Grace săltă capacul şi ieşi din ascunzătoarea înghesuită. În partea din spate a camionului era foarte frig şi beznă. Dură un minut ca sângele să circule din nou în zona picioarelor. Imediat ce se simți suficient de puternică, începu să se împleticească înainte, cu mâinile întinse în față ca un zombie, şi să pipăie uşa din spate a camionului. După o perioadă cât o eternitate, degetele ei dădură peste un mâner. Era țeapăn. Nu-l putea mişca. Chiar în clipa în care se întreba dacă şoferul încuiase uşile pe afară, mânerul se mişcă dintr-odată.

Totul se petrecu într-o clipă. Uşa se deschise cu atâta forță încât Grace fu trasă odată cu ea. Dintr-odată, era afară, agățându-se pentru a rămâne în viață, iar picioarele i se loveau agonizant de bara de protecție în timp ce atârna la o palmă de sol. Erau pe un drum pustiu şi neiluminat, mişcându-se cu o viteză incredibilă. „Cât de repede? Optzeci de kilometri pe oră? O sută?" Grace încercă să-şi calculeze şansele de supraviețuire dacă ar cădea. Înainte să găsească un răspuns, drumul se bifurcă într-o curbă în ac de păr. Şoferul viră brusc la stânga. Grace simți că mânerul îi alunecă din strânsoare, ca şi cum cineva l-ar fi uns cu unt. Următorul lucru pe care-l conştientiza fu faptul că zbura prin aer ca o păpuşă de cârpă, îndreptându-se către copaci. Nu mai auzi decât bufnitura propriului craniu în clipa când se

izbi de pământ.

Apoi nimic.

Directorul McIntosh țipă la Hannah Denzel:

— De ce dracului ai trimis-o înapoi la centru? Cine ți-a dat autoritatea să faci asta?

Denny se zbârli. Dacă Grace Brookstein scăpase cu adevărat, ea nu voia ca vina să cadă asupra ei. Era problema directorului.

— Eu am autoritatea, domnule. Munca celor din Aripa A este responsabilitatea mea. Delegația a plecat, iar Grace nu-şi terminase treaba. Cine le-a dat surorilor autoritatea să pună deținute din Aripa A să supervizeze camioanele?

Cei doi paznici din punctul de control de la poarta de nord erau şi ei în biroul directorului. McIntosh îi întrebă:

— Sunteți absolut siguri că Grace Brookstein nu era în camionul ăla? Ați verificat toate lăzile?

După expresia lui McIntosh, gardienii îşi dădură seama că onestitatea nu era cea mai bună soluție.

— Toate. Camionul era curat.

Capul directorului McIntosh pulsa dureros. Atunci unde era? Se întoarse la Hannah Denzel.

— Le vreau pe Cora Budds şi pe Karen Willis aci imediat. Între timp, alertează unitățile de poliție. Vreau ca acel camion să fie găsit, oprit şi percheziționat. Se uită amenințător la cei doi gardieni. Băieți, dacă ați dat-o-n bară, o să am grijă să am capetele voastre pe tavă.

— Da, domnule.

Dar toți cei din încăpere ştiau că primul cap care avea să cadă era al directorului.

Grace deschise ochii încetişor. Sub ea era o pătură de tufe. Flexibilă şi moale, aceasta îi amortizase probabil căderea. Capul îi şuiera. „Nu. Nu e capul. E deasupra. Elicoptere. Mă caută”.

Nu avea nicio idee cât timp zăcuse inconştientă. Minute?

Ore? Ştia însă că era foarte frig, atât de frig, încât îi era greu să se mişte. Mai ştia şi că era în mare pericol. Stătuse prea puțin în camion pentru a fi prea departe de Bedford Hills. Trebuia să se îndepărteze de închisoarea aceea.

Uşor, Grace se ridică în picioare. Prin nu se ştie ce miracol, nu părea să-şi fi rupt nimic. Treptat, ochii i se acomodară cu întunericul şi reuşi să distingă umbrele din jur. Se afla într-o pădure, la câțiva metri de un drum liniştit, de țară. „Nu liniştit. Tăcut". O singură rămurică ruptă sub picioarele ei suna la fel de tare ca un tunet.

„Trebuie să plec de aici". Partea stângă era vânătă şi încordată, dar îşi dădu seama că putea merge fără prea mult efort. În dreapta ei, linia de copaci se îndrepta în sus, spre un povârniş abrupt. Dinspre vârful dealului Grace auzi vuietul estompat al traficului. „Poliția va patrula pe drumul principal. Dacă urc acolo, riscul de a fi prinsă creşte de vreo trei ori. Dacă nu mă duc într-acolo, n-o să pot pleca de aici".

Începu să urce.

În vârful dealului cineva plantase un şir de plopi, probabil pentru a mai bloca din zgomot. Grace se ghemui în spatele copacilor, încercând să-şi recapete răsuflarea. Urcuşul o epuizase. Drumul era aglomerat, de parcă ar fi fost oră de vârf. Grace se întrebă din nou cât de târziu era, dar nu avea timp să se gândească prea mult la asta. Îşi scutură frunzele de pe fustă, păşi pe marginea drumului şi ținu degetul mare spre exterior, aşa cum văzuse că făceau oamenii la televizor.

„Mă întreb cât timp va dura până va opri careva. Dacă nu mă încălzesc în curând, risc să mor de hipotermie". O maşină de poliție apăru urlând din întuneric, cu luminile albastre aprinse şi cu sirenele la maximum. Instinctiv, Grace sări înapoi la adăpostul copacilor, sucindu-şi glezna pe solul înghețat. Era o agonie, dar nu îndrăzni să țipe şi îşi ținu răsuflarea în întuneric, aşteptându-se ca maşina de poliție să tragă pe dreapta. Nu se întâmplă aşa. După câteva secunde, vaietul sirenelor dispăru. Grace se cățără înapoi pe marginea

drumului.

Stând acolo, cu degetul mare în sus, bătând din picioare din cauza temperaturii sub zero grade, Grace începu să se clatine. Nu mâncase aproape nimic toată ziua, iar căderea din camion o făcuse să se simtă slăbită şi ameţită. Luminile de la faruri începură să se unească într-o strălucire portocalie. În starea în care era, îngheţată şi confuză, lui Grace i se păru călduroasă şi primitoare. Pe jumătate conştientă, se împletici spre ea. Sunetul asurzitor al unui camion o aduse înapoi în simţiri.

— Eşti nebună, cucoană?

Un bărbat oprise pe marginea drumului. Vorbea cu Grace de la geamul şoferului. Între două vârste, cu o mustaţă groasă şi neagră şi cu ochi negri, părea pe jumătate asiatic, dar era greu de distins în întuneric. Conducea o dubă de un albastru-deschis inscripţionată pe laterale cu „Tommy Amenajări Exterioare" cu litere îngroşate, negre.

— Nu ai o haină?

Grace clătină din cap. Trupul începu să-i tremure, torturat de frig şi de epuizare. Bărbatul se întinse şi deschise uşa pasagerului.

— Haide, sus!

Capitolul 15

Detectivul Mitch Connors se întoarse la birou gânditor. „E un lucru bun sau un lucru rău?" înalt, blond, atletic şi prea mare pentru biroul său cu pereţi de sticlă, Mitch Connors arăta mai mult a fotbalist profesionist decât a poliţist. Se afundă în scaunul incomod (Helen cumpărase chestia aia în urmă cu doi ani pentru durerile lui de spate. Câştigase o grămadă de premii de design, se pare, şi costase o mică avere, aşa că nu putea să-l arunce, dar Mitch îl urâse dintotdeauna), întinse picioarele şi încercă să se gândească. „Vreau cu adevărat acest caz?"

Pe de o parte, şeful său tocmai îi dăduse ceea ce, în câteva ore scurte, avea să devină cea mai remarcabilă anchetă din țară. Târziu, noaptea trecută, Grace Brookstein reuşise o evadare dramatică dintr-o închisoare de maximă securitate. Avea să fie treaba lui Mitch Connors să o găsească, s-o prindă şi să-i bage fundul de hoață îmbrăcată în haine de firmă înapoi la închisoare.

Şeful îi spusese:

— Tu eşti cel mai bun, Mitch. Nu te-aş pune să faci asta dacă nu ai fi.

Iar Mitch simțise un val de căldură. Dar acum simțea altceva. Ceva rău. Mitch nu-şi putea da seama despre ce era vorba. Dădea vina pe scaun. Era atât de chinuitor, nu era de mirare că nu se putea concentra. „Ergonomie, pe naiba. Cred că Helen l-a cumpărat cu scopul de a mă chinuii. Pentru a se răzbuna pentru tot rahatul prin care a trecut din cauza mea". Apoi se gândi: „Asta-i o prostie, Connors, şi tu ştii asta". Helen nu era aşa. Era un înger. Sfânta Elena din Pittsburgh, patroana toleranței.

„Şi tu ai îndepărtat-o".

Mitch Connors crescuse în Pittsburgh. Se născuse într-o suburbie prosperă din Monroeville, unde mama lui era o regină locală a frumuseții, care se căsătorise cu tatăl lui Mitch, un inventator, pe când ea avea 19 ani. Mitch venise pe lume un an mai târziu, şi fericirea cuplului fusese deplină. Pentru aproximativ şase luni.

Tatăl lui Mitch era un inventator genial… noaptea. Ziua, era comis-voiajor de enciclopedii. Mitch obişnuia să meargă în excursii cu el. Băiețelul urmărea uimit cum tatăl său fraierea casnicele una după alta.

— Ştiți care este costul mediu al educației la o facultate, doamnă?

Pete Connors stătea în picioare pe treptele unei case dărăpănate în Genette, Pennsylvania, purtând costum, cravată şi pantofi negri strălucitori, iar pălăria Trilby era

ținută cu respect într-o mână. Era un bărbat frumos. Lui Mitch i se părea pe atunci că arăta ca Frank Sinatra. Femeia care stătea în picioare la uşă, într-un capot pătat, era grasă, deprimată şi cu un aer de persoană învinsă. Copiii flămânzi alergau în jurul picioarelor ei precum şobolanii.

— Nu, domnule. Nu pot spune că ştiu.

Uşa se închidea. Pete Connors făcu un pas înainte.

— Daţi-mi voie să vă spun. O mie cinci sute de dolari. O mie cinci sute de dolari. Vă puteţi imagina?

Nu-şi putea imagina.

— Dar dacă v-aş spune că, pentru mai puţin de un dolar pe săptămână – da, un dolar – puteţi oferi copilului aceeaşi educaţie chiar aici, acasă?

— Nu m-am gândit niciodată la…

— Bineînţeles că nu! Sunteţi o femeie ocupată. Aveţi facturi, responsabilităţi. Nu aveţi timp să staţi şi să citiţi studii ca acesta.

La un anumit semnal, Mitch înainta şi îi înmâna tatălui său un teanc de hârtii laminate, cu titlul „Cercetare educaţională" imprimat pe copertă.

— Studii care arată că simplul fapt de-a avea o enciclopedie în casă creşte de mai bine de şase ori şansele copiilor din respectiva familie de-a ajunge să aibă o muncă respectabilă.

— Ei bine, eu…

— V-ar plăcea ca micuţul de aici să crească şi să fie avocat, nu-i aşa? Pete Connors îi strecura unuia dintre copiii cu feţele murdare o bomboană. Pentru doar un dolar pe zi, puteţi face acest lucru, doamnă.

Era ca o tornadă. O forţă a naturii. Pe unele femei le demola. Pe altele le fermeca şi le linguşea. Pe altele le ducea sus pentru a le arăta unele „secrete" din vânzări la care Mitch nu putea asista. Întotdeauna îi luă aproximativ cincisprezece minute – şi funcţiona mereu.

— Femeile din Pennsylvania! glumea tatăl lui Mitch după

aceea. Sunt flămânde după cunoaştere, da. Nu ai văzut niciodată o femeie mai flămândă de cunoaştere ca una dintre astea, Mitchy!

După fiecare vânzare, Pete Connors se ducea în cel mai apropiat orăşel sau la cel mai apropiat popas şi îi cumpăra fiului său o enormă înghețată cu glazură. Mitch se întorcea acasă la mama lui plin de emoție şi de mirare, cu ciocolată pe toată fața.

„Tata a fost uimitor. Trebuia să vezi ce-a făcut tata! ghici cât de multe am vândut, mamă. Haide, ghici! **

Mitch nu putea înțelege de ce mama lui nu voia să ghicească. De ce se uita la tatăl lui cu amărăciune şi dezamăgire. Mai târziu, prea târziu, înțelesese. Ea suporta infidelitatea. Dar nesăbuința nu o putea ierta. Pete Connors era un vânzător înnăscut, dar era şi un visător, care cheltuia adeseori câştigurile investind în invenții excentrice. Mitch îşi amintea de unele dintre ele. Aspiratorul pe care nu trebuia să-l împingi. Trebuia să le aducă milioane. Apoi fusese minifrigiderul pentru maşină. Pantofii de alergare care masau talpa. Umeraşul de haine care nu permitea apariția cutelor. Mitch urmărea munca tatălui său la fiecare model nou la sfârşit de săptămână şi până târziu în noapte. Ori de câte ori termina un prototip, îl „dezvăluia** în camera de zi în fața mamei lui Mitch.

— Ce zici, Lucy? întreba el plin de speranță, cu fața luminată de mândrie şi nerăbdare, ca un băiețel.

Tragedia era că Pete Connors îşi iubise soția. Avea atât de multă nevoie de aprobarea ei. Dacă ea i-ar fi dat-o, măcar o dată, poate lucrurile ar fi luat o altă turnură. Dar răspunsul ei era mereu la fel:

— Câți bani o să arunci pe fereastră de data asta?

— Doamne, Lucy. Mai lasă-mă. Sunt un om al ideilor. Ştiai asta atunci când te-ai căsătorit cu mine.

— Da? Ei bine, iată o idee pentru tine, Pete. Ce-ar fi să reuşim să plătim ipoteca în această lună?

Mama lui Mitch spunea că singurul lucru pe care tatăl său îl putea economisi vreodată era adevărul. Când Mitch împlinise şase ani, se mutaseră din casa din Monroeville. Noul loc era un apartament în Murraysville. Următorul fusese în Millvale, o zonă plină de chiriaşi lucrători la moară, bătrâni. Când Mitch avea 12 ani, stăteau în cartierul Hill, Harlemul Pittsburgh-ului, un iad din lemn, plin de drogați, ce se învecina cu centrul prosper. Prea săraci ca să divorțeze, părinții lui se „separaseră". Într-o lună, mama lui avea un nou iubit. În cele din urmă, cei doi se mutaseră în Florida, într-o casă frumoasă, cu palmieri în curtea din față. Mitch se decisese să rămână cu tatăl său. Pete Connors fusese încântat.

— Este un lucru extraordinar, Mitchy! Va fi ca pe vremuri, doar noi doi. Vom avea nopți de pocher. Dormim până târziu duminica. Adu nişte fete frumoase pe aici, da? Hai să facem nişte schimbări!

Fuseseră fete. Unele dintre ele chiar frumoase – dar acelea erau plătite. Zilele de Frank Sinatra ale lui Pete Connors apuseseră de mult. Arăta aşa cum fusese, un crai vechi şi uzat, expirat de mult. Îi frângea inima lui Mitch. Când Mitch crescuse, tatăl său începuse să devină gelos pe aspectul lui. La 17 ani, Mitch avea părul blond al mamei lui şi ochii albaştri, picioarele lungi ca ale tatălui său şi trăsături puternice, masculine. El moştenise, de asemenea, darul vorbirii de la Pete.

— Am venit acasă doar pentru vară, să-l ajut pe bătrânul meu. La toamnă plec la şcoala de afaceri… Maşina mea? O, da, am vândut-o. Verişoara mea mai mică s-a îmbolnăvit. Leucemie. Are doar 6 ani, sărmana copilă. Am vrut să ajut cu facturile medicale.

Femeile îi săreau în poală.

Helen Brunner fusese altfel. Avea 25 de ani, roşcată, o zeiță cu ochi verzi, care lucra pentru o organizație umanitară pentru veterani care le oferea foştilor militari săraci mâncare

şi îi ajuta la domiciliu. Mitch nu ştia cum de reuşise tatăl lui s-o convingă pe Helen că fusese în marină. Pete Connors nici nu ştia să înoate. Imaginile cu bărci îi făceau greaţă. În orice caz, Helen începuse să apară la apartamentul lui de trei ori pe săptămână. Pete era nebun după ea.

— Pun pariu că e virgină. Se vede. Numai gândul la tufa aceea de ghimbir neatinsă mă excită.

Mitch ura când tatăl său vorbea aşa. Despre orice femeie, dar mai ales despre Helen. Era jenant.

— Douăzeci de dolari că i-o trag înaintea ta.

— Tată! Nu fi prost. Niciunul din noi n-o să i-o tragă.

— Vorbeşte pentru tine, puştiule. Ea vrea. Ascultă la cineva care ştie. Toate o vor.

Helen Brunner nu voia. Cel puţin, nu cu acel beţiv presupus fost militar în marină destul de bătrân pentru a-i fi tată. Mitch, pe de altă parte... Ei bine, cu el era altceva. Helen fusese crescută ca o creştină. Ea credea în abstinenţă. Dar Mitch Connors îi punea la grea încercare credinţa.

„Nu mă duce în ispită". Doar văzându-l pe Mitch plimbându-se prin apartamentul înghesuit, simţind privirea lui care îi cerceta trupul pe furiş în timp ce ea spăla vasele sau făcea paturile, lui Helen i se părea că Domnul chiar o ducea în ispită. Mitch simţea la fel. Începuse să facă liste.

Motive să nu se culce cu Helen:

„E o fată drăguţă".

„Probabil vei fi lovit de fulger la jumătatea drumului".

„Dacă Dumnezeu nu te snopeşte, tata o va face".

Apoi, într-o zi Helen intrase în spălătorie şi-l găsise pe Mitch în chiloţi. Helen spusese o rugăciune. „Izbăveşte-mă de ce e rău".

La fel făcuse şi Mitch. „Iartă-mă, Doamne, pentru că sunt pe cale să păcătuiesc".

Sexul fusese incredibil. O făcuseră pe maşina de spălat, la duş, pe podeaua din camera de zi şi, în cele din urmă, în patul lui Pete Connors. După aceea, Mitch zăcuse pe perne,

scăldat în fericire. Încercase să se simtă vinovat, dar nu putuse. Era îndrăgostit.

Helen se ridicase.

— Nu-mi spune că vrei din nou, gemuse Mitch.

— Nu. Am auzit ceva. Cred că e tatăl tău!

Helen se îmbrăcase într-o clipită. Fugise în bucătărie şi începuse să spele vasele. Mitch, a cărui parte de jos a corpului părea să fi dezvoltat dintr-odată o formă avansată de Parkinson, se împleticea spre dormitor, cuprins de panică. Uşa de la intrare se deschisese.

— Mitch?

Rahat. Nu avea scăpare. Gol-goluț, Mitch intră în dulap şi trase uşa în urma lui. În partea din spate a dulapului din perete era o trapă ce ducea într-un spațiu îngust din acoperiş. Mitch reuşise cu greu să-şi strecoare corpul înalt prin el când auzise paşii lui Pete Connors în dormitor.

— MITCH!

Era un răget. Bătrânul nu era prost. Fața îmbujorată, vinovată, a lui Helen, şi cearşafurile boțite trebuie să-i fi dat de gol. Mitch auzise uşa de la intrare deschizându-se şi apoi închizându-se. Helen fugise. Cât îşi dorea Mitch să fi fost cu ea!

Uşa de la dulap se deschisese. O rază de lumină apăruse sub trapa din spațiul îngust. Mitch îşi ținuse răsuflarea. Urmaşe o pauză. Cămăşile de pe umeraşe erau date la o parte. Apoi uşa dulapului se închisese.

„Mulțumesc, Doamne. Jur că nu i-o mai trag niciodată unei femei în patul tatălui meu". Paşii lui Pete Connors se depărtaseră. Apoi, brusc, se opriseră. Inima lui Mitch făcuse la fel. „Hei, haide, Doamne! Am avut o înțelegere! 1. Uşa de la dulap se deschisese din nou. Apoi trapa. În timp ce Pete Connors se uita în jos la fiul său dezbrăcat, o adiere de miros inconfundabil de sex îl lovise peste față.

— Hei, tată. Ştii de unde aş putea lua un prosop?

Două minute mai târziu, Mitch era în stradă. Nu-l mai

văzuse niciodată viu pe tatăl său.

— Vreau să mă căsătoresc, Mitch.

Helen şi Mitch locuiau împreună de trei ani. La aproape 21 de ani, Mitch făcea bani frumoşi la un bar. Helen îşi redusese munca de caritate pentru a lucra trei zile pe săptămână ca bibliotecar stagiar, dar nu îi plăcea. Se apropia de 30 de ani şi voia să aibă un copil.

— De ce?

— De ce? E o întrebare serioasă? Pentru că trăim în păcat de moarte, de aceea.

Mitch zâmbi.

— Ştiu. N-a fost amuzant până acum?

— Mitchell! Eu nu glumesc. Vreau să am un copil. Vreau un angajament pentru a începe o familie, pentru a face lucrurile aşa cum trebuie. Nu asta vrei şi tu?

— Sigur că da, iubito.

Dar adevărul era că Mitch nu ştia ce voia. Faptul că îşi văzuse părinții sfâşiindu-se reciproc îl îndepărtase de la ideea de căsătorie pe viață. O iubea pe Helen, nu aceea era problema. Sau poate că asta era problema. Faptul că-şi găsise pe cineva atât de bun, de perfect, îl făcea să se simtă incomod. Avea prea mult din tatăl lui în el. Escroc înnăscut, Mitch avea flirtul în sânge. „Mai devreme sau mai târziu, o voi dezamăgi. Ea va ajunge să mă urască, să mă disprețuiască pentru slăbiciunea mea”.

Helen era nava-mamă, dar Mitch avea nevoie de bărci de salvare: alte fete pe care să le păstreze ca rezervă în cazul în care Helen se lumina şi îşi dădea seama că putea obține mai mult decât un barman din Pittsburgh.

— La anul, îi zisese el. După ce tata se obişnuieşte cu ideea.

Spusese acelaşi lucru şi în anul următor, şi în anul care veni după acela. Apoi, în doar o lună, se petrecură două evenimente cutremurătoare, care schimbară viața lui Mitch pentru totdeauna.

Mai întâi, Helen îl părăsise.

Apoi, tatăl său fusese omorât.

La două săptămâni după ce Helen Brunner îl părăsise pe Mitch, Pete Connors fusese înjunghiat mortal în fața apartamentului său. Îşi pierduse viața pentru un ceas Rolex fals, o verighetă ieftină de nouă carate şi douăzeci şi trei de dolari în numerar. Mama lui Mitch venise pentru înmormântare. Lucy Connors era fermecătoare, bronzată şi nu părea prea îndurerată. Şi de ce ar fi fost? Ea îl îmbrățişase cu putere pe Mitch.

— Eşti bine, scumpule? Fără supărare, dar arăți ca dracu'.

— Sunt bine.

„Nu sunt în regulă. Ar fi trebuit să fiu acolo. L-am abandonat, iar acum el e mort, şi n-am apucat să-i spun că îmi pare rău. Nu i-am spus cât de mult l-am iubit".

— Încearcă să nu fii prea supărat. Ştiu că sună dur, dar, dacă nu s-ar fi întâmplat asta, băutura i-ar fi pus destul de repede capac.

— Sună dur.

— Am văzut raportul autopsiei, Mitch. Ştiu ce vorbesc. Ficatul tatălui tău era ca o alună murată.

— Iisuse, mamă!

— Îmi pare rău, dragă, dar ăsta e adevărul. Tatăl tău nu a vrut să trăiască.

— Poate că nu. Dar sigur nu a vrut ca un drogat nebun să-i bage cuțitul de friptură în inimă. El nu a vrut asta! El nu merita asta.

Mama lui Mitch ridicase dintr-o sprânceană, ca şi cum ar fi vrut să spună că acest lucru era discutabil, dar îl lăsase să termine.

— Cum rămâne cu poliția? Ce naiba a făcut? îl lasă pe cel care l-a ucis pe tata liber. Ca şi cum viața lui nu a însemnat nimic.

— Sunt sigură că polițiştii au făcut tot posibilul, Mitch.

— Rahat!

Era un rahat. Polițiștii din Pittsburgh făcuseră doar strictul necesar, completaseră bombănind documentele despre uciderea lui Pete Connors fără a ridica un deget pentru a încerca să găsească criminalul. Mitch făcuse o grămadă de plângeri, toate politicos ignorate. Atunci îi venise ideea.

„Oamenii ca tata nu contează. Până la urmă, el nu era cu nimic diferit de acele casnice sărace pe care le-a dus de nas cu promisiuni pentru o viață mai bună şi slujbe respectabile. Nu există nicio dreptate pentru asemenea oameni. Proletariat. Nimănui nu-i pasă de ce se întâmplă cu ei".

La două săptămâni după înmormântarea tatălui său, Mitch îi telefonă lui Helen.

— Am luat unele decizii.

— Aha.

Vocea ei părea obosită.

— Am de gând să devin polițist. Detectiv.

Nu la asta se aşteptase ea.

— Ah.

— Însă nu aici. Trebuie să plec departe de Pittsburgh. Să o iau de la capăt. Poate la New York.

— Grozav, Mitch. Mult noroc.

Helen închisese.

Zece secunde mai târziu, Mitch o sunase înapoi.

— Speram că vei lua în calcul să vii cu mine. Ne-am căsători mai întâi, evident. M-am gândit că poate…

— Când? Când ne-am căsători?

— Când vrei tu. Mâine?

Şase săptămâni mai târziu, se mutaseră la New York, ca soț şi soție. Şapte săptămâni după aceea, Helen era însărcinată.

Ei îşi botezaseră fetița Celeste pentru că era un cadou venit din ceruri. Helen era fericită în postura de mamă şi se plimba în apartamentul lor minuscul din Queens giugiulindu-şi fiica ore în şir. Şi Mitch o iubea pe copila cu

părul negru şi ochi cenuşii, curioşi, inteligenți. Dar el lucra mult, mai întâi la pregătire, apoi pe străzi. De multe ori, când ajungea acasă Celeste dormea în pătuțul ei şi Helen era adormită pe canapea, epuizată. Pe nesimțite, odată ce lunile şi anii trecuseră, lui Mitch îi devenea din ce în ce mai greu să străpungă coconul de iubire care le învăluia pe soția şi pe fiica sa.

Fusese promovat şi se mutaseră într-un loc mai mare, aşteptându-se ca asta să o facă fericită pe Helen. Dar nu.

— Nu te vedem niciodată, Mitch.

— Ba da. Haide, dragă, nu exagera.

— Nu exagerez. Zilele trecute am auzit că Sally-Ann a întrebat-o pe Celeste dacă are tată.

Mitch se arătase furios.

— Asta e ridicol. Cine este Sally-Ann?

Helen îi aruncase o privire nimicitoare.

— E cea mai bună prietenă a fiicei tale. Sally-Ann Meyer. Ea şi Celeste sunt nedespărțite de doi ani, Mitch.

— Serios?

— Serios.

Mitch se simțea vinovat. Dorea să-şi petreacă mai mult timp acasă. Problema, aşa cum îi spusese lui Helen, era că băieții răi nu îşi luau vacanță. Tâlhari, drogați, lideri de bande, violatori erau în fiecare zi pe străzile oraşului şi îi prădau pe cei vulnerabili, neajutorați, săraci. „Îi pradă pe oameni ca tatăl meu". A fi detectiv era mai mult decât slujba lui Mitch. Era vocația lui, la fel cum era cea de mamă pentru Helen. Şi se pricepea de minune.

Divorțul venise ca un trăsnet, din senin. Mitch ajunsese acasă într-o noapte, aşteptându-se să găsească cina pe masă. În schimb, găsise un teanc de documente legale. Helen şi Celeste plecaseră. Privind retrospectiv, îşi dăduse seama că fuseseră multe semne, o lungă perioadă de timp. De când economia se prăbuşise, rata criminalității din oraş crescuse constant. Apoi se dusese totul de râpă la Quorum, rata

şomajului în New York crescuse şi, peste noapte, o situație proastă devenise de douăzeci de ori mai rea. Mitch Connors era în prima linie. Nu-şi putea lăsa baltă treaba şi să fie acasă la timp pentru cină.

Ei bine, poate că ar fi putut. Dar nu o făcuse. Până să îşi dea seama că devotamentul său îi răpise căsătoria, fusese prea târziu.

NYPD devenise viața lui Connors. Dar asta nu însemna că iubea acel loc de muncă. Băieții se angajau din diferite motive, nu toate dintre ele lăudabile. Unii se desfătau cu autoritatea dată de insignă şi de armă. Declanşatoare de putere. Ei erau cei mai răi. Alții căutau sentimentul de camaraderie. Pentru acei țipi, NYPD era ca o echipă de softball sau ca o fraternitate. Completa un gol în viața lor, pe care căsătoria, familia şi prietenii civili nu îl puteau umple. Mitch Connors îi înțelegea, dar nu se număra printre ei. El nu devenise polițist pentru a-şi face prieteni sau pentru a fi şef peste concetățenii săi. Angajarea lui era ca o ispăşire pentru moartea tatălui său. Şi pentru că încă mai credea că putea face diferența.

Oricine îl ucisese pe tatăl lui Mitch scăpase. Asta era greşit. Oamenii vinovați meritau să fie pedepsiți. Cât despre oamenii bogați vinovați, oameni educați cum erau Grace şi Lenny Brookstein, aceştia erau cei mai rău dintre toți.

Mitch se ridică şi dădu la o parte cu piciorul scaunul de tortură al lui Helen. Era o problemă dacă ar fi acceptat acest caz. Un inconvenient. Care naiba era? În cele din urmă, îşi aminti. Desigur. FBI-ul ar fi fost implicat…

Trecuseră doi ani de când ieşise la iveală frauda îndrăzneață a celor doi Brookstein, dar, după cum ştia întreaga Americă, miliardele furate de la Quorum încă lipseau. Harry Bain, nonşalantul director adjunct al FBI-ului din New York, conducea grupul de lucru înființat pentru a găsi banii Quorum, şi rezultatele erau zero. Agenții lui Bain o interogaseră de mai multe ori pe Grace Brookstein în

închisoare, dar ea rămăsese fidelă poveştii sale. Potrivit spuselor ei, nu ştia nimic despre bani – la fel şi dragul ei soț decedat.

Ca majoritatea oamenilor din NYPD, Mitch nu avea deloc încredere în FBI. Cu Grace Brookstein evadată, era inevitabil ca Harry Bain să înceapă să-şi bage nasul lui educat la Harvard în cazul lui Mitch, să pună întrebări, să manipuleze martorii, făcând abuz de statut. Şeful lui Mitch se exprimase foarte elocvent: „Bain va fi peste tot fundul tău ca un herpes nesuferit. Ar fi bine să fii pregătit să te lupți cu el".

Mitch era pregătit.

„Banii sunt problema lui Harry Bain. Grace Brookstein este a mea".

Poate că, dacă o prindea pe Grace şi devenea erou național, Helen îl primea înapoi. Asta voia cu adevărat? Nu mai ştia. Poate că nu era făcut pentru căsătorie.

Era timpul să se apuce de treabă.

Capitolul 16

Când se urcă în dubiță, aerul cald o lovi pe Grace ca un pumn. Degetele de la mâini şi de la picioare pulsau dureros în vreme ce circulația revenea la normal. Era bine să nu înghețe pe drum, dar ştia că nu putea avea încredere în nimeni. Cât mai era până când ştirea despre evadarea ei ajungea la urechile tuturor? Ore? O zi cel mult. Poate că la radio fusese deja. Ei aveau să realizeze un nou portret…

— Unde mergeți?

Era o întrebare bună. Unde mergea? Grace se uită la busola de pe bord.

— În nord.

„Planul" ei, dacă se putea numi aşa, era să se vadă cu Davey Buccola peste trei săptămâni. Aveau o întâlnire aranjată în Times Square, în Manhattan. Davey fusese cel care o convinsese pe Grace să nu se ducă după John

Merrivale imediat ce ieşea.

— Nu risca să te deconspiri până nu ştim tot ce e de ştiut. Davey avea convingerea că era aproape de a dovedi cine îl ucisese pe Lenny. Mai durează doar câteva săptămâni. Ai încredere în mine.

El propusese atât ora, cât şi locul întâlnirii. Teoria lui era că în Times Square era atât de multă lume, încât nimeni nu s-ar putea gândi să o caute pe Grace acolo.

— Chiar dacă cineva te recunoaşte, va presupune că a făcut o greşeală. Şi să sperăm că, până atunci, vei fi imposibil de recunoscut. Vei fi avut timp să lucrezi la aspectul tău.

Lui Grace i-ar fi plăcut să se întâlnească mai devreme, dar Davey fusese de neclintit.

— Nu înainte de-a avea mai multe să-ți spun. Înainte de-a fi sigur. Fiecare întâlnire este riscantă. Trebuie să facem în aşa fel încât să conteze.

Între timp, Grace avea să găsească un loc sigur în care să stea ascunsă, să-şi pună ordine în gânduri şi, desigur, să înceapă să lucreze la o deghizare decentă. Ea arăta deja complet diferit de femeia pe care America şi-o amintea de la proces. Nimeni dintre cei care o cunoscuseră pe Grace în zilele ei de glorie, ca regina de pe Wall Street, n-ar fi recunoscut-o acum. Nasul rupt, tenul mat, părul scurt şi lins şi privirea îndurerată; toate acestea aveau s-o ajute să rămână în siguranță în primele zile. Dar, în cele din urmă, Grace ştia, asta nu putea fi de ajuns. Trebuia să se schimbe zilnic, săptămânal, ca un cameleon.

Nu era vorba doar de aspectul exterior. „Trebuie să mă schimb şi în interior". Artiştii de succes, cum ar fi actorii faimoşi, învățaseră cum să devină altcineva. Ei proiectau încredere, credibilitate, care funcționau mai bine decât orice mască, perucă sau vopsea de păr. În zilele de dinaintea evadării, Grace repetase la nesfârşit mantra: „Grace Brookstein a murit. Numele meu este Lizzie Woolley. Sunt arhitect, am 28 de ani şi sunt din Wisconsin".

— Nord, zici? Vocea şoferului o aduse pe Grace înapoi la realitate. Cât de departe spre nord?

Grace ezită.

— Întreb pentru că nu ai nicio geantă sau aşa ceva. Şi pari îmbrăcată pentru Florida.

El chicoti. Grace observă modul în care se uita la picioarele ei golaşe. Instinctiv, le încrucişă şi îşi trase fusta mai jos.

— Am plecat în grabă. Sora… mea s-a îmbolnăvit.

Era o minciună evidentă, iar Grace roşi. Şoferul nu părea să observe.

— Care este numele tău, dragă?

— Lizzie.

— Frumos nume. Eşti o fată drăguță, Lizzie. Cred că ştii asta deja, nu-i aşa?

Grace îşi strânse partea de sus a bluzei, în căutarea unui alt nasture, dar nu mai era niciunul. Tipul îi dă dea fiori. Fără niciun avertisment, el vră spre marginea drumului şi opri brusc duba. Grace tresări.

— Îmi pare rău. Trebuie să mă uşurez.

El îşi desfăcu centura de siguranță şi coborî. Grace îl privi dispărând în spatele camionetei. Mintea ei gonea. „Ar trebui să ies afară? Să alerg?" Nu, era o nebunie. Avea nevoie să meargă mai departe. Avea să-l lase s-o ducă vreo optzeci de kilometri şi apoi avea să-i ceară să o lase lângă un orăşel. „Nu-mi pot permite să mă sperii de fiecare tip care se dă la mine. Doar asta fac bărbații, nu? E în regulă".

Două minute mai târziu, şoferul reveni. Avea un termos şi o cutie plină cu sandvişuri. „Probabil că le-a luat din partea din spate a camionetei".

— Ți-e foame?

Stomacul lui Grace scoase un murmur sonor. Era lihnită.

— Da.

El porni motorul şi reveni pe drum.

— Ei bine, dă-i drumul, Lizzie. Serveşte-te. Eu am mâncat deja, dar soția mea îmi pune mereu mai multe.

„Deci e căsătorit.” Instantaneu, Grace se relaxă.

— Mulțumesc. Vă mulțumesc foarte mult, zise şi începu să mănânce.

Grace se trezi cu fața lipită de podeaua dubei. Fusta din lână îi era ridicată în jurul şoldurilor, iar chiloții erau traşi jos, în jurul gleznelor. Şoferul era deasupra ei. Mâna lui era între picioarele ei.

— Aşa, Lizzie. Frumos şi mare acum. Deschide-te pentru tati.

Grace gemu. Încercă să se mişte, dar corpul ei părea ca de plumb. Cu greutatea şoferului pe ea, era imposibil. Cu mâna liberă, bărbatul îşi introduse forțat penisul în erecție în ea.

— Nu!

Grace nu ştia dacă rostise cuvântul cu voce tare sau în gând. Nu conta. Bărbatul continua s-o penetreze, mai profund şi mai tare. Nu era nimic frenetic în mişcările lui. Lua lucrurile încet. Se desfăta. Grace simți că mâinile lui se mutară în sus, strecurându-i-se pe sub sutien până când îi găsiră sânii.

— Ce zici de țâțele astea?

Îi şoptea în ureche, necăjind-o. Grace simțea firele din mustață pe obraz.

— Te-ai trezit acum, Lizzie, nu? Simt un freamăt acolo jos. Încă o împingere. Cum te simți, iubito? E bine să ți-o trag? Pun pariu că e. Ei bine, nu-ți face griji, Lizzie. Avem toată noaptea.

El continuă să o violeze. Incapabilă să se mişte, Grace încercă să gândească. „Probabil m-a drogat. Termosul. O fi pus ceva în ceai”. Se întrebă cât de târziu era şi unde se aflau. Erau încă aproape de Bedford sau merseseră câteva ore? Nu auzea niciun zgomot de trafic. „Suntem, probabil, într-un loc retras. Nimeni nu mă va auzi strigând”.

Oare ce avea să facă după ce termina cu ea? S-o abandoneze în pădure? S-o omoare?

Încet, ceața groasă din capul lui Grace începu să dispară.

Din dorința de a o penetra cât mai repede, şoferul îi lăsase hainele, chiar şi pantofii.

„Pantofii mei…”

Mişcările lui deveneau din ce în ce mai repezi acum că se apropia de orgasm. Grace strânse din dinți, aşteptând ca acesta să vină, dar bărbatul se opri brusc, o trase şi o întoarse pe spate ca pe o păpuşă de cârpă. Uitându-se la fața lui, în acei ochi asiatici care sclipeau cu o plăcere sadică, Grace îşi dădu seama: „O să mă omoare”.

Violul era doar preludiul.

— Deschide gura, ordonă el.

Grace ridică picioarele în aer, le desfăcu larg şi îl cuprinse cu ele, trăgându-l înapoi în interiorul ei.

— Fă-mă!

Se uită în ochii lui, iar pupilele i se dilatară de entuziasm. El zâmbi.

— Ei, ei, ei. Deci îți place, micuță Lizzie. Chiar mai bine. O să fie o seară interesantă.

El începu să i-o tragă din nou, mai repede de data aceasta. Grace îşi înteți strânsoarea în jurul taliei lui. Începu să îşi mişte degetele de la piciorul stâng până simți briceagul pe care i-l dăduse Cora.

— Da! Asta e, iubito!

Grace simți cum muşchii de pe spatele lui se întăriră. El începu să ejaculeze, apoi se retrase brusc din ea. Ținând penisul grotesc, în spasme, într-o mână, îngenunche peste ea şi îi deschise gura cu mâna cealaltă. Grace simți jetul fierbinte de spermă pe limbă şi în gât. Ei îi veni să vomite. El râdea, cu ochii închişi, pierdut în plăcerea sexuală. „Asta este. Asta e şansa mea”. Arcuindu-şi spatele, cu o singură mişcare fluidă, Grace îşi scoase pantoful, luă cuțitul, îl deschise şi îl implântă între omoplații bărbatului.

Pentru o fracțiune de secundă, şoferul rămase în genunchi, cu o expresie şocată. Apoi căzu în față, în tăcere, cu lama încă înfiptă în spate precum cheița unei jucării ce nu

se mai învârtea. Grace avu nevoie de toată puterea pentru a se elibera de sub el şi pentru a scoate cuțitul. Sângele țâşni din rană ca apa de la un robinet.

Grace îl rostogoli pe o parte. El încercă să vorbească, dar tot ce putu ea auzi fu o şoaptă înecată în sânge. Ea îl lovi tare între picioare. El părea deja anihilat, dar nu putea fi sigură. După ce căută în buzunare numerar şi orice altceva de valoare, îşi trase în grabă lenjeria şi îşi aranjă hainele, asigurându-se că avea încă „pachetul de supraviețuire" de la Karen. Apoi se duse în partea din față a camionetei şi luă cheile de la maşină şi haina groasă, pe care bărbatul o purta când o luase de pe drum.

„Gata".

Se întoarse în partea din spate a camionetei şi deschise uşa. Şoferul era încă în viață, dar pentru puțin timp. Sub el pata de sânge se făcea din ce în ce mai mare, ca o băltoacă roşie şi adâncă. Când văzu cuțitul în mâna lui Grace, el făcu ochii mari.

— Nu! gâlgâi el. Te rog…

Intenția ei era să termine treaba. Să bage cuțitul în inima lui, o dată şi încă o dată, precum penisul violatorului nebun, până când el murea. Dar, privindu-l implorând milă, auzindu-l pledând atât de patetic pentru viața lui, Grace se răzgândi.

„De ce să-i ofer un sfârşit rapid? Nu-l merită. Îl las pe nenorocit unde este. N-are decât să sângereze până la moarte, încet şi singur".

Grace închise la loc lama, se întoarse şi fugi.

Trecură două ore până când Grace ajunse la marginea celui mai apropiat orăşel. Indicatoarele rutiere spuneau că era vorba despre Richardsville din Putnam County. Zorii apăreau, un fir slab de lumină portocalie îşi făcea loc pe cerul negru al nopții. Din când în când, în timpul drumului ei lung, auzise zumzetul ca de insectă al elicopterelor deasupra capului. „Mă vânează deja". Se întrebă dacă ei îl găsiseră pe

şoferul dubei. Dacă erau aproape? Adrenalina curgea prin corpul ei plin de vânătăi, împreună cu un torent de emoții contradictorii – dezgust, teroare, durere, furie. Fusese violată. Încă îl simțea pe ticălos în interiorul ei, făcându-i rău, violând-o. În plus, ucisese un om. Gândindu-se la teama pe care el o simțise când viața se scurgea din el, singur în pădurea îngrozitoare, Grace recunoscu o altă emoție necunoscută în acea vâltoare: ura. Nu îi părea rău pentru ce făcuse. Dar toate sentimentele şi gândurile ei erau eclipsate de o senzație copleşitoare: epuizarea.

Trebuia să doarmă.

Motelul Up AII Night arăta ca un loc scos dintr-un film de groază. În față, o siglă luminoasă pâlpâitoare promitea „băi individuale de lux" şi „televizor color în fiecare cameră". Înăuntru, cel mai bătrân om pe care îl văzuse vreodată Grace sforăia în liniște la recepție. Fața lui noduroasă era traversată de linii, iar corpul lui părea antic şi micşorat. Îi aminti lui Grace de cineva. De Yoda.

— Scuzați-mă.

El se trezi

— V-ajut?

— Aş dori o cameră, vă rog.

Yoda o măsură pe Grace din cap până în picioare. Ea simți un nod în stomac. „Mă recunoaşte?" Era atât de stresată, încât era sigură că îi clănțăneau dinții, deşi acest lucru putea fi pus pe seama frigului. Încercase să-şi facă vocea să sune ferm şi autoritar atunci când ceruse camera, dar ieşise doar un tremur speriat. „Îşi dă seama că am fost atacată? Oare simte mirosul nenorocitului ăluia? Poate n-ar trebui să stau aici. Ar trebui să mă pun în mişcare". Dar ştia că era prea epuizată pentru a merge mai departe.

Bătrânul părea mai degrabă iritat decât interesat de prezența ei. După o pauză lungă, mormăi:

— Urmați-mă.

O conduse pe un coridor lung, mohorât. La capăt era o uşă

albă fără număr.

— E bună?

Era un pat de o persoană, cu aşternuturi ieftine din poliester, perdele înflorate şi un covor de culoarea cafelei pe care erau împrăştiate diverse pete. În colțul îndepărtat, un televizor mic era țintuit pe perete. Lânțță el, uşa de la „baia individuală de lux" era deschisă, dezvăluind o toaletă individuală de lux, fără colac sau capac, şi un duş individual de lux cu mucegai în dezvoltare între plăcile de gresie.

— E bună. Cât vă datorez?

— Cât staţi?

— Nu sunt sigură. Conştientă dintr-odată de aspectul ei dezordonat şi de faptul că nu venise cu bagaje, Grace izbucni: M-am certat cu prietenul meu. Am plecat în grabă.

Yoda ridică din umeri, plictisit.

— Douăzeci de dolari pentru seara asta.

Grace îi puse o bancnotă în mână, şi el plecă. Blocând uşa în urma lui, Grace trase perdelele. Îşi dădu jos toate hainele şi intră în baie. Abia atunci se lăsă în genunchi, se aplecă deasupra toaletei şi vomită. Când stomacul i se goli, se ridică şi intră la duş. Sub jetul slab, călduț, se frecă bine cu bucata de săpun până când pielea începu să-i sângereze. Încă simțea mâinile murdare ale bărbatului pe sânii ei, sămânța revoltătoare, de violator, pe față şi în gură. Găsise două sticle cu apă în partea din spate a camionetei şi le folosise ca să se curețe cât de bine putuse cu câteva ore în urmă, astfel încât să nu trezească suspiciuni. În lungul drum până acolo se forțase să se concentreze la duşul care o aştepta, la curățare. Dar îşi dădu seama că nu avea să mai fie vreodată curată.

În timp ce se usca, îi veni din nou să vomite, dar nu mai avea nimic în stomac. Se duse în dormitor şi se aşeză pe pat. Era cald în cameră. Grace se rezemă de perna ieftină şi deschise televizorul. Propria ei față se uita la ea. Sau, mai degrabă, fața ei aşa cum fusese odată, de mult, cu mult timp în urmă.

„Deci e deja public. Cel puțin folosesc o imagine veche. Va trebui să găsesc o deghizare mâine la prima oră, înainte ca ei să difuzeze o fotografie recentă”.

Prezentatorul vorbea: „O informație de ultimă oră, Grace Brookstein se pare că a evadat de la un centru de corecție de maximă securitate din nordul statului New York. Brookstein, văduva miliardarului escroc Leonard Brookstein…

Reportajul continua, dar Grace nu mai auzea. Se simțea mai obosită decât fusese vreodată. Fuseseră cele mai lungi douăzeci şi patru de ore din viața ei. Somnul o mângâia precum cea mai moale pătură de caşmir. Închise ochii şi se lăsă să alunece în lumea viselor.

Gavin Williams urla.

— Eşti orb? Asta este! Şansa pentru care ne-am rugat. Grace ne va duce direct la bani!

Gavin Williams, Harry Bain şi John Merrivale luau micul dejun la lucru, la fostul sediu Quorum. Era în dimineața de după evadarea lui Grace, iar vestea apărea peste tot la televizor şi în ziare.

Harry Bain clătină din cap.

— Mă îndoiesc. Chiar presupunând că ştie unde sunt…

— Ştie unde sunt.

— Chiar dacă e aşa, nu va ajunge atât de departe. Are tot NYPD-ul pe urmele ei. Părerea mea este că va fi din nou în spatele gratiilor până la căderea nopții. Fie asta, fie un polițist apasă pe trăgaci şi o împuşcă.

— Nu! Nu putem lăsa să se întâmple asta! Nu-i stătea în fire lui Williams să-şi piardă controlul, dar părea că mai avea puțin şi plângea. Grace Brookstein rămâne cheia acestui caz. Trebuie să preluăm controlul. Trebuie să insistăm ca NYPD să predea ancheta FBI-ului.

Harry Bain râse.

— O, da. Voi insista. Sunt sigur că şeful poliției va fi încântat.

Gavin Williams se uită la John Merrivale, căutând sprijin. Dar, desigur, John nu făcea decât să se uite la pantofi, ca un laş ce era. Furios, Williams se ridică şi ieşi valvârtej.

Merrivale spuse:

— Ştiu că nu-i t-treaba mea să spun asta. Dar cred că stresul dat de acest caz a ajuns prea greu de suportat pentru agentul Williams.

Harry Bain fu de acord.

— Ai dreptate. Îl transfer. Grace Brookstein a devenit o obsesie. Îi întunecă judecata. Evadarea ei este o distragere a atenției, şi nu ne putem permite distrageri.

— Exact.

John Merrivale răsuflă uşurat. Nu avea să se liniştească pe deplin decât după ce Grace avea să fie capturată. Sau, mai bine, împuşcată. Ştirea despre evadarea ei îl zguduise profund. Dar şedința de azi era liniştitoare. Cu Gavin Williams scos din joc, avea să fie mai uşor să îi conducă pe Bain şi pe oamenii lui în direcția greşită. La un moment dat, ei aveau să rămână fără energie, fără bani sau fără ambele şi să anuleze ancheta. Apoi, în cele din urmă, el urma să fie liber. Liber să părăsească New York-ul, să o părăsească pe Caroline. O viață fără lanțuri! În cele din urmă, avea să merite totul.

— C-chiar credeți că o vor găsi repede?

Harry Bain spuse:

— Sunt sigur de asta. E Grace Brookstein, pentru numele lui Dumnezeu. Unde o să se ascundă?

În vis, Grace auzi bătăi estompate, rapide şi insistente, ca o ciocănitoare, undeva, în depărtare. Zgomotul deveni mai puternic şi mai aproape. Ea se trezi. „E cineva la uşă!” Sări din pat, luă briceagul şi îşi înfăşură cearşaful în jurul ei, împleticindu-se în întuneric către sursa de zgomot.

— Cine este?

— Eu sunt.

„Yoda”. Grace puse jos cuțitul şi întredeschise uşa.

— Mai stai o noapte?

Lumina din hol era orbitoare. Grace clipi.

— Poftim?

— Te-am întrebat dacă mai stai o noapte. E amiază. Eliberarea camerei se face la douăsprezece şi jumătate. Nu stai, trebuie să evacuezi camera până atunci.

— Ah. Nu. Stau.

— Douăzeci de dolari.

Grace scoase încă o bancnotă din teancul de la Karen şi i-o dădu bătrânului. El o luă fără niciun cuvânt şi se îndepărtă înapoi spre biroul său de la recepție, ca un gândac decrepit.

„Ora douăsprezece! Iisuse. Probabil am adormit imediat".

Grace dădu deoparte perdele, apoi le trase la loc. Prea multă lumină. Se stropi cu apă rece pe față şi îşi luă pe ea hainele care purtau încă mirosul ticălosului, dar erau tot ce avea. Urma să cumpere altele în acea zi. Televizorul era încă pornit. Grace dădu mai tare sonorul. De data aceasta, reportajul era despre economie. Dar, câteva momente mai târziu, fața apăru din nou pe ecran, de data asta o imagine din ziua în care o aduseseră la Bedford. „Încă nu seamănă cu mine".

Prezentatoarea vorbea: „Deşi Grace Brookstein e dispărută de peste şaptesprezece ore, poliția se pare că nu are nicio pistă. Alături de mine este detectivul Mitchell Connors de la NYPD, omul care conduce ancheta evadării lui Brookstein. Domnule detectiv, lumea spune deja că dumneavoastră şi oamenii dumneavoastră rămâneți fără idei. Credeți că este o afirmație corectă?"

Un polițist blond, atrăgător, răspunse prin legătură video:

„Nu, Nancy, nu cred că este. Urmărim mai multe piste. Această investigație a început cu numai câteva ore în urmă. Suntem convinşi că prizoniera va fi prinsă rapid şi lucrăm pentru a face asta posibil".

Grace studie chipul polițistului. Detectivul Mitchell Connors părea să fi fost schițat de un caricaturist de la

Marvel Comics – maxilarul pătrat şi privirea calmă din ochii albaştri. Fizic, îi amintea lui Grace de versiunea cizelată a cumnatului ei, Jack Warner. Dar expresia lui nu avea nimic din cea a lui Jack. În orice caz, semăna mai mult cu a lui Lenny. „Are ochii lui. Are privirea blândă".

El încă vorbea:

„Grace Brookstein şi soțul ei au adus o suferință extraordinar de mare pentru mii de oameni, mai ales aici, în New York. Crede-mă, Nancy, nimeni nu vrea să o vadă pe această infractoare condamnată din nou în spatele gratiilor mai mult decât mine. Nu te îndoi. O vom găsi".

Grace închise televizorul. „Poate că detectivul Connors are ochi blânzi, dar e duşmanul meu".

Nu trebuia să uite acest lucru.

În după-amiaza aceea, Grace se duse în oraş. Era tot ce putea face pentru a-şi opri dinții din clănțănit, ştiind că fața ei era peste tot la ştiri şi că în orice moment cineva ar putea s-o recunoască şi s-o toarne autorităților. Dar nu se putea ascunde la motel pentru totdeauna. Avea nevoie de provizii şi trebuia să plece din Richardsville. Karen şi Cora o avertizaseră cu privire la pericolul de a sta într-un singur loc prea mult timp.

Cu jacheta voluminoasă a şoferului strânsă în jurul ei, Grace ținea capul în jos în timp ce mergea pe culoarele dintre rafturile unui supermarket. La casă, inima ei bătea atât de tare, încât crezu că avea să leşine. Din fericire, adolescenta ursuză de la casă părea mai interesată de una dintre unghiile date cu ojă decât de clienta emoționată sau de cumpărăturile acesteia.

— Opzeşopt îi totalul. Numerar or cârd?

— Numerar.

— Mulțumesc-zi-bună.

Fata nici măcar nu-şi ridică privirea.

Când Grace se întoarse în camera ei de motel, era aproape ora patru. Blocă uşa şi goli pungile pe pat: vopsea de păr,

foarfecă, machiaj, dezinfectant, lenjerie de corp, pachet cu trei tricouri de la Haines, blugi, o căciulă şi o geantă sport gri.

Se apucă de treabă.

Bătrânul de la recepţie studie fotografia din ziar. Ochii lui nu mai erau cum fuseseră cândva.

„Ar putea fi?”

Nasul fetei era diferit. Şi părul. Cu toate acestea, era, cu siguranţă, o asemănare. Şi ea sosise în mijlocul nopţii, fără vreo valiză. Se uită din nou la ziar. Poliţistul de la televizor spusese să se raporteze orice lucru suspect, indiferent cât de banal.

Bătrânul ridică receptorul.

Grace se uită în oglinda crăpată din baie. Doar că nu era ea. Era altcineva, prima dintre cele patru identităţi noi. Lizzie Woolley.

„Bună, Lizzie”.

Curăţă cu atenţie toate urmele de vopsea, adună fiecare fir de păr căzut pe podea, le puse în punga goală împreună cu sticla goală de Nice & Easy şi cu vechile haine, legă sacoşa cu mânerele şi o îndesă în bagaj. Se îmbrăcă repede. Hainele curate erau minunate. Pentru o clipă, Grace se gândi la vechea ei viaţă şi zâmbi. Atunci nu şi-ar fi putut imagina că va veni ziua când o pereche de blugi de la supermarket i se va părea cel mai luxos lucru!

Cheltuise deja două treimi din banii de la Karen şi Cora. Destul de curând trebuia să îi trimită e-mail „prietenului” misterios al lui Karen ca să ceară mai mult. Cora o asigurase că transferul de bani în numerar prin Western Union se făcea uşor şi în mod anonim. „Tot ce trebuie să faci e să te prezinţi la unul dintre sutele de mii de locaţii, să arăţi cartea de identitate (falsă) şi să iei banii. E modul în care orice imigrant ilegal din această ţară îşi permite banii de chirie, dragă. E treaba lor să nu pună întrebări”. Chiar şi aşa, Grace spera că nu avea să fie nevoită s-o facă prea des.

Verificase orarul autobuzelor mai devreme. Următorul autobuz pleca din oraş la 6.15.

„Mai e destul timp”.

Bătrânul bătu la uşă. Niciun răspuns. Ofițerul Mcinley, cel mai buni dintre cei mai buni din Richardsville, părea supărat.

— Parcă spuneai că e aici.

Ofițerul Mcinley ştiuse din prima clipă când bătrânul Murdoch sunase că avea să fie o vânătoare după cai verzi pe pereți. Grace Brookstein la un asemenea motel? Da, sigur. Probabil împărțea o cameră cu Broscoiul Kermit şi cu Herman Munster. Toată lumea din Richardsville ştia că Murdoch o luase razna cu ani în urmă.

— E aici, da? Am văzut-o cu ochii mei şi n-a mai ieşit. Poate doarme.

Desprinse cheia de la curea şi descuie uşa.

— Domnişoară?

Camera era goală. Nu doar goală, ci şi curată. Patul fusese făcut, toate suprafețele şterse. Arăta ca şi cum nimeni nu ar fi rămas acolo de săptămâni bune. Ofițerul Mcinley îşi dădu ochii peste cap.

— A fo aci, îți spun! Ultimele două nopți. Jur pe Dumnezeu. Poa a scăpat pe geam.

— Aha. „Pe o maimuță zburătoare”. Ei bine, dacă o vezi din nou şi eşti sigur, să ne anunți.

Capitolul 17

Maria Preston intră în restaurantul Caprice de la etajul şase al hotelului Four Seasons din Hong Kong. Îmbrăcată într-un caftan din şifon, cu perle proaspăt cumpărate de la un magazin din cartierul bijutierilor din Guangzhou, ea flutură emoționată ziarul spre soțul ei.

— Ai văzut asta, Andy?

— Ce să văd, iubire?

— Grace Brookstein a evadat din închisoare!

Andrew Preston se făcu alb la față.

— A evadat? Cum adică a evadat? Nu-i posibil.

Înşfăcă ziarul şi citi articolul de pe prima pagină. „O operațiune polițienească de amploare s-a desfăşurat noaptea trecută la New York după ce escroaca Grace Brookstein pare să fi evadat dintr-un centru de maximă securitate din Westchester County. Brookstein, una dintre cele mai notorii femei din America, este acuzată că a furat 70 de miliarde de dolari în urma unei conspirații puse la cale de soțul ei, Leonard…"

— Îți vine să crezi? chicoti Maria în timp ce-şi turna un pahar mare cu suc proaspăt de portocale. A evadat din închisoare. Parcă e ceva din Neveste disperate. Te pomeneşti că o să se trezească la duş cu amnezie şi n-o să-şi mai aducă aminte nimic din ultimii douăzeci de ani! Crezi co s-o prindă?

Andrew era prea uimit ca să poată vorbi. Era un dezastru. O catastrofă. Tocmai când credea că tot coşmarul trecuse, Grace trebuia să facă o cascadorie şi să redeschidă rănile. Maria părea să creadă că era o glumă. Dar de ce n-ar fi făcut-o? Habar nu avea de stresul prin care trecuse el. Ea era fericită cât timp avea bani de cheltuit în excursia aceea la Hong Kong, care costase peste 40.000 de dolari, fără să se pună la socoteală sumele astronomice pe care Maria le „economisise" pe bijuterii din perle. Ce mai conta că Andrew nu mai dormise bine de peste un an? Că stătea în patul lor din apartamentele prezidențiale de 12.000 de dolari pe noapte cu privelişte spre portul Victoria şi golful Kowloon, chircit de crampe la stomac şi de migrene paralizante, hăituit de coşmaruri cu Lenny Brookstein şi cu chipul terifiant al unui bărbat pe nume Donald Anthony Le Bron? Dacă n-ar fi fost Maria, el n-ar fi făcut niciodată ce făcuse. Nu şi-ar fi trădat niciodată un prieten, n-ar fi devenit niciodată un hoț,

nu s-ar fi asociat niciodată cu cei de teapa lui Le Bron. Şi totuşi, nu putea să-i spună. Pur şi simplu nu putea.

Cel mai enervant lucru dintre toate era alopecia. De la Crăciunul trecut, părul lui Andrew începuse să cadă în mănunchiuri, ca al unui câine cu râie. Intrase în panică. „Mă descompun. La propriu. Este începutul sfârşitului".

Mulțumi lui Dumnezeu că John Merrivale era cel care trebuia să aibă de-a face cu FBI-ul în fiecare zi şi nu el. Stresul l-ar fi terminat. Andrew auzea vocea lui John, repetând mantra: „Spune mereu aceeaşi poveste şi o să fii bine. Amândoi o să fim bine".

Până în acel moment, aşa fusese. Dar evadarea lui Grace putea schimba totul.

— Andy, mă auzi? Am zis: „Crezi c-o s-o prindă?"

— Nu ştiu. Cred co s-o ducă înapoi la închisoare.

Andrew se gândi la Grace Brookstein, la copila drăgălaşă şi naivă pe care o cunoscuse atâția ani. Sărmana Grace. Ea fusese singura victimă cu adevărat inocentă din toată povestea. Din păcate, aşa se întâmpla cu mieluşeii. Erau măcelăriți. Maria sorbi mulțumită din sucul de portocale.

— Nu mai fi aşa trist, Andy. Cine te-ar vedea ar zice că pe tine te caută poliția. Acum dă-mi ziarul, te rog. Este o rochie Balenciaga minunată în paginile de modă. Mă gândesc să-mi fac una la fel.

Jack Warner văzu ştirea la televizor. Era într-un bar cu Fred Farrell, managerul său de campanie, şi discutau despre strategia din alegeri. Când văzu chipul lui Grace pe ecran, se înecă cu fistic.

— Doamne, Dumnezeule. Îți vine să crezi aşa ceva?

Lui Fred Farrell nu-i venea să creadă. Oamenii nu evadau din locuri ca Bedford Hills. Nu în viața reală. Şi în special nu soțioare blonde şi micuțe ca Grace Brookstein.

— Trebuie să dai o declarație.

Mintea sclipitoare la politică a lui Fred Farrell gonea deja.

Nu era un moment bun ca scandalul Quorum să se întoarcă şi să-i hăituiască. Probabil că Grace avea să fie prinsă în câteva ore, dar interesul redeşteptat al presei pentru cazul Brookstein putea dura luni în şir. Jack nu trebuia să fie târât în acesta.

— O să-ți scriu ceva. Între timp, du-te acasă şi odihneşte-te.

Jack Warner se duse acasă. Cât parcurse drumul de o oră până în Westchester, el îşi puse ordine în gânduri. Pred Farrell nu ştia nici pe jumătate din adevăr. Ştia despre datoriile de la jocurile de noroc şi despre refuzul lui Lenny Brookstein de a le achita. Dar Jack Warner mai avea şi alte păcate pe lângă jocurile de noroc. Secrete explozive care puteau să îl distrugă şi să aducă sfârşitul tuturor speranțelor lui politice.

„Lenny ştia adevărul Dar Lenny e mort, arde în iad, acolo unde-i e locul". Întrebarea era dacă luase informațiile cu el în mormântul lui din apă. Sau împărtăşise ceea ce ştia cu iubita lui soție? Cât timp Grace era în siguranță după gratii, nu conta. Dar acum era liberă. O ghiulea eliberată, care nu avea nimic de pierdut. „N-o pot lăsa pe ticăloasa aia să mă distrugă. Nu pot".

Honor alergă pe alee ca să-l întâmpine. Ochii ei erau roşii şi umflați. Era evident că plânsese.

— O, Jack! Ai văzut ştirea?

— Sigur c-am văzut-o.

El o împinse înăuntru. Presa putea ajunge acolo din clipă-n clipă.

— Pentru Dumnezeu, adună-te. De ce plângi?

Honor nu ştia. Întotdeauna o invidiase pe Grace.

Îi purtase pică. O disprețuise chiar. În acelaşi timp, condamnarea surorii ei o supărase. Grace era la fel de capabilă să pună la cale o fraudă sofisticată cum era ea în stare să schimbe un cauciuc sau să completeze o declarație fiscală. Honor ştia asta mai bine ca oricine. „Ar fi trebuit să

discut cu ea la tribunal. Sau cel puțin s-o vizitez în pușcărie. Dar n-am făcut-o. Am făcut ce mi-a spus Jack să fac. Întotdeauna fac ce-mi spune Jack".

— Au zis la ştiri că e posibil s-o fi împuşcat careva. Că e în pericol mai mare din cauza oamenilor decât din cauza poliției.

— Şi?

Jack nu era interesat de problemele lui Grace. Era interesat de ale lui.

— Fred îmi scrie o declarație. Până atunci, vreau ca tu şi copiii să stați în casă. Nu vorbi cu nimeni despre Grace. Înțelegi?

Honor dădu din cap aprobator.

— Dacă încearcă să te contacteze, trebuie să mă informezi imediat. Nu poliția. Pe mine.

— Da, Jack.

El începu să urce treptele. Honor strigă după el:

— Jack? De ce crezi c-a făcut-o?

— Adică?

— Mă refer la evadare. Probabil a fost conştientă de pericolul la care se supune. Ca să nu mai spun de faptul că a anulat orice şansă la un apel. Pare un gest aşa... nesăbuit. Nu o caracterizează nicicum.

Jack Warner ridică din umeri.

— Poate s-a schimbat. Puşcăria schimbă oamenii, să ştii.

„La fel şi politica", îşi spuse Honor. Se uită la ea în oglinda din hol şi se cutremură. Nu mai recunoştea persoana care devenise.

— A scăpat? Doamne, Dumnezeule!

Michael Gray îşi petrecuse ziua pe noua sa barcă, un cadou de aniversare de la Connie. El nu auzise vestea până nu se aşezaseră să ia cina în seara aceea.

— Ştiu. N-aş fi crezut că e în stare. Ascunsă într-un camion de marfă, dacă-ți vine să crezi. S-a ales praful de

„maximă securitate”.

Michael părea îndurerat.

— Crezi că ar trebui să... nu ştiu, să încercăm s-o ajutăm în vreun fel?

Connie făcu ochii mari.

— S-o ajutăm? Oare ce vrei să spui? Cum putem să o ajutăm? Şi, mai la obiect, de ce am ajută o, după tot ce a făcut?

Michael Gray îşi iubea soția şi se supunea opiniilor acesteia despre propria ei soră. Dar nu se simțea confortabil cu faptul că se spălaseră toți pe mâini şi îi întorseseră lui Grace spatele după proces. Nu păruse corect la momentul respectiv. Acum, într-un fel, părea şi mai puțin corect.

Atât de multe se schimbaseră de la acea excursie funestă în Nantucket, din urmă cu un an şi jumătate. Pe atunci, Lenny şi Grace aveau o căsnicie perfectă, o avere, iar el şi Connie nu aveau nimic. Michael Gray uitase întunericul din acele zile. Pierderea slujbei la Lehman fusese ca pierderea unui părinte. Lehman Brothers fusese mai mult decât un angajator, îi dăduse lui Michael identitate, valoare. Prăbuşirea companiei fusese similară cu moartea. Dar Michael nu avusese timp să jelească. Fusese aruncat dintr-o criză în alta şi asistase la pierderea economiilor sale şi apoi a casei. Cel mai rău dintre toate fusese distanța care începuse să crească între el şi Connie. Michael Gray simțea că ar fi putut suporta orice cu sprijinul soției sale. Dar, cu fiecare lovitură, Connie se îndepărtase şi mai mult. Chiar şi modul în care se uita la el în acele zile, atât de dezamăgită, atât de dezgustată, aproape ca şi când ce se întâmplase ar fi fost vina lui, ca şi cum îl învinuia pe el pentru suferința lor... Amintirea îi dădea şi acum sudori reci.

Tot ce se petrecuse în urmă cu doar optsprezece luni de zile părea ca dintr-o altă viață. De atunci, ei supraviețuiseră colapsului suferit de Quorum, morții lui Lenny, arestării lui Grace, procesului... Iar acum asta. Era ireal. Pe măsură ce

destinul lui Grace decădea, un fir invizibil părea a trage viața lui Michael şi a lui Connie în sus, din noroi şi înapoi în căldura soarelui. Michael primise un loc de muncă la o firmă mică de consultanță. Salariul nu era mare, dar avea şi acțiuni. Mai important, avea din nou un motiv pentru a se da jos din pat dimineața. Era un lucru neprețuit. Connie devenise mai puțin distantă şi mai iubitoare. Dezamăgirea dispăruse. În locul său, apăruse imaginea familiară a dragostei, acea combinație unică de încredere, poftă şi respect, care îl făcea pe Michael să simtă că ar putea muta munții. O iubea enorm.

„Ea este forța şi slăbiciunea mea. Aş muri pentru ea şi aş ucide pentru ea. Şi ea ştie asta". Dar ce era mai bun abia urma să vină. La câteva luni după ce Grace începuse să-şi ispăşească sentința la Bedford Hills, Connie fusese chemată la o întâlnire cu avocatul ei. Se pare că o rudă îndepărtată, în vârstă, lăsase ceva pentru ea. Michael se aşteptase la câteva acțiuni sau, poate, la câteva bijuterii.

De fapt, soției sale îi fuseseră lăsate 15 milioane de dolari. În acea noapte, ea făcuse dragoste cu el cu o pasiune pe care Michael nu o mai văzuse la ea de dinainte de căsătorie. El glumise:

— Cred că ți se potriveşte rolul de femeie bogată, iubito.

Connie zâmbise.

— Cred că da. Să cumpărăm o casă nouă, Mike. Acest loc are prea multe amintiri dureroase.

— Hei, haide. Are şi unele amintiri frumoase, nu? Aici s-au născut copiii. Chiar vrei să plecăm?

Connie nu ezitase.

— Da. Vreau un nou început. Pentru noi toți. Să nu privim înapoi.

Vânduseră casa.

— Nu pot să cred că te gândeşti să o ajuți pe Grace. De unde ți-a venit ideea asta?

Erau în sufrageria formală din noua lor casă din oraş.

Connie se agitase pentru primul lor Crăciun, decorând toată casa în argintiu şi alb. Tradiționalistă, ea refuza să dea jos decorațiunile până la A Douăsprezecea Noapte. Michael simțea că venea acasă la grota lui Moş Crăciun.

— Nu ştiu. Pur şi simplu. Avem atât de multe, asta-i tot.

— Şi Grace nu?

Connie râse amar. Ori de câte ori conversația ajungea la Grace sau Lenny, furia ei părea să revină, ca un demon scăpat din cuşcă.

— Banii de la Quorum sunt acolo undeva, Mike. FBI-ul este convins că Gracie ştie unde. Cine suntem noi să spunem altfel?

Mike intenționase să spună: „Familia ei", dar nu o făcuse. Îi era prea frică.

Connie observă frica în ochii lui şi îşi simți propria teamă dispărând. „Bine. El nu va insista. Mă iubeşte prea mult".

Connie era uimită de evadarea surorii ei. Grace pe care o ştia ea n-ar fi avut tupeul să planifice ceva atât de îndrăzneț, cu atât mai puțin să reuşească şi să înşele poliția. În adâncul sufletului ei, Connie ştia că Grace nu avusese nimic de-a face cu furtul miliardelor de la Quorum. „Nu banii o interesează. Este altceva. Adevărul, poate?"

Mike nu aflase încă despre aventura lui Connie cu Lenny Brookstein. De asemenea, nu îşi pusese întrebări în legătură cu moştenirea ei misterioasă. „E atât de credul. La fel ca Grace". Connie voia ca lucrurile să rămână aşa.

Îşi puse brațele în jurul gâtului lui Michael şi şopti: Vreau să fim fericiți, dragul meu. Să uităm trecutul. Tu nu vrei?

— Sigur că vreau, draga mea.

El o îmbrățişă strâns.

— Atunci gata cu ideea asta de-a o ajuta pe Grace. Acest capitol din viața noastră este încheiat pentru totdeauna.

Capitolul 18

Revenirea în New York, imaginile şi mirosurile familiare reprezentau un soi de reîntoarcere acasă pentru Grace. Se simțea mai în siguranță în oraş. Noua ei înfățişare o ajutase şi ea – tunsă, cu părul ciocolatiu, machiaj închis la culoare, haine lălâi, bărbăteşti. Una dintre fetele de la Bedford îi spusese că schimbarea mersului putea modifica dramatic percepția oamenilor. Grace îşi petrecuse ore în şir perfecționându-şi mersul, cu paşi mai mari, mai băiețos. O enerva în continuare să-şi vadă vechiul chip când trecea pe lângă un televizor sau un chioşc de ziare. Dar, pe măsură ce zilele treceau, devenea mai încrezătoare că acea combinație de deghizare şi anonimat în oraşul aglomerat aveau s-o protejeze, cel puțin pentru o vreme.

În a doua zi petrecută acolo îşi adună curajul pentru a intra într-o văgăună de internet cafe şi trimise un e-mail la adresa pe care Karen i-o dăduse folosind codul specificat: „200011209LW". Grace spera că acest lucru însemna „Te rog trimite 2.000 dolari la codul poştal 11209, în New York, pe numele Lizzie Woolley", dar încă era convinsă că ceva avea să meargă prost. 2.000 de dolari erau oare prea mulți sau prea puțini? îşi dăduse seama prea târziu că nu avea nicio idee cât de mulți bani avea prietenul lui Karen sau câți era dispus să trimită. Pe de altă parte, nu voia să fie nevoită să rişte să facă asta o dată pe săptămână, nu când jumătate dintre secțiile de poliție ale țării erau în căutarea ei.

De fapt, ridicarea sumei merse ca unsă, aşa cum îi spusese Cora că avea să se întâmple. Era un Western Union în farmacia de la colț. Un om gras, deprimat, între două vârste, care aruncă o privire la cartea de identitate a lui Grace şi nici măcar nu se deranjă să se uite la ochii ei, cu atât mai puțin să examineze caracteristicile ei, îi dădu un plic plin cu bani şi o chitanță tipărită.

— Poftiți, doamnă Woolley. O zi bună!

Grace începu să se concentreze mai puțin la prinderea ei şi mai mult la întâlnirea iminentă cu Davey Buccola. Davey

cercetase alibiurilor tuturor celor pe care ea şi Lenny îi invitaseră în Nantucket în acel weekend fatidic. Lui Grace încă nu i se părea reală ideea că familia Preston sau familia Merrivale – sau chiar una dintre surorile ei – ar fi putut face un astfel de lucru teribil: să fure toți banii, să-l ucidă pe Lenny, s-o facă pe ea să cadă vinovată şi să scape. Dar ce altă explicație exista? Spera ca, atunci când avea să vadă rezultatele cercetării lui Davey în fața ochilor, lucrurile aveau să devină mai clare. Totul depindea de acea întâlnire.

Singură în micuța ei cameră, Grace scoase din sertar un teanc de decupaje din ziare şi le aranjă pe pat. Erau toți acolo: Honor şi Jack, Connie şi Mike, Andrew şi Maria şi, desigur, John şi Caroline. Printre acele opt chipuri se ascundeau cheile adevărului. Alături de ele, uşor la distanță, Grace puse o imagine nouă: detectivul Mitchell Connors, omul a cărui sarcină era să o prindă. Era, cu siguranță, atrăgător. Grace se pomeni întrebându-se dacă era căsătorit şi, dacă era, dacă îşi iubea soția la fel de mult cum îl iubise ea pe Lenny.

El avea s-o prindă în cele din urmă, desigur. Norocul ei nu avea să reziste pentru totdeauna. Dar, până la urmă, nu conta pentru Grace. Nu voia decât să apuce să facă ceea ce îşi propusese. Închise ochii şi vorbi cu Lenny, cuvintele ei pe jumătate promisiune, pe jumătate rugăciune: „O voi face, dragul meu. O voi face pentru amândoi. Voi afla cine te-a luat de lângă mine şi îl voi face să plătească, promit".

Adormi şi deveni puternică.

— Mai doriți ceai, domnule detectiv? Soțul meu ar trebui să revină din clipă-n clipă.

Honor Warner era vizibil agitată. Mitch observă modul în care mâinile tremurau când luă ceainicul de argint de pe tavă. Lichidul maroniu, cald, se vărsă peste tot pe măsuța de cafea, albă.

— Nu, mulțumesc, doamnă Warner. Pe dumneavoastră am

venit, de fapt, să vă văd. A încercat sora dumneavoastră să vă contacteze de la evadarea ei?

— Să mă contacteze? Nu, categoric nu. Dacă Grace m-ar fi sunat, aş fi anunțat imediat poliția.

Mitch înclină capul într-o parte şi zâmbi.

— Da? De ce?

Era intrigat de acea femeie. Era sora lui Grace Brookstein. La un moment dat, după câte reuşise el să deducă, cele două femei fuseseră foarte apropiate. Ba chiar semănau. Cu toate acestea, atunci când Grace căzuse în dizgrație, Honor Warner se făcuse nevăzută.

— Ce vreți să spuneți? Nu înțeleg.

— Doar că Grace este sora dumneavoastră, explică Mitch. Ar fi de aşteptat să vreți s-o ajutați. N-ar fi un lucru greşit.

Răspunsul lui părea s-o fi pus în încurcătură pe Honor. Se uită în jurul ei, de parcă ar fi căutat în cameră o cale de scăpare. Sau poate se uita după microfoane ori camere ascunse? Oare credea că era urmărită? În cele din urmă spuse:

— Grace şi-a făcut o mulțime de duşmani, domnule detectiv. E în pericol mai mare afară din închisoare decât în interior. Mă gândesc la siguranța ei.

Mitch îşi reprimă un zâmbet. „Pe dracu' te gândeşti".

— Nu ați fost la proces.

— Nu.

— Din câte am înțeles, nici nu v-ați vizitat sora la Bedford Hills.

— Nu.

— De ce?

— Eu… soțul meu… am simțit că aşa a fost mai bine. Jack a lucrat din greu pentru a ajunge unde este astăzi. Asocierea lui cu Quorum în ochii alegătorilor… Ei bine, înțelegeți dumneavoastră.

Mitch nu făcu niciun efort să-şi ascundă dezgustul. Înțelegea perfect. Citindu-i gândurile, Honor spuse defensiv:

— Soțul meu a făcut mult bine pentru alegătorii săi, domnule detectiv. Mult bine. E corect ca renumele să-i fie pătat de lăcomia lui Lenny Brookstein? Grace a făcut propriile alegeri. Sunt îngrijorată pentru ea, dar…

Lăsă propoziția neterminată. Mitch se ridică.

— Vă mulțumesc, doamnă Warner. Nu trebuie să mă conduceți.

Povestea se repetă cu Connie Gray.

— Cea mai mică dintre surorile mele nu a învățat să-şi asume responsabilitatea pentru acțiunile ei, domnule detectiv Gonnors. Grace crede că are dreptul la bogăție, la frumusețe, la fericire, la libertate. Indiferent de costul pe care alții îl suportă. Deci, ca să răspund la întrebarea dumneavoastră, nu, nu-mi pare rău pentru ea. Şi eu cu siguranță nu am primit veşti de la ea. Nici nu mă aştept la asta.

„Cu prieteni că ai lui Grace Brookstein, cine mai are nevoie de duşmani?" Vorbind cu sora lipsită de compasiune şi plină de venin a lui Grace, Mitch aproape că îi părea rău pentru femeia a cărei lăcomie îngenunchease New York-ul. Mânia lui Connie era ca o prezență fizică în încăpere, ieşind din corpul ei precum căldura dintr-un radiator. Atmosfera era sufocantă.

— Mai e cineva? Cineva pe care Grace l-ar putea suna sau pe care să conteze? O veche prietenă de şcoală, poate? Sau un iubit din copilărie?

Connie clătină din cap cu demnitate.

— Nimeni. Când Grace s-a căsătorit cu Lenny, a fost acaparată cu totul în lumea lui.

— Păreți a nu fi de acord.

— Eu şi Lenny… Să spunem doar că nu am fost prea apropiați. Întotdeauna am crezut că el şi Grace erau nepotriviți. În orice caz, nu există prieteni vechi. John Merrivale a susținut-o pe Grace pentru o vreme, cred că până când Caroline l-a făcut să vadă adevărul. Bietul John!

— De ce bietul John?

— O, haideți, domnule detectiv. L-ați cunoscut. I se închina lui Lenny. A fost slujitorul lui ani în şir.

— Cu siguranță a fost mai mult decât atât.

— John? Nu! Niciodată! Connie râse cu cruzime. Presa îl descrie ca pe un fel de vrăjitor financiar, un personaj-cheie de la Quorum. E ridicol! El nu a fost nici măcar partener, după douăzeci de ani. Lenny se folosea de el. La fel şi Grace. Chiar şi acum, el e blocat în curățarea mizeriei de la Quorum. Nu e de mirare că cei de la FBI nu au găsit banii. Orbul îi conduce pe orbi.

Conferința de presă era vădit ostilă. Oamenii voiau răspunsuri, iar Mitch Connors nu le avea. Trecuse aproape o săptămână de la evadarea dramatică a lui Grace Brookstein de la Bedford Hills, iar presiunea creştea pe umerii lui Mitch şi a echipei sale, de la care se aşteptau progrese. Presei părea să-i fi intrat în cap că NYPD ascundea informații. Mitch zâmbi. „Ce bine ar fi să fie adevărat! * Adevărul era că nu avea nimic. Grace Brookstein ieşise din închisoare şi dispăruse ca afurisitul de David Blaine. Nu contactase pe nimeni, nici familia, nici prietenii.

Cu o zi în urmă, într-un gest care fusese pe larg şi în mod corect interpretat drept disperare, NYPD pusese o recompensă de două sute de mii de dolari pentru oricine furniza informații care puteau duce la capturarea lui Grace. Fusese o greşeală. În termen de două ore, echipa lui Mitch primise peste opt sute de apeluri. Se pare că Grace Brookstein fusese reperată peste tot, de la New York la Noua Scoție. Câteva fire fuseseră mai promițătoare, dar nu duseseră la nimic. Mitch se simțea ca un copil care încerca să prindă baloane de săpun, neştiind în ce direcție să se întoarcă, şi le spărgea pe toate pe care le atingea. Şi când te gândeşti că la început el crezuse că acest caz avea să fie o nimica toată.

— Asta e tot pentru azi, oameni buni. Mulțumesc.

Mulțimea de ziarişti se dispersă. Mitch se târî înapoi în

biroul său, ca să se ascundă, dar se pare că nu avea parte de pic de răgaz. Locotenentul Henry Dubray nu avea tocmai cea mai grozavă înfățișare în acel moment, în acea zi, ghemuit în scaunul de tortură al lui Mitch ca o broască uriaşă, arăta chiar mai rău decât de obicei. Pielea lui era pătată şi devastată de băutură, iar albul ochilor era la fel de galben ca floarea-soarelui. Presiunea cazului Brookstein îi afecta pe toți.

— Dă-mi o veste bună, Mitch.

— Knicks a câştigat aseară.

— Vorbesc serios.

— Şi eu. A fost un joc foarte bun. Nu te-ai uitat?

Mitch zâmbi. Dubray nu.

— Îmi pare rău, şefu'. Nu ştiu ce să spun. Nu avem nimic.

— Suntem în criză de timp, Mitch.

— Ştiu.

Dubray plecă. Nu mai era nimic de spus. Amândoi ştiau care era realitatea. Dacă Mitch nu venea cu un fir solid în următoarele douăzeci şi patru de ore, i se lua cazul. Avea să fie retrogradat, cu siguranță. Poate chiar concediat. Mitch încercă să nu se gândească la Celeste şi la şcoala particulară scumpă pentru care Helen voia ca el să plătească. În acel moment, o ura pe Grace Brookstein.

Se uită la panoul de pe peretele din biroul său. Poza lui Grace era în mijloc. Radiind dinspre ea, precum colțurile de la o stea, erau mai multe grupuri de alte poze: deținuți de la Bedford Hills şi personalul; familia şi prietenii lui Grace; legăturile de la Quorum; oameni care veniseră cu piste promițătoare. Cum se putea ca atât de multe surse să nu ducă la nimic?

Telefonul sună.

— Apel pentru tine pe linia unu, detectiv Connors.

— Cine este?

— Grace Brookstein.

Mitch râse amar.

— Da, mulțumesc, Stella. Nu am chef de oameni care sună să facă glume.

Închise. Treizeci de secunde mai târziu, sună din nou telefonul.

— Stella, ți-am spus, am destule probleme fără…

— Bună dimineața, domnule detectiv Connors. Aici Grace Brookstein.

Mitch îngheță. După ce ascultase ore de înregistrări ale mărturiei din tribunal a lui Grace, ar fi recunoscut vocea ei oriunde. Gesticula frenetic spre colegii săi din biroul exterior.

— Ea este, murmură el. Localizați apelul.

Se strădui să i se adreseze cu calm. Nu-şi putea permite să-şi arate entuziasmul. Mai important, el trebuia să o țină la telefon suficient de mult pentru a se putea face localizarea.

— Bună ziua, doamnă Brookstein. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Puteți să mă ascultați.

Vocea era la fel ca aceea din înregistrările din sala judecată, dar tonul era diferit. Mai puternic, mai hotărât.

— Ascult.

— Mie şi soțului meu ni s-a făcut o înscenare. N-am furat niciun ban, nici eu, nici Lenny.

Mitch încercă să o țină pe linie.

— De ce-mi spuneți toate astea, domnişoară Brookstein? Eu nu sunt un jurat. Condamnarea dumneavoastră n-are nimic de-a face cu mine.

— Sunt doamna Brookstein. Sunt văduvă, domnule detectiv, nu divorțată.

„Eşti o proastă. N-ar fi trebuit să suni. Doar continuă să vorbeşti”.

— Vă spun asta pentru că v-am văzut la televizor şi îmi păreți un om bun. Un om cinstit.

Complimentul îl surprinse pe Mitch.

— Mulțumesc.

— Păreți un om care vrea să ştie adevărul. Aşa e?

„De fapt, eu sunt un om care vrea să te țină pe linie încă zece secunde. Nouă… opt…”

— Ştiți, doamnă Brookstein, cel mai bun lucru pe care îl puteți face chiar acum ar fi să vă predați.

„Şase… cinci…”

Grace râse.

— Vă rog, domnule detectiv. Nu-mi insultați inteligența. Trebuie să închid acum.

— Nu. Aşteptați, vă rog! Vă pot ajuta. Dacă sunteți nevinovată, aşa cum ați spus că sunteți, există modalități legale…

Clic. Legătura se întrerupse. Mitch se uită plin de speranță la cei aflați de cealaltă parte a geamului, dar aceştia clătinară din cap şi îi spuseră ceea ce ştia deja.

— Încă două secunde şi am fi prins-o.

Mitch se afundă în scaun şi îşi cuprinse capul cu mâinile. Telefonul sună din nou. Mitch tresări ca un iubit părăsit, sperând să fie tot ea.

— Grace?

Răspunse o voce de bărbat.

— Detectiv Connors?

Mitch simți speranța care se scurgea din el ca sângele dintr-o venă tăiată.

— La telefon.

— Domnule detectiv, numele meu este John Rodville. Eu sunt şeful de la internări al Centrului Medical Putnam.

— Aha, zise Mitch obosit.

Numele nu însemna nimic pentru el.

— Avem un pacient aici, adus săptămâna trecută cu o rană de cuțit în spate. A fost în comă până în această dimineață. Nu credeam că va supraviețui. Dar a reuşit.

— Asta-i grozav, domnule Rodville. Mă bucur pentru el.

Mitch era pe punctul de a închide, când omul spuse vesel:

— Da, mă gândeam eu că o să vă bucurați. Mai ales că el a identificat atacatorul ca fiind Grace Brookstein.

Capitolul 19

Mitch dădu buzna în salonul de Terapie intensivă.

— Detectiv Connors. Sunt aici pentru a-l vedea pe Tommy Burns.

Arătă insigna asistentei.

— Pe aici, domnule detectiv.

Şeful de la internări îl informă pe Mitch cu privire la povestea şoferului dubei. Potrivit lui Tommy Burns, el era un grădinar independent care se oprise să ia o autostopistă, la câțiva kilometri de Bedford, marțea trecută, noaptea. Femeia se prezentase drept Lizzie. Tommy condusese aproximativ şaizeci de kilometri spre nord, când ea scosese brusc un cuțit, îl forțase să intre în pădure, îl înjunghiase şi îl jefuise, lăsându-l să moară.

— Nişte copii din zonă l-au găsit. Erau la vânătoare. În câteva ore ar fi murit de la cât sângerase.

— Şi el crede că această Lizzie care l-a atacat era, de fapt, Grace Brookstein?

— Pare sigur de asta. La câteva ore după ce şi-a revenit, a cerut să fie pornit televizorul. Când fața lui Brookstein a apărut la ştiri, a luat-o razna. A trebuit să-l sedez. Vrea să vorbească cu dumneavoastră, dar e încă foarte slăbit, deci luați-o uşor. Soția şi copiii lui nu l-au văzut încă.

Mitch îşi spuse: „Soție şi copii. Sărmanul nenorocit, e familist. Dar, desigur, lui Grace Brookstein nu i-a păsat de asta. Ea l-a luat, s-a folosit de el pentru a obține ceea ce dorise, apoi l-a lăsat să moară în pădure, singur". Fu asaltat de amintiri dureroase legate de uciderea tatălui său. Ucigaşul lui Pete Connors nu avea să fie niciodată prins. Dar Grace Brookstein nu avea să scape. Oameni ca Tommy Burns meritau dreptate. Meritau să fie protejați.

Mitch se apropie de patul lui Tommy Burns plin de compasiune.

Când ieşi din spital, cincisprezece minute mai târziu, se

trezi dorindu-şi ca Grace Brookstein să fi terminat treaba. Tommy Burns era la fel de simpatic precum un hemoroid. Era şi un mare mincinos.

— Iisuse, domnule detectiv, v-am spus deja. Am fost bunul samaritean, da? Am văzut o gagică la ananghie şi am făcut ce trebuia. Într-o clipă conduceam şi ascultam la radio, totul bun şi frumos. În clipa următoare, pac! Cățeaua îmi pune un cuțit la gât. N-am avut nicio şansă.

Mitch dorise să-l creadă. Mult. Tommy Burns era singurul martor pe care îl avea. Dar nu îl crezuse. Ceva la tipul ăla nu era aşa cum trebuia.

— Să ne întoarcem la momentul în care ați luat-o, da, domnule Burns? De ce ați spus că părea la ananghie.

— Era aproape dezbrăcată. Îngheța acolo, ningea. Avea o bluză subțire pe ea. Puteai vedea prin ea.

O umbră de zâmbet pâlpâise pe chipul lui la acea amintire. Chiar atunci o asistentă destul de tânără venise şi umpluse carafa cu apă. Mitch Connors observase cum Tommy Burns o urmări pofticios cu privirea când ea se întorsese şi ieşise din încăpere. În mintea lui Mitch se aprinsese un beculeț.

— Nu v-ați gândit să o întrebați de ce era îmbrăcată aşa într-o noapte friguroasă de iarnă?

— Nu. De ce aş fi făcut-o? Nu-i treaba mea.

— Cred că nu. Totuşi, din curiozitate…

— Eu nu sunt un tip curios.

— Da. Observ.

Tommy Burns mijise ochii. Ceva din tonul lui Mitch îi dădea sentimentul că era luat peste picior.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— Nu vreau să spun nimic. Sunt pur şi simplu de acord că vă lipseşte curiozitatea. De exemplu, nu păreți să vă fi întrebat de ce, după ce a făcut atâtea eforturi în încercarea de a vă omorî, această femeie nu a terminat treaba.

Tommy Burns devenise agitat.

— Hei, acum. Nu mă luați cu „această femeie”. A fost

Grace Brookstein. Am văzut-o la televizor, clar ca lumina zilei. Dacă o prindeți, vreau recompensa de două sute de mii de dolari.

— Bine, zisese Mitch. Să spunem că a fost Grace Brookstein cea care v-a atacat.

— A fost.

— Dacă aş fi fost în locul dumitale, m-aş întreba: „De ce m-a lăsat să trăiesc? De ce nu şi-a terminat treaba?" Dar, vedeți, eu sunt o persoană curioasă. Noi, detectivii, aşa suntem de obicei.

Tommy păruse gânditor.

— Cred că a fost convinsă că a făcut-o. Că şi-a terminat treaba, adică. Eram în mijlocul pustietății. Probabil a crezut că o să mor încet.

— Da? De ce credeți că a vrut să muriți încet?

— Poftim?

— Potrivit vorbelor dumneavoastră, motivul ei a fost furtul. Avea nevoie de un drum cu maşina şi de bani. Dată fiind situația, aş fi înțeles dacă ar fi vrut să muriți. Nu voia martori, corect?

— Corect.

— Dar ce motiv ar fi avut să vă facă să suferiți? Să vă prelungească agonia.

— Ce motiv? La naiba, nu ştiu! E femeie, nu? Toate sunt nişte curve nebune.

Mitch clătinase încet din cap.

— Aveți dreptate. Adică, dacă un bărbat ar fi făcut acest lucru, ar fi luat duba, corect?

— Cee?

Tommy Burns părea cu adevărat confuz.

— Odată ce a scăpat de dumneavoastră, el ar fi putut folosi vehiculul pentru a mai merge alți şaizeci, optzeci, o sută şaizeci de kilometri de locul crimei înainte de a o abandona undeva. Ar fi fost un gest inteligent, nu?

— Cred că da.

— Dar femeile nu sunt la fel de inteligente ca noi, nu-i aşa?

— Normal că nu sunt.

Mitch se aplecase în față, conspirativ.

— Amândoi ştim la ce sunt bune femeile, nu-i aşa, Tommy? Şi nu are legătură cu inteligența lor.

Tommy zâmbise prosteşte. Polițistul începuse să vorbească, în sfârşit, pe limba lui…

— Spune-mi, Tommy, iei în mod regulat autostopiste?

— Uneori.

— Sunt multe la fel de atrăgătoare ca Grace Brookstein?

— Nu, domnule. Nu multe.

— Sau la fel de bune la pat?

— Nu, domnule! zisese Tommy Burns şi rânjise. Ea a fost cu totul altfel.

Trecuseră cinci secunde înainte să-şi dea seama de greşeală. Zâmbetul îi dispăruse brusc.

— Hei, nu-mi puneți cuvinte în gură! Nu am… Adică… eu sunt victima, se bâlbâise el. Eu sunt victima!

Mitch ajunse târziu acasă în noaptea aceea. Dacă îi putea spune „acasă” rahatului de apartament închiriat, de două camere, care fusese tot ce îşi putuse permite după ce Helen îl părăsise. Helen luase totul când se despărțiseră – pe Celeste, casă, chiar şi câinele, Snoopy. „Câinele meu”. Mitch înțelegea de ce bărbații ajungeau să urască femeile. Bărbații ca Tommy Burns. Îi era uşor să se strecoare şi el pe acel drum. Uneori trebuia să aibă grijă să se ferească.

Fusese o zi grea. Conferința de presă, apelul telefonic de la Grace Brookstein şi în cele din urmă Tommy Burns. Bums fusese primul fir concret al lui Mitch.

Mitch ştia că ar fi trebuit să se simtă entuziasmat. În schimb, era neliniştit.

După ce pe Tommy Burns îl luase gura pe dinainte în acea după-amiază, ajunseseră la o înțelegere: Mitch renunța să cerceteze o posibilă agresiune sexuală asupra lui Grace Brookstein. În schimb, Tommy uita de cei două sute de mii

de dolari recompensă şi îi spunea lui Mitch tot ce îşi putea aminti din acea noapte: hainele lui Grace, comportamentul ei, orice putea fi de ajutor pentru a face puțină lumină în acel caz. Duba lui Tommy fusese trimisă la criminalistică. Când Mitch vorbise cu ei în urmă cu câteva ore, era plin de speranțe. Aceasta ar trebui să le ofere o comoară cu probe noi.

„Deci de ce mă simt ca naiba?"

Mitch intrase în după-amiaza aceea în spital plin de o furie întemeiată şi de dezgust. Grace Brookstein era o criminală, o hoață fără inimă care atacase violent un familist nevinovat. Doar că, dacă Tommy Burns era un familist nevinovat, Mitch Connors era Big Bird.

E-mailul veni în cele din urmă, după miezul nopții. Mitch verificase cazierul lui Tommy Burns. Evident, avea o serie de condamnări pentru agresiune sexuală, unele dintre ele din urmă cu aproape douăzeci de ani. Două acuzații de viol fuseseră date uitării din lipsă de probe. „S-a dus naibii bunul samaritean."

Ceva se întâmplase în duba aceea. Bums era un agresor sexual, iar Grace se apărase. Cel puțin în acest caz ea fusese victima. Mitch îşi dădu dintr-odată seama: „Eu nu vreau ca ea să fie victima. Vreau ca ea să fie personajul negativ". De obicei, era lipsit de echivoc în cazurile la care lucra şi cu oamenii pe care îi aducea în fața justiției. Pentru Mitch, ei erau nişte versiuni mai palide a celui care îi ucisese tatăl: oameni răi, oameni care meritau să zacă la răcoare. Dar în cazul de față simțea altceva. O parte din el o ura pe Grace pentru fărădelegile ei. Lăcomia ei şi lipsa de remuşcări erau bine-cunoscute. Dar o altă parte a lui simțea milă. Milă pentru că fusese nevoită să aibă de-a face cu oameni ca Tommy Burns. Milă pentru că avea două surori ca nişte vulturi fără inimă.

Mitch închise ochii şi încercă să-şi imagineze cum trebuie să se fi simțit Grace Brookstein în duba lui Burns. Singură,

fugară, deja disperată, iar primul om în care avusese încredere se dovedise a fi un pervers. Bums nu era un tip mare, dar era puternic, şi, cel mai probabil, foarte hotărât. Grace dăduse dovadă de mult curaj luptându-se cu el aşa.

Care avea să fie următoarea ei mişcare?

„Ea nu ar mai fi făcut autostopul. Nu după ce Burns tocmai a violat-o. Ar fi ales să meargă pe jos. Ceea ce înseamnă că nu a ajuns departe în acea noapte. Câțiva kilometri. Opt kilometri, cel mult".

Luând o hartă, Mitch însemnă locul în care duba lui Burns fusese abandonată. Cu un pix roşu trasă un cerc în jurul dubei, pe o rază de opt kilometri. Era un singur oraş în interiorul cercului.

Bătrânul flutură entuziasmat din mâinile slăbănoage. Mitch Connors se forță să nu râdă. „Arată ca Yoda în timpul unei crize".

— Le-am zis io! Le-am zis c-a fo aci, da m-au uşuit. Cred că un moş ca mine nu ştie ce-a văzut. Apare în toiu nopții. Nicio valiză! Le-am spus. Am zis: „Ea n-avea valiză. Nu-i bine". Da m-a ascultat cineva? Nu, domnule.

Aflase că Richardsville nu avea decât un motel. Când Mitch sunase şi menționase numele Grace Brookstein, proprietarul de la Up AII Night o luase razna. Da, Grace fusese acolo. Îi anunțase deja pe polițişti. Aiuriții ăia nu vorbeau unul cu altul?

— Sper că-l veți concedia pe ofițer. Mcinley. R-a-h-a-l arogant. Scuze de limbaj, dom detectiv. Da le-am zis io.

Mitch se întoarse spre tehnicianul care cerceta podeaua după amprente. Acesta clătină din cap.

— Curat ca lacrima, şefule. Îmi pare rău. Dacă a fost aici, a făcut o treabă bună acoperindu-şi urmele.

Capul bătrânului părea pe punctul de a exploda.

— Cum adică dac-a fo aci? Fără dacă. Ea a fo aci! De câte ori să vă mai spun, oamenilor? Grace. Brookstein. A fo. Aci.

— Sunt sigur că a fost, domnule, spuse Mitch.

„Dar ea nu mai e aici”. Încă un punct mort.

— Cum e cu recompensa mea? Omu de la teve a zis două sute de mii de dolari.

— Ținem legătura.

Când Mitch se întoarse la secție, avea trei mesaje.

— Soția ta a sunat, îi spuse recepționera.

— Fosta soție, o corectă Mitch.

— Mă rog. Țipa ceva despre o piesă la şcoală a copilului tău. Nu era prea fericită.

Mitch gemu. „La naiba. Piesa lui Celeste. Era azi?” Mitch jurase că avea să fie acolo, dar, cu toate evenimentele din ultimele patruzeci şi opt de ore, pur şi simplu uitase. „Sunt cel mai rău tată din lume şi cel mai rău polițist. Cineva ar trebui să-mi dea o medalie”. Simțindu-se vinovat, începu să tasteze numărul vechii sale case, când recepționera îl întrerupse.

— Încă un lucru, domnule. Un tip a fost aici mai devreme. El a spus că are informații despre Grace Brookstein; a spus că o cunoaşte. A vrut să vorbească cu tine, dar nu a putut aştepta.

— Ai datele lui de contact?

Ea clătină din cap.

— Nu mi-a spus nimic. A zis că te va aştepta în acest bar până la şase.

Îi dădu lui Mitch o bucată murdară de hârtie cu o adresă mâzgălită pe ea. Mitch oftă. Era, probabil, încă o pistă falsă. Pe de altă parte, barul era la doar câteva străzi distanță. Şi era de preferat decât să se confrunte cu mânia lui îl elen sau cu dezamăgirea din vocea lui Celeste.

Ceasul de pe perete indica şase fără zece.

La ora şase fix, Mitch intră în bar în timp ce un bărbat arătos, cu părul brunet şi nasul coroiat, tocmai ieşea. Când Mitch văzu că nu mai erau şi alți clienți, fugi înapoi pe stradă şi îl prinse din urmă.

— Hei. Dumneavoastră sunteți cel care a vrut să mă vadă?

Sunt detectivul Connors.

Bărbatul cu părul negru se uită la ceas.

— Ai întârziat.

Mitch deveni iritat. „Cine se crede idiotul ăsta?”

— Uite ce e, amice, nu am timp de jocuri, da? Ai informații pentru mine sau nu?

— Ştii, ar fi bine să fii un pic mai politicos cu mine. Fundul tău este în joc, Connor, şi eu pot să-l salvez. Pentru un preț, desigur. Ştiu unde va fi Grace Brookstein mâine la prânz. Dacă eşti drăguț cu mine – foarte drăguț, te voi duce la ea.

Celeste Connors plânsese până adormise în noaptea aceea.

Tatăl ei nu sunase.

Capitolul 20

Davey Buccola se plimba prin camera de hotel ca un tigru în cuşcă. Apartamentul lui din Paramount era luxos. Lenjerie de pat Frette, mobilier elegant modern, pături de caşmir de cinci sute de dolari atârnate pe spatele fotoliului. Davey îşi spuse: „Ar fi un loc bun de adus o femeie”. Din păcate, el nu era cu o femeie. El era cu un grup de polițişti. Şi începeau să-l facă să se simtă agitat.

— Stați liniştit, vă rog, domnule Buccola. Trebuie să vă verificăm microfonul.

Davey aprinse o țigară, a treia în tot atâtea minute.

— Din nou?

— Da. Din nou.

Mitch Connors era nervos.

— Dacă vreți să vedeți cei două sute de mii, domnul Buccola, vă sugerez să cooperați.

Davey îşi spuse: „Probabil e şi el agitat. Nu vrea să meargă ceva prost”.

Lui Davey îi părea rău că îi făcea aşa ceva lui Grace Brookstein. Îi plăcuse mereu de ea. Mai mult, era convins că era nevinovată de fărădelegile pentru care fusese

condamnată. Dar 200.000 de dolari... două sute de mii... încercă să analizeze decizia pe care o luase. O proteja pe Grace. În acest fel, ea avea să fie prinsă nevătămată. Nu îi spusese lui Connors sau oricărui alt polițist despre informațiile pe care le descoperise. Mai târziu, după ce avea să o ştie în siguranță, avea să folosească acele informații pentru a începe un recurs împotriva condamnării ei şi pentru redeschiderea anchetei în cazul morții lui Lenny. Ori asta, ori avea să vândă acele informații. „Oare cât plăteşte Vanity Fair pentru o porție de aşa ceva?" Dacă era norocos, s-ar putea să-şi dubleze recompensa!

Desigur, în adâncul sufletului, Davey Buccola ştia adevărul. El trăda o femeie nevinovată pentru bani, aşa cum toți ceilalți o trădaseră. Nu erau două sute de mii de dolari. Erau treizeci de arginți.

— Domnule Buccola. Ne auziți?

Davey se uită în sus, speriat. Mitch Connors strigă din nou la el.

— Mai avem doar o oră. Să recapitulăm din nou planul.

Grace înmuie gogoaşa în cafeaua fierbinte şi muşcă satisfăcută. Delicios. Ea şi Lenny obişnuiau să aibă cei mai buni bucătari în toate casele lor, gata să le pregătească specialități cu homar sau un soufflé Gruyère la orice oră din zi ori din noapte. Dar până în acea săptămână Grace nu gustase niciodată o simplă gogoaşă. Nu-şi putea imagina viața fără aşa ceva.

Săptămâna fusese plină de experiențe noi. Familiaritatea pe care o simțise când revenise la New York fusese înlocuită cu un fel de mirare plină de încântare. Era acelaşi oraş în care trăise toată viața. Şi totuşi, era complet diferit. Acest New York, New York-ul oamenilor obişnuiți, al celor săraci, parcă era de pe o altă planetă pentru Grace, cu metrourile, autobuzele murdare, magazinele de gogoşi şi blocurile de apartamente cu toalete comune şi televizoarele cu umeraşe de sârmă înfipte în ele.

Lenny îi spusese întotdeauna lui Grace că era groaznic să fii sărac. „Sărăcia este cea mai degradantă şi mai distrugătoare de suflet stare în care se poate cufunda omul”.

Grace nu era de acord. Era adevărat, ea nu fusese niciodată săracă înainte, dar nici Lenny nu fusese niciodată la închisoare. Grace fusese. Ştia ce însemna „distrugător de suflet”. Ea ştia ce însemna degradare, să fii jefuit de orice urmă de umanitate. Sărăcia nu era nici pe aproape.

După toate standardele obiective, hotelul din Queens în care Grace se cazase era o văgăună murdară, înghesuită, cu pereți deprimanți de culoarea muştarului şi cu linoleum pe jos. Dar Grace se bucura de mirosul de ceapă prăjită ce venea de la standul cu hotdogi de sub fereastra ei şi de certurile ridicole ale cuplului de vizavi. O făceau să se simtă mai puțin singură. Era ca şi cum ar fi fost parte din ceva.

În timp ce se îmbrăca în acea dimineață, pregătindu-se pentru întâlnirea cu Davey, chiar îşi spuse: „O să-mi pară rău că plec de aici. Dar ştia că nu putea rămâne. În primul rând, nu era în siguranță. Trebuia să se mişte. Şi, mai important, venise momentul să-şi înceapă misiunea. Înarmată cu informațiile strânse de Davey, ea îşi putea începe în sfârşit călătoria. În ziua aceea, răzbunarea ei avea să înceapă.

Se îmbrăcase simplu pentru întâlnire. Blugi, pantofi sport, un pulover negru, o jachetă lungă şi căciula trasă peste părul proaspăt vopsit brunet. Blugii erau deja un pic mai strâmți pe talie decât fuseseră în Richardsville. Grace lua în greutate – un efect secundar al noii ei dependențe de gogoşi. Înghiți ultima gură de cafea şi se uită la ceas. Era ora 11.00.

Se îndreptă spre metrou.

Mitch Connors nu închisese un ochi. Planul era simplu. Davey aranjase să se întâlnească cu Grace la amiază, în fața magazinului Toys” R” Us din Times Square. La acel moment, magazinul-emblemă al New York-ului avea să fie probabil

plin de cumpărători în căutarea reducerilor de iarnă şi de hoardele de turişti cu rucsacurile încărcate. Mitch poziționase doi oameni în spatele lui Davey, în interiorul magazinului, încă doi la intrarea la metrou şi şase răspândiți în mulțime. În total, zece civili, cu microfoane şi arme. Mitch nu se aştepta la probleme, dar, ținând cont de cum reacționase Grace la jigodia de Tommy Burns, nu era dispus să rişte. Imediat ce Davey o vedea pe Grace în mulțime, trebuia să-şi folosească microfonul ascuns ca să alerteze polițiştii, care urmau să se apropie în jurul ei. Când ea ajungea la Davey şi dădeau mâna, acesta era semnalul ca ei să intervină şi s-o înşface. „Uşor".

Mitch avea să urmărească evenimentele din hotelul Paramount. Fața lui apăruse peste tot la ştiri în ultimele săptămâni. Dacă Grace îl observa, îşi dădea seama că urma să fie săltată.

Davey Buccola îşi aprinse o țigară. Era 11.45. Era timpul să coboare. Davey privi alarmat cum unul dintre polițişti îşi verifică arma şi apoi o strecură înapoi sub haină.

— Pentru ce-i ăla? Nu-i faceți rău, nu?

Polițistul se uită la Davey ca la un gunoi. El le dăduse o informație bună, dar era un turnător. Nimănui nu-i plăceau turnătorii.

— Sunt sigur că doamna Brookstein va fi mişcată de grija ta. Eşti gata?

Davey încuviință din cap. „Două sute de mii. Un locşor al meu".

— Sunt gata. Să mergem.

Douăsprezece fără zece.

— Ai văzut-o?

Davey Buccola bătea din picioare din cauza frigului. Rezistă tentației de a-şi duce mâna la ureche şi murmură:

— Negativ. Nu încă.

Times Square era mai aglomerată decât se aşteptase. Toys" R" Us era înțesat. Jumătate dintre newyorkezi erau şomeri,

dar oamenii preferau să moară de foame decât să-şi vadă copiii fără cea mai nouă păpuşă Hannah Montana sau fără lanterna Agentului Special Oso. „Cu adevărat trist”, reflectă Davey.

Femeia de vizavi de Grace se holba. Grace simți un nod în stomac.

— Hei.

Trenul era aglomerat, dar nimeni nu vorbea. Vocea femeii răsunase ca o sirenă de ceață.

— Hei! Vorbesc cu tine.

Grace se uită în sus. Simți sângele gonindu-i spre obraji. „Mă recunoaşte. O, Doamne. O să spună ceva. O să sară la mine. Tot trenul o să sară la mine, o să mă sfâşie!”

— Ai terminat cu ziarul?

„Ziarul?” Grace se uită în jos. Era un New York Post în poala ei. Nu avea nicio idee cum ajunsese acolo. Fără să spună ceva, i-l întinse.

— Mersi.

Dintr-odată, trenul se opri. Luminile pâlpâiră, apoi se stinseră. Toată lumea gemu. Luminile reveniră. Grace se uită la ceas. Douăsprezece fără cinci.

— Las-o baltă, spuse cu subînțeles bărbatul de lângă ea. Oriunde ai merge, vei întârzia.

O voce se auzi din boxe: „Ne cerem scuze pentru neplăcerile create. Din cauza unor probleme electrice, ne aşteptăm la o mică întârziere”.

„Nu! Nu azi. De ce azi?”

Grace respiră profund. Nu putea să atragă atenția asupra sa arătându-se agitată. În plus, era în regulă. Spuseseră „o mică întârziere”. Davey avea să aştepte.

Urmărind totul de la fereastră, Mitch se simți dezamăgit. „Nu vine”. Fusese atât de convins că asta era. Atât de sigur. Ceasul de pe perete îl tachina. Douăsprezece şi zece. Oare ce mersese prost? Oare Buccola se răzgândise şi o avertizase? Oare Grace îşi dăduse seama că nu putea avea încredere în

el? Sau poate era mai rău de atât. Poate se întâmplase ceva cu ea. Un accident. Cineva o recunoscuse şi luase legea în propriile mâini.

— Cred că o văd.

Vocea lui Buccola sună distorsionată în casca lui Mitch.

— Crezi? Nu ştii?

Buccola nu răspunse.

— Ei, unde?

Mitch nu-şi putea ascunde entuziasmul.

— Tocmai a ieşit de la metrou. Nu m-am uitat bine la fața ei. S-ar putea să nu fie ea.

— Danny, Luca. Aţi văzut ceva?

Doi dintre oamenii lui Mitch erau chiar în fața ieşirii de la metrou, verificând fiecare femeie care apărea.

— Nu.

— Nimic.

„Iisuse”.

— Ce purta, Davey?

— Blugi. Haină de culoare închisă. O căciulă... cred. Rahat.

— Ce?

— Am pierdut-o.

— Ai pierdut-o? Se îndrepta spre tine? Te-a văzut?

— Las-o baltă. Nu era ea.

Grace țâşni de la metrou şi ieşi în stradă. Întârziase. Foarte MULT. Oare Davey avea s-o aştepte atâta? Dumnezeule, ea aşa spera. Dar el risca foarte mult întâlnindu-se cu ea.

Înainta prin mulțime, cu capul în jos. Literele multicolore de la Toys” R” Us o chemau din partea opusă a pieței. Grace se îndreptă spre ele, cercetând mulțimea din față, în căutarea chipului familiar al prietenului ei.

Ofițerul Luca Bonnetti era dezamăgit. Rolul lui în marele spectacol se încheiase. Evident, Grace Brookstein îşi făcuse alte planuri. Cu toate acestea, faptul că era plătit să stea cu

ochii pe femei nu era cel mai rău mod de a-şi petrece dimineața. O brunetă drăguță trecu în grabă pe lângă el.

— Hei, iubito. Ce faci?

El o lovi peste fund, dar ea continuă grăbită.

— Care-i problema ta, Bonnetti?

Partenerul lui era nervos.

— Noi ar trebui să ne uităm după cea mai căutată persoană din America, nu să hăituim femei pe stradă.

— Ah, calmează-te, Danny. Era drăguță. Şi, în caz că nu ți-ai dat seama încă, doamna Brookstein nu vine.

Inima lui Grace bătea nebuneşte. „Nemernicul". După ce făcuse nenorocitul ăla de şofer de dubă, numai gândul că un bărbat ar fi atins-o sau s-ar fi uitat la ea cu poftă o făcea să vrea să țipe din toți plămânii. Dar ea nu putea țipa. Nu se putea opri ca să urle la el să-şi ia mâna împuțită de pe ea. Ea trebuia să fie invizibilă, să se topească în mulțime.

„Unde naiba e Davey?"

Tocmai când rostea în gând acea întrebare, îl văzu. Stătea la câțiva metri în fața magazinului. Se îndreptă spre el, zâmbind. Simțind zâmbetul ei, Davey îşi ridică privirea. Atunci Grace observă.

— Ea este! O văd. Vine încoace. Blugi, jachetă închisă la culoare. Căciulă.

Mitch îi întrebă pe polițiştii din piață:

— Ați văzut-o?

— Da, domnule. Am văzut-o. Ne apropiem.

Mintea lui Grace gonea.

„El a spus că o să aducă dosarul. Dovezile. De ce nu l-a adus?" Ceva nu era în regulă. Nu era doar dosarul. Era chipul lui Davey. Acesta era schimonosit de vină. Chiar în acea clipă, doi bărbați trecură pe lângă Grace, îndreptându-se spre Toys" R" Us. Al şaselea simț o făcu să încetinească ritmul.

„Poliței. E o capcană".

Nu avea timp să gândească. Acționând din instinct, ea își scoase căciula și o băgă în buzunarul hainei. Un grup de elevi străini se îndrepta în direcția opusă, spre metrou. Grace se strecură în mijlocul lor, un pește mic ce se ascundea într-un banc de pești.

Bărbații își duseră mâinile la căști. Sus, în camera de hotel, Mitch Connors țipa:

— Unde este? Unde este?

— Nu știu.

Davey Buccola era confuz.

— Venea spre mine, dar apoi a… a dispărut.

Mitch mai avea puțin și plângea.

— Împrăștiați-vă. Căutați. E în mulțime.

Nu mai rezistă. Ieși în fugă din camera de hotel și se îndreptă spre scări.

De la etajul șase al hotelului, Mitch avusese o vedere panoramică asupra pieței de jos. Acum, alergând la nivelul străzii, abia vedea la trei metri în fața lui. Erau oameni peste tot, înghesuindu-și pungile de cumpărături voluminoase, împingând cărucioarele cu copii.

Blugi, jachetă închisă la culoare, căciulă. „E aici. Trebuie să fie". Se avântă în masa de trupuri.

Grace aproape ajunsese la metrou. Treptele de piatră o ademeneau, promițându-i siguranță, evadare. „Doar câteva secunde. Câțiva pași!" Se uită în dreapta ei. Un bărbat cu șapcă Yankees se uita înnebunit în jur, mormăind. „Unul dintre polițiști. Câți sunt?" Bărbatul se îndrepta direct spre grupul lui Grace. Tocmai îl oprise pe ghidul grupului și îl întreba ceva. „Trebuie să scap".

Dintr-odată, Grace îl văzu pe ticălosul care îi pusese mâna pe fund mai devreme. Stătea în continuare la intrarea la metrou. Uitându-se cu mai multă atenție, văzu că era un tânăr italian, atrăgător – pentru cele care preferau nemernicii. Nu că lui Grace i-ar fi păsat dacă el ar fi arătat precum Quasimodo. O porni în acea direcție.

Mitch îşi ţinu răsuflarea „Iat-o!” Mulţimea se mişcă aproape imperceptibil, iar el o văzu la nici cinci metri de unde stătea el. Era mică, poate un metru şi jumătate înălţime, în blugi, o haină de culoare închisă, şi aproape ajunsese la metrou. Mitch o rupse la fugă.

— Hei, amice! Uită-te pe unde mergi.

— Mai încet, idiotule.

Mitch fugea fără să se uite în jur, trântind oamenii la pământ. Când Grace ajunse la trepte, Mitch făcu o fandare şi o culcă la pământ, cu faţa în jos, ca la rugby. Ea ţipă, dar era prea târziu. Sângele îi ţâşnise din nas. Mitch îi puse cătuşele la încheieturi. Se terminase.

— Grace Brookstein, eşti arestată. Ai dreptul să nu spui nimic. Ai dreptul la un avocat.

Întorcând-o, trase căciula pentru a o vedea mai bine.

— O, Iisuse.

O blondă îngrozită se uita la el.

Mitch nu o mai văzuse niciodată.

Lui Luca Bonnetti nu-i venea să creadă ce noroc avea.

— Hei, sexy. Te-ai întors.

— M-am întors.

Superba brunetă se ridică pe vârfuri, îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui şi începu să-l sărute cu pasiune. Luca îi întoarse favorul. De data aceasta, îşi puse ambele mâini pe fundul ei. Cu colţul ochiului, Grace îl văzu pe poliţistul cu pălărie Yankee stând de vorbă cu ghidul turistic. „Probabil mă descrie”. Dacă făcea să nu pară singură, nu avea să atragă atenţia. Fraierul ăla putea fi acoperirea ei până ajungea în siguranţă într-un tren. Apoi ea ar coborî la prima staţie şi ar dispărea.

Se întrerupse din sărut şi îi zâmbi.

— Vrei să faci o plimbare cu mine?

Luca rânji.

— Dacă vreau?

— E ocupat. Un alt bărbat, mai în vârstă, cu mustață sură, apăru de nicăieri şi se uita urât la Grace. Este ocupat.

Luca Bonnetti protestă:

— Nu, nu sunt. Lasă-mă, Danny.

— Să te las?

Bărbatul se uită la Grace.

— Uite ce e, doamnă, suntem de la NYPD şi suntem la muncă. Deci pleacă naibii de aici înainte să te arestez pentru prostituție.

Grace simți cum bila i se ridică în gât. „E unul dintre ei". Picioarele începură să-i tremure. O luă la fugă.

Mitch avu nevoie de câteva momente ca să reacționeze. Tocmai se scuza față de tânăra căreia îi rupsese nasul când fata trecu în fugă pe lângă el şi coborî câte două trepte odată. Mitch se întoarse către femeie şi se apucă să-i scoată cătuşele – şi atunci observă: o căciulă gri de lână ieşea din buzunarul hainei fetei.

— Stai! strigă el. Poliția!

Grace era pe peron. În spatele ei auzea strigătele:

— Poliția! Faceți loc!

Trenul era plin. Grace încercă să se vâre într-un vagon, dar un bărbat o împinse înapoi.

— N-aveți ochi, doamnă? Nu-i loc aici. Mergeți mai încolo.

— Poliția!

Strigătele se întețeau. Grace se uită peste umăr. El era. Detectivul Connors. Îl recunoscu din ştirile de la televizor. Următorul vagon era tot plin. Oamenii începură să se dea înapoi, ca să aştepte următorul vagon. Nu era loc nici în acesta. Uşile se închiseră. Era prea târziu. Trenul începu să se mişte.

— Grace Brookstein! Stai pe loc. Eşti arestată!

Grace îşi auzi numele. La fel toți ceilalți. Dintr-odată, sute de perechi de ochi se uitară în jur, cercetând peronul. „Grace Brookstein? Unde? E aici?"

Mitch Connors alergă de-a lungul peronului, mai repede

decât trenul. Trecu de primul vagon. Apoi de al doilea. Când ajunse la al treilea, mulțimea se despărți în două. Mitch şi Grace erau față în față. Grace se uită în ochii lui Mitch, iar Mitch se uită în ai ei. Vânătorul şi prada. Pentru o clipă, amândoi simțiră ceva. Respect reciproc. Afecțiune chiar. Dar numai pentru o clipă.

Trenul prindea viteză. În siguranță în căldura vagonului, Grace se îndepărtă de fereastră.

Mitch Connors stătea pe platformă şi o privea dispărând în uitarea întunecată a tunelului.

La secția de poliție, locotenentul Dubray îşi pierdu cumpătul.

— Ce dracu'? Cum ai putut să o pierzi în halul ăsta? Cum?

— Nu ştiu, domnule, oftă Mitch.

Încercă să privească partea bună a lucrurilor. Ştiau mai mult decât ştiuseră în urmă cu patruzeci şi opt de ore. Ştiau că Grace era încă în New York. Ştiau că era brunetă şi că luase în greutate. A doua zi aveau să trimită presei un nou portret-robot.

Datorită lui Luca Bonnetti, echipa de supraveghere a NYPD care eşuase în misiune reuşise să adune încă o informație – cea mai căutată femeie din istoria Americii săruta grozav.

Capitolul 21

Timp de trei zile, Grace rămase ascunsă. Găsise un nou loc unde să stea, o altă garsonieră, de data aceasta în Brooklyn. Dacă încăperea din Queens fusese sărăcăcioasă, dar primitoare, acest loc putea fi descris doar ca murdar. Lui Grace nu-i păsa. Trăsese perdelele, încuiase uşa şi se târâse în pat. Depresia o cuprindea, în valuri lente, ce veneau şi treceau.

„E mai rău decât închisoarea. Este iadul".

În închisoare, Grace le avusese pe Karen şi pe Cora. Pe sora Agnes şi pe copiii de la centru. Vizitele lui Davey

Buccola. „Davey”. Grace ar fi trebuit să se fi obişnuit cu trădarea, dar gestul lui Davey o şocase profund. Chiar crezuse că era de partea ei. Mai important, el deținuse cheia pentru toate speranțele ei de a-l găsi pe ucigaşul lui Lenny. Grace îşi pusese pentru ultima oară încrederea într-o altă ființă umană. „Singura persoană în care puteam avea încredere a plecat pentru totdeauna, trădat şi ucis pentru banii lui”.

La cum se simțea în acel moment, Grace nu ar fi avut încredere nici în propria ei umbră. Plânse. Când nu mai putu plânge, se îmbrăcă.

Pentru prima dată în trei zile, ieşi din cameră.

Era un risc nebunesc. Nebunie curată. Dar lui Grace nu-i păsa. Cimitirul Cypress Hills din Brooklyn trona deasupra golfului Jamaica. Nu ținea de o confesiune anume, deşi mare parte din întreținerea sa fusese finanțată în ultimii ani de către organizațiile caritabile evreieşti. Grace îşi aduse aminte de revolta stârnită când rămăşițele lui Lenny fuseseră îngropate acolo.

— Acest nenorocit a trădat comunitatea evreiască. Am avut încredere în el pentru că era unul de-al nostru. Acum el vrea să se odihnească în mijlocul nostru? Nu se poate.

Eli Silfen, directorul Fondului Benevol Beth Olom, fusese cel mai vehement dintre toți.

— O slujbă pentru Lenny Brookstein? La Cypress Hills? Peste cadavrul meu.

Dar rabinul Geller rămăsese ferm pe poziție. Un bărbat profund spiritual, cu voce blândă, rabinul Geller îl cunoscuse pe Lenny în cea mai mare parte a vieții lui.

— De fapt, Eli, va fi peste al lui. Aceasta este o religie care propovăduieşte iertarea. Mila. Dumnezeu judecă, nu omul.

Grace nu uitase niciodată compasiunea rabinului, îşi dorea ca el să fi fost acolo în acea clipă în care ea se plimba printre pietrele funerare şi statuile cu îngeri, cu răsuflarea doar un abur alb în aerul iernii. Cimitirul era imens. Zeci de

mii de morminte, poate mai multe, se întindeau cât vedeai cu ochii. „N-o să-l găsesc niciodată. Nu fără ajutor”.

Un bărbat în vârstă îngrijea un teren la câțiva metri distanță. Grace se apropie de el.

— Scuzați-mă. Mă întrebam, sunt şi… persoane importante îngropate aici?

I se părea mai sigur aşa decât să întrebe direct. Bătrânul râse, dezgolindu-şi dinții putrezi.

— Dacă sunt? Cât timp ai la dispoziție? E ca în revista People acolo jos, zise el şi lovi pământul înghețat cu sapa, chicotind la propria glumă. Avem Mae West. Jackie Robinson. Avem şi ceva mărunțiş rău famat. Sălbaticul Bill Lovett. Ştii cine e?

Grace nu ştia.

— A fost un gangster. Un ucigaş. Liderul găştii Mâna Albă.

— Îmi pare rău. Nu ştiu prea multe despre criminali, spuse Grace uitând că, cel puțin oficial, ea era una.

— Avem un infractor aici. Pun pariu că îți sună cunoscut. Leonard Brookstein. Domnul Quorum. Ai auzit de el, nu-i aşa?

Grace roşi.

— Da. Da, am auzit. Ştiți unde e îngropat?

— Sigur că da.

Începu să meargă. Grace ținea pasul cu el de aproape zece minute, ei doi semănând cu doi sergenți care inspectau ca la paradă pietrele funerare, în poziție de drepți precum soldații. În cele din urmă, ajunseră în partea de sus a unui deal. Grace îngheță. La mai puțin de două sute de metri, doi polițişti înarmați stăteau cu gurile căscate lângă o piatră albă simplă. Sau, cel puțin.

fusese odată simplă şi albă. Chiar şi de la distanță, Grace observă că fusese acoperită cu graffiti, cu mesaje roşii de ură, pe care nimeni nu se deranjase să le şteargă. „Sigur că sunt polițişti aici! Probabil mă aşteaptă să fac o greşeală stupidă. Ca asta”.

— Ce s-a întâmplat? întrebă îngrijitorul. N-am ajuns încă, să ştii.

— Ştiu, dar… m-am răzgândit.

Inima lui Grace bătea repede.

— Nu mă simt bine. Vă mulţumesc pentru ajutor.

Bărbatul se uită la ea ciudat, studiind-o de parcă atunci o vedea pentru prima dată. Sperând să îi distragă atenţia, Grace îi puse douăzeci de dolari în mâna rigidizată de artrită, apoi se întoarse şi fugi înapoi în josul dealului.

Ea nu se opri din alergat decât atunci când ajunse la metrou şi se strecură într-o cafenea din apropiere, ca să-şi tragă sufletul şi să se adune. Cum puteau oamenii să profaneze mormântul cuiva? Ce fel de persoană făcuse aşa ceva? Se aflase la o distanţă prea mare ca să vadă ce scria, dar îşi putea imagina. În ochi îi apărură lacrimi. Niciunul dintre ei nu-l cunoscuse pe Lenny. Nu ştia ce om decent, iubitor şi generos fusese. Uneori, chiar şi lui Grace i se părea că acel om se îndepărta de ea. Că persoana care fusese Lenny se pierduse deja, zdrobită sub un munte de minciuni, de invidie şi de ură. Oamenii îl catalogaseră drept mârşav, dar era o minciună.

„Nu ai fost rău, dragul meu. Această lume este rea. Mincinoasă, lacomă şi coruptă”.

În acel moment, Grace îşi dădu seama că avea de ales. Putea renunţa. Să se predea, să accepte mâna putredă cu minciuni pe care viaţa i-o întinsese. Sau putea lupta.

Cuvintele rabinului Geller se întoarseră la ea: „Dumnezeu judecă, nu omul”. Poate că Grace ar trebui să lase zdrobirea duşmanilor săi în mâinile lui Dumnezeu? Să-L lase pe El să îndrepte nedreptăţile pe care lumea li le făcuse ei şi dragului ei Lenny?

Sau poate nu.

Grace ştia care avea să fie următoarea ei mişcare.

Davey Buccola bâjbâi cu cheia de la camera lui de hotel.

Era foarte, foarte beat. Odată cu Grace, scăpase printre degete şi banii. El o trădase, iar ea ştia asta – şi fusese totul sau nimic. Prea deprimat ca să se întoarcă la casa mamei lui, Davey se învârtise prin oraş şi cheltuise ce-i mai rămăsese din economiile sale pe femei şi băutură.

— Firaradracului.

Încercă cheia de două ori înainte să-şi dea seama: „Sunt la etajul greşit". În timp ce se clătina din nou pe hol către lift, pereții se repezeau spre el, iar podeaua se mişca în sus şi în jos, în sus şi în jos, ca o navă în largul mării. Davey îşi aduse aminte de casa distractivă din parcul de distracții Atlantic City unde tatăl lui obişnuia să-l ducă pe când era mic. Îi era greață. Fu o uşurare să intre în lift.

— La ce etaj?

Femeia stătea cu spatele la el. Chiar şi în starea lui avansată de ebrietate, Davey observă părul ei roşcat şi trenciul negru lung şi lucios. Sau erau două pardesie?

— La ce etaj? întrebă ea din nou.

Davey nu-şi amintea.

— Al treilea, spuse el la întâmplare.

Femeia făcu un pas înainte şi apăsă pe un buton. Apoi lipi o armă mică de spatele lui Davey.

— Dacă faci o mişcare, te ucid.

Sus în camera lui de hotel, Davey se aşează pe marginea patului.

— Ştiu cum pare. Dar pot explica.

Grace ridică arma şi o îndreptă spre capul lui.

— Ascult.

Fusese mai uşor decât se aşteptase să facă rost de o armă. Crezuse că avea să fie un proces complicat, periculos, dar constatase că se puteau cumpăra de pe stradă. Ca nişte simple castane. Îl observase pe un individ care pierdea vremea pe stradă şi schimba bani cu puştii din cartier în ceea ce presupunea Grace că erau afaceri cu droguri. Cu o zi în urmă, mersese până la el.

— Am nevoie de o armă. Ştii pe cineva care mă poate ajuta?

Tipul se uitase la Grace. Cu capul ras şi haine largi, bărbăteşti o luase drept lesbiană, probabil proaspăt ieşită din închisoare. De regulă, nu era un fan al lor. Pe de altă parte, cu siguranță nu era polițistă, iar lui îi prindeau bine banii.

— Depinde. Cât plăteşti?

Căzuseră de acord la preț, care era de două ori cât valora pistolul. El regretase instantaneu că nu ceruse mai mult. În timp ce Grace se îndepărtase, el strigase după ea:

— Ştii cum să foloseşti chestia aia?

Grace se oprise, se gândise şi clătinase din cap.

— Cincizeci de dolari şi-ți dau o lecție în privat. Pun la bătaie şi nişte muniție, ce zici?

— Douăzeci, se surprinsese Grace spunând.

— Treizeci şi cinci. E oferta mea finală.

— Bine.

— O, Doamne, Grace, te rog. Nu trage!

Davey Buccola plângea în hohote. Grace se simțea ciudat de detaşată. Era aproape dezgustată ascultându-l implorând pentru viața lui, cu râuri de lacrimi şi muci care îi şiroiau pe fața contorsionată de groază. De parcă vreunul dintre cuvintele lui putea schimba decizia ei.

— Dă-mi dosarul.

— Dosarul?

— Informațiile pe care mi le-ai promis. Informațiile pe care trebuia să mi le dai în Times Square, îți aminteşti? înainte de a deveni lacom şi de a decide să mă torni pentru două sute de mii de dolari.

— Nu a fost aşa, Grace. Am încercat să te protejez.

Grace puse degetul arătător pe trăgaci.

— Încă o minciună din gura ta, şi jur pe Dumnezeu că-ți zbor creierii.

Davey scânci cu teamă. Ea vorbea destul de serios. Nu era Grace Brookstein pe care o cunoscuse la Bedford

Hills. Era o persoană cu totul diferită. Rece. Nemiloasă. Nesăbuită.

— Există un dosar, nu-i aşa, Davey? Sper, pentru binele tău, că n-ai mințit şi în această privință.

— Nu, nu, e aici. Îl am.

Pierduse recompensa, dar Davey sperase să găsească un ofertant pentru mina de aur de secrete. Până în acel moment, niciun editor nu luase în serios apelul lui, dar lucra la asta. Se întinse sub pat.

— Stai! îi porunci Grace.

Davey îngheță.

— Ține-ți mâinile la vedere. Pe cap.

Davey se supuse.

— Bun. Acum mergi imediat în mijlocul camerei şi îngenunchează.

Davey simți un nod în stomac. „O, Doamne. Poziția clasică de execuție. O să îmi tragă un glonț în ceafă”.

— Te rog, Grace…

— Taci din gură!

Cu atenție, păstrând arma îndreptată spre Davey, Grace se lăsă pe vine şi căută sub pat. Scoase un dosar maro pentru acte.

— Ăsta e?

Davey încuviință din cap.

— După ce te ştiam în siguranță, aveam de gând să-l dau unui avocat, jur pe Dumnezeu! M-ar fi ajutat să încep un recurs.

Grace strânse dosarul la piept ca pe un iubit. Apoi eliberă piedica pistolului.

— L-ai arătat cuiva? Poliției sau presei?

Davey clătină din cap cu vehemență.

— Nimănui, nu. Singurii oameni care ştiu despre asta suntem noi doi.

Era răspunsul corect. Grace zâmbi. Davey se simți uşurat. „O să mă lase să trăiesc”. Grace luă o pernă de pe pat. O ținu

în fața armei şi spuse cu răceală:

— M-ai trădat. Ştii care e pedeapsa pentru trădători.

Davey?

Înainte de a putea răspunde, el auzi sunetul înfundat al împuşcăturii, urmat de o senzație caldă şi umedă în partea de jos a corpului.

Şi apoi, nimic.

Mitch Connors privea scena. Camerista care sunase la poliție vorbea atât de prost engleză şi era atât de îngrozită şi de isterică, încât el nu ştiuse la ce să se aştepte. Dar cu siguranță nu la aşa ceva. Mitch izbucni în râs.

— Nu e amuzant!

Davey Buccola se afla în mijlocul camerei, gol şi legat ca un pui cu cablul de la jaluzele. Literalmente ca un pui. După ce leşinase, cineva Grace – îl dăduse cu gudron şi îi pusese pene. Pene din pernele hotelului erau lipite pe membrele lui cu gel de păr, iar pe frunte avea scris cu un marker permanent cuvântul „trădător". Acelaşi marker permanent, presupunea Mitch, care ieşea în acel moment din fundul nemernicului de Davey, ca un termometru pentru păsări de curte.

— De unde stau eu, prietene, este un pic cam amuzant.

Lui Mitch începea să-i placă din ce în ce mai mult de Grace. Un singur glonț era înfipt în peretele de lângă fereastră. Mai jos, într-o grămadă pe podea, erau hainele ude ale lui Davey. Buccola trebuie să fi fost atât de îngrozit când Grace trăsese în pernă, încât îşi pierduse controlul asupra intestinelor.

— E nebună! se plângea Davey. Putea să mă omoare! Vreau protecția poliției.

— Da, şi eu o vreau pe Gisele Biindehen să lingă frişcă de pe biluțele mele, dar nu se va întâmpla, spuse Mitch ironic. Să-l dezlege cineva, vă rog. Dacă mai trebuie să mă uit la crăpătura aia din fund încă o secundă, o să am avea nevoie de terapie serioasă. S-ar putea să nu mai pot mânca

niciodată pui.

— Nu ar trebui să fac nişte poze mai întâi, şefu'? Să documentez scena crimei.

— Pentru cine? întrebă Mitch şi râse chiar mai tare. Pentru colonelul Sanders?

— Nu iei asta în serios! spuse Davey Buccola, care făcuse tot ce putuse ca să sune indignat, lucru deloc uşor cu un marker în fund. Grace Brookstein m-a amenințat cu arma în mână. Ăsta e jaf armat! Nu-ți pasă?

— De tine, Buccola? Nu, nu-mi pasă. Şi ce vrei să spui prin „jaf armat"? Jaf a ce? Ce a furat?

Davey ezită.

— Ori îmi spui, ori te las aici aşa.

— Dacă-ți spun, îmi oferi protecția poliției?

Mitch se îndrepta spre uşă.

— Aşteaptă! strigă Davey. Bine, bine. A fost un dosar. Informații despre moartea soțului ei. Credem că… noi credem că Lenny Brookstein a fost ucis.

— Ce?

— Am lucrat cu Grace. Am investigat cazul. De-asta a evadat de la Bedford. Nu-i pasă de bani. Tot ce vrea este să afle cine l-a ucis pe soțul ei. Cine i-a înscenat totul. Vrea răzbunare.

Mitch înțelegea dorința de răzbunare. Îşi aduse aminte de ziua în care Grace îl sunase. „Nu am furat niciun ban, domnule detectiv. Mie şi soțului meu ni s-a făcut o înscenare".

„E oare posibil?"

— De ce naiba nu mi-ai spus asta mai devreme? strigă el.

Dar, imediat ce rosti cuvintele, ştiu răspunsul.

— Aveai de gând să vinzi informațiile, nu-i aşa? Rahat mic şi lacom!

Davey Buccola rămase tăcut.

— Deci i-ai dat dosarul?

— A trebuit! Avea un pistol…

— Ai o copie, nu? Spune-mi că ai o copie.

La mai puțin de cinci kilometri distanță, Grace stătea într-o cadă şi recitea pentru a suta oară informațiile de la Davey. Dintr-odată se ridică. Era acolo, negru pe alb.

„Ştiu cine l-a ucis pe Lenny".

În sfârşit, vânătoarea începea.

Capitolul 22

Andrew Preston mergea pe Wall Street cu o senzație familiară de greutate în piept. Maria avea din nou o aventură. El învățase semnele. Sertarul de lângă pat plin cu chitanțe de la La Perla. Programarea pe care o făcuse pentru epilare braziliană după călătoria la Hong Kong, nu înainte. În acea dimineață el chiar o prinsese cântând La Traviata la duş.

„Dacă n-aş iubi-o atât de mult... Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.*

Era 17.30, iar strada era deja aglomerată cu agenți de bursă şi personalul de secretariat aflat în drum spre casă. De când începuse lucru la noul său loc de muncă la divizia M & A de la Lazard, Andrew lucra de multe ori până la nouă sau zece seara. Dar era joi – seara lui de sport. Medicul lui Andrew îi subliniase cât de important era pentru el să facă exerciții în mod regulat. „Nimic nu combate stresul ca un joc bun de racquetball. N-are nicio importanță dacă eşti mare sculă pe Wall Street, dacă inima te lasă la 45 de ani. Ştii ce vreau să spun, nu?"

Andrew ştia ce voia să spună medicul său. Deşi nu se putea abține să nu pună la îndoială judecata cuiva care-l percepea pe el, Andrew Preston, ca pe o „mare sculă** Maria cu siguranță nu îl vedea aşa. Orice făcea, oricât de mulți bani aducea, niciodată nu era de ajuns. Maşina de epocă Aston Martin DB5 a lui Andrew era parcată într-un garaj subteran, la patru clădiri mai jos de biroul lui. Ratele erau exorbitante, dar drumul până la muncă era una dintre puținele mici

luxuri pe care şi le permitea. Îngrijindu-se de inima lui, o luă pe scări către P4 în loc să ia liftul, apăsă butonul de deblocare de pe telecomandă şi sări pe scaunul şoferului.

— Bună, Andrew.

El fu atât de şocat, că aproape țipă. Grace Brookstein era chircită pe bancheta din spate. Avea o armă şi zâmbea.

— Nu ne-am văzut de mult.

Mitch Connors nu-şi putea crede urechilor.

— Domnule, cu tot respectul, asta este o prostie. Trebuie să redeschidem ancheta privind moartea lui Leonard Brookstein. Dacă nu o facem şi se află mai târziu că am ascuns această dovadă…

Când, în cele din urmă, Mitch îl dezlegase pe Davey Buccola, detectivul cu fața roşie îi dăduse un cip USB. Informațiile pe care le conținea erau atât de explozive, încât Mitch le printase şi i le dăduse direct şefului său.

— Nimeni nu ascunde nimic, zise locotenentul Dubray şi închise dosarul. Sincer, Mitch, eu nu înțeleg de ce eşti atât de dornic să începi o nouă investigație din moment ce asta în care eşti deja vârât a cam luat-o razna. Grace Brookstein te-a făcut de râs. A făcut de râs tot acest departament.

— Ştiu, domnule. Dar dacă soțul ei a fost ucis, iar ancheta criminalistică a fost greşit condusă, a avut loc o mare eroare a justiției.

Dubray pufni.

— Justiție? Mai lasă-mă! Lenny Brookstein a fost un ticălos, Mitch, da? Un bogat nemernic, lacom, care a dus de râpă acest oraş. Dacă cineva i-a făcut de petrecanie, acela a făcut lumii o favoare. Nimănui nu-i pasă, cu atât mai puțin mie.

Mitch rămase tăcut. Dubray vorbea serios? Toată ancheta legată de moartea lui Lenny Brookstein fusese o mascaradă. Procurorul decisese că fusese sinucidere, pentru că America îl judecase deja pe fiul său cândva iubit. Lenny Brookstein

fusese un hoț, un mincinos lacom care îi violase pe cei săraci şi îşi jefuise propriul fond.

Dar dacă America se înşelase? Cu privire la Lenny şi la Grace.

Încă de la începutul anchetei, Mitch avusese sentimente contradictorii în legătură cu Grace Brookstein. Ura inițială, puternică, pe care o împărtăşise cu restul Americii, fusese rapid înlocuită cu o combinație de milă şi, putea recunoaşte, respect. Grace era curajoasă, hotărâtă şi plină de resurse, calități despre care Mitch crezuse întotdeauna că predominau la sexul masculin. Cu toate acestea, atunci când o văzuse în cele din urmă pe Grace Brookstein în carne şi oase, în fugă, în ziua în care garnitura aceea de metrou plecase din stația Times Square, chipul care se uitase la el era al unei femei în toată regula – vulnerabilă, plină de compasiune. În alte circumstanțe, într-o altă viață, Mitch se putea imagina îndrăgostindu-se de ea. „Ne-am putea salva unul pe altul". Se târî înapoi la realitate.

— Să presupunem că Leonard Brookstein a fost nevinovat.

Dubray făcu ochii mari.

— Poftim?

— Am spus să presupunem că el a fost nevinovat. Să presupunem că cineva a luat banii.

— Cum ar fi Zâna Măseluță?

— Ce zici de Andrew Preston? Cu respect, domnule, dar ați văzut dosarul lui Buccola? Preston deturna fonduri de doi ani.

Dubray flutură din mână.

— Câteva lichidități. În plus, toți băieții de la Quorum au fost anchetați la momentul respectiv. Ştiu că federalii nu au neapărat cele mai ascuțite minți, dar chiar crezi că Harry Bain nu s-ar fi prins până acum dacă unul dintre ei avea atâția bani? Detectivul tău a luat-o pe piste greşite.

— Se poate, recunoscu Mitch. Dar n-ar trebui cel puțin să verificăm pistele lui Buccola? Cu cât mă uit mai mult la cazul

Quorum, cu atât mai mult mi se pare că pute.

— Atunci nu te mai uita. Fă-ți treaba. Găseşte-o pe Grace Brookstein şi du-o înapoi în închisoare, unde-i e locul.

Înapoi în biroul său, Mitch opri telefonul şi închise uşile. Locul lui Grace Brookstein era în închisoare? El nu mai era atât de sigur. Încercă să îndepărteze gândul, să-l înăbuşe. Dar acesta se făcea din ce în ce mai mare, forțându-şi drumul în sus, spre lumina soarelui conştiinței lui, ca o buruiană.

„E o înscenare. Ancheta, procesul, totul. Totul a fost pus la cale, ca un scenariu de reality-show". Dubray nu era interesat de adevăr. Nici polițiştii din Massachusetts care investigaseră moartea lui Lenny Brookstein, sau medicul legist, sau presa, sau chiar FBI-ul. Frauda Quorum era un film, iar americanii îşi desemnaseră deja răufăcătorii: Grace şi Lenny Brookstein. Nimeni nu dorea un alt final. Nu când plătiseră atât de mult pentru locurile lor şi erau deja la jumătatea cutiei cu popcorn.

Dubray îi spusese să uite de informațiile lui Buccola. „Şterge-le, rupe-le, arde-le, nu-mi pasă. Lenny Brookstein e mort şi îngropat".

Dar Mitch ştia că nu putea face asta. Acele informații îl puteau duce la adevăr. Cu puțin noroc, aveau să-l ducă, de asemenea, la Grace Brookstein.

Andrew Preston scrâşni din dinți. Dacă era să moară, încerca să o facă cu curaj.

— Tot ce am făcut, am făcut pentru Maria. Trebuie să crezi asta, Grace.

Grace strânse cordonul în jurul încheieturii lui. Merseseră cu maşina în New Jersey, la un hambar abandonat de pe 287 Freeway. Afară era întuneric şi începuse să plouă. O burniță rece picura prin găurile din acoperişul fermei, udând tricoul lui Andrew. Stâlpul de care era legat îl apăsa dureros în spate.

— Nu-mi spune ce să cred. Doar răspunde la întrebările

mele. Cât de mult ai furat de la Lenny?

— Nu am furat de la Lenny.

Patul greu de metal al armei îl pocni pe Andrew peste nas. El țipă de durere.

— Nu mă minți! Am dovezi. Încă o minciună şi o să te împuşc în cap. Nu mă crezi?

Andrew Preston încuviință din cap. O credea. Dacă ar fi fost vechea Grace, ar fi apelat la compasiunea ei. Dar vechea Grace dispăruse. Andrew Preston nu avea nicio îndoială că femeia din fața lui i-ar trage un glonț în creier fără ezitare.

— Cât de mult?

— Aproximativ trei milioane cu totul. În mai mulți ani. Dar n-am mințit. Nu am furat de la Lenny. Am luat bani de la Quorum. Am intenționat întotdeauna să-i pun înapoi în cele din urmă.

— Dar n-ai făcut-o.

— Nu. Nu am putut. Datoriile Mariei… începu să plângă. A cheltuit atât de mult, încât a început să apeleze la cămătari. Este o boală, Grace. O dependență. Nu se poate abține. N-am ştiut cât de rău stăteau lucrurile. Apoi, într-o zi, nişte oameni au venit acasă. Persoane violente. Ucigaşi. Nu mi-ar fi păsat de mine, dar Maria era în pericol. Mi-au arătat imagini, spuse el, şi se cutremură. Nu voi uita acele imagini cât voi trăi.

Grace se gândi la cadavrul umflat al lui Lenny, fără cap, întins pe o lespede la morgă.

— Deci ai furat din fond şi Lenny a aflat?

Andrew lăsă capul în jos.

— Da. Am crezut că mi-am acoperit urmele. Cei de la SEC ne investigau, dar ei nu se prinseseră. Cred că Lenny a fost mai deştept decât toți.

— Şi de aceea l-ai ucis? Ca să poți fura în continuare şi să plăteşti cămătarii?

Andrew se uită la ea vădit surprins.

— L-am ucis? Eu nu l-am ucis, Grace. Am furat de la Quorum – şi a fost un lucru greşit. Dar nu i-aş fi făcut

niciodată rău lui Lenny. El mi-a fost prieten bun.

— Te rog! zise Grace şi râse amar. Lenny ştia ce-ai făcut. El şi John au discutat în Nantucket. Te-ai speriat că el avea de gând să te concedieze sau să te predea autorităților, aşa că l-ai omorât. Ea eliberă piedica armei. Mâna îi tremura. Nu cred că ai luat doar trei milioane de dolari. Ai luat tot. Ai furat toate acele miliarde şi ai făcut să pară că a fost Lenny.

— Nu-i adevărat.

— L-ai ucis! Ştiu că tu ai fost!

Grace devenise isterică.

Andrew Preston închise ochii. Cel puțin îl aştepta o moarte rapidă. „Mă întreb dacă Mariei îi va fi dor de mine".

Mitch Connors stătea lungit în pat şi citea. Davey Buccola fusese o lipitoare, dar cel puțin fusese una meticuloasă. Raportul lui era documentat cu sârguință. Desigur, o mulțime de informații erau din auzite, bazate pe interviuri neoficiale cu personalul de la biroul medicului legist sau cu cei de la paza de coastă din Nantucket. Mai puțin de jumătate se puteau folosi la tribunal. Dar imaginea de ansamblu pe care o descria, aceea a unui un om bogat înconjurat de prieteni falşi, paraziți şi atârnători părea îngrozitor de reală.

Mitch şi-o imagină pe Grace citind. Dacă lui îi făcea greață, oare cum se simțea ea, înaintând cu greu prin pânza de jumătăți de adevăruri, lăcomie şi înşelăciune construită de cei mai apropiați şi cei mai dragi oameni din jurul ei? Nu era de mirare că nu apelase la niciunul dintre aceştia când evadase de la Bedford. Cu prieteni că ai familiei Brookstein, cine mai avea nevoie de duşmani?

Singura problemă cu informațiile era numărul lor mare. Prea mulți oameni avuseseră motivul şi ocazia de a-i face de petrecanie lui Lenny Brookstein. Mitch gândi: „Grace urmăreşte aceste fire, la fel ca mine. Unde s-ar duce mai întâi?"

Andrew Preston deschise ochii. Se aşteptase ca Grace să-l împuşte, dar până în acel moment glonțul aşteptat nu venise. Fu surprins să vadă obrajii ei udați de lacrimi.

— Vreau să recunoşti, plângea ea. Vreau să spui că-ți pare rău.

— Grace. Îmi pare rău pentru ce am făcut. Dar eu nu l-am ucis pe Lenny, şi ăsta e adevărul. Am fost în New York în ziua în care a murit. Îți aminteşti?

— Ştiu că ai fost. Şi ştiu ce făceai acolo. Ai fost acolo să plăteşti un ucigaş.

Grace băgă mâna într-un rucsac şi scoase o fotografie.

— Donald Anthony Le Bron. Presupun că ai de gând să-mi spui că nu-l cunoşti.

Fața lui Andrew deveni livid㠄.

— Nu. Îl cunosc. Şi ai dreptate, este un ucigaş. Lucrează pentru o bandă dominicană cunoscută sub numele de DDP. Vine de la Dominicans Don't Play, iar asta este mai degrabă o afirmație incompletă, după cum s-a dovedit, spuse el, şi râse nervos. Şi da, l-am angajat pe Le Bron. Dar nu pentru a-l ucide pe Lenny.

Grace ezită.

— Continuă!

— Au spus că sunt recuperatori. „Oameni de afaceri legitimi", aşa s-au descris. Au venit acasă şi mi-au arătat poze cu femei violate şi mutilate. Au spus că Maria avea să fie următoarea. Apoi, cu o lună înainte de Balul Quorum, unul dintre ei a venit la birou. A adus un deget retezat, înfăşurat într-un prosop de bucătărie. Andrew închise ochii la acea amintire. Am plătit ce datora Maria atunci, dar s-au întors pentru mai mult. Au vrut dobândă, sute de mii de dolari. Nu avea să se termine vreodată. Nu am putut merge la poliție pentru că s-ar fi aflat despre banii pe care i-am furat de la Quorum. Aşa că l-am contactat pe Le Bron. El şi oamenii lui s-au ocupat de tot.

Grace încercă să ia în calcul varianta asta. Când citise în

documente despre delapidarea lui Andrew şi aflase despre legăturile lui cu banda din New York, fusese sigură că găsise omul. Totul căpătase sens: furturile pe care Lenny le descoperise fuseseră vârful aisbergului. În realitate, Andrew trebuie să fi sustras miliarde din vistieria Quorum, făcând să pară că Lenny era hoțul. Apoi angajase un asasin profesionist pentru a-l ucide pe Lenny şi stătuse şi privise în timp ce Grace era învinuită. Dar, ascultându-l acum pe Andrew, observând groaza de pe fața lui când îşi adusese aminte de amenințările făcute la adresa Mariei, fu convinsă că el spunea adevărul.

Andrew Preston nu era ucigaşul lui Lenny.

Era o lovitură zdrobitoare.

— Lenny a fost ca un tată pentru mine, Grace, şi l-am trădat. Voi purta vina cu mine până în ziua în care voi muri. Dar nu mi-am dorit să-l văd mort. Nu aşa ca Jack Warner.

Grace citise şi dosarul lui Davey despre Jack. Ştia despre datoriile lui la jocurile de noroc şi despre refuzul lui Lenny de a le plăti. Dar nu erau totuşi motiv pentru crimă. În plus, alibiul lui Jack era solid. Paza de coastă îl salvase de la kilometri depărtare de locul unde fusese găsită barca lui Lenny.

— Jack era supărat pe Lenny. Ştiu asta.

— Supărat? Andrew păru surprins. L-a urât, Grace. Lenny îl avea pe Warner la degetul mic. Ştia toate secretele lui murdare. Toată lumea din Senat ştia că Jack Warner era marioneta de la Quorum, că el vota cu oricine îi spunea Lenny Brookstein să voteze. Lenny îl storsese pe Jack ca pe o cârpă umedă. Tipul nu mai putea respira.

Grace îl privea neîncrezătoare.

— Sunt sigură că nu a fost aşa. Lenny nu l-ar fi şantajat pe Jack. El n-ar fi şantajat pe nimeni.

Andrew Preston zâmbi. Văzuse o strălucire a lui Grace cea de odinioară. Cea care nu punea nimic sub semnul întrebării, cea adoratoare, cea convinsă că Lenny nu putea

greşi cu nimic. Nu că ar fi condamnat-o. Andrew ştia mai bine decât oricine cum era să iubeşti pe cineva atât de mult încât să-l aperi în ciuda tuturor dovezilor.

— Grace, spuse el cu blândeţe, orice s-a întâmplat cu Lenny, s-a întâmplat pe mare, în ziua furtunii. Şi Jack a fost pe apă în acea zi, îţi aminteşti?

Grace îşi amintea. La fel ca Michael Gray, Jack Warner era un navigator cu experienţă. „Suficient de expert cât să ajungă cumva la barca lui Lenny şi să-l omoare? Să-l arunce peste bord şi să facă să pară un accident?" Era posibil.

— Încearcă să găseşti o doamnă pe nume Jasmine, spuse Andrew. E cel mai bun sfat pe care ţi-l pot da. Ea te-ar putea face să vezi lucrurile într-o altă lumină.

Mitch merse acasă la familia Preston mânat de impuls. Spera să-i pună întrebări lui Andrew despre presupusa lui deturnare de fonduri de la Quorum, dar fu întâmpinat de o Maria isterică. Era aproape de miezul nopţii, iar Andrew nu sunase. Nimeni nu-l văzuse de când plecase de la birou, la ora cinci. Ea sunase la poliţie, dar nimeni nu o luase în serios. Cu excepţia lui Mitch.

— Permiteţi-mi să vă torn un coniac, doamnă Preston.

Oare Grace luase legea în propriile mâini? Până în acel moment, aflase că Andrew furase de la Lenny. Dacă îl răpise? Sau mai rău? Dacă lui Grace îi intrase în cap că Andrew era vinovat de moartea lui Lenny, nu se putea spune de ce era în stare.

Când uşa apartamentului se deschise şi Andrew Preston intră, Mitch fu cel puţin la fel de uşurat ca Maria. Cămaşa lui Andrew era plină de sânge, iar nasul era serios rănit, dar părea calm. Spre deosebire de soţia lui, care se aruncă melodramatic în braţele lui.

— O, Andy, Andy! Ce s-a întâmplat? Mi-am ieşit din minţi. Unde ai fost?

— La spital. Sunt bine, Maria. Am avut un mic accident,

atâta tot.

— Ce fel de accident?

— Ridicol. Am alunecat, am căzut în ploaie şi am aterizat cu fața pe trotuar. Aş fi sunat, dar am fost blocat la Urgențe ore în şir. Ştii cum e acolo. N-am vrut să-ți faci griji, draga mea.

— Ei bine, mi-am făcut griji. Poliția e aici.

Maria arătă spre Mitch. Andrew Preston îl recunoscu de la televizor drept cel aflat în căutarea lui Grace. Se străduí să sune nonşalant.

— Dumnezeule! în ziua de azi, un soț rătăcitor poate pune pe drum o echipă de investigație? îmi pare rău dacă am provocat necazuri, domnule detectiv.

— Deloc, domnule Preston. De fapt, am venit să vorbesc cu dumneavoastră despre o altă chestiune, dar pot aştepta. Mă bucur să vă văd acasă în siguranță. Probabil o să vi se pară o întrebare ridicolă, dar Grace Brookstein a încercat să vă contacteze cumva? În ultimele patruzeci şi opt de ore.

Andrew păru uimit.

— Grace? Să mă contacteze? Nu, de ce naiba ar face asta?

— Niciun motiv, spuse Mitch. Nu trebuie să mă conduceți.

Mai târziu, în pat, Andrew se uita la soția lui adormită. „Te iubesc atât de mult, îngerul meu". Fusese mişcat de îngrijorarea Mariei când ajunsese acasă. Poate că, până la urmă, lucrurile aveau să meargă bine între ei.

Se gândise să-i spună detectivului Connors adevărul despre Grace şi despre ceea ce se întâmplase în după-amiaza aceea. Dar numai pentru o clipă. Grace îi cruțase viața şi îi iertase păcatele. Putea, cel puțin, să-i întoarcă favoarea.

Dacă Lenny chiar fusese ucis, Andrew îşi dorea ca Grace să aibă noroc în găsirea criminalului. Indiferent ce credea lumea, Lenny Brookstein fusese un om bun. Întinzându-se spre Maria, Andrew o trase mai aproape şi inhală parfumul îmbătător al corpului ei. Izul slab de aftershave pe care îl simți îi aduse lacrimi în ochi.

Andrew Preston nu folosea aftershave.

Capitolul 23

Jasmine Delevinge îşi admira în oglindă trupul gol. Avea douăzeci şi patru de ani, cu pielea moale colorată precum cafeaua cu lapte, cu picioare lungi şi un nou Set de silicoane perfecte, cadou de ziua ei de la un client influent. Cuprinzându-i frumos în palme, Jasmine îşi spuse: „Nu, e mai mult decât un client. E iubitul meu. Îl ador".

Nu-i stătea în fire lui Jasmine să se ataşeze de oamenii care o plăteau pentru a împărți patul cu ei. Fiică a unui om de afaceri francez şi a unei prințese persane, Jasmine Delevigne nu avea nevoie de banii pe care îi câştiga ca prostituată. O făcea pentru fiorii pe care îi simțea. Doar gândul că bărbați bogați şi puternici, cu neveste frumoase şi chiar cu amante şi mai frumoase, o găseau irezistibilă, atât de îmbătătoare încât plăteau pentru privilegiul de a se culca cu ea, îi dădea lui Jasmine o senzație incredibilă. Trecuseră ani de când apelase la fondul mutual. Apartamentul de pe Fifth Avenue, o decapotabilă MG de epocă, garderoba plină cu rochii la modă şi cu pantofi de mii de dolari perechea… Corpul perfect al lui Jasmine plătise pentru toate. Alte persoane o puteau numi curvă. Oameni ca tatăl ei, care îşi revărsase toată atenția asupra mamei lui Jasmine şi nu observase eforturile fiicei sale de a-i intra în grații. Dar lui Jasmine nu-i păsa de ceea ce credeau ei.

„Sunt o feministă. Mi-o trag cu cine îmi place, când îmi place, pentru că îmi place. Nu dau socoteală nimănui".

Se duse în dressing şi luă un Set de lenjerie de corp. Chiloței La Perla, din mătase de culoarea ciocolatei, şi un camizol asortat. „Clasic şi feminin. Aşa cum îi place lui". Trecuseră săptămâni de când Jasmine îl văzuse ultima dată, şi era entuziasmată. Fuseseră şi alții, desigur. Toți clienții ei erau bărbați frumoşi, de succes – şi toți erau buni la pat.

Jasmine Delevigne era cea mai bună şi lucra doar cu cei mai buni. Dar niciunul dintre ceilalți bărbați nu o impresionase aşa cum o făcuse el.

Se auzi soneria.

„A venit mai devreme. Este la fel de nerăbdător ca mine".

Jasmine deschise uşa calmă, ca o prințesă ce era.

— Bună, dragă.

El o apucă de gât.

— Dă-ți nenorocitele de haine jos. Acum.

Pupilele lui Jasmine se dilatară de entuziasm. „Mi-ai lipsit atât de mult".

— Te rog, nu!

Gavin Williams strânse nodurile din jurul încheieturilor lui Grace Brookstein. Apoi ridică bastonul şi îl coborî pe spatele picioarelor ei. Două urme roşii se alăturară celorlalte. Gavin Williams zâmbi.

— Te întreb din nou, Grace. Unde sunt banii?

Ea plângea. Implora. Soția lui Lenny Brookstein, cea mai prețuită comoară a lui, îl implora pe Gavin Williams să îi fie milă. Dar Gavin Williams nu avea să arate milă.

„Să piară păcătoşii de pe pământ şi să nu mai fie oameni răi".

Se simți încordându-se. Ridică din nou bastonul.

— Scuzați-mă, domnule? Sunteți bine?

Fantezia lui Gavin Williams se evaporă. Era din nou la biroul său de la Biblioteca pentru Ştiință, Industrie şi Afaceri de pe Madison Avenue. Bibliotecara stătea în picioare lângă el. „Cățea proastă şi băgăcioasă. De ce nu-şi vede de treaba ei?"

— Sunt bine.

— Sunteți sigur? Sunteți foarte palid. Doriți să deschid o fereastră?

— Nu, se răsti Gavin.

Bătrâna înțelese şi se întoarse la locul ei. Era ridicol să fie forțat să lucreze într-o bibliotecă publică. După ce Harry Bain

îl dăduse afară din grupul de lucru Quorum, şeful lui Gavin insistase ca el să îşi ia concediu cu plată.

— Eşti stresat, agent Williams. Ai nevoie de ceva timp liber. Ni se întâmplă tuturor.

„Se întâmplă idioților slabi ca tine, vrei să spui. Nu şi mie”.

— Sunt bine. Sunt gata de muncă.

— Ia-ți concediu, Gavin, da? Te vom suna peste câteva luni.

„Câteva luni?” Gavin ştia ce se întâmpla. John Merrivale conspirase împotriva lui. Dăduse informații înşelătoare. „Ei toți cred că sunt nebun. Obsesiv. Dar am să le arăt eu. Când Grace Brookstein mă va duce la bani, o să-şi înghită cuvintele. Sunt aproape. O simt”.

Gavin Williams scoase un şervețel antiseptic din servietă şi început să curețe locul în care degetele bibliotecarei atinseseră biroul lui. Apoi închise ochii şi încercă să revină la fantezia lui: Grace Brookstein, la mila lui, legată ca un animal.

Nu era de niciun folos. Dispăruse.

— Domnule, aruncați o privire la asta.

Mitch se aplecă spre ecranul computerului ofițerului mai tânăr.

— Mi-ați cerut să fac nişte săpături despre senatorul Warner. Acest e-mail tocmai a venit de la echipa de la Moravuri.

Mitch citi e-mailul.

— Nimeni nu a urmat firul ăsta?

— Se pare că nu, domnule. Senatorul Warner este un mare susținător al NYPD.

„Pun pariu că este”.

— Asta e tot neoficial. Amicul meu de la Moravuri mi-a făcut o favoare. I-am spus că o să tratăm subiectul cu precauție.

— Ai adresa fetei?

— Da, domnule. E o adresă destul de ostentativă.

Detectivul deschise o nouă fereastră.

— Credeți că ar trebui să trimitem mai întâi o polițistă acolo? Nu vrem s-o speriem.

Jack Warner stătea în partea din spate a limuzinei lui, simțind valul de adrenalină prin vene. Faptul că era din nou cu Jasmine, o atingea, se culca cu ea, se desfăta cu trupul ei... era cea mai frumoasă senzație din lume. Gândul că întreaga Americă îl idolatriza ca pe un conservator creştin, un exemplu de corectitudine şi de păstrător al valorilor familiei, nu făcea decât să sporească fiorul. Jack îşi aminti de sfatul pe care Fred Farrell i-l dăduse cu privire la jocurile de noroc.

„M-am prins. Este un excitant. Tot acest risc. Dar e la fel de excitant ca a fi următorul preşedinte al Statelor Unite? Asta e ceea ce trebuie să te întrebi, Jack. Ai putea pierde totul".

A, da. Dar tocmai de aici venea fiorul, nu? Conştientizarea faptului că putea pierde totul. Fred Farrell ştia despre jocurile de noroc şi despre aventurile extraconjugale. Dar nu ştia despre Jasmine. Doar o singură persoană ştiuse despre Jasmine.

Iar acea persoană era un cadavru putred, mâncat de viermi, pe nume Lenny Brookstein.

Jasmine Delevigne turnă ceai dintr-un ceainic de argint în două ceşti de porțelan. Îi dădu una din ele polițistei. Aceasta, o tocilară tânără şi palidă, cu părul negru scurt şi cu ochelari cu rame de plastic gros, se uită în jur prin apartamentul somptuos şi îşi zise: „Mi-am ales greşit domeniul".

— Zahăr?

— Ah. Nu, mulțumesc. Aveți un apartament frumos.

— Mulțumesc. Am muncit din greu pentru el.

Jasmine se lăsă pe spătarul canapelei din piele, Ralph Lauren, şi îşi încrucişă picioarele lungi cu sfială.

— Deci vreți să ştiți despre senatorul Warner?

Când polițista venise neanunțată să pună întrebări despre Jack şi despre relația acestuia cu Leonard Brookstein,

Jasmine simțise în primă fază panică. Apoi loialitate. Jasmine îl iubea pe Jack. Ea nu putea să-l trădeze. Dar existase o a treia senzație, dată de propriul interes, care câştigase în cele din urmă. Putea fi şansa ei de a-l îndepărta în sfârşit pe Jack de soția sa. El stătea cu Honor doar pentru că aceasta îi era de folos pentru ambițiile lui politice. Era de înțeles că, dacă ambițiile lui politice mureau, la fel avea să se întâmple şi cu căsnicia lui.

— De cât timp vă cunoaşteți?

Jasmine luă o înghițitură de ceai.

— Din punct de vedere social, de aproximativ cinci ani. Suntem iubiți de trei. Prăjituri?

„Fata asta este o operă de artă".

— Nu, mulțumesc. Spuneți „iubiți".

— Da. Probabil ar trebui să fiu mai explicită. Senatorul Warner este un client de-al meu. El plăteşte pentru serviciile mele, spuse ea fără nicio urmă de ruşine. Cu toate acestea, aş caracteriza relația noastră drept dragoste. Ne adorăm unul pe altul.

— Înțeleg. Senatorul Warner vă face confidențe?

— Absolut.

— Mă întreb, v-a vorbit vreodată despre Lenny Brookstein?

— Da. Lenny ştia despre noi. Era singurul care ştia.

— Jack i-a spus?

— Nu! Dumnezeule, nu. A aflat cumva. Lenny Brookstein îl şantaja pe Jack. Era un om rău, agresiv, şi îi făcea lui Jack viața un iad. Când am auzit că s-a sinucis, am fost mulțumită. Nu s-ar fi putut întâmpla unui tip mai bun.

Polițista se ridică, surprinsă de sinceritatea fetei. Jasmine observă reacția ei.

— Îmi pare rău, zise ea şi ridică din umeri. Aş putea minți în privința asta, dar nu văd rostul. L-am urât pe Lenny Brookstein. Şi eu, şi Jack. A fost un manipulator şi un om fals.

— Domnişoară Delevigne, în opinia dumneavoastră,

senatorul Warner îl ura pe Lenny Brookstein suficient de mult cât să-l vrea mort? Sau să-l omoare el însuşi?

Jasmine zâmbi. Poliţista îşi spuse: „Chiar şi dinţii ei sunt perfecţi".

— Dacă-l ura suficient? Absolut. Lenny era pe cale să distrugă tot ceea ce Jack construise. Îl obliga pe Jack să balanseze voturile în favoarea Quorum pe vremea când era rescrisă legislaţia fondului mutual, vă amintiţi?

Poliţista aprobă din cap.

— De fiecare dată Lenny îi spunea lui Jack: „Gata, încă un vot şi ai scăpat din cârlig". Dar de fiecare dată se întorcea pentru mai mult, storcea şi tot storcea, spuse Jasmine şi clătină din cap furioasă. Jack îl ura pe Lenny Brookstein – şi pe bună dreptate. Dar nu l-a ucis.

— Păreţi sigură de asta.

— Sunt sigură. Jack trebuia să navigheze în ziua aceea. În ziua furtunii, când Lenny Brookstein a dispărut.

Poliţista se uită peste notiţele ei.

— Aşa e. Chiar a navigat. Paza de coastă din Nantucket l-a salvat, la zece kilometri de Capul Sankaty. El s-a întors la moşia Brookstein în jurul orei… şase în seara aceea.

— Paza de coastă nu l-a salvat pe Jack. Cel puţin, nu aşa cum vă gândiţi.

— Poftim? întrebă poliţista şi se încruntă. Nu înţeleg.

— Jack nu a luat barca. El a fost cu mine toată ziua, într-o cabană pe plajă, în Siasconset. Paza de coastă l-a acoperit.

— Cei de la paza de coastă l-au ajutat pe senatorul Warner ca să aibă un alibi fals? Au mințit?

Jasmine râse, un sunet jos, senzual, care dădu viaţă întregului ei corp.

— Nu fiţi aşa şocată. Se întâmplă tot timpul. Senatorul Warner este un om puternic. Oamenii îi fac favoruri lui Jack, ca el să facă la fel la rândul lui. Credeam că în profesia dumneavoastră sunteţi obişnuită cu astfel de practici. Eu cu siguranţă sunt în a mea.

Jasmine o conduse politicos spre ieşire pe femeia ofițer. Când ea era pe punctul de a pleca, Jasmine o întrebă:

— Deci poliția crede că Lenny Brookstein ar fi putut fi ucis? Am urmărit cazul, dar nu am auzit nimic despre crimă.

— Este o posibilitate pe care o luăm în considerație.

— Credeți că asta înseamnă că lucrurile vor ieşi acum la suprafață? Mă refer la relația dintre mine şi Jack.

Jasmine îşi aplecă uşor capul într-o parte, plină de speranță. Polițista îşi zise: „Deci asta este. Vrea ca oamenii să ştie. Speră să forțeze mâna senatorului ca să-şi părăsească soția".

— Nu ştiu, doamnă Delevigne. Eu nu vă pot spune asta.

Jasmine se aplecă în față conspirativ.

— Pun pariu că a fost amanta lui. Femeia aceea e dură ca o stâncă.

Polițista zâmbi.

— Cred că vă înşelați. Domnul Brookstein nu a avut vreo amantă.

— Ba sigur că da. Pe Connie Cray, cumnata lui. Au fost iubiți până când Lenny a abandonat-o şi s-a târât înapoi la soția lui. Nu ştiați?

Capitolul 24

— Poliția! deschideți uşa, domnişoară Delevigne.

Jasmine oftă. „Din nou? Ce vor de data asta?"

Deschise uşa.

— Hei, te cunosc, nu-i aşa?

Jos, în hol, Grace încuie uşa de la toaletă femeilor, îşi scoase peruca brunetă şi ochelarii de vedere, îşi dădu jos uniforma de poliție, o împături frumos şi o puse în rezervorul toaletei. Abia după ce puse la loc capacul rezervorului şi îşi netezi hainele se prăbuşi pe podea şi plânse.

„Nu, nu Lenny. Nu Lenny al meu. Cu sora mea? Nu se poate".

Se întoarse în trecut. Lenny şi Connie se înțeleseseră foarte bine tot timpul. Erau suflete-pereche într-un fel, amândoi puternici, amândoi ambițioşi. „Opusul meu”. Îşi aminti că cei doi dansaseră la Balul Quorum, adânciți în conversație. Îşi aminti de discuția dintre Connie şi Lenny purtată pe plaja din Nantucket, apoi faptul că sora ei izbucnise în lacrimi. „Am crezut că el o consola din cauza lui Michael. Din cauza banilor pe care îi pierduseră. Cum de am fost atât de oarbă?”

Lui Grace nu-i păsa de Connie. Surorile erau de mult moarte pentru ea. Dar Lenny! Amintirea căsătoriei lor – a dragostei lui Lenny pentru ea – era singurul lucru pe care îl mai avea pe lume. Fără acea dragoste nu mai existau nicio speranță, niciun sens, nimic. Fără această dragoste, suferința era de nesuportat. Strigă spre cer:

— O, Lenny. Spune-mi că nu este adevărat!

Dar Grace nu auzi nimic, doar ecoul propriilor cuvinte în tăcere.

Jasmine îi zâmbi polițistului blond şi chipeş. De obicei, se uita numai la bărbații bogați. Dar în cazul detectivului Mitch Connors putea fi convinsă să facă o excepție.

— Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre relația cu senatorul Warner.

— Desigur. Deşi nu ştiu cu ce altceva vă pot ajuta. I-am spus deja colegei tot ce ştiu.

Mitch se încruntă.

— Colega mea?

— Da. Ea tocmai a fost aici.

— Ea?”

— M-a întrebat despre Jack şi despre ce s-a întâmplat în Nantucket în weekendul în care Lenny Brookstein a dispărut. Nu dumneavoastră ați trimis-o aici?

Mitch îşi simți gura uscată. Țâşni spre lift, bătând cu pumnul în butonul acestuia. Părea să dureze o veşnicie.

„Să aştept sau s-o iau pe scări? La dracu’!”

Deschise uşa de la ieşirea de urgență şi porni în jos pe

scări, coborând câte trei trepte odată. Odată ajuns în hol, se uită în jur. Era gol. Fugi în stradă, căutând frenetic în stânga şi în dreapta. Fifth Avenue era o stradă aglomerată, sufocată acum de traficul de după-amiază. Trotuarul era plin de oameni. Mitch alergă printre ei, arătând în stânga şi-n dreapta insigna ca un talisman, apucând fiecare femeie minionă peste care dădea, cercetând trăsăturile tuturor femeilor pe lângă care trecea.

Nu avea niciun rost.

Grace Brookstein dispăruse.

Capitolul 25

Imediat ce-şi dădu seama că Grace îi trăsese clapa, Mitch alergă din nou până la apartamentul lui Jasmine.

— Ce i-ai spus? Vreau să ştiu totul, cuvânt cu cuvânt.

Fusese o conversație pe cinste. Mitch era obişnuit să audă că Lenny Brookstein era ridiculizat ca fiind un escroc şi un laş. Dar în toate materialele acide ale presei nu fusese niciodată nici măcar o insinuare cum că era afemeiat. Cât despre relația înfloritoare cu sora soției lui? Pur şi simplu nu părea să îi stea în caracter.

Nu era de mirare că „polițista" plecase într-o asemenea grabă.

Mitch încercă să anticipeze următoarea mişcare a lui Grace. După atâtea săptămâni de lucru la caz, el începu să se simtă de parcă ar fi pătruns în mintea ei, aproape ca şi cum ar fi comunicat la nivel psihic. Era ciudat. Din punct de vedere tehnic, abia se cunoşteau. De fapt, nu se cunoşteau. Cu toate acestea, erau momente când Mitch se simțea mai aproape de Grace Brookstein decât fusese de vreuna dintre iubitele lui din trecut, inclusiv de Helen.

Primul ei instinct, el era sigur de asta, avea să fie să se îndrepte spre casa lui Connie, pentru o confruntare. Dar apoi? Avea să intervină rațiunea? Dacă s-ar fi dus acasă la

sora ei, ar fi riscat teribil. Pe de altă parte, Grace îl jefuise pe Davey Buccola amenințându-l cu arma. Apetitul ei pentru risc părea să fie în creştere pe zi ce trecea.

Mitch le interogase pe ambele surori ale lui Grace imediat după evadarea de la Bedford. Era procedura de rutină, pentru cazul în care suspectul încerca să intre în contact cu familia. Îşi aminti modul în care atât Honor, cât şi Connie se spălaseră pe mâini de Grace, ca două Lady Macbeth, abandonând-o la greu. Era destul de rău să ai prieteni numai în perioada ta de glorie, dar Grace părea să fie blestemată cu o familie care îi fusese alături tot numai când îi mergea bine.

Dacă Lenny o înlocuise cu adevărat pe frumuşica de Grace cu o fecioară de gheață cum era Connie Gray, atunci probabil nu era sănătos la cap. Mitch îşi aduse aminte de întâlnirea cu Grace la metroul din Times Square. Fusese atât de aproape s-o prindă în acea zi, dar nu de dezamăgire îşi amintea, ci de expresia de pe chipul lui Grace – acea combinație hăituitoare de vulnerabilitate şi putere. În ciuda epuizării şi a hainelor largi şi monotone pe care le purta, era ceva inedit de irezistibil la ea. Într-un fel, îi amintea lui Mitch de Helen, în zilele timpurii, fericite, ale căsătoriei lor. Ambele femei aveau o frumusețe interioară, o feminitate înnăscută care îi atrăgea pe bărbați ca moliile la o flacără. Connie Gray era exact opusul. Poate că trăsăturile lui Connie erau simetrice, iar corpul tonifiat şi subțire, dar era la fel de feminină ca un luptător de sumo. „Poate că asta a vrut Lenny. O versiune transsexuală a soției lui". În acest caz, chiar că nu fusese sănătos la cap.

Michael Gray răspunse la uşă.

— Domnule detectiv. Ce surpriză.

Mitch îşi spuse ceea ce probabil toată lumea îşi spunea când îl întâlnea pe Michael. „Eşti un om decent, dintr-o bucată, de modă veche. Eşti prea bun pentru aceşti oameni".

— Aveți veşti despre Grace?

— Nimic concret. Urmărim nişte piste noi. Mă întrebam

dacă aş putea vorbi din nou cu soţia dumneavoastră.

— Desigur. Mă duc să văd dacă o găsesc.

— E în regulă, Mike. Sunt aici.

Connie apăru în holul de la intrare. Mitch îşi spuse: „Poate am fost puţin cam dur". Într-o rochie cu imprimeuri florale, cu părul blond dat pe spate şi prins cu o bentiţă, părea mult mai atrăgătoare decât şi-o aducea el aminte. În spatele ei, un băiat blond adorabil împingea un tren de lemn pe podea. Prin uşile duble din dreapta lui Mitch se vedea un băieţel mai mare care exersa la pian. Părea o scenă dintr-o carte poştală. „Prea frumos să fie adevărat?"

Connie îl conduse pe Mitch într-un birou unde puteau fi singuri. Mitch observă în bibliotecă două prime ediţii de Steinbeck şi ceea ce părea a fi un Kandinsky timpuriu, pe peretele cu lambriuri din lemn de nuc.

Problemele financiare ale familiei Gray erau, în mod evident, de domeniul trecutului.

Connie îl observă admirând pictura.

— A fost un cadou.

— Unul foarte generos.

— Da.

Connie zâmbi frumos, dar nu oferi detalii.

— Cu ce te pot ajuta, domnule detectiv?

Mitch părea decis să opteze pentru o abordare directă.

— Cât timp ai fost iubita lui Lenny Brookstein?

Sângele năvăli în obrajii lui Connie, apoi se scurse din aceştia. Femeia se gândi să nege legătura, dar se răzgândi. În mod evident, el ştia. Minţind nu ar face decât să-l enerveze.

— Nu mult timp. Câteva luni. Se terminase înainte de Nantucket. Înainte de a muri.

— Cine a pus capăt?

Connie luă o pernă de mătase şi îşi înfipse unghiile în material.

— El a făcut-o.

— Asta te-a supărat?

O venă de la tâmpla lui Connie pulsa vizibil.

— Un pic. La momentul respectiv. După cum îți poți imagina, domnule detectiv, acesta nu este un capitol din povestea vieții mele de care să fiu deosebit de mândră. Michael nu ştie. Nici Grace.

„Ba ea ştie acum".

— Ai mințit poliția cu privire la relația voastră.

— Nu am mințit. Am ascuns. N-am văzut ce rost avea să aduc totul la suprafață. Nici acum nu văd.

Mitch se gândi la corpul lui Lenny – sau ce mai rămăsese din el, adus la suprafața oceanului. Avusese oare Connie vreo contribuție la moartea lui? Dispreț de femeie? Ea avea un alibi serios pentru ziua furtunii. Zeci de oameni le văzuseră pe cele trei surori Knowles luând prânzul împreună la Cliffside Beach Club. Dar ea ar fi putut orchestra lucrurile din spatele scenei.

— Ce anume te jenează, mai exact? Aventura? Sau faptul că Lenny te-a părăsit şi a alergat înapoi la Grace? Mitch încerca să o provoace. Dacă reuşea s-o scoată pe Connie din calmul de regină, era posibil ca acesteia să-i scape ceva. Trebuie să fi fost umilitor să fii dată deoparte în favoarea surorii tale mai mici.

— Îți spun eu ce a fost umilitor, domnule detectiv. Obsesia ridicolă a lui Lenny pentru Grace. Aia era umilitoare. Pentru un om inteligent, dinamic, aşa cum era el, să îşi aleagă ca nevastă o copilă aproape imbecilă? Era ridicol. Patetic. Ciuda picura de pe limba lui Connie ca veninul. Toată lumea gândea aşa, nu doar eu. O, ne-am adus toți omagiul, desigur, linguşind cuplul iubitor. Dar căsătoria aceea a fost o glumă.

— L-ai iubit, nu-i aşa?

— Nu

— L-ai iubit, dar el a iubit-o pe sora ta.

— El a fost obsedat de sora mea. E o diferență.

— Prostii. Grace a fost iubirea vieții lui. Nu i-ai putut ierta pe niciunul din ei pentru asta, nu-i aşa, Connie?

Connie scoase din geantă o țigară şi o aprinse. Inhală adânc şi zise:

— Hai să-ți spun ceva, domnule detectiv. Singura dragoste a vieții lui Lenny Brookstein a fost Lenny Brookstein. Dacă nu cunoşti asta, nu îl cunoşti deloc pe acel om.

— Dar tu l-ai cunoscut. Te-ai înjosit pentru el, te-ai prostituat pentru plăcerea lui, apoi te-a aruncat ca pe o cârpă folosită.

— Nu e adevărat.

— Recunoaşte. Te-ai aruncat la picioarele lui.

Muşchii din maxilarul lui Connie se încordară vizibil. Pentru o clipă, Mitch crezu că avea să-şi piardă în cele din urmă cumpătul. Dar ea îşi struni firea. Strivind țigara, spuse calm:

— Te înşeli. Dacă vrei să ştii, l-am urât pe Lenny Brookstein. L-am urât.

— De asta l-ai vrut mort?

Connie izbucni în râs.

— O, vai! Despre asta-i vorba, domnule detectiv? Ea îşi şterse lacrimile de râs. Ai aflat despre aventura mea cu Lenny, şi dintr-odată ți-ai imaginat că sunt iubita părăsită cuprinsă de o furie criminală? E un pic cam simplist, nu crezi?

Mitch era nervos.

— Să-ți spun ce cred. Cred că ai fost acolo în acel weekend pentru că ai vrut răzbunare.

— Da, într-adevăr. Şi am fost răzbunată.

Connie se ridică imediat, se duse la pictura pe care Mitch o admirase mai devreme, o ridică de pe perete şi i-o dădu.

— Un cadou de la dragul meu cumnat. Un fals. La fel ca el. Dar un accesoriu drăguț pentru cameră. L-am vrut, aşa că l-am făcut pe Lenny să mi-l dea. L-am făcut pe Lenny să-mi dea o mulțime de lucruri.

— Îl şantajai? îl amenințai că ai să-i spui lui Grace despre voi doi?

— Îl şantajam? Nicidecum. Sugestia păru s-o surprindă. Doar am colectat ceea ce îmi datora. Plimbându-se în jurul camerei, admirând colecţia sa de cărţi rare şi obiecte de artă, Connie zâmbi mulţumită de sine. Michael, binecuvântată fie inima lui, crede că am cumpărat această casă cu banii din moştenire. Crede că o mătuşă bogată mi-a lăsat 15 milioane de dolari.

— Lenny ţi-a dat banii?

— Cine altcineva? El a scris cecul în Nantucket, cu două zile înainte de a muri. Mulţumesc lui Dumnezeu că am încasat banii la timp. Câteva săptămâni mai târziu, şi banii ar fi fost confiscaţi de administratorii de la Quorum. După cum s-a dovedit... spuse ea şi zâmbi mulţumită de sine, lăsând propoziţia neterminată. Pot să spun cu mâna pe inimă, domnule detectiv, că moartea lui Lenny Brookstein a fost o lovitură dureroasă pentru mine. Dar nu pentru că l-am adorat. Eu nu sunt victima nimănui. Las asta în seamă surorii mele. E atât aşa de bună la aşa ceva.

Mai târziu în acea seară, Mitch stătea treaz gândindu-se la Connie, la Grace şi la bărbatul pe care îl iubiseră ambele femei. Lenny Brookstein era o enigmă. Nu fusese nici omul rău pe care îl înfăţişase presa, de acest lucru Mitch era sigur. Dar nici nu fusese sfântul din imaginaţia soţiei sale. Părea să fi fost un amalgam de contradicţii. Generos şi rău. Loial şi răzbunător. Devotat şi necredincios. Sclipitor în afaceri, dar incapabil să distingă un prieten de un duşman.

Oare Lenny Brookstein chiar furase toţi acei bani?

Era capabil de asta. Dar o făcuse?

Dacă se întâmplase aşa, ticălosul nu apucase să se bucure. Cineva se asigurase de asta cu un satâr. Cineva pe care Lenny Brookstein îl cunoştea şi în care avea încredere.

Buccola oferise nişte piste interesante, dar toate duceau în fundături: Andrew Preston, Jack Warner, Connie Gray. Era timpul să arunce o nouă privire la John Merrivale.

Mitch adormi visând mări furtunoase, picturi de

Kandinsky şi fața bântuitoare a lui Grace Brookstein.

Capitolul 26

Greața veni în valuri. La început, Grace încercă s-o ignore. Era stresată. Nu se hrănea cum trebuia. După ce Jasmine Delevigne îi spusese despre Connie şi Lenny, fugise înapoi în camera ei mizerabilă, se târâse în pat şi rămăsese acolo timp de două zile. Era mai rău decât trădarea lui Davey Buccola, mai rău decât faptul că fusese trimisă la Bedford, mai rău chiar decât atunci când fusese violată. Se ridicase din pat doar pentru a folosi toaleta şi a vomita. Vărsăturile erau din ce în ce mai rele, mai frecvente şi mai violente. Se îmbolnăvea.

„E, probabil, un virus. Sunt deprimată. Sistemul meu imunitar e la pământ".

După patruzeci şi opt de ore de greață insuportabilă, Grace se târî în cele din urmă la farmacia de la colț.

Cu o şapcă de baseball trasă peste ochi şi un fular care îi acoperea jumătatea de jos a feței, mormăi simptomele farmacistei.

— Aha. Când a fost ultima menstruație?

Întrebarea o luă pe Grace prin surprindere.

— Menstruația?

— E vreo şansă să fii însărcinată, drăguțo?

Grace încercă să blocheze sunetele şi imaginile, dar ele continuau să vină: fața şoferului dubei, ochii cruzi, plați şi negri, vocea care o tachina: „Nu-ți face griji, Lizzie, avem toată noaptea".

— Nu.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură. Nicio şansă.

Grace cumpără un test de sarcină.

Zece minute mai târziu, stând pe toaleta stricată pe care o împărțea cu alți trei chiriaşi, Grace făcu pipi pe bețişor şi, în

timp ce aştepta cele cinci secunde necesare, se mustră mental pentru că irosise cincisprezece dolari.

„E ridicol. Mi-a întârziat pentru că sunt epuizată”.

Două linii roz apărură în fereastra rezultatelor. Palmele lui Grace începură să transpire. Probabil era un test defect. Fugi înapoi la farmacie şi cheltui încă cincisprezece dolari. Apoi mai cumpără încă un test. De fiecare dată beţişorul alb de plastic o batjocorea cu liniile sale roz ce dansau în faţa ochilor ei ca elefanţii din Dumbo.

„Pozitiv. Pozitiv. Pozitiv.

„Felicitări! Eşti însărcinată.

Grace se simţi ameţită. Căzu pe pat şi închise ochii. Cumva, în ultimele trei săptămâni, ea reuşise să blocheze amintirea violului. Ca şi cum ar fi ştiut instinctiv că, dacă ar fi lăsat-o să vină, acest lucru ar fi distrus-o. Dar în acel moment nu o mai putea ascunde. Era acolo, în interiorul ei, creştea, ca un străin nedorit, un parazit ce o consuma din interior spre exterior.

„Trebuie să scap de el. Acum.

Doctorul ieşea din discuţie. Grace folosea deja al treilea dintre permisele de conducere false pe care Karen le făcuse pentru ea la Bedford. În săptămâna aceea Grace fusese Linda Reynolds, o chelneriţă din Illinois. Cârdurile fuseseră suficient de bune pentru a păcăli asistenţi de vânzări şi funcţionari de hotel care se uitaseră la ele numai pentru o secundă. Dar Grace nu putea risca să le arate vreunei asistente care s-ar fi putut uita mult mai atent.

„Trebuie s-o fac singură”.

Unele dintre fetele din închisoare vorbiseră despre avorturi făcute pe aleea din spate, poveşti de groază înspăimântătoare, cu umeraşe pentru haine şi hemoragii. Amintindu-şi de ele, Grace începu să tremure.

„Nu pot. Nu pot să merg până la capăt”.

Trebuia să existe o altă cale.

Într-un colţ liniştit al bibliotecii publice din Queens, Grace

stătea aşezată la un calculator. O căutare rapidă pe Google îi spusese tot ce trebuia să ştie.

„... ingerarea poate provoca tulburări gastrointestinale, avort spontan, convulsii, comă, coagulare intravasculară diseminată, leziuni hepatice şi renale şi moarte".

„Avort spontan..."

Era un magazin naturist care vindea ierburi la câteva blocuri distanță. Grace se îndreptă într-acolo.

— Romanii obişnuiau să folosească asta, să ştiți. Vânzătoarea de la magazin avea chef de vorbă. Era o plantă des folosită pentru gătit. Desigur, noi avem acum uleiul esențial. Îi dădu lui Grace o sticluță cât degetul mare. Nu se poate găti cu asta. Doar dacă faci o tocană pentru soacră şi vrei s-o omori!

Grace se forță să zâmbească.

— Dar câteva picături în cadă?... Uimitor. Necazurile tale se vor topi.

„De-ar fi aşa".

— Cât vă datorez?

— E cincisprezece dolari şi douăzeci şi doi de cenți.

Vânzătoarea dădu drumul sticlei într-o pungă de hârtie şi i-o întinse lui Grace. Dintr-odată se schimbă la față.

— Te cunosc de undeva? Fața ta îmi pare cunoscută.

Grace îi puse douăzeci de dolari în mână.

— Nu cred.

— Ba da. Sunt sigură că da. Niciodată nu uit un chip.

— Păstrează restul.

Grace smulse punga şi fugi din magazin. Vânzătoarea se uită după ea. Era groaznic modul în care oamenii din acel oraş îşi trăiau viața într-o asemenea grabă. Părea o fată drăguță. Speră că uleiul avea să o ajute să se relaxeze.

„Sunt sigură că o cunosc de undeva".

Mitch Connors îl întâlni pe John Merrivale la masa de prânz la un restaurant din centrul Manhattanului.

— Mulțumesc mult că ați venit.

John Merrivale se ridică şi zâmbi amabil. Mitch fu uimit de cât de firav era. Totul la el părea slab, de la pielea lui incoloră şi ochii săi cenuşii, înlăcrimaţi, la vocea subţire şi strângerea molatică a mâinii. „Este mai mult fantomă decât om”.

— C-cu plăcere domnule detectiv. Sunt bucuros să vă ajut, dacă pot. Presupun că este vorba despre G-Grace?

— De fapt, este vorba despre Lenny.

Zâmbetul amabil pieri.

— Ah?

— Aş dori să aflu mai multe despre relaţia dumneavoastră cu el.

— Relaţia mea? Nu-mi dau seama cum r-relaţia mea cu Lenny are vreo relevanţă.

„Am atins un punct sensibil.”

— Încercăm să construim o imagine cât mai completă a vieţii celor doi soţi Brookstein dinainte ca Grace să fie închisă. Sperăm că ne-ar putea ajuta pentru a prezice mişcările ei de acum.

— Înţeleg.

John se aşeză precaut.

— Comandăm?

Mitch optă pentru o friptură cu salată. John se uită prin meniu exagerat de mult timp înainte să se hotărască la quiche. „Un preparat vlăguit şi insipid, la fel ca el”, îşi spuse Mitch. Dar trebuia să fie mai mult de capul lui John Merrivale. Nu ajungeai în vârful lanţului într-un loc precum Quorum dacă nu aveai un punct forte. Sau cel puţin destulă inteligenţă.

— I-aţi cunoscut pe cei doi soţi Brookstein la fel ca toată lumea, începu Mitch. Grace chiar a stat cu dumneavoastră şi cu soţia în timpul procesului ei, nu?

— Corect.

— Şi aţi plătit pentru apărarea ei.

Merrivale păru încurcat.

— Am făcut-o. Lenny a fost cel mai b-bun prieten al meu.

Am făcut ce ar fi vrut el.

— Dar niciodată nu ați vizitat-o în închisoare. N-ați mai contactat-o niciodată, de fapt. De ce?

— Încercați să înțelegeți, domnule detectiv. Am crezut în Grace cât am putut. Exact aşa cum am crezut în L-Lenny. Dar a venit un moment când a trebuit să mă confrunt cu adevărul. Amândoi m-au d-dezamăgit. Am pierdut totul când Quorum s-a prăbuşit. R-reputația, economiile, munca mea de-o v-viață. Ştiu că au fost alții care au avut mai mult de suferit decât mine. Şi îmi d-dedic tot timpul acum pentru a încerca să-i ajut pe acei o-oameni.

— Vă referiți la ancheta FBI?

— Da, spuse John şi încuviință din cap cu seriozitate, încă încerc să i-înțeleg şi eu toate astea.

Mitch îşi spuse: „Tot ce spune el are sens. Atunci, de ce nu-l cred?"

Mâncarea sosi. Mitch îşi devoră friptura. Se uită la John Merrivale care lua înghițituri mici, ca o pasăre. Când terminară de mâncat, Mitch schimbă tactica.

— Dacă ar fi să ghiciți, unde credeți că s-ar duce Grace?

— Nu am nicio idee.

— Poate că Lenny v-a vorbit despre unele dintre locurile romantice în care se duceau în cuplu…

— Nu. Niciodată.

— Undeva romantic, un loc cu o semnificație aparte pentru ei ca familie…

— V-am spus, zise John răspicat. Lenny nu a vorbit cu mine despre lucruri de genul ăsta.

— Serios?

Mitch simula surprinderea.

— Am crezut că ați spus că a fost cel mai bun prieten al dumneavoastră.

— A fost.

— Cel mai bun prieten nu v-a vorbit despre căsătoria lui? Despre cel mai important lucru din viața lui?

— Grace nu a fost cel mai important lucru din viața lui Lenny, se răsti John. Eu am fost.

Observând privirea lui Mitch, roşi şi începu să dea înapoi. Mă rog, nu p-personal. Quorum. Munca noastră i-împreună. Asta era viața lui Lenny.

Era prea târziu. Răul fusese făcut. Mitch îşi spuse: „Vorbeşte asemenea lui Connie Gray. Ca un iubit gelos". Firele de păr de pe antebrațele lui Mitch începură să se zbârlească.

— Amintiți-mi, domnule Merrivale, unde ați fost în ziua furtunii din Nantucket. În ziua în care Lenny Brookstein a dispărut.

John clipi de două ori.

— Am fost în Boston cu afaceri. A fost o călătorie programată. Am zburat devreme şi am fost plecat toată ziua. Toate declarațiile mele sunt în dosar, în cazul în care doriți să le verificați.

— Mulțumesc, spuse Mitch. Voi face asta.

Abia mai târziu, după ce achită nota şi John Merrivale se întoarse la muncă, îşi dădu seama.

„Nu s-a bâlbâit. Când l-am întrebat despre alibiul din ziua aceea, dicția lui a fost perfectă".

Grace stătea lungită în pat, cu sticluța cu esență în mână. Mirosea îmbătător şi reconfortant, ca rozmarinul într-o briză caldă de vară. Eticheta spunea: „Avertisment: toxic. Nu ingerați".

Grace se gândi la ticălosul care o violase.

Se gândi la viața nevinovată din interiorul ei.

Se gândi la Lenny. Când închise ochii, îi auzi vocea: „Cum rămâne cu copiii? Cred că vei dori să fii mamă?"

Şi la răspunsul ei. „Nu neapărat. Sunt fericită aşa cum suntem acum. Nu lipseşte nimic".

Întinsă pe pat, Grace îşi dădu seama că îşi sacrificase maternitatea pentru Lenny. Sacrificase totul pentru el,

pentru dragostea lor – şi încă sacrifica. Cum de putuse s-o înşele cu Connie? Cum? Se simţea furioasă şi umilită. Încercă să-l urască, să alunge amintirea lui, dar nu putea.

„Nu are rost. Încă îl iubesc. O să-l iubesc mereu".

Deschise sticla şi înghiţi lichidul amar.

„Mă întreb cât va dura".

— Sunteţi bine, doamnă? Administratorul bătea la uşa lui Grace. Aveţi nevoie de un doctor?

Grace nu-l auzea. Durerea îi sfâşia corpul ca o lamă de ras gigantică, ce îi felia carnea şi nervii. Ţipă. Sângele se vărsa afară din ea. Membrele începură să se agite şi să danseze în timp ce criza îi acapara corpul, contorsionându-i mâinile şi picioarele ca un păpuşar sadic.

Administratorul descuie uşa.

— Iisuse Hristoase. Chem o ambulanţă!

Grace nu-l auzi. Era asurzită de sunetul propriilor ei ţipete.

Capitolul 27

— Linda? Linda!

— Încă niciun răspuns. O pierdem.

— Fă-i din nou electroşocuri.

Grace se întrebă: „Cine e Linda?" Simţi greutatea padelelor presate pe coaste, apoi o durere de nedescris, ca o ţepuşă de kebab introdusă în inima ei. Leşină.

Era într-o cameră vopsită în verde pal, cu tavan gri, în dungi. Avea ace în braţe. Cineva vorbea cu ea. O asistentă medicală.

— Linda?

Grace îşi aminti. Fusese nevoită să o abandoneze pe Lizzie Woolley şi să treacă la o altă identitate falsă. „Sunt Linda Reynolds. Sunt o chelneriţă în vârstă de 32 de ani din Chicago".

— Bine ai revenit, zise asistenta zâmbind. Ştii unde te afli, Linda?

— La spital.

Gâtul lui Grace era atât de uscat şi de dureros, încât abia îşi auzi cuvântul.

— Apă.

— Sigur. Asistenta apăsă pe un buton. Aşteaptă doar câteva minute. Medicul va spune dacă ai voie să bei acum. E pe drum. Cineva pe care să pot suna pentru tine, dragă? O rudă sau un prieten?

Grace clătină din cap. „Nimeni".

Adormi din nou.

Era în East Hampton, la o petrecere de 4 Iulie. Avea doar 6 ani. Tatăl ei o ridică în braţe şi o puse pe umeri. Grace se simţea ca o prinţesă în rochia de petrecere, înfoiată şi albastră, cu panglici roşii, albe şi albastre în părul ei blond.

Unul dintre prietenii tatălui ei strigă la ei:

— Hei, Cooper. Cine-i domnişoara aceea superbă?

— Doar cea mai frumoasă fată din New York. Cooper Knowles radia. Când te vei căsători, Gracie, vei fi o regină. Vei avea lumea la picioarele tale, îngerul meu. Lumea la picioarele tale!

El o trase de pantofii ei noi, albaştri, de petrecere. Grace râse.

Râsul lui se transformă în râsul lui Lenny. Erau pe terasa casei lor din Palm Beach. Lenny citea ziarul.

— Uită-te la asta, Gracie, chicotea el. Uite cum îmi spun: „Leonard Brookstein, Regele de pe Wall Street!" Cum te simţi căsătorită cu un rege?

— Mă simt minunat, dragul meu. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

— Linda. LINDA.

Vraja se rupse.

— Acesta este doctorul Brewer. Face parte din echipa noastră de psihiatrie. O să aibă o mică discuţie cu tine, da?

Zilele treceau. Medicii şi psihiatrii veneau şi plecau. Avorturile făcute acasă erau des întâlnite, din păcate, dar cazul Lindei Reynolds era destul de neobişnuit şi atrăgea atenția.

— Otrăvire cu busuiocul cerbilor? Ce dracu' e asta?

— O plantă medicinală nebunească. Femeile o foloseau pentru avorturi încă din timpurile medievale. Dar e oribilă. Ingerarea de ulei esențial poate provoca insuficiență renală, hemoragie uterină acută. Convulsii…

Medicii spuneau că era un miracol că Grace supraviețuise. Busuiocul cerbilor îşi făcuse bine treaba de a ucide fetusul, dar ficatul ei avea să fie slăbit pentru totdeauna. Lui Grace nu-i păsa. Încercă să plângă pentru copil, să se simtă tristă, dar îi fu imposibil. Ştia că, dacă privea înapoi, avea să se fărâme. Acum nu contau decât că era în viață, recuperarea, înzdrăvenirea.

O simțea. În curând avea să poată pleca de acolo. Treaba ei nu se terminase.

Pe coridorul spitalului, Juan şopti spre prietenul lui, José Gallo:

— Es el la Estoy seguro.

José băgă capul pe uşa camerei lui Grace.

— Nu.

Juan şi José se ocupau de curățenie. Nu prea se întâmpla nimic ieşit din comun în munca lor – aceea de a spăla cu mopul holurile spitalului. Dar ăsta nu era un motiv ca Juan să bată câmpii.

— Ella es oribila. Urâtă, spuse José. Grace Brookstein era hermosa.

Juan era insistent.

— Les digo que, es el la Quieres que la recompensa o no?

José se gândi. Voia recompensa. Cu tărie. Dar el şi familia lui erau în State ilegal. Nu voia să fie el cel care suna la NYPD şi punea poliția să alerge după cai verzi pe pereți. Se uită din nou la pacientă. Cu părul ei foarte scurt, decolorat, chipul

înăsprit de durere şi cu privirea rece, apatică, nu avea nimic din strălucirea tinerei frumoase pe care o văzuse la televizor. Şi totuşi, exista o asemănare…

Doctorii îi spuseseră lui Grace că se putea plimba prin salon dacă avea chef. Îi fusese scoasă perfuzia cu electroliți. Cu prudență, Grace îşi puse picioarele pe podea. După o săptămână în pat, îşi simțea picioarele ca de jeleu. Busuiocul cerbilor îi provocase convulsii, dintre care una îi rupsese un muşchi de la gambă. Se împletici spre fereastră.

În parcarea de mai jos, un cuplu de tineri îşi ducea acasă copilul nou-născut. Tatăl se lupta cu un scaun de maşină, cu o expresie îngrijorată, iar soția îl privea calmă în timp ce îşi legăna bebeluşul. Grace zâmbi cu tristețe.

„Ce familie normală, fericită. Nu voi avea aşa ceva niciodată".

Nu era timp de pierdut cu nostalgii. O maşină de poliție parcă, apoi încă una şi încă una. Dintr-odată, erau polițişti peste tot, năpustindu-se spre clădire ca termitele. Grace simți cum inima îi tresaltă. „Mă caută pe mine?"

Un cap blond apăru dintr-una dintre maşini. Chiar înainte ca el să-şi ridice privirea, Grace recunoscu trupul solid, de jucător de fotbal. „Mitch Connors. Deci chiar au venit după mine".

Adrenalina curgea prin corpul ei.

„Gândeşte-te! Trebuie să existe o cale de scăpare".

*

„Evadarea

Mitch Connors intră în lift. Era aşa încordat, încât abia respira. De parcă gândul că în sfârşit avea să o prindă pe Grace nu era suficient de copleşitor, el îşi petrecuse ultimele trei zile cercetând alibiul lui John Merrivale din ziua în care Lenny Brookstein dispăruse. Avea atât de multe să-i spună lui Grace. Atât de multe mai erau de făcut.

— Blocați toate ieşirile şi intrările. Vreau băieți pe scările ieşirilor de urgență, în bucătării, spălătorii, peste tot.

— Mă scuzați.

O femeie medic rezident-şef îşi băgă mâna în lift exact când uşile se închideau. La circa cincizeci şi ceva de ani, cu păr cărunt tuns scurt şi o expresie ca de oțel, gen nu-te-pune-cu-mine, ea se răsti la Mitch:

— Ce naiba se întâmplă aici? Acesta este un spital. Cine v-a permis să dați buzna aici?

Mitch îi arătă insigna şi apăsă simultan butonul pentru etajul şase. Ar fi trebuit să alerteze oficialii spitalului, dar, cu un pont aşa bun, nu avusese timp pentru subtilități.

— Îmi pare rău, doamnă. Avem informații sigure că Grace Brookstein este în clădire. Vă rog să mă scuzați…

— Nu te voi scuza! Nu-mi pasă nici dacă Elvis Presley e în clădire. Treaba mea este să salvez vieți. Nu ai nicio autoritate… Hei! Plecați de acolo!

Întorcându-se, femeia medic văzut patru polițişti în uniformă împingând uşile batante de la sala de operație. Profitând de şansa lui, Mitch o împinse literalmente din lift. Ultimul lucru pe care îl văzu era că uşile liftului se închideau, iar femeia alerga furioasă spre el vânturându-şi pumnul ca un răufăcător din desenele animate.

Grace ar face bine să fie acolo. În caz contrar, avea să fie vai şi amar de el.

— Linda Reynolds. Care este salonul ei?

Asistenta de la recepție ezită.

— Nu avem voie să dezvăluim numărul de salon al pacienților. Sunteți un membru al familiei?

Mitch arătă insigna.

— Da. Sunt unchiul ei Mitchell. Unde e?

— Şase-zero-cinci, spuse asistenta. E la capătul coridorului, pe dreapta.

Mitch alerga deja. Dădu năvală în cameră, cu arma scoasă.

— Poliția! Eşti arestată!

Un infirmier ridică mâinile în aer.

— Iisuse! Ce-am făcut?

— Unde este? Grace.

Omul se holba la el. Mitch se corectă.

— Vreau să spun, Linda. Pacienta. Unde naiba s-a dus?

— La baie, se bâlbâi infirmierul. Trei uşi mai jos. Se întoarce repede.

Grace se uită la grătarul care masca tunelul de ventilație. Avea şaizeci de centimetri pătrați. „Aceeaşi dimensiune ca lada în care am evadat din închisoare". În timp ce se urcă pe scaunul de toaletă şi apoi pe rezervor, lacrimi de durere îi umplură ochii. Gamba ei era în agonie. Îşi muşcă cu putere buza ca să-şi suprime țipătul şi întinse ambele mâini. Reuşi să desprindă grătarul fără probleme. Când îl dădu la o parte, un nor de praf căzu în ochii ei, orbind-o temporar, dar nu avea timp de ezitări. Îşi propti unghiile în tavan şi se trase în sus, strecurându-se în cadrul mic al tunelului ca aluatul într-o maşină de făcut paste. Puse grătarul la loc în spatele ei. Praful încă îi înțepa ochii precum acidul, dar nu conta, înaintea ei nu era nimic altceva decât întuneric. Centimetru cu centimetru, se târî înainte în gol.

Mitch intră în toaleta femeilor. Erau trei cabine, toate goale. Se întoarse să plece, apoi se opri. Se duse la cabina din mijloc şi îşi trecu degetul în partea de sus a scaunului de toaletă. Praful era gros ca o glazură de zahăr. Mitch desenă litera „G" şi se uită în sus. Oare putea o ființă umană să intre acolo?"

Întors pe hol, strigă în stația radio:

— Vreau să văd planurile de la sistemul de ventilație. Schițele. Unde duc aceste tuneluri.

Femeia medic rezident ieşi din lift şi arătă spre Mitch.

— Acolo! În cămaşă albastră.

Trei agenți de pază voinici se grăbiră spre el. Câteva secunde mai târziu, Mitch se trezi bruscat spre scările de la ieşirea de urgență, în timp ce medicul rezident se uita la el, cu brațele încrucişate, zâmbind cu satisfacție. „Pare feroce".

— Pentru numele lui Dumnezeu! Sunt ofițer de poliție. Vă

dați seama ce v-am putea face pentru asta? Dați-mi drumul!

Cel mai mare dintre paznici murmură:

— Glumeşti, nu? Îți dai seama ce ne poate face ea dacă-ți dăm drumul? Crede-mă, domnule ofițer. Nu ai nicio idee.

Vederea lui Grace se limpezi. Văzu raze de lumină, slabe la început, dar apoi tot mai puternice. Tunelul se bifurca la stânga şi la dreapta. Lumina venea din stânga. Grace se îndreptă spre ea.

— Jur pe Dumnezeu, dacă am pierdut-o din cauza rahatului ăstuia, mă voi ocupa personal să nu ți se mai permită să te mai apropii vreodată de vreun pacient nici măcar cu un leucoplast.

Cincisprezece minute dură până când şeful lui Mitch, locotenentul Dubray, trimise spitalului prin fax documentele necesare. Doar în clipa în care ea le avu în mână îi dădu voie lui Mitch să iasă din birou.

— Nu încerca să mă sperii, domnule detectiv, spuse şi râse. Nu te-ai făcut de râs îndeajuns pentru o zi?

Mitch era pe cale să riposteze, când unul dintre subordonații săi dădu buzna.

— Planurile, gâfâi el şi derulă hârtia pe birou.

Grace se uită în jos, prin grilaj. Camera era goală. De data aceasta îi fu mai greu să smulgă capacul. Strecurându-se prin gaură precum carnea crudă într-o maşină de făcut cârnați, îi fu greu să se tragă înainte. În cele din urmă, cu sudoarea de la eforturile sale prelingându-i-se pe spate şi pe piept, Grace scoase capacul şi se scurse jos, în cameră. Lumina era atât de puternică, încât avu nevoie de câteva secunde ca să-şi revină. Se uită în jur.

„Sunt într-o cameră pentru radiografii”.

Se întrebă cât timp avea să dureze până ce tehnicianul apărea cu următorul pacient. Oare lăsau mereu luminile aprinse sau tocmai fusese cineva acolo? Voci din fața uşii răspunseră la întrebare. Doi bărbați vorbeau. Grace observă umbrele lor care se făceau din ce în ce mai mari. „Vin

înăuntru!”

Mitch studie planurile. Tunelul de ventilație avea nouă capace la etajul şase, fiecare dintre ele o potențială ieşire. Mitch trimise oameni la fiecare dintre acestea. Vestea proastă era că pierduseră cincisprezece minute. Vestea bună era că nu exista nicio cale de ieşire din clădire şi că era imposibil să te târăşti de la un etaj la altul. Era ceva de genul „ceva ce urcă trebuie să şi coboare”.

— Care e cea mai apropiată ieşire de toaleta femeilor?

Ofițerul urmări tunelul cu degetul.

— Asta ar fi… chiar aici. Sala pentru radiografii şi rezonanță magnetică.

Mitch o luă la fugă.

Grilajul din tavanul camerei pentru radiografii atârna încă. Grace nu se deranjase să-şi acopere urmele. Ştia că era în criză de timp.

— Nu înțeleg, spuse tehnicianul. Am fost aici tot timpul. Am ieşit pentru exact treizeci de secunde. Dar dacă ea a ajuns aici în timp ce am fost plecat, trebuia să fi venit pe lângă biroul nostru de la recepție. Liza ar fi văzut-o cu siguranță.

— Hmm… la fel şi oamenii mei, spuse Mitch. Se scărpina în cap. Există vreo altă cale de ieşire de aici?

— Nu.

— Nu e lift de serviciu? Scări de incendiu? Vreo fereastră?

— Nu. Uitați-vă în jur, domnule detectiv. Asta este tot.

Mitch se uită în jur. Tehnicianul avea dreptate. Camera era o cutie simplă, goală, cu excepția unui aparat cu raze X şi a tubului circular, pentru rezonanță magnetică. „Nu avea unde să fugă, nici unde să se ascundă”. Apoi, dintr-odată, observă. În colț. Un coş de rufe, plin de accesorii folosite. Inima îi bătu cu putere. Mitch se afundă în acesta, trăgând accesoriile folosite ca un om înfometat aflat la vânătoare de resturi de mâncare într-un tomberon. În câteva secunde, podeaua era plină cu halate de spital albastre şi cu măşti. Dar nici urmă

de Grace.

Încercă să-şi ascundă dezamăgirea din voce.

— Bine. Probabil s-a întors înapoi în tunel. Unde e următoarea ieşire?

Grace aşteptă până când ei plecară. Atunci, îşi descleştă muşchii braţelor şi picioarelor pe care-i ţinuse încordaţi cât timp stătuse lipită de partea de sus a tubului de rezonanţă magnetică şi se lăsă în jos pe lângă aparat, zgâriindu-se dureros în dreptul coastelor. Îl păcălise pe Mitch Connors de data aceasta. Dar cât timp câştigase? Un minut? Trei? Cinci? O cuprinse disperarea.

„Tot spitalul este înconjurat. N-o să ies niciodată de aici".

Se gândi să renunţe. Înainte să afle despre Connie şi despre trădarea lui Lenny, nu s-ar fi întrebat niciodată de ce continua să fugă, de ce continua să lupte. Totul fusese pentru Lenny. Dorise să-i cureţe numele, să-i onoreze amintirea. Acum, pentru prima dată, Grace îşi dădu seama că nu mai era de ajuns. Avea nevoie de un motiv mai bun. Avea nevoie să lupte pentru ea. Avea nevoie să-şi salveze viaţa.

Ieşi din aparat şi se ridică.

„Nu pot renunţa. Nu o voi face".

Ridică un halat din grămada de pe podea şi îl puse pe ea.

*

Grace se îndreptă încet spre scările de incendiu, încercând să nu şchiopăteze. „Trebuie să cobor de la etajul ăsta. Să ajung la parter şi să încerc să fac o şmecherie ca să ies de-aici".

Recepţionera de la departamentul de radiografii o privi trecând, dar nu spuse nimic. Cu boneta din hârtie albastră trasă pe faţă şi o mască chirurgicală, ea putea fi oricine. Dincolo de recepţie, doi poliţişti stăteau lângă uşile batante. Grace se aştepta cu inima la gură ca ei să-i ceară legitimaţia, dar aceştia o lăsară să treacă. Ajunse aproape de uşa de la ieşirea de urgenţă. Doar câţiva paşi.

— Hei. Hei, tu! În albastru.

Grace continuă să meargă.

— Hei! Vocea se auzi mai tare. Stai!

„Continuă să mergi. Nu te uita înapoi”.

— Nu poți ieşi pe acolo. Are…

Grace deschise uşa.

— Alarmă.

Sirenele porniră. Clopote ascuțite şi asurzitoare răsunară în urechile lui Grace. Pentru un moment, se panică şi îngheță. În câteva secunde, casa scării avea să fie plină de polițişti. „N-o să scap de la etajul şase. Nu mai e timp”.

Se uită în sus şi începu să fugă.

Stația lui Mitch pârâi.

— E pe scările de incendiu dinspre est. Etajul şase.

Inima lui tresări.

— Blocați toate ieşirile.

— Am făcut-o deja, domnule.

— Anunță toate unitățile: puteți scoate armele, dar să nu trageți. Înțelegi? Nu se trage.

— Domnule.

Nu era nicio cale de ieşire din clădire. În fața spitalului, presa începuse deja să se adune. Mitch ştia că niciunul dintre oamenii lui nu dăduse informații despre poveste, dar era greu să trimiți o sută de polițişti într-un mare spital din New York City fără a stârni curiozitatea mass-mediei. Echipele de televiziune se grăbeau să-şi instaleze echipamentul, dornici să prindă drama în desfăşurare. Mitch îşi spuse: „Probabil speră la schimburi de foc. Cât or valora oare primele imagini cu trupul mort al lui Grace Brookstein?”

Îşi dorea s-o protejeze. S-o oprească din fugă. S-o țină în siguranță, cu el.

Se îndreptă spre acoperiş.

Grace se uită în jurul ei. „Gata. Capăt de drum”.

Ce bine ar fi fost dacă Manhattanul ar fi fost ca în filmele alea în care clădirea următoare se afla la doar un salt

depărtare. În viața reală, spitalul de opt etaje era prins ca în sandviş între două turnuri de douăzeci de etaje. Singurul mod de a coborî de pe acoperiş era pe scările de incendiu pe care Grace abia urcase sau pe o altă scară identică din partea de vest a clădirii.

Asta dacă nu cumva săreai.

Blocă uşile de la scara de incendiu din spatele ei şi se târî pe mâini şi în genunchi pe marginea acoperişului, cercetând perimetrul. Se uită peste marginea acoperişului. Într-un film, ar fi existat un tomberon la îndemână pentru a-i atenua căderea. Sau un camion plin cu perne de puf care tocmai oprise la un semafor. Nu avea noroc.

Auzi uşa de la scara dinspre est zăngănind. Câteva secunde mai târziu, cealaltă făcu la fel. „Vin".

Ochii lui Grace se umplură de lacrimi. Aveau s-o prindă. S-o trimită înapoi la închisoare. Nu avea să afle niciodată adevărul. În acel moment, în timp ce zăngănitul uşilor se înteți, devenise clar.

Nu mai avea nimic pentru care să trăiască.

Uşa fu deschisă cu putere. Mitch țâşni ca o ghiulea dintr-un tun. Se uită în sus la timp pentru a vedea o strălucire albastră dispărând peste marginea acoperişului.

— Grace! NU!

Ajunsese prea târziu.

capitolul 28

Mitch îşi duse mâna la gură. Se auzi un geamăt de la mulțimea adunată mai jos, apoi strigăte.

„Tocmai am împins o femeie nevinovată la moarte".

De ce nu aşteptase Grace? Dacă ar fi avut şansa să discute cu ea... Să-i spună că el credea în ea. Că ştia că Lenny nu se sinucisese. Că ştia că ea era nevinovată. Că începea să se îndrăgostească de ea.

El nu îndrăznea să se uite, dar ştia că trebuia să o facă. În

spatele lui, polițiștii dăduseră năvală pe acoperiş, cu armele scoase. Mitch păşi înainte, încet, spre locul în care străfulgerarea albastră dispăruse. Se ghemui, trase adânc aer în piept şi se uită în jos, pregătindu-se să vadă trupul distrus, însângerat al lui Grace.

Trotuarul era gol.

— Ce…?

Acoperişul ieşea în afară cu aproximativ şaizeci de centimetri dincolo de zidurile exterioare ale clădirii spitalului, precum glazura albă şi tare pe marginea unui tort de nuntă. Mitch se lăsă pe burtă şi se întinse sub pervaz. Degetele lui căutară în aer. Nimic. Se lungi mai departe, ca un şarpe, până când trunchiul său ajunse să atârne periculos peste marginea clădirii. Mulțimea icni din nou. Dintr-odată, Mitch simți o mână mică şi rece în a lui.

Stând pe o margine de fereastră de nu mai mult de douăzeci de centimetri, Grace se uită în ochii lui Mitch şi afişă un zâmbet trist, învins.

— Domnule detectiv Connors. Trebuie să încetăm să ne mai întâlnim aşa.

Imaginile senzaționale ale prinderii lui Grace Brookstein făcură înconjurul lumii. Peste noapte, Mitch Connors de la NYPD se transformă dintr-un polițist plin de ifose în erou național. Speculațiile despre locul în care era ținută fugara cea mai căutată din America erau în floare. Oare Grace avea să fie trimisă înapoi la Belford Hills? Sau într-un alt loc, secret, mai sigur? Urma să mai aibă loc un proces? Vânătoarea lui Grace Brookstein îi costase pe contribuabilii americani milioane de dolari. Sigur avea să fie înăsprită sentința inițială.

În spatele scenei, se dădea o luptă internă devastatoare. Toată lumea voia să aibă acces la Grace. În opinia lui Mitch Connors, posesia era nouă din zece de partea legii.

— O avem şi nu o predăm celor de la FBI sau oricui altcuiva până când nu terminăm cu interogarea ei.

Dar FBI-ul lui Harry Bain nu era singurul care făcea presiuni asupra lui Mitch. Propriii lui superiori din departamentul de poliție erau dornici să se spele pe mâini de Grace cât mai curând posibil. Locotenentul Dubray se număra printre ei.

— Ea nu mai e problema noastră.

Mitch se ținu tare.

— Am dreptul s-o interoghez patruzeci şi opt de ore.

— Nu-mi ține mie predici despre drepturile tale, Connors. Şi nu fi aşa naiv. Acest caz este dinamită politică, şi tu ştii asta. Grace Brookstein este întruparea a tot ce încearcă să uite această țară. Asta va ajunge sus de tot. Preşedintele însuşi le-a spus consilierilor săi că apariția lui Grace la ştiri nu e benefică pentru afaceri, pentru piața locurilor de muncă, pentru Marca America.

— Marca America? Flaideți, domnule.

Mitch se lupta în colțul lui, dar ştia că timpul se scurgea. Curând, Grace avea să-i fie luată, iar şansa lui de a o ajuta urma să dispară. Indiferent ce alte sentimente avea – sau credea că avea – pentru ea, trebuia să le dea deoparte. Tot ce conta acum era adevărul. „Trebuie să o fac să aibă încredere în mine".

Grace studie cu atenție trăsăturile lui Mitch. „Pare sincer. Dar experiența mea la apreciat caracterul unui om e departe de a fi exemplară".

— Deci spui că vrei să mă ajuți.

— Da. Vreau să te ajut. Eu sunt singurul care vrea să te ajute, Grace. Dar nu pot dacă nu vorbeşti cu mine.

Grace se uită la el cu scepticism.

— Am citit dosarul lui Buccola, spuse Mitch. Cred că Lenny a fost ucis. Cred că ți s-a făcut o înscenare. Dar am nevoie de ajutorul tău pentru a dovedi asta.

— Dacă ştii că Lenny a fost ucis, de ce nu ai redeschis ancheta morții lui?

— Am încercat. Am fost blocat. Superiorii mei au fost mult

mai interesați de capturarea ta decât de aflarea adevărului despre Quorum sau despre ce s-a întâmplat pe barcă.

— Dar tu eşti diferit. Asta vrei să cred, nu? Că eşti un războinic singuratic care luptă pentru adevăr.

— Uite, eu nu te condamn că nu ai încredere în mine. Dar nu am timp să te conving. În câteva ore, vei fi luată de aici. S-ar putea să nu mai avem niciodată ocazia să vorbim unul cu altul. Aceasta este ultima noastră şansă, ultima ta şansă. Spune-mi ce ştii.

— Ce ştiu eu? Grace râse amar. Nu mai ştiu nimic. Tot ce am crezut că ştiu s-a dovedit a fi o minciună. M-am crezut bogată, dar s-a dovedit că nu aveam nimic. Am crezut că justiția îi protejează pe cei nevinovați, dar am fost azvârlită în închisoare. Am crezut că prietenii mei şi familia m-au iubit, dar ei n-au fost decât nişte vulturi. Am crezut că Lenny a murit într-un accident. Am crezut că el a fost un soț credincios. Am crezut… Am crezut că m-a iubit.

Lacrimile îi curgeau pe obraji. Fără să se gândească, Mitch dădu ocol mesei şi o luă în brațe. Era atât de mică, atât de vulnerabilă. Fu copleşit de nevoia de a o proteja, de a o salva.

— Sunt sigur că Lenny te-a iubit, şopti el mângâindu-i părul proaspăt tuns. Oamenii înşală. Sunt slabi. Fac greşeli.

Îi povesti cât de aproape fusese s-o prindă la apartamentul lui Jasmine Delevigne.

— De-asta ai încercat să te sinucizi? Din cauza lui Connie şi a lui Lenny?

— Nu! spuse Grace aprig. Nu am încercat să mă sinucid. Eu…

Se întrerupse. Voia să-i spună despre avort, despre viol, despre toate acele lucruri, dar nu-şi găsea cuvintele.

— El s-a despărțit de Connie, să ştii, zise Mitch. Înainte de a muri. Sora ta îl şantaja pe Lenny, amenințând să-ți spună despre aventura lor. El îi virase deja cincisprezece milioane într-un cont offshore, dar Connie îl strângea cu uşa.

— Da? De unde ştii?

— Mi-a spus ea. S-a lăudat cu asta, dacă vrei să ştii. Ideea este că Lenny a fost disperat să nu-ți facă rău, Grace. Să nu te piardă. El a regretat ce s-a întâmplat, sunt sigur de asta.

Grace închise ochii şi se predă confortului dat de brațele lui Mitch. Trecuse atât de mult timp de când avusese parte ultima oară de apropierea de o altă ființă umană. Atâta timp de când simțise bunătate, căldură, afecțiune. „La asta se rezumă*, îşi spuse ea cu fermitate. Afecțiune. Un moment de respiro în luptă". Într-o altă viață, într-o altă lume, lucrurile poate ar fi stat altfel. În situația dată…

Se auzi o bătaie în uşă.

— Îmi pare rău, şefu'.

Ofițerul ezită. Îi plăcea de Mitch şi ura faptul că era purtătorul unei veşti proaste.

— Dubray spune că mai ai cinci minute. Avem ordin direct de la Washington. Deținuta e transferată în alt stat.

Când bărbatul ieşi, mâna lui Mitch se uni cu a lui Grace. Se formă o legătură între ei. El îşi dădu seama că şi ea o simțise.

— Vorbeşte cu mine.

Grace îi spuse tot ce ştia. Când termină, Mitch zise:

— Îți dai seama cine a mai rămas, nu-i aşa? Dacă Andrew Preston, Jack Warner şi sora ta Connie sunt nevinovați…

Grace oftă.

— John Merrivale. Dar nu a fost el.

— Pari foarte sigură.

— L-am suspectat pe John de la început. Ştiu că mi-a înscenat procesul şi, cine ştie, poate că el a luat banii. Dar el nu har fi putut ucide pe Lenny.

— De ce nu?

— El a fost în Boston în ziua în care Lenny a luat barca. Davey a verificat acum câteva luni alibiul lui.

— Da, şi eu la fel. Mitch căzu pe gânduri. Îşi aminti prânzul cu John Merrivale, felul în care bâlbâială dispăruse ca prin magie când vorbise despre ziua în care Lenny

Brookstein dispăruse. Totuşi, ceva nu e în regulă cu acel om.

Grace se uita în gol spre uşă. Mitch îşi zise: „Nu-i mai pasă. A renunțat”. Când vorbi, în vocea ei nu erau nici teamă, nici curiozitate:

— Ştii unde mă duc?

— Nu. Dar voi afla.

Încă o dată, Mitch se trezi mânat de nevoia de a o salva. Ce avea acea femeie de scotea la suprafață cavalerul în armură strălucitoare din interiorul lui?

— Voi face tot ce pot să te ajut, Grace. Să îți fac rost de un avocat, să încep un recurs.

— Nu vreau nimic din toate astea.

— Dar trebuie să…

Ea îl privi în ochi.

— Dacă vrei să mă ajuți, află cine l-a ucis pe soțul meu. Nu cred că vei putea vreodată să anulezi asocierea dintre frauda Quorum şi numele lui. Dar aş vrea ca oamenii să ştie că Lenny nu a fost un laş. Că nu s-a sinucis.

— Voi încerca. Dar, Grace, chiar dacă am reuşi, Lenny e mort. Tu trăieşti. Ai toată viața în față. Trebuie să ai un nou avocat. Să faci recurs.

Ofițerul reapăru, împreună cu alți doi ofițeri înarmați şi cu un om cu expresie severă, în costum. „CIA? FBI?”

— E timpul să mergem.

Grace se ridică. Mânată de impuls, îl sărută pe Mitch pe obraz.

— Uită-mă.

Mitch îi privi pe oamenii care o luau. După ce ea plecă, el rămase în sala de interogatoriu o lungă perioadă de timp.

„Să te uit. Dacă aş putea”.

capitolul 29

Maria Preston îşi dădu la o parte părul castaniu şi îşi admiră reflexia din oglinda retrovizoare. Avea pielea unei

femei cu zece ani mai tânără, şi ea ştia asta. În după-amiaza aceea, tenul ei alb-crem era îmbujorat şi lucios, mărturie a celor trei ore pe care le petrecuse în pat cu iubitul ei. Ce bucurie să fie cu un bărbat care o aprecia! Maria fusese cu nenumărați bărbați, mulți dintre ei mai buni la pat decât actualul ei iubit şi aproape toți mai atrăgători. Dar o femeie nu putea trăi doar cu abdomene plate. Venea un moment în viața ei când avea nevoie de mai mult. De putere. Amantul Mariei Preston era un om puternic, un om influent. Nu ca Andrew.

Bietul Andy. El nu era un soț rău. În ultimii ani, începuse în sfârşit să câştige banii care îi puteau oferi Mariei stilul de viață pe care-l merita. Bogăția fusese singurul lucru pe care crezuse că şi-l dorise în toți aceşti ani. Dar acum, că o avea, se plictisise. Se plictisise sexual, intelectual şi în orice alt mod. Îşi dăduse seama că, oricât de mulți bani făcea Andrew, el avea să fie mereu un contabil. Şi, atâta timp cât stătea cu el, ea avea să fie mereu soția unui contabil. Maria Carmine! Soția unui contabil! Ideea era absurdă, un afront la adresa naturii înseşi. Singura minune fusese că îi luase atât de mult timp să-şi dea seama. Un spirit liber ca al Mariei nu ar trebui să fie prins într-o astfel de căsătorie banală, ca a muritorilor. Era ca încercarea de a îngheța un vulcan sau de-a inunda un deşert.

În vreme ce îşi aplică un strat proaspăt de ruj Dior, roşu aprins, Maria reflectă asupra destinului ei. „M-am născut să fiu soția unui bărbat mare. Muza lui".

Acum, în sfârşit, avea să fie.

Găsise în cele din urmă o cale prin care iubitul ei să-şi părăsească soția, să fie liber de toate presiunile care îi apăsau pe umeri şi să fugă cu ea. Maria, în strălucirea ei, rezolvase toate problemele lor. Avea să-l părăsească pe Andrew şi să înceapă o viață nouă. Iubitul ei fusese nespus de fericit când ea îi dezvăluise planul, cu o săptămână în urmă. Fusese la fel de încântat în ziua aceea când se

întâlniseră şi făcuseră dragoste cu o intensitate neobişnuit de pasională, chiar şi pentru el.

Maria zâmbi uitându-se în oglinda retrovizoare şi apoi râse.

„Nu eşti doar un chip frumos!”

Se întorcea în oraş de la Sag Harbor. Era un drum de două ore într-o zi bună, trei la ora de vârf, dar iubitul Mariei nu putea risca să fie văzut cu ea în Manhattan şi, în plus, American Hotel de pe Main Street era atât de elegant şi de fermecător, cu veranda lui albă şi umbrarul vesel, în dungi, încât merita călătoria. Virând pe Scuttle Hole Road, Maria observă în față cofetăria Nancy, unul dintre locurile ei preferate, cu prăjiturele de toate culorile şi aromele expuse în vitrină. I se făcuse foame de la atâta sex. „De ce nu?”

Parcă şi opri motorul, fredonând fericită în timp ce deschise uşa de pe partea şoferului.

Nancy Robertson era în bucătărie când auzi explozia. Cu inima gonind, fugi în magazin. Mulțumi lui Dumnezeu că nu era nimeni acolo. Încăperea era distrusă. Fiecare fereastră fusese spulberată, iar cioburile de sticlă se amestecaseră cu glazura de unt de pe pereți. Afară, pe stradă, tot ce mai rămăsese din Bentley-ul Mariei Preston era o bucată contorsionată de metal arzând.

Mitch Connors era la un loc de joacă împreună cu fiica lui. Era prima sâmbătă în câteva luni în care nu lucra. Helen avusese rețineri dacă să îl lase să stea cu Celeste.

— Nu poți intra şi ieşi din viața ei atunci când ai chef, Mitch. Ai idee cât de dezamăgită a fost fiindcă nu ai venit la piesa de teatru de la şcoală? Puteai măcar să te oboseşti să o suni şi să-i explici.

Vina îl făcu pe Mitch să se dezlănțuie.

— Să explic ce? Lucrez, Helen. Plătesc pentru acoperişul de deasupra capetelor voastre. În plus, eu nu cer permisiunea să o văd. Este weekendul meu.

Acum, uitându-se la Celeste mişcându-şi picioarele slăbuțe în timp ce el împingea leagănul, regreta că îşi pierduse cumpătul. Nu mai era îndrăgostit de Helen. Dar nu nega că ea era o mamă grozavă. El, pe de altă parte, era un tată deplorabil. Îi plăcea să îşi spună că petrecea timp de calitate cu fiica lui, dar ştia că era un escroc. Mitch o iubea pe Celeste, dar adevărul era că abia o cunoştea. Chiar şi în acel moment, când nu o văzuse de câteva săptămâni, nu se putuse detaşa de muncă. Gândurile pluteau în derivă înapoi la Grace Brookstein: unde era ținută şi cum naiba putea să-şi păstreze promisiunea pe care i-o făcuse. Nimeni nu dorise să afle despre teoriile lui cu privire la jocul murdar legat de moartea lui Lenny Brookstein. În urmă cu două zile, Dubray îi sublimase:

— Las-o baltă, Mitch. Eşti un detectiv bun, dar te-ai implicat la modul personal în cazul ăsta. În plus, am un nou caz pentru tine. Omuciderea unei adolescente, drogată, nicio pistă. Chiar pe aleea ta.

— Poți să-l dai altcuiva? Am nevoie de ceva timp ca să mă ocup de treaba asta – câteva săptămâni, cel mult.

— Nu, nu-l pot da altcuiva. Nu îți alegi tu sarcinile, Mitch. Preiei cazul începând din acest moment. Şi dacă te prind că pierzi chiar şi un minut din timpul de lucru pe acest rahat de caz Brookstein, crede-mă, te suspend aşa rapid încât n-o să ştii ce te-a lovit. Nu mai spun încă o dată. Las-o baltă.

„Las-o baltă”.

„Uită-mă”.

Poate data viitoare cineva avea să-i spună să nu mai expire dioxid de carbon sau să nu mai doarmă cu ochii lui închişi.

Telefonul mobil sună. Era Carl, un prieten de la muncă.

— Eşti pe lângă un televizor?

— Nu. De ce?

— A explodat o maşină în Long Island. Pare o treabă a mafiei. Victima este soția unuia dintre acei țipi de la Quorum despre care tot vorbeşti tu. Preston.

Mitch se opri din împins leagănul.

— Maria Preston?

— Taţi! mai tare!

— E moartă?

— Foarte. N-a mai rămas nimic din ea, se pare.

— Tatiii!

— Trebuie să vezi asta, omule, e peste tot la ştiri.

Mitch închise şi începu să alerge spre maşină. Trebuia să ajungă la un televizor. O femeie fugi după el.

— Domnule? Hei! Domnule!

Mitch se întoarse. Femeia i-o arătă pe Celeste, care stătea abandonată în leagănul oprit. Mitch uitase de ea.

John Merrivale întârziase. Nu-i plăcea când întârzia. Grăbindu-se în birou, se aşeză şi începu să tragă sertarele scotocind după documente, în timp ce computerul revenea la viaţă.

— Eşti în regulă, John?

Harry Bain îşi băgase capul pe uşă.

— B-bine, mulţumesc. Îmi pare rău că am întârziat în această dimineaţă. P-presa m-a căutat pentru o declaraţie despre Maria Preston.

— Biata femeie! Ce lucru teribil. Te aştepţi la maşini-capcană în Beirut sau Gaza, dar nu în Sag Harbor. Aţi fost prieteni, nu-i aşa?

John îl privi iritat.

— Nu, nu chiar. Soţul ei mi-a fost c-c-coleg. Dar presa a auzit cuvântul Quorum, şi eu sunt primul pe l-lista lor. Mi-aş dori să mă lase naibii în pace.

Harry Bain se încruntă. Părea un răspuns ciudat de detaşat la o asemenea tragedie îngrozitoare. Dar nu îl înţelesese niciodată pe John Merrivale. O lăsă baltă.

— Eşti gata pentru Mustique?

— Desigur.

Grupul operativ descoperise că unul dintre investitorii în

fonduri pentru familie ai lui Lenny, Brookstein Dependents din Guernsey, făcuse o serie de plăți către un finanțator numit Jacob Rees. FBI-ul voia să ştie ce se întâmplase cu banii, dar până în acel moment managerii afacerii domnului Rees din New York nu fuseseră cooperanți. John Merrivale plănuia să facă o vizită-surpriză la moşia din Mustique a mahărului. Conacul lui Jake Rees era la mai puțin de doi kilometri de fosta proprietate a lui Lenny (în prezent confiscată), iar cei doi îşi petrecuseră o dată vacanța împreună.

— Cred că, dacă e să-ți petreci toată viața urmărind nişte bani, poți ajunge în locuri mult mai rele, nu?

John se forță să zâmbească.

— Cred că da.

— Cât timp apreciezi că o să fii plecat?

— Cam o zi, sper. Ar putea dura mai mult dacă Jake nu-i r-receptiv.

— Ei bine, dacă ai nevoie de ajutor, ştii foarte bine unde mă găseşti.

Harry Bain se întoarse în biroul lui. John Merrivale răsuflă uşurat.

„Eşti în linie dreaptă acum, John. Partea cea mai grea a trecut".

Totul începea să se lege în sfârşit. Grace era din nou în spatele gratiilor. Începuseră să circule deja zvonuri că FBI-ul se săturase să arunce o mulțime de bani şi că era posibil ca echipa Quorum a lui Harry Bain să fie desființată curând, fără tam-tam. John trecuse printr-un moment de panică teribil cu o săptămână în urmă, când apăruse brusc, din cel mai neaşteptat loc, perspectiva deconspirării lui. Dar şi acel aspect se rezolvase.

În câteva zile, avea să fie într-un avion.

„În sfârşit".

Cazul uciderii Mariei Preston fusese dat unui vechi rival al lui Mitch din secția lui de poliție, un familist supraponderal

de circa 50 de ani pe nume Donald Falke. Cu părul lui sur, burta mare şi barba grizonantă, porecla detectivului Falke între poliţişti era Moş Crăciun. Nu că vreunul dintre cazurile lui Don ar fi stârnit vreun „Ho-Ho-Flo". Angajat de-o viaţă la NYPD, Don Falke era specializat în asasinate ale mafiei. El îi spuse lui Mitch:

— Presa a început să vorbească despre terorism. E un rahat. Dacă ăsta a fost un atac terorist, eu sunt Dolly Parton. N-a fost Al-Qaeda. A fost Al Capone. Cazul are „Mafia" scris peste tot.

— Ce te face atât de sigur?

Don Falke miji ochii.

— Experienţa. Ce te face atât de interesat? Nu este cazul tău, Connors.

— Şi dacă nu a fost o lovitură a Mafiei? Dacă Maria Preston ştia ceva? Ceva despre Quorum, poate. Ceva destul de important pentru a face pe cineva să vrea să

O omoare.

— Am verificat, spuse Don, respingând ideea. Asta nu are nimic de-a face cu Quorum, bine? Clar. Cineva nu a omorât-o pur şi simplu. Vorbim despre o bombă sofisticată, nu despre un cuţit sau un pistol. Este un caz clasic Cosa Nostra.

— Ştii cine a inventat maşina-capcană, Don?

Falke îşi dădu ochii peste cap.

— N-am timp pentru o lecţie de istorie, Connors. Am de rezolvat o crimă. Acum, te rog să mă scuzi…

— A fost un tip pe nume Buda. Mario Buda. Un anarhist italian din 1920.

— Ce ţi-am spus? Italian.

— Era o zi fierbinte de septembrie…

— Iisuse, Mitch.

— …Acest tip, Buda, îşi parchează căruţa cu cal la colţul dintre Wall Street şi Broad, peste drum de birourile J.P. Morgan, iese şi rătăceşte în mulţime. La ora douăsprezece, toţi bancherii ies la masa de prânz, da? Se aud clopotele de la

Biserica Trinity.

— Foarte poetic.

— Apoi bum! Calul şi căruța sunt aruncați în aer. E haos, cadavre peste tot, moloz, schije. Chiar pe Wall Street. O mie nouă sute douăzeci. Două sute de persoane au fost rănite. Patruzeci ucise. Fără bătrânul J.P. Însuşi, aş putea adăuga. El a fost ținta dorită, numai că era în Scoția la momentul respectiv.

Don Falke îl lăsase îndeajuns de mult să turuie.

— Unde vrei să ajungi cu asta, Mitch?

— Maşina-capcană a fost inventată de un imigrant singuratic şi ignorant, ce purta ranchiună bancherilor bogați de pe Wall Street.

— Şi?

— Are o vechime de o sută şi ceva de ani, dar principiul este acelaşi. De ce trebuie să fie Mafia? Orice idiot care poartă pică putea lega nişte Semtex la maşină. Un sărit de pe fix poate a asociat-o pe Maria, în mintea lui derutată, cu Quorum sau cu Lenny Brookstein.

Don Falke râse.

— Are dreptate Dubray. Eşti obsedat. Asta nu are nimic de-a face cu Lenny Brookstein, bine? Cred că trebuie să merg să mă întind puțin.

— Vreau să-l interoghez pe Andrew Preston.

În cele din urmă, Donald Falke îşi pierdu cumpătul.

— Peste cadavrul meu. Acum, ascultă-mă, Connors. Stai dracului departe de cazul meu. Vorbesc serios.

— De ce, Don? Eşti îngrijorat că s-ar putea descoperi ceva incomod?

— Dacă aflu că ai fost la mai puțin de cincisprezece kilometri de Andrew Preston, am să merg direct la Dubray, iar el o să te concedieze. Las-o baltă.

„Las-o baltă”.

Mitch începea să se simtă ca un câine bătăios cu fălcile încleştate în jurul bățului altui câine. Ieşi din biroul lui

Donald Falke şi se duse direct la maşină.

Trecuse o lună de când Mitch fusese ultima oară la apartamentul din centrul oraşului al familiei Preston. Şi-l amintea drept o locuință scumpă, un bârlog enorm cu cinci dormitoare, dintr-o clădire bine întreținută. Dar ceea ce-l surprinsese cel mai mult la acesta fusese cât de puțin îl impresionase. Totul la locuința lui Andrew şi a Mariei era fad, de la strada absolut banală până la decorul de culoare crem şi maro din interior. Mitch nu înțelegea cum era să ai atât de mulți bani de cheltuit şi să-i iroseşti pe ceva atât de sec. Maria Preston fusese o femeie enervantă. Mitch ura persoanele dramatice. Dar cel puțin ea avusese un pic de culoare. Un pic de viață. Trebuie să se fi simțit îngropată în acel apartament. Ca şi cum ar fi fost decupată şi lipită într-o pagină din catalogul Pottery Barn, laminată pentru eternitate pe o canapea crem de la B & B Italia şi lăsată acolo să putrezească.

Viră pe strada familiei Preston şi încetini. Polițişti în uniformă tocmai izolau zona. Mitch parcă în acelaşi timp cu două ambulanțe şi o flotă de maşini de intervenție.

— Ce-i circul ăsta? Ce se întâmplă? întrebă el şi arătă insigna.

— E vorba despre soțul Mariei Preston, domnule.

— Ce-i cu el?

— Se pare că s-a spânzurat, domnule. Acum o oră. Îl dau jos acum.

Capitolul 30

Sus în apartament, paramedicii se aplecaseră asupra trupului lui Andrew Preston şi îi făceau masaj cardiac.

Mitch îşi dădu imediat seama că era inutil. Ei doar respectau procedurile.

— Băieții de la Criminalistică au ajuns?

Unul dintre medici clătină din cap.

— Dumneavoastră sunteți primul. Detectivul Falke este pe drum.

— Vreun bilet?

— Da. Pe acolo.

Medicul făcu un semn spre camera de zi. Fereastra era deschisă. Pe măsuța frumoasă de cafea, din lemn de stejar, între cele două fotolii frumoase din piele întoarsă bej, o bucată de hârtie flutura în curentul de aer, imobilizat de o scrumieră grea de sticlă. Fără a se obosi să-şi pună mănuşi, Mitch mută scrumiera şi o luă. Cu scris de mână îngrijit, cursiv, Andrew Preston notase şase cuvinte: „A fost vina mea. Iartă-mă, Maria".

— Ce DRACU' FACI? Mitch tresări şi scăpă biletul. Vocea locotenentului Dubray explodase între pereți ca a unui gigant furios. Ți-ai ieşit din minți?

Mitch deschise gura să explice, apoi o închise din nou. Ce ar fi putut spune? Ştia că nu trebuia să se afle acolo. Cu atât mai puțin să-şi bage nasul la locul crimei de care se ocupa un alt detectiv. Dubray spumega de furie.

— Asta-i distrugere de dovezi! îți dai seama cât de grav este? Te-aş putea da afară din serviciu. Ar fi trebuit să te fi dat deja.

— Îmi pare rău. Trebuia să vorbesc cu Andrew Preston.

— Ai venit un pic cam târziu.

— Da. Aşa se pare. Uitați ce e, domnule, l-aş fi aşteptat pe Falke, dar am ştiut că ar fi făcut urât. Probabil nu m-ar fi lăsat să văd biletul.

— Sigur că nu! Şi de ce dracu' ar fi făcut-o? Nu este cazul tău, Mitch.

— Dar, domnule, el nici măcar nu pune întrebările evidente. Cum ar fi: Ce căuta Maria Preston în Sag Harbor? Şi cine ştia că urma să fie acolo?

— Don m-a sunat acum o jumătate de oră. Mi-a spus că ți-ai băgat nasul şi ai bălmăjit ceva despre nenorocitul de Lenny Brookstein. El crede că ai luat-o razna.

— Haideți, domnule. Ştiți că Don Falke nu m-a plăcut niciodată.

— Şi eu cred că ai luat-o razna. Îmi pare rău, Mitch. Dar ai mers prea departe de data asta. Eşti suspendat până la noi ordine.

— Domnule!

— Consideră-te în concediu pe termen nelimitat, până când auzi altceva de la mine. Şi nu mă privi aşa. Ai noroc că nu te-am concediat. Dacă n-aş şti cât de mult depind Helen şi Celeste de salariul tău, n-aş fi stat pe gânduri. Acum pleacă de aici, înainte să mă răzgândesc.

În drum spre casă, Mitch trecu pe lângă barul unde îl întâlnise prima dată pe Davey Buccola. Intră şi comandă un scotch.

— Toarnă în continuare, îi spuse el barmanului.

— Zi proastă?

Mitch ridică din umeri. „An prost. Viață proastă! O parte din el îşi dorea să nu-l fi întâlnit niciodată pe Davey Buccola. Dacă Davey n-ar fi cercetat moartea lui Lenny Brookstein, nimic nu s-ar fi întâmplat. Mitch ar fi arestat-o pe Grace şi ar fi terminat cu ea. Ar fi trecut la următorul caz, aşa cum voia toată lumea să facă. Poate chiar ar fi ajuns căpitan.

În schimb, era acolo, singur, suspendat din funcție, din cauza dosarului lui Buccola şi a promisiunii pe care i-o făcuse lui Grace. „Grace". Mitch se întrebă din nou unde era. Nimeni nu-i spunea nimic. Şi-o imagină interogată, la detenție solitară, privată de somn. Se gândi la ochii ei trişti, la curajul ei, la simțul umorului pe care îl avea chiar şi în cele mai grave situații şi se rugă ca spiritul ei să nu fi fost deja zdrobit.

Prin ceața dată de alcool, cuvintele lui Grace plutiră înapoi la el.

„Uită-mă".

Era mult prea târziu pentru asta. Mitch îşi dădu seama că, în ultimele două luni, abia se mai gândise la Helen. Grace

avea un loc clar în subconştientul lui, în visele sale. Acum Grace era cea pe care o dezamăgea, cea pe care o abandona. Aşa cum făcuse cu Helen şi cu Celeste. Cum făcuse cu tatăl său: „V-am dezamăgit pe toți cei pe care v-am iubit vreodată, l-am abandonat".

„La dracu' cu suspendarea. La dracu' cu respectarea regulilor. La dracu' cu renunțatul.

A doua zi, Mitch avea să ia avionul spre insula Nantucket.

Adevărul nu mai putea aştepta.

Capitolul 31

Mitch nu înțelegea.

„Ai toți banii din lume. Poți merge oriunde vrei: Miami Beach, Barbados, Hawaii, Paris. De ce naiba ți-ai cumpăra o casă într-un asemenea loc?"

Evident, Lenny Brookstein nu avea cea mai bună judecată din lume. Avusese o soție frumoasă care-l adora, dar alesese s-o înşele cu o amantă urâtă care-l detesta. Aşa-zişii lui prieteni fuseseră la fel de demni de încredere ca un grup de agenți de vânzări de maşini la mâna a doua. Dar asta era mai tare decât toate. Din câte observa Mitch, Nantucketul era un loc ce nu avea nimic care să-l recomande. Cu casele sale cenuşii din şindrilă, măturate de ploaie, şi cu plajele pustii, era genul de loc ce putea face pe oricine să se simtă deprimat.

— Ce fac oamenii aici? întrebă la o farmacie de pe Main Street, unul dintre puținele magazine care avea porțile deschise în afara sezonului.

— Unii oameni pictează. Sau scriu.

„Scriu ce? Bilete de sinucigaşi? Versuri de Leonard Cohen?"

— Unii oameni pescuiesc. E destul de linişte în martie.

Era puțin spus. Pensiunea de pe Union Street în care stătea Mitch era tăcută ca un mormânt. Singurul zgomot

care se auzea seara era tic-tac-ul făcut de un ceas antic, bătrânesc, din salon. În câteva săptămâni petrecute acolo Mitch ar ajunge ca personajul lui Jack Nichelson din filmul horror Shining.

Dar nu avea să dureze două săptămâni. În douăzeci şi patru de ore de la sosirea sa, circulase vorba în jurul insulei că un tip ciudat era în oraş ca să pună întrebări despre Leonard Brookstein. Instinctiv şi în mod colectiv, locuitorii insulei deveniră tăcuți. Felicia Torrez, bucătăreasa lui Grace şi a lui Lenny la moşia de pe Cliff Road, lucra acum la Company of the Cauldron, singurul restaurant luxos care asigura servicii de catering pentru localnici şi în afara lunilor de vară. Mitch se duse acolo ca s-o caute.

— Încerc să-mi fac o idee mai clară despre evenimentele din zilele de dinaintea furtunii, din vara lui 2009. Locuiați la casa familiei Brookstein la acea vreme?

Tăcere.

— Cât timp ați fost angajata lor?

Şi mai multă tăcere.

— Uitați, doamnă, aceasta nu este o investigație oficială, da? Nu aveți de ce să fiți agitată. Ați observat vreo stare de tensiune între oricare dintre musafirii din acel weekend?

La început, crezu că ea nu ştia limba engleză. Apoi se întrebă dacă era cumva mută, surdă sau ambele. Orice ar fi fost, Felicia era deschisă ca o scoică care înghiţise Superglue. Mitch vorbi şi cu îngrijitoarea, cu menajera şi cu grădinarul. Era mereu aceeaşi poveste.

„Nu-mi amintesc.

„N-am văzut nimic".

„Mi-am făcut treaba şi am plecat acasă".

A doua zi avea de gând să se ducă în port şi să stea de vorbă cu pescarii. Unii dintre ei trebuie să fi fost pe apă în acea zi. Dar nu îşi făcea prea mari speranțe. „Parcă ar face toți parte dintr-un club secret, ca masonii sau ceva de genul ăsta". Dar nu avea sens. Lenny Brookstein era deja mort. Ce

voiau să protejeze?

Hannah Coffin îşi strigă soţul.

— Jristram! Vino să vezi asta.

— Într-un minut.

Familia Coffin lucra la hotelul Wauwinet, un refugiu de cinci stele într-una dintre cele mai liniştite şi izolate părţi ale insulei. Ca toate hotelurile mari, şi acesta era închis în lunile de primăvară, dar păstra un minimum de personal care lucra la întreţinere şi reparaţii. Hannah şi soţul ei munceau ca îngrijitori şi supravegheau personalul din afara sezonului. Erau momente în care Tristram Coffin nu avea nimic de făcut, aşa că îşi petrecea timpul jucându-se cu motocicleta lui Ducati, în vreme ce Hannah se uita la televizor.

— Tristram!

— Sunt ocupat, dragă.

Tristram Coffin oftă. „Cumpără naibii cerceii ăia, sau cuţitul de curăţat cartofi ultimul răcnet, sau albumul Greatest Hits al lui Neil Diamond, sau orice vând ei acolo! Nu ai nevoie de părerea mea”.

— E important. Vino aici.

Fără tragere de inimă, el puse jos cheia fixă şi intră în sufrageria apartamentului lor modest de la parter. Ca de obicei, televizorul era pornit.

— Îţi aminteşti de tipul ăsta?

Hannah arătă spre ecran. Un bărbat era intervievat cu privire la uciderea Mariei Preston. Cu fiecare zi, povestea devenea tot mai suculentă. Se părea că soţul o făcuse, că angajase un mafiot să-i omoare soţia pentru că o suspecta că avea o aventură. Hannah Coffin era în mod deosebit interesată de crimă deoarece Maria Preston stătuse odată la Wauwinet.

Tristram studie faţa bărbatului.

— Îmi pare cunoscut.

— Pare familiar, da! spuse Hannah triumfătoare. Unde stă

polițistul ăla? Cel care a pus întrebări despre Lenny Brookstein?

— Pe Union Street. De ce?

— O să-l sun, de-aia.

— Haide, dragă. Nu vrei să te bagi, zise Tristram dezaprobator.

— O, ba da. Ridicându-şi cu greu corpul de o sută de kilograme de pe canapea, Hannah se duse la telefon. Ştiu unde l-am văzut pe tipul ăla. Şi când.

— Sunteți sigură?

Lui Mitch îi venea să se ciupească. Dacă nu i-ar fi fost teamă c-o să-şi rupă spatele, ar fi ridicat-o pe Hannah Coffin în brațe şi ar fi sărutat-o.

— Sută la sută. S-au cazat aici împreună. A fost în ziua cu furtuna. El şi Maria Preston.

— Şi au rămas…

— Toată după-amiaza, cum v-am spus. Vă pot da în scris, dacă doriți. Să dau o declarație. El a fost la televizor, dar se purta ca şi cum abia o cunoştea. Însă o ştia bine. Intim, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Mitch înțelegea. Trebuia să ajungă în port în jumătate de oră, dar se impunea o schimbare de planuri. Se îndreptă spre aeroport.

Aeroportul din Nantucket era puțin mai mult decât un hambar, o structură simplă din şindrilă, în formă de „L”, cu acoperiş ascuțit, jumătate pentru „Plecări” şi cealaltă jumătate pentru „Sosiri”. Un avion Cessna cu două motoare ateriză, iar pasagerii ieşiră şi îl ajutară pe pilot să descarce bagajele pe asfalt. În sala pentru plecări, „securitatea” consta dintr-un bătrân cu barbă sură, numit Joe, care se uita la gențile localnicilor înainte de a le face cu mâna şi a le spune zâmbind: „Ne vedem la Noaptea de Improvizații de vineri. La biserica baptistă, să nu întârzii”.

Mitch se duse la biroul Cape Air.

— Aş vrea să văd înregistrările cu pasagerii, vă rog. Sunt

interesat de toate zborurile pe şi de pe insulă din data de 12 iunie anul trecut.

Fata de la birou dădu ochii peste cap.

— Cine sunteți?

— Poliția.

— Darlene? strigă ea peste umăr. Mai am încă unul aici. Vrea înregistrările alea de pe 12 iunie. Poți să te ocupi tu?

O femeie în vârstă într-o fustă de tweed ieşi din birou. Avea părul alb ca zăpada legat la spate într-un coc elegant şi o pereche de ochelari cocoțată pe vârful nasului ei, ca bunica Scufiței Roşii.

Mitch se uită nedumerit.

— Încă unul? A mai vrut cineva să se uite la listele de pasageri?

— Da. Darlene Winter.

Ea scutură palma mare, ca o labă de urs, a lui Mitch cu mâna ei subțire, zbârcită.

— Voi, polițiştii, sunteți ca autobuzele. Nu dai de niciunul când ai mai mare nevoie, apoi dintr-odată apăreți toți. Vino în spate.

Mitch o urmă pe Darlene într-un birou la fel de curat şi de ordonat ca ea. Era un computer într-un colț, dar ea îl conduse spre un birou din cealaltă parte a camerei. Un registru mare din piele maro era deschis. Arăta ca o Biblie antică sau ca o carte enormă de vizitatori dintr-un castel scoțian medieval.

— Toate înregistrările noastre sunt computerizate, desigur, îi spuse Darlene lui Mitch. Aşa este legea. Dar pe aici ne place să facem lucrurile după moda veche. Ținem şi un jurnal zilnic al zborurilor noastre, scris de mână. Cred că ştiu deja ce căutați. Ea arătă un nume familiar, frumos rânduit, cu caractere italice şi cerneală neagră. El a luat zborul de 6.10 spre Boston, împreună cu alți cinci pasageri. A aterizat la 6.58. Nu ştiu ce avea de gând să facă în ziua aceea, dar se pare că s-a răzgândit, pentru că la 7.25 ea dădu o pagină – s-

a urcat într-un avion de opt locuri şi a venit înapoi pe insulă. Aceasta este înregistrarea aterizării, chiar aici. Data 12 iunie, 8.05 A.M. Zborul 27 din Logan. John H. Merrivale.

Mitch îşi trecu degetul pe hârtie.

Deci Hannah Coffin nu bătea câmpii. John Merrivale fusese într-adevăr la Wauwinet în acea zi, cu Maria Preston.

Potrivit lui Hannah, perechea ajunsese la hotel după-amiaza devreme. La cinci ore după ce John se întorsese pe insulă şi îşi aranjase alibiul. Mai mult decât suficient timp să navigheze până la barca lui Lenny Brookstein, să se urce la bord şi să-l omoare.

— Aţi menţionat că a mai cerut cineva să vadă acest lucru. Un alt poliţist?

— Da. De la FBI cred că era, dar aducea mai mult a militar. Foarte direct. Un pic nepoliticos, dacă vrei să ştii părerea mea. Ştii, avea o tunsoare ca din armată. Mult prea scurtă.

— Nu vă amintiţi numele lui?

Femeia în vârstă îşi încreţi fruntea.

— William, spuse ea în cele din urmă. William sau ceva de genul acesta. S-a îndreptat direct spre aceeaşi pagină. 12 iunie. John Merrivale. Domnul acesta Merrivale are vreun fel de probleme?

„Nu încă", îşi zise Mitch. Apoi se întrebă: „Cine dracu' e William?"

Paznicul se uita la sedanul stropit de noroi şi la singurul ocupant al acestuia. Se aşteptase la un vehicul blindat sau chiar la un convoi. Nu la un bărbat între două vârste într-o maşină de familie murdară. „Acest tip arată ca tatăl ei care vine să o ia după o petrecere în pijamale".

Tabăra de lângă Diliwyn, din zona rurală a Virginiei, era un centru strict secret CAG. CAG venea de la „Cealaltă Agenţie Guvernamentală*, care în mod tipic însemna CIA, deşi tabăra Diliwyn era „cămin** pentru o varietate de prizonieri din afara armatei consideraţi prea perturbatori sau

periculoşi şi care urmau să fie trimişi înapoi la un centru de corecție convențional. Unii dintre ei erau suspecți de terorism. Alții, posibili spioni. Câțiva erau clasificați drept „sensibili politic. Dar niciunul dintre deținuții de la Diliwyn nu era la fel de „sensibil" ca femeia pe care venise s-o vadă acel bărbat. Deținuta urma să fie transferată într-o celulă FBI din Fairfax, „Cu un sedan, se pare".

— Documentele, vă rog.

Bărbatul cu părul cărunt înmână actele. Pentru câteva clipe, urmă o pauză tensionată în timp ce paznicul le răsfoia. Dar totul era în ordine, aşa cum ştia că avea să fie.

— Bine, treceți. Vă aşteaptă.

Grace stătea în mijlocul celulei de doi pe doi metri şi jumătate. Îşi depărtă picioarele şi întinse brațele, concentrându-se pe respirație în timp ce se aşează în postura Războinic II. Era la Diliwyn de aproape două săptămâni, blocată timp de douăzeci şi două de ore pe zi într-o cutie goală, fără ferestre. Fără a avea pe cineva cu care să vorbească, fără pic de interacțiune umană, de orice fel. Yoga fusese mântuirea ei. Îşi petrecea ore în şir într-o serie de posturi, care îi energizau corpul, îi ajutau respirația şi mintea să se concentreze şi țineau disperarea la distanță.

„Sunt în viață. Sunt puternică. Nu voi fi aici pentru totdeauna."

Dar oare aşa era? Ore, zile şi nopți fuzionaseră deja într-o singură întindere prelungă, neîntreruptă. Luminile din celula lui Grace erau în permanență fixate pe semiîntuneric. Mâncarea îi era împinsă printr-o tavă la intervale regulate de şase ore, dar nu se putea distinge micul dejun de masa de prânz sau prânzul de cină.

„Ei încearcă să mă facă să cedez. Să mă declare nebună, ca să mă închidă într-un spital de boli mintale şi să arunce cheia."

Nu funcționa. Nu încă. Între sesiunile de yoga, Grace stătea pe pat, închidea ochii şi încerca să evoce imaginea

chipului lui Lenny. Doar el era motivul pentru care trăia, motivul pentru care continua lupta. La Bedford Hills, şi mai târziu, pe când era fugară, îi fusese uşor să evoce la cerere trăsăturile lui bune şi iubite. Grace vorbea cu Lenny aşa cum alte persoane se rugau la Dumnezeu.

Prezența lui era o mare alinare pentru ea. Dar acolo, în acel loc îngrozitor, care amorțea mintea, fu tulburată să observe că imaginea lui se estompa. Dintr-odată ea nu-şi mai putu aminti sunetul exact al vocii lui sau privirea lui când făcea dragoste cu ea. El se îndepărta. Grace nu putea scăpa de sentimentul că, odată ce el avea să fie complet plecat, sănătatea ei mintală avea să dispară odată cu el.

Singurul chip pe care îl putea invoca, în mod ironic, era al lui Mitch Connors. Cu câteva nopți în urmă, pentru prima dată în mai multe luni, ea avusese un vis erotic, unul în care Mitch era actorul principal. Se trezise simțindu-se jenată, vinovată chiar, dar se iertase. „Nu te poți abține când eşti inconştientă. În plus, cel puțin asta dovedeşte că sunt în viață. Că sunt încă o femeie, o ființă umană".

Uşa celulei se deschise. Grace tresări. Nu era ora exercițiilor zilnice. Paznicul zise abrupt:

— Vino cu mine. Eşti transferată.

Erau primele cuvinte pe care i le adresa cineva după mai bine de o săptămână. Grace avu nevoie de un moment ca să-şi redescopere vocea.

— Unde?

Paznicul nu răspunse. În schimb, trânti o pereche de cătuşe pe încheieturile ei. Grace îl urmă în tăcere de-a lungul unui labirint de coridoare, încercând să-şi reprime euforia. „Gata. Am plecat de aici. Ştiam că nu pot să mă țină aici pentru totdeauna".

Se întrebă dacă Mitch Connors contribuise la eliberarea ei şi era curioasă unde o duceau. Oriunde avea să ajungă, nu putea fi mai rău decât acel loc. Paznicul tastă un cod de şapte cifre odată ajuns lângă o uşă grea de metal. Aceasta se

deschise. Grace îl urmă într-o curte.

— Bună din nou, Grace, zise Gavin Williams şi zâmbi. Ne aşteaptă un drum lung. Să mergem!

Drumurile de țară erau stricate şi cu şanțuri. Fiecare dâmb şi fiecare zdruncinătură sfâşiau nervii lui Grace ca o lamă de ras. Williams era nebun. Se gândi la ultimele două dați când se întâlniseră – o dată la morgă, când o apucase ca pe un animal, şi o dată în infirmeria de la Bedford. A doua oară, Grace fusese sigură că el intenționase să-i facă rău. Ura sălbatică din ochii lui… n-avea s-o uite niciodată. Sigur, ea fusese puternic sedată la momentul respectiv.

— Unde mă duceți?

Fără a-şi lua ochii de la drum, Gavin Williams ridică mâna dreaptă de pe volan şi o pălmui pe Grace cu putere peste obraz.

— Nu vorbi decât dacă îți spun eu.

În stare de şoc, Grace îşi duse mâna la obrazul care pulsa dureros. Mâna dreaptă îi era încătuşată de uşa pasagerului. Cătuşele îi provocau dureri la încheietură. Stătea pe cât de inertă putea, încercând să nu se atingă de metalul lor. Gavin Williams începu să bombăne ca pentru sine, ca un drogat:

— Am crezut că lucrurile vor fi diferite la FBI. Dar sigur că nu au fost. Pacostea este peste tot: ignoranță, prostie. De aceea m-a trimis Domnul. El m-a binecuvântat cu darul înțelepciunii şi al inteligenței. El mi-a dat curajul de a acționa.

Grace simți că inima i-o ia la goană. „Trebuie să scap de aici”. După ce ieşiseră de la Diliwyn, păreau a se fi afundat tot mai adânc în sălbăticie. Era un peisaj sinistru. De-o parte şi de alta a drumului neamenajat erau tufişuri dese de sumac ce miroseau îngrozitor, întrerupte doar ocazional de câte un nuc. Întunericul începea să se lase.

— Sigur că Bain a avut încredere în el. Toți au avut. El era mai deştept decât Bain. Mai deştept şi decât Brookstein. Dar el n-a fost suficient de inteligent pentru mine.

„Trebuie să-l țin de vorbă până-mi dau seama ce pot să fac”.

— Cine n-a fost suficient de inteligent?

Grace se pregăti pentru o altă palmă, dar de data aceasta Williams părea dornic să vorbească.

— Merrivale, desigur, scuipă el cu dispreț. A încercat să mă umilească. În Geneva. Mai fusese acolo, cu Lenny. L-a pus pe Bain să mă dea afară din grupul de lucru. Dar munca mea nu era încheiată. Am descoperit secretul lui.

Gavin zâmbi. Nebunia strălucea în ochii lui.

— Care este secretul lui?

Williams râse.

— El ți-a ucis soțul, draga mea. Nu ştiai?

Grace rămase tăcută. Williams continuă să vorbească:

— John a zburat la Boston în ziua furtunii. Dar, desigur, poliția a fost prea leneşă să verifice înregistrările din Cape Air. A trebuit să o fac eu. De îndată ce Merrivale a aterizat, a şi luat primul avion înapoi. A zburat cu un elicopter până la barca lui Lenny. A fost înainte de furtună, să ştii, înainte să se strice vremea. Au băut ceva, l-a drogat pe soțul tău, desigur, apoi dragul de John a comis-o. Apropo, Lenny a fost decapitat. Nu într-un mod frumos. Merrivale trebuie să-l fi căsăpit ca pe un ciot de copac. Prietenul tău anchetator nu ți-a spus asta?

El o necăjea, se bucura de groaza ei ca un pisoi care se joacă cu un şoarece înainte de a-l ucide. Grace se simțea amețită.

— John a fost cel care a luat banii şi a deturnat toate fondurile de la Quorum. După ce a scăpat de moşul tău, te-a dat la o parte – asta a fost partea uşoară, apoi s-a împrietenit cu papagalul fără creier de Harry Bain. Gavin parodie vocea aspră, de bariton a lui Harry Bain: „John este omul nostru cheie în această anchetă. Nu trebuie să te porți urât cu el, Gavin”. Idiot! în tot acest timp, adevărul era chiar sub nasul lui. Mirosea, asemenea cadavrului soțului tău. Dar Harry nu-

l vedea.

Grace încercă să proceseze ceea ce Gavin Williams tocmai îi spusese. Evident, omul era dezechilibrat. Şi totuşi, simţea că el spunea adevărul despre John. El verificase înregistrările zborurilor. John fusese cel care furase banii, John îl ucisese pe Lenny, John îi regizase procesul şi sabotase ancheta. Instinctele ei avuseseră dreptate tot timpul. De ce nu se încrezuse în ele?

Vestea bună era că, dacă Williams ştia adevărul despre John, nu avea niciun motiv pentru care să nu ştie, de asemenea, că ea era nevinovată. Că ea şi Lenny nu furaseră niciodată nimic. Că fuseseră victime. „El nu m-a răpit. M-a salvat!"

Deschise gura să-i mulţumească, dar nu avu ocazia. Gavin Williams se întinse şi o lovi cu atâta putere, încât leşină.

Era udă. Leoarcă. Gavin Williams îi turnase în cap o sticlă cu apă rece ca gheaţa. Era încă în maşină. Aerul condiţionat era pornit la maximum. Grace tremura de frig.

Williams împinse cât putu scaunul în spate şi se urcă pe ea. Grace ţipă şi se luptă, aşteptându-se la inevitabil, dar Williams nu încercă să o violeze. În schimb, el îi imobiliză picioarele cu antebraţul, ca ea să nu se poată mişca, închise ochii şi începu să recite ceea ce părea a fi o formă bizară de liturghie.

— „Cei răi vor scrâşni din dinţi şi se vor topi... dorinţa celor răi va pieri... chiar şi în întuneric, zorile răsar pentru cei drepţi... Doamne, izbăveşte-mă de cel rău..."

— Sunt nevinovată, pledă Grace. Ştii că aşa e.

— Eşti vinovată! scuipă Gavin cu faţa contorsionată grotesc de ură şi de nebunie. Voi toţi, tu, soţul tău dezgustător, Merrivale. Sunteţi toţi la fel, paraziţi bogaţi, bancheri, vă credeţi mai buni decât noi, ceilalţi. Mai buni decât mine. Sunteţi nişte viermi. Viermi depravaţi şi bolnavi. Dar nu dispera. Am fost trimis să te curăţ. Se întinse spre scaunul şoferului, luă a doua sticlă cu apă şi o goli peste

capul lui Grace. Te botez cu apă spre căință.

Lichidul era rece ca gheața. Grace închise ochii şi încercă să respire. Când deschise ochii, îl văzu pe Williams deşurubând dopul de la o canistră din plastic. Încet, el începu să lase o dâră ca de melc cu lichid vâscos peste hainele şi părul lui Grace.

— Dar urmează un al doilea botez. Un botez prin foc. Furca pentru vânturat este în mâna Domnului. El va curăța podeaua, va aduna grâul în hambar.

Vocea lui Gavin devenise mai puternică, mai cuprinsă de emoție. Se dădu jos de pe Grace, deschise uşa pasagerului şi coborî. Mâna lui Grace era încă încătuşată de uşă. Când portiera se deschise, ea urlă în agonie, simțindu-şi umărul dislocându-se. Williams încă incanta:

— El va arde pleava cu foc de nestins.

Duse apoi mâna la buzunar şi scoase o cutie de chibrituri.

Grace nu mai gândi. Din instinct, se repezi înainte şi îl lovi cu putere pe Williams în zona abdomenului. El urlă de durere şi scăpă chibriturile.

— Curvă!

Se repezi spre ea ca un taur înnebunit, se aruncă înapoi în maşină, o prinse cu mâinile de față şi îi sfâşie obrajii cu unghiile care săpau şanțuri adânci, sângerânde, în piele. Grace îşi înfipse dinții în brațul lui. Gavin țipă şi îi dădu drumul pentru o clipă, însă furia lui era mai puternică decât durerea. „Trebuie să o distrug. Trebuie să scap America de cei răi, să îndepărtez flagelul canceros de lăcomie înainte să ne devoreze”.

— Pocăieşte-te!

Mâinile lui cuprinseră obrazul lui Grace ca o menghină. Încerca să-i înfigă degetele mari în ochi. Grace îşi simți craniul umplându-se de sânge. Durerea din umăr era atât de chinuitoare, încât era surprinsă că nu leşinase.

— Pocăieşte-te, fiica păcătoasă a Evei!

— Tu să te pocăieşti, nenorocitule!

Cu toată puterea rămasă, Grace îşi repezi braţul liber într-o mişcare de karate în ceafa lui Gavin Williams. Auzi un pocnet, ca de ramură de copac ruptă. Mâinile lui Williams deveniră moi, un robot de jucărie ale cărei baterii tocmai muriseră. În timp ce el aluneca pe podeaua maşinii, capul îi atârna într-un unghi absurd, ca o floare la capătul unei tulpini rupte. Ochii lui erau încă deschişi, înghețați pentru eternitate într-o expresie nu de ură, ci de surpriză intensă.

Cu braţul liber, Crace apucă reverul hainei lui şi trase cadavrul spre ea. Fu o muncă istovitoare, dar în cele din urmă îl aduse îndeajuns de aproape ca Grace să ajungă la buzunarul hainei. În interior, sclipind ca pepitele de aur într-un râu, erau cheile de la cătuşe.

Cătuşele se desfăcură uşor, dar fiecare mişcare a braţului era agonizantă. Grace țipă când se împletici afară din maşină, iar lacrimile de durere care îi curgeau pe obraji se amestecară cu sângele de la zgârieturile făcute de Williams. Cât fusese gimnastă, văzuse fete care îşi dislocaseră umerii şi ştia ce să facă. Prăbuşită în noroi, se sprijini pe partea laterală a maşinii şi strânse din dinți.

Unu. Doi… Trei.

Durerea fu de nedescris. Dar uşurarea fu instantanee şi plăcută. Grace o savură. Râse; râsul adânc, din tot sufletul, al unei supraviețuitoare. Când îşi recăpătă puterea, se întoarse, se duse la corpul lui Williams, îi luă portofelul şi tot ce avea de valoare, apoi se ridică, aprinse un chibrit şi îl aruncă în sedan. Privi cum flăcările devorau corpul lui Gavin Williams şi stătu acolo, savurând căldura lor. Era bine.

Era în viață.

Era liberă.

Dar treaba ei nu se terminase.

Capitolul 32

Aşezată la măsuța de toaletă, Caroline Merrivale îşi dădu

părul pe spate şi se unse pe faţă cu Creme de la Mer hidratantă. La 40 de ani, avea încă pielea unei femei pe jumătate cât vârsta ei, ceea ce o încânta. Caroline nu fusese niciodată o frumuseţe clasică, nu ca Grace Brookstein. Dar avea stil şi prezenţă, se îmbrăca bine şi ştia să aibă grijă de ea.

Se întrebă ce avea să facă în restul zilei. John plecase devreme spre aeroport. Dintre toate locurile, Harry Bain îl trimitea la Mustique, în căutarea unei alte piese din puzzle-ul gigant Quorum. Dar, înainte, Caroline îl forţase să facă sex cu ea, îl fotografiase într-o serie de ipostaze umilitoare şi sugestive. A-l domina pe John era întotdeauna o plăcere, dar în ziua aceea se bucura mai mult decât de obicei. În ultimele săptămâni, Caroline observase o schimbare la soţul ei patetic şi blajin, o încredere tot mai mare, care o neliniştise. El o zbughea din casă dimineaţa, încântat să se ducă la muncă. Ba chiar se apucase să-i spună lucruri legate de ziua lui, de parcă ea ar fi fost interesată „Harry Bain a spus asta şi asta" sau „agenţia a fost încântată de munca mea la aia şi la aia".

Caroline aşteptase intenţionat până în acea dimineaţă ca să-i dea o lecţie lui John. Păruse a aştepta cu nerăbdare acea excursie la Mustique, iar ea dorise ca distrugerea entuziasmului lui să aibă un impact cât mai mare posibil. Când avea să se întoarcă acasă, intenţiona să-i spună că se purtase destul ca un lacheu neplătit de FBI. Era timpul să se întoarcă la locul de muncă, să înceapă un fond pe cont propriu şi să aducă mai mulţi bani. Proprietatea lui Billy Joel din East Hampton era de vânzare, după al treilea divorţ. Caroline era cu ochii pe ea de ani de zile.

— Doamnă Caroline? Cecilia, menajera familiei Merrivale, bătu agitată la uşa angajatorilor ei. Este un domn jos care vrea să vă vadă.

Caroline se întoarse şi se uită urât la ea. Goală de la brâu în sus, cu un strat gros de cremă albă pe faţă, părea un războinic maori fără tatuaje.

— Arăt eu ca cineva care e gata să primească oaspeți? mârâi ea.

Cecilia încercă să-şi abată privirea de la sfârcurile şefei ei, mari şi închise la culoare, ca două ciuperci putrede.

— El vrea să-l vadă pe domnul John. Este de la poliție. A spus că va aştepta.

Între timp, la parter, Mitch se uita prin sufrageria somptuoasă a familiei Merrivale. Obiectul cel mai frapant era, probabil, ceasul cu mâner din aur masiv Ludovic al XV-lea de pe şemineu. Era vulgar şi hidos, dar trebuie să fi costat o avere. Însă totul din acea încăpere părea scump – draperiile grele din mătase, mobilierul antic franțuzesc, covoarele persane, vazele Ming. „Cu asta au rămas după frauda Quorum? Cât de mult au avut înainte?"

Oricum, nu mai conta. Înarmat cu mărturia lui Hannah Coffin şi cu o copie a înregistrărilor zborurilor, precum şi cu o dovadă de la Buccola legată de ceea ce se întâmplase cu trupul lui Lenny, Mitch avea suficiente informații pentru a-l sălta pe John Merrivale. Desigur, o mărturie ar fi pecetluit afacerea. Ar fi schimbat un caz conjunctural solid într-o condamnare garantată. Mitch îşi imaginã expresia de pe fața lui Dubray când avea să-i spună. Scuzele josnice. Reprimirea triumfătoare şi promovarea drept căpitan. O răsplată mai bună ar fi însă zâmbetul lui Grace. Cât de fericită o va face el, Mitch Connors, şi cât de recunoscătoare va fi. „O, Mitch, eşti incredibil. Cum mă voi revanşa vreodată față de tine?" El îi va lua un avocat. Va face apel şi…

— Ar fi bine să fie important.

Într-un chimono gri strălucitor, cu părul negru lins dat pe spate şi nemachiată, Caroline Merrivale arăta chiar mai dură decât de obicei. Ea îi amintea lui Mitch de o directoare de închisoare. Anna Wintour în combinație cu Cruella de Vil.

— Nu-mi plac musafirii nepoftiți la opt şi jumătate dimineața.

— Trebuie să vorbesc cu soțul dumneavoastră. Urgent!

— Nu e aici. Asta a fost tot?

„Hristoase, e plină de dispreț”. Mitch se încordă.

— Nu, nu e tot. Vreau să ştiu unde este. După cum am spus, e urgent.

Caroline Merrivale căscă.

— Nu am nicio idee unde este. Gretchen, secretara lui John, se ocupă de agenda lui. Va fi aici la zece, cred. Sau la unsprezece? Acum, vă rog să mă scuzați.

— Dacă mai faci un pas, te arestez.

Mitch se ridică şi o prinse pe Caroline de încheietură. Ea se răsuci, râzând.

— Mă arestezi? Pentru ce? Dă-mi drumul, prostule.

— Nu înainte de a-mi spune unde este soțul tău. Caroline încercă să-l îndepărteze, dar Mitch înteți strânsoarea. În timpul ăsta, el observă bărbia ei ieşind înainte sfidător şi pupilele care începeau să se dilate. „Asta o excită. Îi plac jocurile”. Deşi fizic i se părea respingătoare, el se forță să o tragă mai aproape şi vorbi în şoaptă:

— Nu mă face să te rănesc. O să-ți dau o ultimă şansă. Spune-mi. Unde. Este. John.

Caroline îşi plimbă privirea lascivă pe corpul masculin al lui Mitch. Era un bărbat pe care-l putea respecta. Un bărbat care merita să-i cedezi.

— E la aeroportul Newark, zise ea pe un ton răguşit. E în drum spre Mustique.

Mitch conduse ca un nebun. Parcă în față la „Plecări”, sări din maşină şi lăsă motorul pornit. Un oficial țipă la el:

— Hei! HEI! Nu poți lăsa maşina acolo, omule. Ignorându-l, Mitch fugi şi nu se opri până când nu ajunse la biroul Delta.

— Zborul 64 spre St. Lucia gâfâi el.

— Îmi pare rău, domnule. Îmbarcarea s-a încheiat.

— Ei bine, fă o excepție.

Mitch împinse insigna de poliție peste birou.

— Mă duc s-o chem pe şefa mea.

O femeie mai în vârstă, cu ochelari groşi cu rame negre,

ieşi din biroul din spate.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Este un pasager în zborul 64. J. Merrivale. Trebuie să vorbesc cu el. Trebuie dat jos din avion.

— Îmi pare rău, domnule. Zborul 64 a plecat deja. Acum două minute.

Mitch gemu şi îşi cuprinse capul cu mâinile.

— Haideți să aruncăm totuşi o privire. Care ați spus că e numele pasagerului?

— Merrivale. John.

Femeia tastă ceva la computerul ei.

— Dacă e nevoie, putem alerta echipajul din cabină şi personalul de la sol. Ei îl pot prinde până când…

Se întrerupse.

— Ce e? întrebă Mitch.

— Sunteți sigur că trebuia să fie în acest zbor? Nu este niciun J. Merrivale pe lista de pasageri.

Ea răsuci ecranul astfel încât Mitch să-l poată vedea.

El avu o presimțire rea.

— Cum adică e mort?

Directorul FBI îşi pierdu cumpătul.

— Ce vrei să spui prin „Cum adică e mort?” El e mort! Ce parte din „mort” nu înțelegi, Harry?

Harry Bain ținea telefonul departe de ureche şi aştepta ca Ashton Kutcher să sară din spatele uşii. I se juca o farsă. Asta trebuia să fie.

— Dar, domnule, Gavin Williams este în concediu. E plecat de mai bine de o lună.

— Da, bine, nu asta le-a spus băieților de la Diliwyn. A declarat că a fost autorizat personal de către tine să o transfere pe Grace Brookstein la centrul nostru din Fairfax. Mi-au trimis documentele prin fax, Harry. Mă uit chiar acum la semnătura ta.

— E o nebunie! N-am autorizat nimic. Williams era obsedat

de Grace Brookstein. Avea o chestie personală, ciudată, cu ea. De aceea i-am dat liber.

— Iisuse Hristoase! urlă directorul. Ai idee ce mizerie împuțită e asta?

Harry Bain avea idee. Personalul de la închisoarea CGA îi dăduse drumul lui Grace Brookstein în custodia lui Gavin Williams cu o seară în urmă. Cei doi fuseseră văzuți ultima oară ieşind din Diliwyn cam pe la ora cinci seara. La ora cinci în acea dimineață, caroseria arsă a maşinii lui Williams fusese descoperită într-o zonă rurală din Virginia, cu rămăşițele lui Gavin în interior. Sau, după cum se exprimase şeful lui Harry, „rămăşițele lui la grătar". Grace Brookstein dispăruse.

— Ce se întâmplă cu căutarea? E nevoie ca băieții mei să ajute?

— Ne ocupăm noi. Avem elicoptere, câini urmăritori, de toate. Voiam să spun că nu va ajunge departe, dar după ultima experiență...

— Să înțeleg că presa nu ştie încă?

— Nimeni nu ştie. Şi o să rămână aşa. În primul rând, nimeni nu ştia că era la Diliwyn, slavă Domnului.

Harry Bain îşi spuse: „Cu excepția lui Gavin Williams". Cât timp avea să-i ia unui reporter insistent să descopere adevărul? îndeajuns de mult pentru ca ei s-o găsească pe Grace? îşi aduse aminte de faimoasa replică a lui Lady Bracknell din Ce înseamnă să fii cinstit. Pierderea lui Grace Brookstein o dată putea fi văzută drept ghinion. A o pierde a doua oară semăna a nepăsare.

El închise întrebându-se în ce condiții îşi putea salva cariera şi căuta în sertar o aspirină, când un bărbat blond, ciufulit, dădu buzna în biroul său. Harry puse mâna pe armă.

— Uşor, zise Mitch şi ridică mâinile în aer. Suntem de aceeaşi parte, îți aminteşti?

Harry Bain nu-şi amintea. Cei de la NYPD nu făcuseră

decât să-i obstrucționeze pe oamenii lui încă din ziua în care Grace scăpase. Chiar şi după ce o prinseseră, Mitch Connors făcuse tot ce îi stătuse în putință ca să le blocheze accesul la ea.

— Ce vrei, Connors?

Mitch trecu direct la subiect.

— John Merrivale nu a luat avionul spre St. Lucia în această dimineață.

— De unde ştii?

— M-am dus la aeroport. Am verificat listele de pasageri. Am făcut des asta în ultima vreme.

Harry Bain ridică din umeri.

— Deci a ratat zborul.

— Nu. Nu înțelegi. El nu a intenționat niciodată să prindă avionul. Nu merge la Mustique.

— De ce crezi asta?

— Pentru că eu aş zice că Merrivale a părăsit țara pentru a evita să fie judecat pentru crimă.

— Crimă? Conversația începea să devină ireală. Despre ce crimă vorbeşti?

— Vorbesc despre moartea lui Leonard Brookstein.

Harry Bain râse, apoi se opri. Connors era serios.

— Cred că John Merrivale a fost responsabil pentru furtul a miliarde de dolari din fondul mutual Quorum. Cred că a ştiut tot timpul unde erau ascunşi banii. Şi cred că a plecat să-i recupereze.

Harry auzise zvonuri că băiatul-minune de la NYPD o cam luase razna. Erau şanse de 90 la sută ca tipul să fie nebun. Asta însemna că erau 10 la sută şanse ca el să fi descoperit ceva important.

Harry Bain arătă spre scaunul din fața lui.

— Stai jos. Ai cincisprezece minute. Convinge-mă!

Mitch nu mai stătu să-şi tragă sufletul. Începând cu informațiile adunate de Davey Buccola, îi povesti lui Harry Bain tot ce ştia despre ce se întâmplase în ziua în care barca

lui Lenny Brookstein dispăruse. El îi vorbi despre semnele de violență de pe cadavru; despre aventura lui Lenny cu cumnata; despre relațiile tensionate cu toți aşa-zişii lui prieteni şi despre diversele lor motive să-l vrea mort. El vorbi despre datoriile lui Andrew Preston şi despre dragostea lui obsesivă pentru soția sa adulteră, despre povestea de dragoste a lui Jack Warner cu o prostituată şi despre încercările ostentative ale lui Connie Gray de şantaj. În cele din urmă, el îi vorbi despre John Merrivale – suspiciunile lui Grace că John îi sabotase intenționat procesul, minciunile pe care John le spusese poliției, alibiul lui falsificat, aventura amoroasă cu Maria Preston despre care pretindea că abia o cunoştea.

Trecură cincisprezece minute, apoi douăzeci, treizeci. Harry Bain asculta şi nu scotea un sunet. Când Mitch termină, el puse doar o întrebare:

— Cât de mult a ştiut Grace Brookstein despre toate astea?

— Până la partea legată de Merrivale, ea ştia totul, spuse Mitch. Eu mi-am dat seama abia în ultimele patruzeci şi opt de ore.

Îi povesti lui Harry Bain despre cum Grace îi păcălise pe el şi pe oamenii lui în Times Square, despre umilirea lui Buccola care o trădase, despre viol şi avortul ei şi despre determinarea ei de a salva renumele soțului ei cu orice preț.

— Îți spun ceva despre Grace Brookstein: e deşteaptă şi curajoasă. Şi e plină de resurse.

— Pari a o admira, zise Bain.

— Aşa e.

— O placi?

— Da, o plac. Mitch zâmbi. „Îmi place periculos de mult". Pe adevărata Grace, nu pe monstrul descris la televizor. Dar în acest moment mă bucur că e încuiată undeva. E mai în siguranță aşa.

Harry Bain păru încurcat. Mitch Connors riscase mult

venind acolo – la o agenție rivală, o agenție care teoretic îl sprijinise pe John Merrivale – şi punând cărțile pe masă. Pe de altă parte, era un rebel. Încălcase deja toate regulile pentru a obține informațiile pe care le adunase. Propriul lui departament îl suspendase. „Chiar e genul de om în care îmi pot permite să am încredere acum?”

Bain luă o decizie.

— E ceva ce ar trebui să ştii.

Mitch ascultă cu gura căscată. Era oare posibil? Grace scăpase? Omorâse un om? Primul lui gând fu legat de siguranța ei. Dacă elicopterele o găseau, aveau să tragă mai întâi şi apoi să pună întrebări. Totul despre cazul Grace Brookstein fusese o invenție, aşa că de ce nu şi moartea ei? Mitch îşi putea imagina titlurile de pe prima pagină a ziarelor: „Grace a alunecat la duş”. „A fost răpusă de un virus rar”. Cine avea să ştie? Cui i-ar fi păsat?

— Mortul, cel care a falsificat semnătura pe actele de autorizare. Cum ai spus că-l chema?

— Williams. Gavin Williams.

Alarma începu să sune în capul lui Mitch. Nantucket. Femeia de la aeroport. „William a spus că era numele lui… avea o tunsoare ca din armată… s-a îndreptat direct spre aceeaşi pagină, 12 iunie, John Merrivale.”

„— Cum era tuns?

Bain îl privi confuz.

— Gavin Williams. Părul lui. Era lung, brunet, blond, era chel?

— Era cărunt. Avea întotdeauna o tunsoare militărească. Dar ce importanță are asta?

Mitch sări în picioare.

— El ştia. El ştia despre John Merrivale! El a fost omul din Nantucket care a pus întrebări, cu o zi sau două înaintea mea. Gavin Williams ştia că John zburase înapoi pe insulă, că minţise în legătură cu alibiul lui. El trebuie să fi bănuit că a fost implicat în moartea lui Lenny.

Bain se lăsă să absoarbă sensul acestor lucruri.

— Crezi că i-a spus lui Grace?

— Nu am nicio idee, zise Mitch. Tu eşti cel care l-a cunoscut. Dar, dacă a făcut-o, şi elicopterele tale nu o găsesc, cel puțin ştim unde se duce.

— Da?

— Sigur. Găseşte-l pe John Merrivale şi o găseşti pe Grace Brookstein. A plecat să-l omoare.

Capitolul 33

Lui John Merrivale nu îi plăcea să zboare. Trăgând în jos oblonul de la geam, încercă să se concentreze la interiorul luxos al avionului şi nu la faptul că se afla la nouă mii de metri deasupra Oceanului Atlantic, într-o cutie de metal cu aripi care înainta cu viteză.

Uitându-se la canapelele din piele moale, la pernele acoperite cu caşmir şi la masă de nuc încrustată pe care erau două pahare de cristal şi un bol de argint cu caviar, îşi spuse: „Irosite pentru mine". Poate că asta era cea mai mare ironie în tot ce se întâmplase. Lui John Merrivale nu-i păsa de bani. Niciodată nu-i păsase. John Merrivale nu era interesat de lucruri. Adevărul era că lucrurile îl plictiseau. Costumele la comandă, maşinile sport, avioanele private, iahturile, vilele. Femeile tânjeau după toate astea, după dovezile de avere şi după asemenea simboluri ale statutului. La Caroline erau proprietățile imobiliare. Maria fusese mai mult o coțofană, o curvă înnebunită după flecuştețe, care salivase după tot ce strălucea.

Sărmana Maria. Uciderea ei nu făcuse parte din plan. Dar l-ar fi pus într-o situație imposibilă. Amenințând că avea să-i spună lui Andrew despre aventura lor, ea pusese totul în pericol.

Timp de doi ani, echilibrul delicat de dependență reciprocă dintre John şi Andrew Preston îi protejase pe amândoi. Dacă

Lenny fusese capul Quorum, creierul şi centrul său nervos, Andrew şi John fuseseră mâna stângă şi mâna dreaptă. John aducea banii. Andrew îi plătea pe investitori. A ține SEC-ul şi mai târziu FBI-ul în întuneric fusese o treabă simplă, în care fiecare îl acoperea pe celălalt.

Desigur, amploarea fărădelegilor lor varia enorm. „Eu sunt ca un hipopotam într-un leagăn cu o furnică. Furturile lui Andrew – şase sute de mii de dolari aici, un milion acolo – fuseseră mici. Cât priveşte declarațiile fiscale, el reuşise nişte manevre cu conturile pentru a face fondul să pară mai profitabil decât era de fapt… Toate fondurile mutuale de pe lume procedau aşa ceva. Comparativ cu ceea ce făcuse John, infracțiunile lui Andrew Preston fuseseră ridicol de nesemnificative.

Adevărul era că Andrew s-ar fi putut duce în orice moment la Harry Bain şi să toarne totul despre ei în schimbul unei înțelegeri. John Merrivale înțelesese acel lucru prea bine. Frumos fusese însă faptul că Andrew nu ştiuse. Disperat să nu o piardă pe Maria, păstrase tăcerea, terorizat de gândul demascării. Amărâtul îi fusese chiar recunoscător lui John pentru că îl ferise de Bain. „Nu ştiu cum să îți mulțumesc, John”, spunea el umilindu-se în mod josnic, iar John îi răspundea cu amabilitate: „Pentru p-puțin, Andrew. La ce bun să mai deschidem vechile răni?”

Chiar era patetic, într-adevăr. Andrew Preston nu ştiuse cât de multe cărți avusese în mânecă. La fel cum nu ştiuse ce se întâmplase între curva de soție a lui, iubitoare de drame, şi prietenul său, John Merrivale. Ignoranța lui Andrew fusese harul mântuitor al lui John. Până când Maria amenințase să distrugă totul.

— Am de gând să-i spun lui Andrew despre noi. Putem fi în sfârşit împreună, dragul meu. Dacă el începe un tam-tam, am să-i spun că am de gând să merg la poliție şi să-l raportez. El a furat de la Quorum ani de zile, să ştii.

Fusese mare păcat. După atâția ani de umilință şi de viață

de iad cu Caroline, Maria fusese salvatoarea lui John. Ea îl făcuse să se simtă ca un mascul funcțional din punct de vedere sexual. Mai mult decât atât, ea îl făcea să se simtă dorit. Puternic. Dacă şi-ar fi ținut gura închisă şi picioarele depărtate, el n-ar fi trebuit să ia asemenea măsuri drastice. Dar nu îi dăduse de ales. După ce Andrew ar fi aflat de trădarea lui John, le-ar fi dezvăluit totul celor de la FBI. Fără Maria, el nu mai avea nimic de pierdut.

„Fată prostuță. Chiar şi-a imaginat că voiam să mă însor cu ea? Să fugim împreună?"

Peste câteva ore, John Merrivale avea să aterizeze în paradis, reunit cu iubirea vieții lui. Şi nu, nu era Maria Preston.

El nu intenționase ca lucrurile să se precipite spre sfârşit. Planul inițial era să aştepte până când interesul public cu privire la Quorum se stingea şi apoi să se strecoare în linişte, undeva departe. Dar evenimentele îl depăşiseră. Prima fuseseră evadarea lui Grace şi recapturarea ei, amândouă punând Quorum pe prima pagină a ziarelor. Apoi situația cu Maria scăpase de sub control. John nu fusese pregătit pentru interesul sporit al mass-mediei față de uciderea ei. Când presa începuse să adulmece în jurul lui, devenise agitat, iar sinuciderea lui Andrew făcuse ca lucrurile să se înrăutățească.

Previzibil, moartea Mariei îl distrusese pe sărmanul Andrew. Fusese atât de îndurerat, încât ajunsese să se învinovățească pentru cele întâmplate, pentru că nu o protejase. Mai devreme sau mai târziu, cineva – un puşti deştept de la FBI, probabil, sau un jurnalist perseverent – ar fi început să pună lucrurile cap la cap. Psihopatul ăla de Gavin Williams ajunsese periculos de aproape de aflarea adevărului. Amenințarea aceea fusese neutralizată, dar aveau să apară altele. Venise timpul să plece.

Luă nişte caviar cu o linguriță de argint, unse o blinie şi înghiți.

„Dezgustător”.

Era un singur lux în viață: libertatea. Copil fiind, John se simțise întemnițat de urâțenia lui şi de ambiția sufocantă a părinților. Ca bărbat, fusese subjugat de soția lui rea şi sadică. Acum, pentru prima dată în viața lui, John Merrivale avea de gând să guste libertatea, alături de iubirea lui.

Închise ochii, pierdut în fericirea dată de anticiparea plăcerii.

Capitolul 34

Trei săptămâni mai târziu

Grace se agăță de balustrada bărcii de pescuit întrebându-se dacă era posibil din punct de vedere fizic să vomite pentru a şaptea oară. Valurile din largul coastei Mombasa, Kenya, erau mari şi înfricoşătoare. De la distanță, fiecare arăta ca gura gigantică şi strâmbă a unei cobre, ce se sălta, cu fălcile lățite, gata să atace. De aproape, erau pur şi simplu nişte pereți de apă, gri, supărați şi distructivi, ce loveau fără milă traulerul şubred din lemn. În primele ore, lui Grace îi fusese teamă că ar putea muri. Mai târziu, după ce răul de mare preluase controlul, îi fusese teamă că ar putea să nu moară. Stând întinsă în cuşeta simplă din lemn, se întrebă ce îi făcea pe oameni să se urce într-o barcă de dragul distracției.

În cele din urmă, oceanul se calmă. Sus pe punte, soarele african arzător ardea pe cerul atât de albastru şi de lipsit de nori, încât părea dintr-un desen animat. Grace se uita la cei trei tineri din Kenya care coborau năvoadele în apă. Era o frumusețe simplă în felul în care lucrau, trecând în tăcere de la unul la altul plasa grea, cu muşchii ce tresăreau de efort sub pielea lor neagră, lucioasă. Când ridicaseră pânzele, Grace îşi dorise ca ei să se grăbească. Plătise opt mii de şilingi pentru traversare, aproape o mie de dolari, o avere pentru astfel de oameni, şi se aşteptase la o traversare rapidă. Acum, dacă n-ar fi fost greața, aproape că s-ar fi

bucurat de călătorie.

I se părea că fugea de o eternitate. După ce îl lăsase pe Gavin Williams afumându-se în rugul acela funerar, făcuse autostopul până la Portsmouth, Virginia. Ştiind că banii din portofelul lui Williams nu aveau să-i ajungă mult timp, îşi asumase riscul şi trimise un e-mail necodificat prietenului lui Karen, cerând o nouă livrare, bani şi un act de identitate îndeajuns de bun pentru a păcăli personalul de la aeroportul Norfolk din apropiere. Timp de trei zile, Grace stătuse ascunsă într-o cameră de motel, rugându-se să vină un pachet şi căutând neliniştită pe canalele de ştiri vreun cuvânt despre evadarea ei sau despre uciderea lui Gavin Williams. Nimic. Autoritățile probabil sperau să o găsească înainte ca ea să le provoace şi mai multe neplăceri. La sfârşitul celei de a treia zile, când începuse să se simtă disperată că e-mailul fusese interceptat, proprietarul motelului o informase că sosise pentru ea un plic FedEx.

— Linda Reynolds. Dumneavoastră sunteți, da?

Inima lui Grace îşi luase zborul. Într-o zi, când totul avea să ia sfârşit, intenționa să înapoieze datoria contactului misterios al lui Karen, acest străin care riscase atât de mult pentru a o ajuta. Însă, în acel moment, avea de lucru. Primul apel fusese către Mitch Connors.

— Grace! Slavă Domnului că eşti în viață. Te-a rănit Williams? Unde eşti?

Sunetul vocii lui Grace o făcuse să zâmbească.

— Îmi pare rău. Nu pot să-ți spun. Dar sunt bine.

— Ascultă, Grace, ştiu despre John Merrivale.

— Este adevărat, atunci? John l-a ucis pe Lenny?

Mitch oftă.

— Aşa pare, da. Credem că el a fost şi în spatele fraudei. A dus de nas FBI-ul în tot acest timp. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu face vreo prostie, bine? Toată lumea ştie acum, FBI-ul, CIA-ul. John va primi ceea ce merită imediat ce-l vor prinde.

— Să-l prindă? A dispărut?

În tăcerea care urmase, Grace îl putuse auzi pe Mitch înjurându-se.

— De ce naiba am spus asta? Grace, scumpa mea, eu sunt de partea ta. Ştii asta.

Grace roşise. Lenny obişnuia să-i spună „scumpa mea". Nu era sigură dacă îi plăcea sau nu să audă alintul tandru de la Mitch.

— Dar trebuie să laşi justiția să îşi urmeze cursul, întoarce-te. Lasă federalii să se ocupe de Merrivale. Grace... Grace?

După ce închisese telefonul, Grace rămăsese aşezată pe patul de motel o lungă perioadă, gândindu-se. Deci john era acum pe fugă. „Un fugar. La fel ca mine". Toată lumea îl căuta, aşa spusese Mitch. Dar nu pentru că îl ucisese pe Lenny. Nimeni nu dădea doi bani pe asta. Ci pentru că ei credeau că el luase banii. Nenorociții de bani, doar ei contau pentru FBI. Nu binele şi răul. Nu dreptatea. America uitase ce însemna dreptatea. Dacă ştiuse vreodată.

Grace închisese ochii. Încercase să se pună în locul lui John Merrivale. „Unde m-aş duce? Cu toată lumea în căutarea mea. Unde m-aş ascunde?"

Câteva minute mai târziu, Grace deschisese ochii. Desigur. Ridicase telefonul.

— Aş vrea un taxi, vă rog. La Aeroportul International Norfolk. Aha. Imediat ce puteți trimite unul aici.

Aflată pe barca de pescuit, ascultând clipocitul blând al valurilor în timp ce soarele cald african îi săruta fața, Grace zâmbi din nou în sinea ei, gândindu-se la revelația pe care o avusese în camera aceea murdară de motel din Virginia şi la modul în care aceasta o adusese acolo, în cealaltă parte a lumii. Sau poate „revelație" era cuvântul greşit? Amintirea. O amintire fusese cea care îi spusese unde era John Merrivale, o amintire care o făcuse să fie sigură de locul în care se afla el. Amintirea era atât de frumoasă, încât Grace închise ochii

şi o savură din nou…

Era luna de dinainte ca ea şi Lenny să se căsătorească. Erau în Franța, într-un mic bastion fermecător pe care Lenny îl închiriase în oraşul Ramatuelle de pe vârful unui deal, la zece minute de mers cu maşina din Saint-Tropez.

Grace oftă.

— Nu vreau să plec de aici. Este încântător.

Luau cina cu Marie La Classe, broker imobiliar francez al lui Lenny, şi cu John şi Caroline Merrivale.

— Nu ți se pare un pic prea linişte? întrebă Caroline.

Ea insistase încă de la începutul vacanței ca ei patru să se mute în Le Byblos sau mai bine ca iahtul lui Lenny să ridice pânzele şi să navigheze din Sardinia, astfel încât ei să domnească peste bărcile mai mici din port. Care era rostul să facă tot drumul până la Saint-Tropez şi să petreacă o săptămână întreagă blocați pe munte într-un mic sat plictisitor de care nu auzise nimeni vreodată?

— U-unor oameni le place liniştea, se încumetă să spună John timid.

Caroline îi aruncă o privire fulgerătoare.

— Mă face să mă simt ca o prințesă într-un turn, zise Grace şi zâmbi spre Lenny, care râse la rândul lui. Ca şi cum aş fi blocată pe cea mai frumoasă insulă şi nimeni nu poate ajunge la mine.

— Ați fost vreodată în Madagascar?

Toți se întoarseră şi se uitară la Marie.

— Toată cultura Franței combinată cu frumusețea naturală a Africii, încapsulate într-o insulă nealterată. Am crescut acolo.

— Sună magic, spuse Grace.

— Este. V-ar plăcea. Fauna sălbatică, peisajul… Iar priveliştea din fortul Dauphin este una dintre cele mai frumoase din lume. Je vous assure.

— Vă mai spun ceva despre Madagascar, zise Lenny şi afişă acel rânjet al lui de elev obraznic în timp ce înfipse

furculița într-o bucată perfect fiartă de coadă de homar. Este paradisul escrocilor. Nu există niciun tratat de extrădare cu Statele Unite. Ştiai asta, Marie?

Marie zâmbi politicos.

— Nu ştiam.

Caroline spuse:

— Ei bine, în cazul în care John va jefui vreodată o bancă, ne vom muta acolo. Între timp, eu, una, mor după un pic de civilizație. Cine este pentru o excursie la Les Caves după cină?

Proprietatea se afla în Antananarivo, pe o stradă deluroasă, pietruită, care ar fi putut fi ridicată cărămidă cu cărămidă din Ramatuelle. Cu zidurile sale de piatră groase de şaizeci de centimetri şi cu turnurile impozante, era mai degrabă un mic castel decât o casă. Un refugiu în adevăratul sens al cuvântului.

Lenny se uită la Grace.

— Asta o fi?

Erau în Madagascar de două zile, cu Marie La Classe în calitate de ghid turistic, şi Grace se îndrăgostise deja. Amândoi o făcuseră.

— Asta este.

Lenny scoase un carnet de cecuri şi scrise un cec cu zece la sută mai mult decât prețul cerut şi i-l dădu Mariei. Se întoarse spre Grace şi zâmbi:

— La mulți ani pentru aniversarea de o lună, Grace.

Grace era atât de fericită, încât dansă în plină stradă.

Botezară casa Le Cocon – coconul. Plănuiră să se retragă acolo la bătrânețe.

John Merrivale nu se simțea bine. Medicul lui îi prescrise antidepresive şi o lună de linişte deplină.

— Ia, spusese Lenny şi pusese cheile de la Le Cocon în mâinile lui. Stai cât timp ai nevoie. Există o menajeră, doamna Thomas, care locuieşte aici în permanență. Ea va spăla şi va găti pentru tine, dar altfel vei fi singur.

John fusese mişcat de gest, dar nu i se păruse o idee bună.

— Nu p-pot să dispar pur şi simplu în Madagascar. Cum rămâne cu Quorum?

— O să ne descurcăm.

— C-Caroline nu va fi niciodată de acord.

— Las-o pe Caroline în seama mea.

Când se întorsese la New York, şase săptămâni mai târziu, John era un om nou. El le arătase lui Lenny şi lui Grace fotografiile. El plimbându-se pe străzile pietruite din Upper Town din Antananarivo, relaxându-se la izvoarele termale din Antsirabe, în drumeție prin pădurea tropicală din Ranomafana.

Desigur, fericirea lui nu durase. Caroline avusese grijă de asta. Dar Grace nu uitase niciodată chipul mirat ca de copil al lui John atunci când vorbea despre Madagascar. El chiar îl abordase pe Lenny între patru ochi şi îi propusese să cumpere Le Cocon.

— Spune-mi prețul.

Lenny zâmbise.

— Îmi pare rău, amice. Orice casă în afară de asta. Apartamentul de oaspeți va avea mereu numele tău. Dar casa nu e de vânzare.

Grace strigă spre pescari.

— Combien de temps encore?

— Environ deux heures. Trois peut-etre. Vous allez bien?

Grace nu era bine. Dar avea să fie odată ajunsă acolo. Băgă mâna în rucsacul pe care nu-l scăpa din ochi, găsi arma lui Gavin Williams şi o mângâie drăgăstos, aşa cum un copil ar face-o cu un ursuleț de pluş. Se întrebă cât timp avea să-i ia să dea de John după ce ajungea pe insulă. Le Cocon fusese vândută când Quorum fusese lichidat. Cumpărătorul era un antreprenor olandez, un bărbat pe nume Jan Beerens.

„Voi începe cu el”.

Capitolul 35

Harry Bain se întoarse spre Mitch Connors.

— Nu-mi place rahatul ăsta.

— Da, bine. Nici nouă

Mombasa chiar era un rahat. Fierbinte, murdar şi lipsit de suflet. Atât Mitch, cât şi Harry erau plini de muşcături de țânțari mari ca un colibri, iar efectul combinat al mâncărimilor şi al căldurii făcea imposibil somnul. Nu era de mirare că începuseră să se sature unul de altul. Reuşiseră să urmărească mişcările lui John Merrivale până în Kenya, dar, de când ajunseră acolo, urmele dispăruseră. În ritmul ăsta, puteau sta blocați acolo pentru mai multe zile, poate chiar săptămâni.

Mitch se gândi la Helen şi la fiica lor, care erau în New York. Trecuse ruşinos de multă vreme de când o văzuse ultima oară pe Celeste. Nu îi mai era dor de Helen, dar cu Celeste stăteau altfel lucrurile. Încercă să o alunge pe fetiță din mintea lui, să îşi concentreze toată energia mentală asupra acestui caz, dar era greu.

Dacă Mitch şi Harry Bain nu îl găseau pe John Merrivale înaintea lui Grace, ea avea să-l ucidă. După cum era de înțeles, ea îşi pierduse încrederea în sistem. Simpla idee a unui recurs ei îi părea ridicolă. Lui Mitch puțin îi păsa dacă Merrivale primea un glonț între ochi. Dar dacă Grace se alegea cu o acuzație de crimă, ar fi fost dincolo de puterea lui – sau a oricui – să o ajute.

Se auzi o bătaie în uşa camerei de hotel. Mitch se uită la Harry, ca şi cum ar fi spus: „Cine naiba poate fi? E trecut de miezul nopții”. Amândoi îşi scoaseră armele.

— Cine este?

— Eu, Jonas. Ne-am întâlnit dimineață la aeroport. Mă lăsați înăuntru, vă rog?

Mitch zâmbi. Kenyenii te puteau jefui fără să clipească, dar spuneau „te rog” şi „mulțumesc” în timp ce o făceau. Era o

naţie pe care nu o puteai acuza de impolitețe.

Jonas Ndiaye era un pilot pe care Mitch şi Harry îl interogaseră mai devreme, după un pont potrivit căruia Merrivale ar fi închiriat un avion de mici dimensiuni ca să zboare în Tanzania. Dar călătoria se dovedise a fi încă o fundătură. Niciunul dintre piloți nu recunoscuse chipul lui John din poză.

Mitch deschise uşa. Jonas Ndiaye avea 30 de ani, dar părea mai tânăr. Avea o față de băiețandru obraznic, fără barbă vizibilă, şi o frizură țepoasă, occidentală, fixată cu spray sau cu gel. El îi amintea lui Mitch de un Bart Simpson de culoare.

— Îmi cer scuze pentru ora târzie.

— Nu-i nimic, spuse Harry Bain. Nu dormeam. Ce putem face pentru tine, Jonas?

— Întrebarea pe care mi-o pun este ce pot eu face pentru voi. După ce ați plecat azi, mi-am stors creierii în privința fotografiei. Da, într-adevăr. Cred că veți fi fericiți să-mi dați nişte dolari pentru lucrurile pe care le ştiu, da, da, cred că da. El afişă un zâmbet larg, expectativ. Ca şi cum a cere în mod direct mită era cel mai normal şi rezonabil lucru din lume. În seara asta vom face afaceri, da, într-adevăr! Memoria mea a revenit la viață.

Obosit, Harry Bain trase sertarul de la noptieră. Scoase un teanc de bancnote de douăzeci de dolari prinse cu elastic. Nu puteai nici măcar să îți faci nevoile în Kenya fără să trebuiască să mituieşti pe cineva. Jonas Ndiaye făcu ochii mari. Întinse mâna spre bani, dar Bain clătină din cap.

— Ce ştii?

— Omul din fotografie a călătorit în avionul meu. Da, e adevărat! În urmă cu două săptămâni a venit.

— L-ai dus în Tanzania?

— Nu.

Jonas întinse mâna din nou. Harry Bain scoase cinci bancnote din mănunchi şi i le dădu.

— Unde?

— Domnul a vrut să zboare în Madagascar.

Harry se uită la Mitch. „Nu există tratat de extrădare”.

— L-am dus la aeroportul Antananarivo. Vorbea despre sălbăticie. Vedeți, voia să meargă acolo în safari, să facă multe fotografii şi scufundări. Acum, că mi-am amintit, vă pot spune că era un domn fermecător. Cu adevărat fermecător bărbatul din fotografie.

Mitch întrebă:

— Ți-a spus unde voia să locuiască? Sau cât timp dorea să rămână pe insulă?

Jonas zâmbi şi se uită la Harry. Primi mai mulți bani.

— Nu.

— Hei! Dă-mi înapoi suta, ticălosule.

Jonas păru afectat

— Vă rog, domnule, nu vă agitați. Domnul nu mi-a spus planurile sale. Dar m-a rugat să-i recomand nişte locuri.

— Şi?

Un alt zâmbet. Harry Bain începea să-şi piardă răbdarea.

— Nu-l forța, puştiule.

Mitch se uită cu subînțeles la arma de pe noptieră. Pilotul decise să nu forțeze nota.

— Pentru scufundări există doar un singur loc, şi acela este Nosy Tanikely.

— Nosy… ce? Ce e asta? O plajă?

— E o insulă, explică Jonas politicos. Un sanctuar pentru viața sălbatică a oceanului.

— O rezervație marină?

— Este locul în care merg scafandrii. Prietenul vostru, domnul respectiv, călătorea cu echipament de scufundări.

Harry Bain se uită la Mitch şi zâmbi.

— Mulțumim, Jonas. Ai fost de mare ajutor.

— Da, eu sunt încântat să fac acest serviciu pentru voi. Acum îmi dați nişte dolari pentru transport, şi cred că afacerea noastră s-a încheiat.

Grace stătu în față la Le Cocon pentru o lungă perioadă de timp. Nu se aşteptase să se simtă emoționată. După tot ce se întâmplase, nu credea că mai era în stare de aşa ceva. Dar, stând pe strada abruptă, pietruită, privind în sus la zidurile groase de piatră, care o făcuseră odată să se simtă atât de protejată, lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

Fu surprinsă să afle că domnul Beerens era acolo. Ea presupusese că el cumpărase Le Cocon dintr-un capriciu, aşa cum făcuse Lenny, una dintre numeroasele case de vacanță la care se gândea din când în când, dar pe care o vizita foarte rar. Ea se prezentă drept Charlotte Le Clerc şi fu chiar mai surprinsă când Beerens fu de acord să o vadă.

— Pot să vă ofer ceva de băut, doamnă Le Clerc?

Jan Beerens era un bărbat între două vârste, gras şi prietenos, cu păr rar, blond-roşcat, şi ochi căprui care sclipeau când râdea.

— Mulțumesc. Un pahar cu apă ar fi minunat.

Grace se luptă să-şi mențină calmul. În interior, casa nu se schimbase deloc. Ea nu crezuse că Beerens o cumpărase complet echipată, inclusiv cu mobilierul şi cu operele de artă ale lui Lenny. Ba chiar recunoscu paharele de cristal pe care ea le adusese special de la Paris.

Părul lui Grace crescuse puțin la Diliwyn şi în săptămânile de la evadarea ei. În Mombasa, ea îl tunse într-o coafură bob până la bărbie şi îl vopsise în castaniu. Aruncând o privire în oglinda bibliotecii, îşi spuse: „Singurul element de nerecunoscut în această casă sunt eu”.

— Ce vă aduce la Le Cocon? Şi în Madagascar. Sunteți în vacanță?

— Oarecum. Am stat aici odată, cu un prieten. Cu ani în urmă.

— Ați fost oaspete al familiei Brookstein?

— Prietenul meu era. E un pic ciudat, de fapt, dar acest prieten al meu trece printr-o perioadă grea în ultima vreme.

Jart Beerens păru plin de compasiune.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Mulțumesc. A plecat în urmă cu câteva săptămâni, şi nimeni nu a mai auzit de el de atunci. Ştiu că a ajuns în Madagascar. Mă întrebam dacă nu cumva, din nostalgie sau din alt motiv, s-a oprit aici.

Ea scoase o fotografie.

— L-ați văzut cumva?

Beerens studie imaginea o lungă perioadă de timp. Speranțele lui Grace crescură, apoi se risipiră când el i-o dădu înapoi.

— Îmi pare rău. Am senzația că l-am întâlnit undeva. Dar nu aici.

— Sunteți sigur?

— Din păcate, da. Sunteți primul vizitator de mai bine de un an. Acesta este motivul parțial pentru care m-am decis să vând. Ador casa şi insula, dar e prea izolată. Am venit doar ca să semnez actele şi să-mi iau adio. Aveți noroc că m-ați prins.

— Ah.

Nu ştia de ce, dar Grace se întristă că un astfel de om bun părăsea Le Cocon.

— Cine este noul proprietar? Dacă nu vă supărați că întreb.

— De fapt, totul este destul de misterios. Am fost abordat de un avocat din New York, şi el s-a ocupat de tot, dar nu a divulgat numele clientului său. Oricine ar fi, a cunoscut bine casa. Acest avocat a făcut o serie de cereri pentru anumite piese de mobilier, covoare, chestii de genul acesta. Cred că se mută luni.

Respirația lui Grace se înteți. Simți că i se face pielea ca de găină. „Oricine ar fi, a cunoscut bine casa”. Jan Beerens se îndreptă spre uşă.

— O să spun asta pentru Lenny Brookstein. O fi fost el un escroc, dar a fost un designer de interior extraordinar. Îmi va fi dor de acest loc. În ceea ce-l priveşte pe prietenul

dumneavoastră, îmi pare rău că nu am putut fi mai mult de ajutor.

Grace îi strânse mâna.

— De fapt, ați fost de mare ajutor. La revedere, domnule Beerens. Mult noroc!

Harry Bain şi Mitch Connors deciseră să se despartă. Madagascarul era cât Texasul, şi ei nu aveau decât ceea ce le spusese Jonas Ndiaye.

— O să stau în Antananarivo, zise Harry. O să interoghez personalul de la aeroport, şoferii de taxi, brokerii imobiliari. Voi vorbi cu managerii de la toate hotelurile bune. Dacă a fost aici, îşi va aminti cineva de el, mai ales după bâlbâială.

Mitch luă un avion micuț către nordul insulei. Nosy Tanikely era un mic atol într-un arhipelag extins din largul coastei de nord-vest a Madagascarului. Un paradis al scafandrilor, nu era nimic acolo în afară de plajă şi ocean. Pentru un acoperiş deasupra capului, scafandrii şi turiştii trebuiau să meargă la Nosy Be din apropiere. Pe Mitch îl amuza că centrul din Nosy Be se numea „Hellville o Dacă exista vreun loc care să semene cu adevărat cu paradisul prezentat în broşuri, cu plaje cu nisip alb şi ape turcoaz, liniştite, acela era. Dacă aveai de gând să-ți petreci restul vieții departe de autoritățile americane, acela era, cu siguranță, locul. John Merrivale nu era prost.

Mitch se duse la toate hotelurile de cinci stele de pe insulă. La fiecare supermarket, la fiecare farmacie, bar şi birou de închirieri auto. „L-ați văzut pe acest om? Sunteți sigur? Uitați-vă din nou. Dacă-l găsim, există o recompensă substanțială”.

În Mombasa, o astfel de abordare ar fi adus un răspuns, de un fel sau altul, chiar dacă nu era adevărul. Aici, nimic. Localnicii nu îl văzuseră pe John Merrivale. Cât despre scafandri, Mitch avu impresia că aceştia formau o comunitate şi că, indiferent dacă ştiau sau nu ceva, l-ar fi

protejat pe unul de-al lor de poliție. După trei zile, bronzul de pe antebrațele lui Mitch se transformase din caramel în melasă, dar nu era deloc mai aproape de a-l găsi pe John – sau pe Grace.

Harry Bain îl sună.

— Ai ceva?

— Nu. Tu?

— Puțin. Jonas nu ne-a prostit. Doi martori de la aeroport au confirmat că l-au văzut. Se pare că a petrecut două nopți la hotel Sakamanga, apoi a plecat mai departe. Spunea că merge la scufundări. Că se „întâlneşte cu un prieten".

— Voi sta aici până luni, spuse Mitch.

Harry Bain nu puse întrebarea evidentă: „Şi apoi ce facem?" Destul de curând trebuiau să se întoarcă la New York. Era un miracol că nici evadarea lui Grace, nici dispariția lui John Merrivale nu fuseseră încă raportate în presă. Dar, la un moment dat, o declarație trebuia dată. Trebuiau să îşi asume consecințele a ceea ce se întâmplase, şi, deşi Mitch se putea, probabil, întoarce la NYPD, Harry Bain ştia că, dacă revenea acasă cu mâna goală, cariera lui avea să se încheie.

— Ține-mă la curent, zise şi închise.

Lui Grace îi stătu inima când ieşi dintr-un magazin alimentar şi îl văzu peste drum. Tipul de la FBI! Şeful lui Gavin Williams, cel care lucra cu John. Se ascunse înapoi în magazin.

— Vous avez oublie quelque chose, madame?

„Îl caută pe John sau pe mine?"

— Madame?

Grace clipi spre vânzător.

— Eu? A, non, ai toutes mes affaires. Sunt în regulă, mulțumesc.

Se uită pe fereastră. Bărbatul plecase. „Trebuie să mă ascund. Tot ce trebuie să fac e să trec de weekend. După ziua

de luni, n-o să-mi mai pese. Mă poate duce înapoi la închisoare, încătuşată".

Harry Bain primi un pont anonim. Un bilet îi fusese lăsat la hotel. „Bărbatul pe care îl cauți nu mai este în această provincie. Este în Toliara. Vorbeşte cu cei de la Parcul Național Isalo".

Harry încercă să dea de Mitch, dar telefonul său mobil era închis.

„Mă duc mâine".

Când Mitch se trezi duminică dimineața, crezu că avea să-i explodeze capul. Nu ştia dacă să dea vina pe whisky sau pe faptul că în timpul nopții cineva îi implantase un clopot în craniu, iar chestia aia bătea acum cu o sută de decibeli.

Se ridică, se clătină spre baie, vomită şi se simți mai bine. Deschizând puțin obloanele albe din lemn, inundă dormitorul într-o lumină strălucitoare ca un laser. „Probabil e mai târziu decât am crezut". Se strâmbă, închise obloanele şi se târî înapoi în pat.

Era ultima lui zi în arhipelag. Trebuia să se fi trezit în zori şi să se fi apucat de treabă, în speranța că cineva îl văzuse pe John Merrivale. Dar ştia că nu avea rost.

Adormi la loc, însă visele lui fură tulburătoare şi schimbătoare. Clopotele băteau. Se căsătorea cu Helen.

— O iei pe această femeie?

— Da.

Ridică vălul lui Helen, doar că nu era Helen; era Grace Brookstein.

— Uită-mă.

Era pe o plajă şi îl urmărea pe John Merrivale. John dădu colțul şi dispăru. Când Mitch ajunse la colț, se trezi în biroul locotenentului Dubray. Vocea lui Dubray:

— Nu este cazul tău, Mitch. Dacă n-ar fi fost Celeste şi Helen…

Apoi apăru Harry Bain.

— A petrecut două nopți la Sakamanga. A spus că se întâlneşte cu un prieten.

Mitch se ridică brusc.

„A spus că se întâlneşte cu un prieten”.

„E posibil?” Ridică telefonul.

— Harry Bain, vă rog. Camera 16.

Urmă o pauză la celălalt capăt al liniei.

— Domnul Bain a plecat devreme în această dimineață. Se va întoarce marți, în aceeaşi cameră. Îi pot lăsa un mesaj?

Clopotele din capul lui Mitch băteau încă, dar tonalitatea se schimbase. Nu mai erau clopote de biserică. Erau sirene de alarmă.

„Trebuie să mă întorc în oraş”.

Grace se trezise deja când alarma sună. Patru dimineața. Trase draperiile din camera ieftină de hotel şi se uită în jos pe strada pustie. Soarele urma să se ivească în mai puțin de zece minute. În acel moment însă, era întuneric, iar clădirile luceau în negura nopții, strălucind în întuneric de parcă fuseseră înmuiate în smoală.

Grace se îmbrăcă în grabă. Rucsacul era uşor, dar conținea tot ce avea nevoie. Se uită în oglindă.

„Pentru tine, dragul meu Lenny. Totul a fost pentru tine.”

În tăcere, se strecură afară din hotel şi se avântă printre umbre.

Capitolul 36

Străzile erau pustii. Oraşul Antananarivo dormea. Peste o săptămână începea sezonul uscat, iar vânturile reci de munte aveau să se abată din nou asupra acelui loc. În seara aceea însă, aerul era dens ca supa şi încărcat cu tunete amenințătoare. Grace se mişca precum o fantomă prin oraşul gol, la fel de tăcută ca un virus mortal.

Cu o zi în urmă, o apucase panica. „Dacă el nu este acolo?

Dacă nu-i el cumpărătorul misterios? Dacă nu e John?”

Dar, în acel moment, în vreme ce urca dealul spre Le Cocon, odată cu primele raze ale zorilor care străpungeau cerul furtunos de aprilie, îndoielile ei se evaporară. El era acolo. John Merrivale era acolo. Simțea prezența lui cu tot corpul, ca un şaman care simte un duh rău.

Duse mâna în interiorul hainei ei şi atinse pistolul.

Momentul sosise.

— Îmi pare rău, domnule. Zborul de dimineață spre Antananarivo a fost anulat.

Fata de la biroul de îmbarcări ridică din umeri nepăsătoare, de parcă ar fi spus: „Ce poți face?” Mitch se luptă cu impulsul de a sări peste birou ca s-o sugrume. Printre dinți, întrebă:

— Când va fi următorul zbor?

Ea se uită la ecranul computerului.

— La ora nouă. Dar totul va depinde de vreme. Dacă aceste furtuni continuă, s-ar putea închide aeroportul.

„Nu trebuie să pari atât de fericită la acest gând”.

De ce venise John Merrivale în Madagascar? Mitch şi Harry bănuiau că motivul era faptul că insula nu avea niciun tratat de extrădare cu Statele Unite, că acolo era în siguranță, departe de brațul lung al legii federale. Dar dacă nu ăsta fusese singurul motiv? îi spusese directorului hotelului că avea să se întâlnească acolo cu „un prieten”. Poate că John avea o legătură personală cu insula. Şi cine era acest prieten? Primul gând al lui Mitch fu că putea fi vorba despre Grace. Oare îl contactase ea cumva şi îl convinsese să se întâlnească? Poate că, fiind doi criminali care fugeau de sistemul de justiție american, ea îi spusese lui John că era gata să dea uitării trecutul. Dacă era aşa, Mitch era sigur că ea îl atrăgea într-o capcană mortală.

Mitch o sunase pe Caroline Merrivale. O trezi din somn.

— A fost John vreodată în Madagascar? Cunoaşte pe cineva acolo?

Răspunsul lui Caroline transformase bănuiala lui Mitch într-o certitudine. Ştia unde era John. Ştia unde se dusese Grace. Dar putea ajunge acolo la timp pentru a preveni inevitabilul?

— Aş dori un bilet pentru acel zbor, vă rog. Cel de ora nouă.

Fata se uită din nou la ecran.

— O, vai. Mă tem că nu mai e niciun loc. Să vă pun pe lista de aşteptare?

Inspiră adânc. Numără până la cinci.

— Sigur.

Mitch încercă din nou la Harry Bain.

Pe podea, lângă sacul de dormit al lui Harry Bain, telefonul mobil vibră în linişte. Era cinci dimineaţa în campingul din Parcul Naţional Isalo. Afară, excursioniştii îşi încălzeau deja cănile cu cafea la focul de tabără şi îşi verificau setările la aparate. Marea atracţie în Isalo era avifauna. Niciodată nu te puteai trezi prea devreme pentru a urmări păsările.

Spre deosebire de colegii săi din camping, Harry Bain nu avea niciun interes să fotografieze o coua cu creastă sau să surprindă vreo coraciidae curcubeu hrănindu-şi puii. Venise la Toliara în căutarea mai puţin ţipătorului Merrivale, dar totul se dovedise a fi încă o vânătoare de cai verzi pe pereţi. Oricine fusese cel care îi lăsase acel bilet ori se jucase cu el intenţionat, ori înţelesese greşit semnalele lui. Paznicii de la Isalo aveau, la un loc, IQ-ul unui gândac de bălegar. Niciunul dintre ei nu îl văzuse pe John.

Harry Bain dorise să se întoarcă noaptea trecută în Antananarivo, dar plecase prea târziu. Fără tragere de inimă, se hotărâse să rămână o noapte în parc.

Telefonul bâzâi de cinci sau şase ori, ca o viespe muribundă, apoi tăcu. Mulţumită dopurilor de urechi din spumă, Harry Bain dormi mai departe, uitând de toate.

Grace îşi dădu jos rucsacul. Înăuntru erau o bucată de frânghie, un cleşte, o bucată de cretă, un pătrat de pânză

neagră şi un reportofon. Făcu un nod cu buclă la un capăt al frânghiei şi o aruncă peste peretele exterior, ca de fortăreață, de la Le Cocon, țintind spre o tijă de metal ce ieşea în afară de sub o fereastră de la baie. Aruncarea cu lasoul era mai grea decât părea la prima vedere. Grace avu nevoie de mai mult de zece minute ca să agațe tija, minute în care se tot uită neliniştită peste umăr după eventualii trecători matinali. Zorii apăruseră încet, dar acum începură să inunde aleea, căzând pe Grace la fel de agresiv ca o lanternă de poliție. Îşi frecă palmele cu cretă, apucă frânghia şi începu să se tragă în sus. Zidul era la fel de neted ca pielea proaspăt rasă şi alunecos de la umezeala din aer. Chiar şi cu pantofii de alpinism, îi fu dificil să facă priză fermă. Cu fiecare alunecare, cu fiecare pas pierdut, încordarea tricepşilor lui Grace se înteți până când brațele începură să-i tremure. La jumătatea traseului, simți o undă de disperare. „N-o să reuşesc! Nu mă mai pot ține!”

Simțea coarda alunecându-i în palme, sudoarea de la eforturile depuse îndepărtând creta. Începu să alunece, inițial pe nesimțite, dar apoi din ce în ce mai rapid înapoi spre stradă.

„Voci”. Voci de fete sau de femei tinere. Chicoteau bârfind în franceză. Grace nu desluşea ce spuneau, dar nu conta. Conversația lor se auzea tot mai tare. „Vor fi aici din clipă în clipă! O să mă vadă!”

Grace se uită în sus. Mai erau patru, cinci metri până la partea de sus a zidului. Mâinile îi alunecau, iar picioarele se străduiau să facă priză. Vocile se auzeau şi mai tare. Strângând coarda, Grace se forță să se tragă în sus. Nu mai avea energie, dar continuă, mânată de determinare. Nu era vorba despre salvarea ei. Era vorba despre distrugerea lui John Merrivale.

„De cealaltă parte a peretelui este omul care l-a ucis pe Lenny. Omul care a luat totul de la tine. El locuieşte în casa TA, ascunzându-se în sanctuarul TĂU, cheltuind banii TĂI”.

Furia fu ca o turbosuflantă în pieptul lui Grace, trăgând-o în sus, propulsând-o. Mâinile îi sângerau, sângele se amesteca cu sudoarea palmelor în timp ce funia îi sfâşia pielea, dar Grace nu simțea nimic. Vedea partea de sus. O atinse! îşi balansă picioarele pe cealaltă parte a zidului şi trase funia în spatele ei. Trei fete erau chiar sub ea. Îmbrăcate în uniforme de supermarket, erau în drum spre muncă. Grace se aşteptă ca ele să se oprească să arate spre ea. Capătul frânghiei era la mai puțin de jumătate de metru de locul în care ele vorbeau. Dar îşi continuară drumul, râzând şi glumind. „Fericite!" Grace simți un fior de invidie şi de uşurare când acestea dispărură din raza ei vizuală.

Apoi trase frânghia, se întoarse şi coborî în grădina din curtea interioară de la Le Cocon.

Mitch se uita pe geamul avionului. Nu era nimic de văzut, doar nori groşi, gri şi impenetrabili. Lângă el, o tânără femeie scâncea de teamă în timp ce aeronava făcea ca un taur sălbatic, trepidând prin cerul turbulent.

Mitch încercă să nu se gândească la Grace, la John Merrivale sau la ceea ce s-ar fi putut deja întâmpla în Antananarivo. Dacă ar fi fost în New York, ar fi cerut poliției locale să trimită întăriri, să se ocupe. Dar ultimul lucru pe care îl voia era ca nişte trăgători din Madagascar gata să împuşte pe oricine să ia cu asalt Fe Cocon.

Unde dracu' era Harry Bain când aveai nevoie de el?

Grace înaintă prin curte cu spatele lipit de perete. Le Cocon era o casă mare, un labirint de coridoare şi dormitoare, cu mici grădini şi terase ascunse. Avea de gând să înceapă căutarea în interiorul casei, dar mai întâi trebuia să dezactiveze alarma de securitate, camerele video şi telefonul.

Lenny obişnuia să se plângă de sistemele primitive de la Le Cocon. „Ai văzut firele de acolo? Parcă sunt dintr-un film SF prost din anii şaptezeci". Dar el nu apucase niciodată să le

înlocuiască. Grace spera că nici Jan Beerens.

Îndreptându-se spre uşa din spate de la bucătărie, observă, spre uşurarea ei, că acesta nu o făcuse. O cameră de supraveghere veche, cu circuit închis, arăta spre aceeaşi cutie veche de siguranțe care fusese acolo şi pe vremea ei şi a lui Lenny. Apropiindu-se de cameră din spate, Grace o acoperi cu pânza neagră pe care o adusese cu ea. Apoi, scoțând cleştele, avansă spre cutia de siguranțe.

Avionul lui Mitch atinse asfaltul pistei cu o zdruncinătură. Femeia de lângă el îşi făcu semnul crucii şi spuse o mică rugăciune de mulțumire. Mitch nu era un om religios, dar şi el începu să se roage.

„Nu mă lăsa să ajung prea târziu".

Harry Bain se frecă la ochi. Pentru o clipă, uitase unde se afla. Fusese în mijlocul unui vis minunat. Era la New York, la Sweetiepie, unul dintre restaurantele sale preferate de pe Greenwich Avenue, salivând deasupra unei înghețate, când un ticălos începuse să-l scuture de umeri.

— Tabăra strânge. Dacă doriți să mergeți la aeroport, ar fi bine să vă sculați acum.

„Madagascar. Isalo. Nenorocitul de John Merrivale".

Supărat, se întinse spre telefon. Lumina roşie strălucea pe el cu reproş. Harry îl deschise şi apăsă tasta pentru mesageria vocală.

— Aveți… şapte mesaje noi.

„Şapte?"

Se ridică şi ascultă.

Grace se împinse în uşa de la bucătărie. Aceasta se deschise imediat.

„Probabil că John se simte în siguranță aici. Cum ne simțeam şi noi".

Fuseseră doar două locuri în lume unde ea şi Lenny lăsau

fără teamă uşile descuiate: Madagascar şi Nantucket. John distrusese amintirea ambelor locuri, le otrăvise, aşa cum otrăvise tot ce atinsese.

Îmbrăţişând ura ca pe o pătură protectoare, Grace traversă camera întunecată. Era straniu. Deasupra capului ei atârnau oale şi tigăi de cupru, învăluite în umbre şi nemişcate ca nişte păpuşi neiubite. În faţa ei era plita enormă triplă, care strălucea curată şi neatinsă. Lângă ea, pe blat, Grace observă că cineva cumpărase recent, despachetase şi băgase în priză un cuptor cu microunde. Cutia lui încă se vedea proptită deasupra coşului de gunoi.

„Tipic. Un bărbat singur se mută într-o casă cu bucătărie complet utilată şi primul lucru pe care îl face este să cumpere un cuptor cu microunde". Grace se pomeni întrebându-se dacă John îl folosise deja şi, dacă da, ce pregătise. Spera că fusese delicios, orice ar fi fost. Nu i se părea corect ca ultima masă să fie una îngrozitoare.

Uşa interioară de la bucătărie dădea într-o cămară cu lespezi de piatră, care, la rândul ei, conducea spre scară. Era scara folosită iniţial de servitori şi care ducea, prin pivniţă, spre mansarda din partea de vest a casei. Grace îşi scoase pistolul – fusese arma lui Gavin Williams, dar o considera a ei – şi începu să urce.

Casa nu era pur şi simplu liniştită. Era tăcută. Grace îşi auzea propria răsuflare, foşnetul încet al hainelor ei în timp ce mergea, scârţâitul unei conducte de apă. Trecuseră doar câteva zile de când fusese acolo, de când stătuse în bibliotecă împreună cu bunul Jan Beerens, dar ceva esenţial părea să se fi petrecut în răstimp. Era mai mult decât lipsa mobilierului şi a oamenilor. Personalul lui Beerens plecase, şi, evident, John se mutase singur. Era ca şi cum casa însăşi murise. Ca şi cum prezenţa lui John storsese toată viaţa şi bucuria din ea, ca un ou golit de conţinut cu paiul. Nu mai rămăsese decât coaja.

Dintr-odată, o uşă se trânti. Zgomotul fu atât de puternic

şi de neaşteptat, încât Grace deschise gura ca să țipe, dar se opri înăbuşindu-şi sunetul cu mâinile. Ajunsese aproape de etajul al doilea, dar zgomotul venise de jos, de la parter. Pe cât de silențios putu, Grace se întoarse.

La acel etaj, uşa de la scara servitorilor dădea într-un vestibul mare, cu podea din marmură. Avea formă de pentagon, cu cinci arcade din podea până în tavan ce duceau în diferite camere de primire. Biblioteca şi biroul erau amplasate în interior, spre curtea mică centrală, dar sufrageria şi camerele de zi se deschideau către grădina principală, fiecare prevăzută cu uşi franceze. Grace înaintă cu grijă, uitându-se în jur, în aşteptarea unui alt sunet, a unui semn care s-o ghideze. Simți pe față o adiere blândă. Uşile care dădeau din sufragerie spre grădină erau deschise. Grace făcu un pas spre ele, apoi se opri.

El era acolo.

Îl văzu din spate, îndreptându-se spre grădină, încă în pijama şi halat. Avea o cană cu cafea într-o mână, o carte în cealaltă şi arăta ca un turist în vacanță. Părul roşcat era neîngrijit, ciufulit în unghiuri ciudate, după cum dormise. Grace fu uimită de cât de mic părea. Cât de fragil. Cât de normal. Dacă cineva şi-ar fi format o imagine mentală a unui criminal brutal, acesta din urmă nu ar fi semănat cu acel om inofensiv, între două vârste, care îşi târşâia picioarele.

Ea nu îl văzuse pe John de la proces. Ultima amintire pe care o avea cu el era chipul lui îndurerat în timp ce ea era scoasă din boxa acuzaților. „Nu-ți face griji”, mimase el. Grace îşi aduse aminte de teroarea primelor zile de arest, de drumul cu duba la Bedford, de momentul în care fusese bătută aproape până la moarte de Cora Budds. Pe atunci, încă mai credea că John Merrivale avea să o salveze. Fusese prietenul ei, singurul ei prieten.

Eliberă piedica armei.

— John.

El nu o auzi. Grace se apropie, mai întâi încet, apoi în

fugă.

— John!

El se întoarse. La vederea pistolului, deveni livid. Cana cu cafea îi căzu din mână şi se făcu ţăndări pe pavajul terasei. Instinctiv, se dădu într-o parte şi îşi acoperi capul cu mâinile. Când făcu asta, Grace observă pentru prima dată că nu era singur.

În spatele lui, întins într-un şezlong, mai era un bărbat. Al doilea bărbat era întors, cu faţa mai mult spre grădină decât spre casă. La început, ea nu văzu decât partea de sus a capului şi papucii din picioarele întinse în faţa lui, dar fu totuşi străpunsă de un fior de familiaritate. Ceva din poziţia lui, din limbajul corpului lui… „Te cunosc".

Ea rămase încremenită în timp ce bărbatul se întoarse încet. Chiar înainte de a-i vedea chipul, ştiu. Modul apatic şi lipsit de griji în care se mişca, de parcă agitaţia din spatele lui şi teroarea lui John Merrivale nu-l deranjau câtuşi de puţin. Grace mai întâlnise un singur om cu o asemenea încredere de nezdruncinat în el. Acel calm total, de nezdruncinat.

— Bună, Gracie. Lenny Brookstein zâmbi. Te aşteptam.

Capitolul 37

Grace îşi văzu viaţa trecând prin faţa ochilor. Era un vis? Sau un coşmar? O parte din ea voia să-l atingă pe Lenny, să-l pipăie precum Toma Necredinciosul şi să dovedească faptul că el era real. Dar ceva o făcea să ezite.

— Te-am văzut! Am văzut cadavrul tău, spuse ea tremurând. Am fost la morgă, pentru numele lui Dumnezeu.

— De ce nu pui arma jos? Vocea lui Lenny suna liniştitor. Hipnotică. Putem vorbi.

Grace era pe cale să se supună, când John Merrivale făcu un pas spre ea. Instinctiv, ea întoarse pistolul în direcţia lui şi se dădu un pas înapoi, cu degetul pe trăgaci.

— Nu mişca! strigă ea.

John se trase îndărăt.

— Stai jos pe scaun. Pune-ți mâinile undeva la vedere.

John se supuse şi se afundă în şezlongul de lângă Lenny. Grace se uită la Lenny.

— Şi tu la fel.

Lenny ridică dintr-o sprânceană, deopotrivă a admirație şi a surpriză. Îşi puse şi el mâinile pe genunchi. Păstrând pistolul ațintit asupra celor doi, Grace scotoci în rucsac şi scoase reportofonul. Apăsă pe butonul de înregistrare şi îl aşeză pe jos, între ea şi ei.

— Vorbeşte! porunci ea.

Lenny nu-şi putea lua ochii de la chipul lui Grace. „Atât de frumoasă. Dar s-a schimbat. Cred că a fost nevoită. E mai puternică. Fetița aceea dulce nu ar fi putut supraviețui".

— Ce vrei să ştii?

— Totul. Vreau să ştiu totul, Lenny. Vreau să ştiu adevărul.

Lenny Brookstein începu să vorbească.

Capitolul 38

— Adu-ți aminte, Grace, cu cât de mult timp în urmă a început totul. Erai un copil când am fondat Quorum. Patru, poate cinci ani. Am avut câteva fonduri înainte, am făcut ceva bani, dar întotdeauna am ştiut că Quorum avea să fie diferit. Am plecat cu gândul de a conduce lumea şi am făcut-o.

Lenny se uită la John Merrivale şi zâmbi. John zâmbi la rândul lui, cu o privire de adorație oarbă pe chip. Grace îşi aminti acea privire de pe vremuri. „El îl iubeşte. John l-a iubit întotdeauna pe Lenny. Cum de-am putut uita asta?"

Lenny continuă, tot mai însuflețit de subiect.

— La începutul fondului, a fost o luptă. Era începutul anilor nouăzeci, economia era praf, oamenii îşi pierdeau

locurile de muncă şi casele. Nimeni nu voia să investească. Ține minte, am investit în Quorum fiecare cent pe care l-am avut. Fiecare cent. Dacă se prăbuşea, mă prăbuşeam şi eu. Din nou sărac, la 40 de ani. Fără niciun ban. Fața lui Lenny se întunecă. Nu-ți poți imagina frica, Gracie. Cât de înspăimântător a fost, venind de unde veneam eu. Ideea că m-aş fi putut întoarce la mizerie, la violență, la foame… Nu, nu avea să mi se întâmple mie. Spusese asta furios, ca şi cum Grace fusese cea care încercase să-l distrugă. Şi datorită lui John nu s-a întâmplat.

John Merrivale roşi de plăcere, ca o adolescentă complimentată de un fundaş din liceu. Grace asculta tăcută.

— Aveam un model măreț. Infailibil chiar. Dar, la acel moment, un tip ca mine, fără pic de educație formală, era considerat mult prea riscant. Nu puteam vinde nici măcar un dolar pentru nouăzeci de cenți, dar acest om… zise el şi arătă cu capul spre John, el i-a făcut pe directorii acelor fonduri de pensie elvețiene să-i mănânce din palmă ca o turmă de miei. Datorită acelor investitori instituționali timpurii am reuşit să ieşim din furtună. Dar micii investitori au fost, de fapt, cei care ne-au făcut ceea ce am devenit. Magazinaşele de familie, micile organizații caritabile ne-au dat banii. Ştii, Madoff, şi Sandford, şi toți cei ca ei erau o mulțime de snobi. Dacă nu faci parte din clubul de golf adecvat sau dacă nu provii din familia potrivită, nemernicii îți refuză banii. Te resping! Asta m-a scârbit. Cine dracu' se credeau ei să le spună oamenilor obişnuiți că nu pot gusta viața bună? Că visul american nu le era permis. Quorum nu a fost aşa. Nouă ne-a plăcut de tipul mărunt şi l-am făcut bogat, iar el ne-a făcut bogați, pentru o lungă, lungă perioadă de timp. Oamenilor le place asta.

Lenny era din nou furios, iar mânia lui creştea. Stomacul lui Grace nu mai suporta atâta ipocrizie.

— Acei oameni, acei „țipi mărunți"… scuipă ea cuvintele, continuând să se simtă ca şi când vorbea cu o fantomă, dar

incapabilă să se abțină. Ei au pierdut totul din cauza celor întâmplate la Quorum. Totul. Familiile li s-au destrămat din pricina a ceea ce ai făcut. Organizațiile caritabile şi-au închis porțile. Oameni, tineri cu familii, s-au sinucis din cauza…

— Laşi, zise Lenny şi clătină din cap dezgustat. Să te sinucizi că ai pierdut bani! Asta nu e tragic. Este patetic, îmi pare rău, Grace, dar aşa este. Faci o investiție, îți asumi un risc. Nimeni nu i-a forțat să-mi dea banii lor nenorociți.

Grace era îngrozită de dorința ei copleşitoare de a-l împuşca. O singură apăsare pe trăgaci, şi l-ar fi putut opri din vorbit, atunci şi acolo. Ar fi putut opri acea făptură obeză fără inimă, acea fantomă care îl distrugea pe Lenny cel pe care ea îl ştia, pe Lenny, cel pe care îl iubise, pe Lenny cel în care crezuse, în care avusese nevoie să creadă de-a lungul întregii vieți de adult. Dar, oricât de profund o răneau cuvintele lui, se simțea obligată să le asculte. Trebuia să ştie adevărul.

— Oricum, continuă el, ani la rând a fost bine. Toată lumea a fost fericită. Apoi, în jurul anului 2.000, lucrurile au început să meargă prost. Era boomul tehnologiei, plus perioada de glorie a internetului – şi erau vremuri nebune. Pur şi simplu nebune. Peste noapte, toate modelele de afaceri, toate strategiile de investiții cunoscute vreodată au fost întoarse cu susul în jos. Tineri, unii dintre ei încă la facultate, fondau afaceri care nu făceau niciun ban, apoi le transformau şi le vindeau pe miliarde de dolari în numai optsprezece luni. Oriunde te uitai, oamenii lansau rachete, şi toată lumea încerca să apuce una de coadă. Toți dinozaurii bătrâni ca mine. Încercai să faci alegerea corectă şi te țineai bine. Ochii lui Lenny licăreau de entuziasm ca reacție la acea amintire. Cam atunci te-am cunoscut, scumpa mea. Cel mai fericit moment din viața mea. Întotdeauna te-am iubit, ştii asta.

Se uită la Grace cu lacrimi în ochi.

Grace îşi spuse: „Chiar crede ce spune. E nebun. După tot

ce mi-a făcut, crede că poate vorbi despre dragoste?" Cu voce tare spuse doar:

— Continuă!

Lenny ridică din umeri.

— De aici e destul de simplu. Am făcut o mulțime de investiții în sfera internetului, am cumpărat o grămadă de afaceri speculative – şi am pierdut mult. Între 2001 şi 2003, trebuie să fi pierdut... Se uită la John Merrivale pentru confirmare... Nu ştiu. O mulțime. Zece miliarde.

— Cel puțin, spuse John.

— Cum e posibil? îl întrerupse Grace.

— Cum e posibil? Faci un pariu şi pierzi, aşa. Doar că noi am făcut pariuri mari.

— Vreau să spun, cum de nimeni nu a ştiut despre asta?

— Pentru că nu le-am spus, zise Lenny. Ce, sunt prost? Am fost atent, Gracie. Mi-am acoperit urmele. Am devenit creativi cu declarațiile noastre financiare. E mai uşor decât ai putea crede într-o afacere atât de complexă şi de diversă cum e Quorum să faci ca activele tale să pară mai mari decât sunt de fapt şi să-ți ascunzi datoriile. Am oprit înregistrarea tranzacțiilor, am distrus o grămadă de hârtii şi date din calculator. Am păstrat fondurile pe care le mai aveam în continuă mişcare, de la o jurisdicție la alta. SEC a adulmecat puțin în 2003 şi 2005, dar niciodată nu a deschis o anchetă oficială.

— Deci ai mințit. Ți-ai mințit investitorii, pe „tipii mărunți", care au avut încredere în tine. Aşa cum m-ai mințit pe mine.

— Îi protejam! La fel şi pe tine! strigă Lenny.

— M-ai protejat?

Dacă nu i s-ar fi întâmplat chiar ei, Grace ar fi râs.

— Sigur. Nu înțelegi? Dacă nimeni nu intra în panică, dacă toate astea le ştiam numai eu, puteam pune banii la loc. Deja începusem s-o fac, Grace. Asta e ironia naibii. Toate aceste familii nevoiaşe pe care vrei să le deplâng... oamenii ăia sunt cei care ne-au adus în mizeria asta, nu eu! Dacă n-ar fi

încercat toți să-şi scoată banii în acelaşi timp, retrăgându-şi banii ca o turmă de oi speriate, oi proaste care se urmează unele pe altele în prăpastie… îşi ridică brațele, cuprins de disperare. Aş fi putut îndrepta lucrurile. Aş fi putut. Dar n-am avut ocazia. După ce Bear s-a prăbuşit, şi apoi Lehman, a fost haos. Nenorociții ăia au distrus toate lucrurile pentru care am muncit. Ei mi-au scufundat nava, şi nu i-am putut opri. Tot ce am putut face a fost să mă asigur că nu mă scufund odată cu ei. Am supraviețuit, Grace. A trebuit să supraviețuiesc. John a venit cu ideea bărcii. Se întâmpla în Nantucket şi o făceam să arate ca o sinucidere. La început, ne-am gândit că aş putea să dispar, ştii tu, să fiu presupus mort. Dar nu am putut lăsa nimic la voia întâmplării. Ştiind despre furtuna care urma să se declanşeze la Quorum, nu am vrut ca vreun justițiar să înceapă să mă caute. Aveam nevoie de un cadavru.

Grace începu să tremure. Bucata de trup de la morgă. Imaginile de la Davey Buccola. Capul retezat… Doar n-o făcuse el!

— Vrei să spui că… ai ucis pe cineva?

— A fost un nimeni. Un vagabond fără adăpost de pe insulă, un bețiv leneş. Crede-mă, ar fi fost mort în câteva luni la cum îşi nenorocea ficatul. Doar am accelerat un pic lucrurile. L-am luat pe barcă, i-am dat o sticlă de whisky şi l-am lăsat în pace. Când a adormit… Am făcut ceea ce trebuia făcut.

Grace îşi duse mâna la gură. Simți voma ridicându-se în interiorul ei.

— Mda. N-a fost drăguț, zise Lenny şi se strâmbă dezgustat. Dar, cum am spus, trebuia făcut. Polițiştii trebuiau să creadă că era cadavrul meu, aşa că a trebuit să… îl distrug. Cea mai grea parte a fost să-i pun verigheta pe deget. Era deja tare şi al naibii de gras. În plus, desigur, a fost furtuna. Nu ne gândiserăm la asta. De câteva ori era să cad peste bord. Îți spun, niciodată n-am fost mai fericit să-l

văd pe Graydon.

„Graydon. Graydon Walker”. Era un nume dintr-o altă viață. Pilotul de elicopter al ei şi al lui Lenny, Graydon Walker, era un om liniştit, taciturn. Grace nu se simțise niciodată bine în prezența lui. Dar, ca mulți dintre membrii personalului lui Brookstein, îi era loial lui Lenny până la fanatism.

— Graydon m-a dus la o pistă izolată de pe continent. Des mă aştepta cu avionul şi m-a adus direct aici.

Desmond Montalbano era pilotul lor de G5, un tânăr ambițios, fost pilot de vânătoare, cu un gust deosebit pentru aventură.

— Ştiam că Graydon va păstra secretul, dar nu am fost sigur de Des.

Grace icni.

— Doar nu l-ai omorât pe Des.

— Să-l omor? Bineînțeles că nu, zise Lenny, părând ofensat de sugestie. Am structurat compensația lui pe treizeci de ani. Am făcut să merite să-şi țină gura. E plătit dintr-un cont de economii din Jersey. Banii sunt complet neidentificabili, adăugă el cu un dram de mândrie.

— Totul este neidentificabil, spuse Grace cu amărăciune. Cine a ascuns restul de bani? Tu? John?

Lenny zâmbi.

— Dragă Grace. Nu ți-ai dat seama încă? Nu există niciun „rest de bani”.

Grace se uită la el şocată.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că acele legendare şaptezeci de miliarde pe care toată lumea se chinuie să le găsească nu există. Niciodată nu au existat.

Grace aşteptă ca el să explice.

— A, Quorum făcea bani frumoşi. Tranzacționam. Până la pierderile de pe internet, ne descurcam bine, poate douăzeci de miliarde în perioada noastră de glorie, nu peste şaptezeci.

În orice caz, până în 2004, totul a dispărut.

— Totul?

— Mai rămăseseră câteva sute de milioane. I-am folosit ca să plătesc dividende şi să acopăr eventualele răscumpărări. Şi ca să ne menţinem stilul de viaţă, desigur. Întotdeauna mi-am dorit să ai tot ce era mai bun, Grace.

Grace se gândi la coşmarul din ultimii doi ani ai vieţii ei.

— Ai vrut ca eu să am tot ce e mai bun? murmură ea.

— Da. Oamenii cred că succesul se măsoară în bogăţie, dar nu e aşa. Nu în America. Se măsoară în percepţia despre avere. Dacă oamenii mă percepeau drept bogat şi de succes, ei continuau să îmi ofere banii. Şi au făcut-o. Până când Lehman s-a prăbuşit. După aceea, toată lumea a început să se agite. Oamenii s-au pus pe făcut calcule, şi am ştiut că trebuia să găsesc o strategie de ieşire. Am pus nişte bani deoparte pentru mine şi John. Nu aveam nevoie de mulţi. Întotdeauna ne-am propus să trăim simplu, nu-i aşa?

John încuviinţă din cap.

— Madagascarul este o insulă simplă, Grace, tu ştii asta. De aceea noi doi am iubit atât de mult acest loc. Ştii, sunt atât de fericit să te văd aici, draga mea. El se ridică şi îşi deschise braţele larg, ca şi cum se aştepta ca ea să-l îmbrăţişeze. Va fi ca pe vremuri, noi trei, împreună din nou. Mi-a fost dor de tine, Gracie, mai mult decât crezi. Nu vrei să pui arma jos? Să dăm uitării trecutul?

Grace râse, un sunet puternic, lipsit de bucurie. Râse până când trupul începu să i se cutremure şi lacrimile să i se prelingă pe obraji. Apoi se ridică şi îndreptă pistolul înspre zona dintre ochii lui Lenny.

— Să dăm uitării trecutul? Ai înnebunit complet? Tu mi-ai înscenat totul! Ai furat, ai ucis, ai minţit şi ai înşelat şi m-ai lăsat pe mine să fiu trasă la răspundere. M-am dus la morgă, Lenny! Am văzut cadavrul acela, bucata aceea umflată a sărmanului pe care l-ai ucis, şi am plâns. Am plâns pentru că am crezut că erai tu. Te-am IUBIT!

— Şi eu te-am iubit, Grace.

— Opreşte-te! Nu mai spune asta! M-ai lăsat pradă morţii. Ba chiar mai rău. L-ai pus pe John să-mi aranjeze procesul! M-au închis şi au aruncat cheia, iar tu ai lăsat să se întâmple asta. Tu ai făcut să se întâmple asta. Dumnezeule. Am crezut în tine, Lenny. Am crezut că eşti nevinovat. Ea clătină din cap cu amărăciune.

În tot acest timp, toate chinurile prin care am trecut, totul a fost pentru tine. Pentru amintirea ta. Acea amintire a ceea ce am crezut că ai fost. Ştii de ce am venit azi aici?

Lenny clătină din cap.

— Să-l ucid pe John. Da. Aveam de gând să-l împuşc, pentru că am crezut că el te-a ucis. Am crezut că a furat banii şi ţi-a înscenat totul.

— John? Să mă trădeze pe mine? Lenny părea să găsească această idee amuzantă. Draga mea fată. Întreaga lume m-a trădat, iar tu l-ai bănuit pe singurul om a cărui loialitate nu a fost niciodată pusă la îndoială. Asta este tare amuzant.

— Cum rămâne cu loialitatea mea, Lenny? Cu iubirea mea? Am dat totul pentru tine, am riscat totul, am suferit atâtea. De ce nu ai avut încredere în mine? Ai fi putut vorbi cu mine când lucrurile au început să meargă prost la Quorum.

— Să vorbesc cu tine? Despre afaceri? Haide, Grace. Niciodată nu te-ai uitat la vreo etichetă sau la ceva de genul în viaţa ta.

Era adevărat. Grace se gândi la persoana naivă, idioată, care fusese atunci şi se ruşină.

— Uite ce e, poate că ar fi trebui să am încredere în tine, Gracie. Poate că ar fi trebuit. Pentru prima dată, o undă de vină străbătu chipul lui Lenny. Te-am iubit. Dar, după cum am spus, a trebuit să supravieţuiesc. Oamenii voiau un ţap ispăşitor pentru propria lor prostie. Investitorii de la Quorum, America, lumea. Voiau un miel de sacrificiu care să ispăşească pentru propria lor lăcomie. Am avut de ales între

noi doi, dragă, zise el şi ridică din umeri.

— Şi m-ai ales pe mine. Degetul lui Grace mângâie trăgaciul. Ticălos fără inimă.

John Merrivale scânci de frică.

— T-te rog, Grace.

— Ce vrei să-ți spun, Grace? întrebă Lenny. Că îmi pare rău?

Grace se gândi la acest lucru.

— Da. Aş dori să îmi spui că îți pare rău, Lenny. Aş vrea să spui că îți pare rău pentru acel om sărman pe care l-ai măcelărit. Că îți pare rău pentru milioanele de oameni ale căror vieți le-ai distrus. Că îți pare rău pentru mine, pentru ce mi-ai făcut. Spune că-ți pare rău. Spune-o!

Ea țipa isterică. Lenny se uită la ea imperturbabil, aşa cum se uită cineva la un animal dezlănțuit într-o grădină zoologică.

— Nu. N-o spun. De ce aş face-o? Pentru că nu îmi pare rău, Grace. Nu îmi pare rău. Şi, dacă mi s-ar oferi şansa de-a o lua de la capăt, aş proceda exact la fel.

Disperată, Grace căută pe chipul lui o asemănare cu omul pe care şi-l amintea. Un indiciu de compasiune, de remuşcare. Dar în privirea lui Lenny strălucea sfidarea.

— Sunt un supraviețuitor, Grace. Asta sunt. Tatăl meu a supraviețuit Holocaustului. El a venit în America doar cu pantofii din picioare. Şi da, el nu a făcut nimic cu viața lui, dar asta numai pentru că era sărac, însă a supraviețuit, asta e ideea. A avut o viață – şi mi-a dat viață, iar eu mi-am dedicat viața pentru a scăpa de sărăcie. Nu aveam de gând să repet greşelile pe care le-a făcut el. Nu aveam de gând să fiu un cetățean de mâna a doua, încă un băiat evreu sărman care cerşea pentru a fi lăsat într-un nenorocit de club de la țară. Eu am deținut clubul, da? L-am deținut! La mine au venit toți acei oameni din lumea bună, implorându-mă să îi accept. Ba chiar m-am însurat cu una dintre fiicele lor.

Grace tresări. „Asta e tot ce am fost pentru tine? Fiica lui

Cooper Knowles? Un simbol al statutului?”

— Te aştepți să-mi cer scuze pentru a supraviețui? Să lupt până la capăt? Niciodată! Am apărut din nimic, Grace, din mai puțin decât nimic. Am construit Quorum din țărână, spuse el tremurând de furie. Ce ştii tu despre munca grea? Despre prejudecăți? Despre sărăcie? Despre suferință?

Grace se gândi la zilele cumplite de la Bedford Hills. La viața trăită în teamă, fugind de lege, ştiind că întreaga omenire o judeca greşit, că niciun suflet de pe lume nu ştia adevărul. Se gândi la lupta cu violatorii, la sângerarea până la moarte de la acel avort autoindus, la tăierea venelor cu acul de la broşă. „Ce ştiu eu despre suferință? Ai fi surprins”.

Lenny continuă:

— Tu ai fost prințesa Americii. Viața ți-a dat totul pe tavă, şi te-ai servit, ai acceptat totul ca fiind dreptul tău. N-ai întrebat niciodată de unde a venit. Nu ți-a păsat! Deci nu sta acolo încercând să-mi faci morală. Îmi pare rău că ai suferit, Grace. Dar cineva trebuia s-o facă. Poate venise rândul tău.

„Rândul meu”.

— Da. Nu te arăta aşa îngrozită, dragă. Ai reuşit, nu? Ai învățat şi tu să supraviețuieşti. Sunt mândru de tine. Eşti aici, eşti în viață, eşti liberă. Cu toții suntem. Ai vrut adevărul, iar acum l-ai aflat. Ce mai vrei?

În acel moment, Grace ştiu fără strop de îndoială.

— Răzbunare, Lenny. Vreau răzbunare.

Împuşcătura răsună, iar ecoul ei se întoarse dintre zidurile înalte de piatră. Lenny îşi duse mâinile la piept. Sângele i se prelingea printre degete, umezind cămaşa albă, de in; îşi ridică privirea spre Grace, uimit.

John Merrivale strigă: NU!

Încă o împuşcătură răsună, apoi alta.

— Grace!

Grace se întoarse. Mitch Connors alerga prin sufragerie înspre grădină, cu părul blond lipit de fruntea transpirată, cu arma scoasă.

— Opreşte-te!

Dar ea nu se putea opri. John Merrivale dispăru în casă. Grace se răsuci înapoi spre Lenny, dar şi acesta dispăruse. „Nu!" Apoi îl văzu târându-se către pavilion în mâini şi în genunchi, lăsând pe pământ o dâră groasă de sânge. Grace ţinti din nou. Îşi ridică braţul ca să tragă, dar Mitch Connors trecu pe lângă ea şi îşi înălţă braţele pentru a face un scut uman între Grace şi Lenny.

— S-a terminat, iubito. Opreşte-te, te rog. Pune arma jos.

— Dă-te din calea mea, Mitch, strigă Grace. MIŞCĂ! Nu. Nu e bine, Grace. Ştiu că vrei dreptate, dar nu aşa.

Lenny scăpa. Ea nu putea suporta aşa ceva.

— Mişcă, Mitch, jur pe Dumnezeu! Trag.

Auzi agitaţie în casă. Uşi trântite. Bărbaţi alergând. Printre picioarele lui Mitch observă că Lenny aproape ajunsese în pavilion. Cu colţul ochiului, îl văzu pe John Merrivale care gonea afară din casă, fluturând o puşcă. În spatele ei, zgomotul de paşi se auzea din ce în ce mai tare.

— Poliţia! Aruncaţi armele!

Era acum sau niciodată.

Grace trase pentru ultima oară. Îl văzu îngrozită pe Mitch făcând o piruetă pe iarbă, şi glonţul îi străpunse carnea. „Mitch!" Ea ţipă, dar niciun sunet nu ieşi. Lamele o sfâşiau şi pe ea – coastele, braţele, picioarele. Era pe iarbă, sângera. Sunetul se stinse. Grace deschise ochii şi văzu un balet tăcut de picioare care alergau. Mitch stătea nemişcat, prăbuşit pe gazon. Îl căută pe Lenny, dar nu putea vedea decât ceaţa roşie de la propriul sânge, care acoperea soarele, cerul, copacii, care cădea şi tot cădea, grea precum catifeaua groasă a cortinei de la teatru: ultima ei cortină.

Capitolul 39

New York, o lună mai târziu

Femeia din sala de aşteptare a spitalului şopti spre fiica ei:

— Ea este?

Fata clătină din cap.

— Nu cred.

În mod normal, nu ar fi fost atât de ezitantă. Era o mare fană a tuturor revistelor de scandal şi se mândrea cu faptul că putea să observe o vedetă de la cincizeci de metri. Ochelarii de soare şi eşarfele puse pe cap nu o păcăleau.

Dar, în acest caz… Femeia semăna puțin cu ea. Destul de mult, dacă o analizai trăsătură cu trăsătură. Buzele în forma arcului lui Cupidon, gropița copilărească din bărbie, ochii mari şi linia delicată a nasului. Cu toate acestea, puse toate cap la cap, chipul semăna… mai puțin. Mai puțin frumos, mai puțin atrăgător, mai puțin special. Combinând acest efect cu hainele monotone ale femeii, cu fusta gri din lână şi cu bluza albă, simplă… nu. Nu, nu era ea.

— Doamnă Richards?

Mama fetei îşi ridică privirea.

— Da?

— Puteți intra acum. Soțul dumneavoastră s-a trezit.

Mama şi fiica înaintară una după alta prin sala de aşteptare. Când trecură pe lângă femeie, îi aruncară priviri furişe. De aproape, arăta chiar mai mică. Era aproape ca şi cum proiecta în jurul ei anonimatul, aşa cum alte persoane, vedetele, emanau charismă sau sex-appeal.

— Sărmana, zise mama. Arată ca un şoricel. Mă întreb la cine a venit în vizită.

Grace se bucură când femeile plecară. Era abia şapte dimineața. Se aşteptase – şi sperase – să găsească goală sala de aşteptare. Îi era din ce în ce mai greu să fie în mijlocul oamenilor. A oricui. Curând, avea să plece definitiv din America. Să găsească un loc liniştit, un refugiu în care nimeni să nu ştie de trecutul ei – sau să nu-i pese. O mănăstire, probabil, în Spania sau în Grecia, dacă voiau s-o primească. „O să mă primească. Asta fac, nu? Să ofere protecție păcătoşilor, criminalilor şi celor sărmani. Mă califc

la toate trei". Potrivit noului ei avocat, avea dreptul, până la urmă, la despăgubiri federale. „Ar putea fi o sumă considerabilă. Nu la fel de mare ca aceea cu care erai obişnuită, poate, dar cu siguranță una de şapte cifre".

Pe Grace nu o interesa. Oricâți bani avea să-i dea guvernul, ea avea de gând să-i trimită direct la Karen Willis şi la Cora Budds. Le datora libertatea, o datorie pe care nicio sumă nu ar fi putut-o rambursa. În plus, Grace nu avea nevoie de bani. Tot ce voia era să scape. Dar nu putea pleca încă. Nu înainte de a şti că el era în regulă. Nu înainte de a avea şansa să-i explice.

Atinse cicatricea de pe brațul ei, din locul în care glonțul o străpunsese. Avea patru cicatrici similare, toate pe partea dreaptă, pe picior, pe şold şi pe umăr. Era norocoasă că supraviețuise, asta îi spuseseră doctorii. Iar Grace zâmbise şi se întrebase: „Da? Sunt norocoasă?" Era uimitor cât de repede se putea vindeca organismul. Dar spiritul nu era la fel de rezistent.

Fără Lenny, Grace Brookstein nu mai ştia pentru ce trăia.

Povestea schimbului de focuri de la Le Cocon, uciderea senzațională a lui John Merrivale şi capturarea lui Lenny Brookstein făcuseră înconjurul lumii. Autoritățile din Madagascar făcuseră eforturi pentru a preveni deportarea lui Lenny înapoi în Statele Unite, dar, după un telefon al preşedintelui, împreună cu unele promisiuni de investiții substanțiale ale SUA în diverse proiecte de infrastructură din Madagascar, se răzgândiseră rapid.

Harry Bain informase scurt presa locală: „Domnul Brookstein se întoarce în țara sa de origine din proprie voință, pentru tratament medical de urgență. După ce îşi revine – dacă îşi revine –, viitorul său va fi hotărât de Departamentul de Justiție al SUA". Bain fusese cel care se adresase poliției locale şi trimisese întăriri la Le Cocon în acea zi. După ce ascultase în sfârşit mesajele lui Mitch, luase legătura telefonică cu şeful poliției din Antananarivo şi îl

pusese la curent cu tot.

— Ar fi ajutat dacă ai fi fost sincer cu noi în legătura cu prezența voastră în Madagascar, spusese înțepat şeful poliției. Am fi putut ajuta.

Harry Bain fusese nevoit să se umilească implorându-l să trimită oameni. Şi bine că o făcuse. Până când ajunseseră acolo, Lenny Brookstein era deja împuşcat în stomac şi-n vintre. Dacă Grace ar fi țintit un pic mai sus, i-ar fi nimerit artera coronariană şi ar fi văduvit America de cel mai şocant şi de senzație proces de la… ei bine…

De la al ei. După cum se dovedi, în urma intervențiilor chirurgicale prelungi, Lenny supraviețuise. Înainte să-şi dea seama unde se afla, FBI-ul îl sedase puternic şi îl transportase înapoi acasă cu un avion militar. Totul se terminase mai repede decât ai spune „încălcarea drepturilor omului" sau „eroare judiciară".

Timp de două săptămâni, nu fusese clar dacă Mitch Connors avea să fie atât de norocos. Viața lui atârna de un fir de ață. Grace fusese îngrozită că un glonț ricoşat din arma ei intrase în coloana vertebrală a lui Mitch, dar poliția o asigurase că John Merrivale fusese cel care trăsese. Când poliția apăruse, țipaseră la el să arunce arma, dar John continuase să tragă la întâmplare, în Grace şi în ei. Nu avuseseră de ales decât să-l elimine.

La început, Grace fusese fericită să afle că John era mort. Dar, pe măsură ce săptămânile treceau, bucuria ei se diminuase. Ce importanță avea? Ce conta: moartea lui John, procesul lui Lenny (pentru fraudă şi crimă) şi condamnarea la moarte prin injecție letală sau grațierea ei? Nimic nu avea să-i redea fosta viață sau să-i ajute pe oamenii care fuseseră ruinați de Quorum. Nimic nu avea să îl facă bine pe Mitch Connors sau să-i aducă înapoi pe Maria Preston, pe Andrew, ori pe sărmanul fără adăpost din Nantucket. Fusese cu totul şi cu totul inutil. Dreptatea devenise un simplu cuvânt, litere pe o pagină, golite de sens. Nu avea să fie nicio dreptate,

nicio încheiere, niciun sfârşit satisfăcător. Totul fusese o farsă, un joc. Grace însăşi fusese grațiată nu pentru că era nevinovată, ci pentru că ar fi fost o ruşine pentru autorități să admită că evadase din arest de două ori şi că ea, nu ei, fusese cea care îl găsise pe Lenny şi descoperise adevărul despre frauda Quorum.

— Sunt convins că doamna Brookstein a fost o victimă a duplicității soțului ei, la fel ca milioanele de oameni care au suferit din cauza manevrelor lui, spusese preşedintele.

Iar America aplaudase. „Sigur că a fost. Săraca de ea". Îl aveau acum pe răufăcător, prada lor. Lenny Brookstein fusese trimis la închisoarea din Colorado, cea mai dură închisoare din țară, căminul celor mai periculoşi terorişti islamici şi ucigaşi nebuni de copii. Piesa de teatru ajunsese la al treilea act, şi dintr-odată exista un post vacant pentru o eroină tragică. Cine era mai potrivită pentru acel rol dacă nu Grace? La urma urmei, spectacolul trebuia să continue.

O asistentă medicală o atinse pe Grace pe umăr.

— Veşti bune. S-a trezit. Vreți să intrați?

Mitch era palid şi slab. Îngrozitor de slab. Grace încercă să nu pară şocată. „Trebuie să fi slăbit vreo douăzeci de kilograme". Când o văzu, el zâmbi.

— Bună, străine.

— Bună.

Erau atât de multe de spus, dar în acel moment Grace nu se putea gândi la nimic. În schimb, îl luă de mână pe Mitch şi îl mângâie uşor.

— Mi-au spus că ai depus mărturie împotriva lui Lenny la proces.

— Da. Nu a trebuit să mă duc personal. M-au lăsat să dau o declarație.

— A primit pedeapsa cu moartea?

Ea încuviință din cap.

— Mărturia ta trebuie să fi ajutat.

— Mă îndoiesc. Oricum, a recunoscut totul. Imediat ce au

aflat despre crimă, zarurile au fost aruncate. Cred că a vrut ca oamenii să ştie cât de inteligent a fost. Nu părea supărat la proces. Părea a se distra.

Mitch clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Încă nu se consideră vinovat, nu-i aşa?

— Câtuşi de puțin, spuse ea, şi făcu o pauză. Ştii, îl execută azi. A renunțat la toate drepturile lui de a face recurs.

Timp de câteva minute, rămaseră tăcuți. Apoi Mitch spuse:

— Ştiu că va suna ca o întrebare ridicolă. Mai simți ceva pentru el? Ştii că va muri. Te supără acest fapt?

— Nu prea, răspunse Grace, cu un aer gânditor. Nu pot spune neapărat că nu mai simt nimic în privința lui. Pur şi simplu nu mai simt nimic, punct. Sunt amorțită.

Mitch o strânse de mână.

— Este nevoie de timp, atâta tot. Ai trecut prin atât de multe.

— Să fiu cinstită, nu ştiu dacă mai vreau să simt ceva. Vreau linişte.

Se uită pe fereastră. Era sfârşitul lunii mai, iar primăvara era perioada ei de glorie: copacii de pe trotuar erau încărcați de flori, cerul albastru era înviorat de ciripit şi voioşie. Grace îşi spuse: „Mă bucur că viața merge mai departe, asta e frumos. Dar nu mai pot fi parte din ea".

— Ştii cine m-a sunat recent?

Mitch clătină din cap.

— Cine?

— Honor. FBI-ul i-a spus despre Jack şi Jasmine. El a decis că nu mai vrea un nou mandat de senator. Divorțează.

— Te-a sunat să-ți spună asta?

Grace râse.

— Ştiu. Ca şi cum am putea continua de unde am rămas. De fapt, chiar asta mi-a spus. „Nu putem fi surori din nou?" Connie şi Mike s-au mutat în Europa, deci cred că se simte singură. Lenny a spus ceva asemănător în grădina de la Le

Cocon. Credea că o să stau acolo cu el şi cu John. Că noi trei ne vom ascunde în Madagascar, împreună, şi că o să trăim fericiți până la adânci bătrâneți. „Ca pe vremuri”, aşa a zis.

— Glumeşti? întrebă Mitch şi făcu ochii mari. Ce-ai spus?

— N-am spus nimic. L-am împuşcat.

Grace zâmbi, iar Mitch îşi aduse aminte de tot ce iubea la ea. „Ea crede că e moartă în interior, dar nu e. E doar în hibernare”.

Grace se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Mitch o urmări – mersul ei grațios de dansatoare, baletul fluid al picioarelor. Cât timp el fusese polițistul, iar ea fugara, el însuşi se forțase să pună stavilă propriilor sentimente. Acum, că totul se încheiase, nu le mai putea reprima. Dorința îl lovi ca un pumn în stomac.

„O iubesc. O vreau. O pot face fericită”.

— Ce?

Grace se întoarse şi se uită la el acuzator. Mitch roşi. Gândise cu voce tare? Probabil că da. Se ridică mai sus pe perne.

— Sunt îndrăgostit de tine, Grace. Îmi pare rău dacă asta complică lucrurile. Dar sunt.

Chipul lui Grace se înmuie. Doar îi era drag de Mitch, la urma urmei. Iar el îşi riscase viața încercând să o salveze. Nu avea niciun motiv să fie supărată pe el. Dar dragoste? Nu. Nu mai putea iubi. Nu după Lenny. Dragostea era o fantezie. Nu exista.

— Cred că ar trebui să ne căsătorim, zise Mitch.

Grace râse cu voce tare.

— Să ne căsătorim?

— Da. De ce nu?

„De ce nu?” Grace se gândi la Lenny. La nunta lor frumoasă, în Nantucket, la bucuria ei ca tânără mireasă, la speranțele şi la visele ei. Nu fuseseră doar zdrobite. Fuseseră incinerate, anihilate, făcute cenuşă odată cu fata credulă şi fericită care fusese ea cândva.

Până la căderea nopții, Lenny avea să fie mort. Grace nu se mai putea căsători din nou, aşa cum nu putea zbura către Lună.

— Nu mă mai căsătoresc niciodată, Mitch. Niciodată. Auzind cuvintele ei, Mitch înțelese ce însemnau.

— Plec.

Mitch simți un gol în stomac. Îl cuprinse panica. Pleci? Cum adică pleci? Unde pleci? Pleci din cameră?

— Plec din țară.

— Ba nu. Nu se poate!

— Trebuie.

— Dar de ce? Unde te-ai duce?

Grace se aplecă şi îl sărută, doar o dată, pe buze. Un sărut scurt, nu sexual, ci iubitor, aproape matern. Acesta îl făcu pe Mitch pe punctul de-a plânge.

— Nu ştiu unde o să mă duc. Într-un loc liniştit – şi departe. Undeva unde pot trăi pur şi simplu, în pace.

— Asta e o prostie. Poți trăi cu mine.

El îi cuprinse fața în palme, dorind ca ea să îl asculte, să îl iubească, să se convingă că el o iubea.

— Eu pot face să fie simplu. Dacă vrei ceva simplu, ar trebui să vezi apartamentul meu. Este atât de simplu, încât mi-au adus înapoi mobilierul confiscat.

Grace nu se putu abține să nu zâmbească. Era o fisură mică în armura ei. Mitch profită.

— Îți place? La naiba, dacă simplu e ceea ce cauți, eu sunt omul tău. Ba chiar pot ajunge şi falit. Pizza rece de la Domino la micul dejun? O ai. Cu un pic mai mult efort, probabil îi pot convinge să taie şi curentul electric. Am putea sta în întuneric sub o pătură şi să zumzăim.

— Opreşte-te, chicoti Grace.

Mitch îi duse mâna la buze şi îi sărută fiecare deget.

— Uite ce e. Eu o să uit de căsătorie dacă tu uiți de plecarea din țară. Doar… spune-mi că vei lua cina cu mine când îmi dau drumul de-aici.

Grace ezită.

— Haide! O cină amărâtă. Măcar atât îmi datorezi.

Era adevărat. Îi era datoare.

— În regulă. O cină. Dar nu-ți pot promite nimic.

Capitolul 40

Lenny Brookstein se uită la curelele de pe pat şi îşi simți măruntaiele lichefiindu-se de teamă. Îşi spusese că nu de moarte se temea. Ci de o asemenea moarte, în condițiile altcuiva. Dar, în acel moment, aflându-se acolo, îşi dădu seama că doar se amăgise. „Nu vreau să mor. Vreau să trăiesc".

— Nu! Intră în panică şi încercă să iasă din cameră. Nu... nu pot s-o fac! Ajutor!

Mâini puternice, tinere şi masculine, îl opriră.

— Uşor.

Se forță să se calmeze. Încăperea era curată, albă şi dezinfectată, ca un spital. Cei trei bărbați din interior păreau medici, cu halate albastre şi măşti şi mănuşi de plastic transparent. Dar nu erau acolo ca să-l vindece.

După atâția ani de luptă, în cele din urmă se ajunsese la aşa ceva. Ar fi făcut recurs dacă ar fi existat chiar şi cea mai firavă speranță de succes, dar Lenny era destul de perspicace pentru a-şi da seama că nu exista nicio şansă şi era prea mândru ca să joace un joc pe care nu l-ar fi putut câştiga. În plus, ce mai însemnau pentru el zece ani de viață în puşcărie? Pierduse deja cinci kilograme, şi nu era acolo decât de câteva săptămâni. Nici măcar unui câine nu i-ai fi dat mâncarea pe care o primea el.

Doi dintre medici dădură să-l ridice pe targă, dar el îi îndepărtă furios.

— O fac eu.

Se întinse pe targă. Medicii fixară curelele. Lenny fu jenat când îşi dădu seama că picioarele îi tremurau. Stăpânise

odată un imperiu al afacerilor cu o valoare peste produsul intern brut al unei țări. Acum nu-şi mai putea stăpâni nici măcar propriul corp.

Întoarse capul şi îl văzu pe rabinul închisorii stând în picioare, stânjenit, în colțul camerei.

— El ce caută aici? Am spus că nu vreau pe nimeni.

Rabinul făcu un pas înainte.

— Te vor seda într-o clipă, Lenny. Am vrut să-ți ofer ocazia de-a te ruga cu mine. Sau dacă e ceva ce simți că ai vrea să spui…

— Nu.

— Nu e prea târziu să te pocăieşti pentru păcatele tale. Iertarea Domnului este infinită.

Lenny închise ochii.

— Nu am nimic de spus.

Simți în braț înțepătura acului. Pentru o secundă, fu cuprins din nou de teroare. Vru să vomite, dar stomacul lui era gol. La fel şi intestinele, din fericire. Câteva secunde mai târziu, sedativele începură să-şi facă treaba.

Lenny îşi simți pulsul încetinind, şi îl cuprinse o senzație ciudată de căldură şi somnolență.

Se gândi la mama lui. Purta rochia ei frumoasă, înflorată, dansa prin bucătărie, iar tatăl lui era din nou beat şi strigă la ea: „Rachel, vino aici!", apoi se împletici şi o lovi pe mama lui, iar lui Lenny îi veni să-l omoare…

Se gândi la Balul Quorum. Era anul 1998 şi el era de neatins, un zeu care se uita la muritorii mai mici de pe Wall Street concurând unul cu altul ca să fie aproape de el, să-i atingă hainele sau să-l audă vorbind, îşi dorise ca mama lui să fi putut fi acolo…

Se gândi la Grace, la fața ei de ființă credulă, nevinovată, la corpul ei frumos, gol, care fusese odată plăcerea lui. Ea vorbea cu el, cântând cu glasul ei de fetiță: „Nu vreau copii, Lenny. Sunt atât de fericită aşa cum suntem acum. Nu lipseşte nimic", iar el deschise gura să-i spună că o iubeşte şi

că nici lui nu-i lipsea nimic, dar apoi fața ei se schimbă, era mai în vârstă, tristă şi supărată şi îndrepta un pistol spre el, nu doar țintind, ci chiar trăgând, o dată şi încă o dată, bang, bang, bang, şi John Merrivale țipa „NU!", dar focurile de armă continuau...

Era pe vapor, epuizat, cu toporul încă în mână. Încerca să stea în picioare, dar nu putea; aluneca de colo-colo. Puntea era plină de sânge şi de apă de la furtună, iar barca se clătina, balansându-se nebuneşte, iar el era convins că avea să cadă peste bord. Se uită în sus şi văzu elicopterul luptându-se împotriva vântului ca o insectă gigantică, iar Graydon lăsă în jos cablul ca el să se urce şi să se prindă bine de viață, să se tragă în sus, în sus, în ceruri, iar Graydon dispăru, dar mama lui apăru din nou şi spuse: „Haide, Len, o poți face, dragă. Poți face orice vrei...", iar el strigă: „Vin, mamă! Vin acum! Aşteaptă-mă!" şi brațele ei îl cuprinseră, iar el nu se simțise niciodată mai fericit.

Rabinul se uită la medici.

— Asta este?

— Asta e, zise unul. S-a dus.

— Nu-i corect, nu, ca un măcelar nemilos ca el să moară cu zâmbetul pe buze? spuse un altul. Ar fi trebuit să sufere.

Rabinul nu răspunse, doar ieşi trist.

Epilog

Grace ieşi din spital şi ajunse pe stradă. New York-ul arăta splendid în lumina soarelui de primăvară, la fel de colorat şi de plin de viață cum îl ştiuse ea dintotdeauna. Străzile erau înțesate de oameni ce îşi vedeau grăbiți de treburile lor, de parcă asta conta. Era în acelaşi timp familiar şi ciudat, ca plimbarea printr-un vis pe care îl mai avusese de multe ori.

Era în viață. Era liberă. Grace înțelesese că aceste lucruri ar fi trebuit s-o facă fericită. Se întrebă dacă avea să se mai simtă vreodată aşa. Privind înapoi peste umăr către spital, se

gândi cu drag la Mitch Connors. Mitch era un om bun. Un bărbat drăguț. Grace simțise acest lucru încă de la început. „Într-o altă viață, într-un alt vis, aş fi putut să-l iubesc”. Dar această şansă trecuse, purtată de vânt ca o pană. Ştia că nu avea să mai revină vreodată.

Oare chiar avea de gând să plece în străinătate? Probabil. Sau poate dispărea pur şi simplu acolo, aşa cum o mai făcuse, în anonimatul reconfortant al oraşului.

Dând colțul, Grace Brookstein se îndreptă spre metrou. Mulțimea de pe trotuar se deschise ca să o lase să treacă, apoi se închise în jurul ei ca un pântece.

Se făcu nevăzută.

Mulţumiri

Mulțumirile mele sincere se îndreaptă din nou spre familia Sheldon, pentru încrederea pe care mi-au dovedito, pentru sprijinul acordat şi pentru generozitate. De asemenea, spre editorii mei, May Chen, Wayne Brookes şi Sarah Ritherdon, şi spre toți cei de la Harper Collins, care au lucrat din greu la această carte. Le mulțumesc agenților mei, Luke, Mort Janklow şi Tif Loehnis, precum şi tuturor celor de la Janklow & Nesbit: sunteți cei mai buni. Şi, nu în ultimul rând, mulțumiri familiei mele, în special dragilor mei copii, Şefi, Zac şi Theo, şi soțului meu, Robin, care mă sprijină în tot ceea ce fac. Vă iubesc.

În colecția
CĂRȚI ROMANTICE
vor mai apărea:

Amanda Quick
C & sci de sticlei

Eugenia Swift, directoarea unui muzeu specializat în exponate din sticlă, se duce pe insula Frog Cove, pentru a cataloga o colecție donată muzeului. De fapt, Eugenia vrea să investigheze moartea ciudată a unei prietene, şi, spre nemulțumirea ei, este nevoită să accepte compania detectivului Cyrus Chandler Colfax. Cei doi vor descoperi un păienjeniş de mistere şi totodată vor fi prinşi iremediabil în mrejele iubirii.

Sandra Brown
Arşița nopții

Ella Barron îşi creşte singură fiul, pe Solly, şi îşi câştigă existența ținând o pensiune într-un orăşel prăfuit din Texas. Viața i se va schimba radical într-o bună zi, când medicul local îi aduce un nou chiriaş: domnul Rainwater, un personaj misterios, cu maniere desăvârşite. Treptat, între cei doi se încheagă o relație de un romantism aparte, însă tensiunile rasiale şi sociale le vor pune la încercare sentimentele.